

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Herkesin gözü önünde saklanan iki kız ve
özgürlüğe giden cesur maceraları

RENKLI GÖĞÜN ALTINDA

Stacey Lee

Renkli Göğün Altında
Özgün Adı | *Under A Painted Sky*
Stacey Lee

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Su Akaydın
Redaksiyon | Onur Kınacı Birler
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mayıs 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-45-3

Türkçe Çeviri © Yaprak Onur, 2016
© Yabancı Yayınları, 2017
© Stacey Lee, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

RENKLİ GÖĞÜN ALTINDA

Stacey Lee

Çeviren

Yaprak Onur

Bir numaralı hayranım, Avalon'a

ÖLÜMÜN SADECE BİR KEZ HEDEF ALDIĞINI VE ASLA ıskalamadığını söylerler. Fakat Ty Yorkshire'ın ölümün bir ovma fırçası darbesiyle geleceğini düşündüğünü hiç zannetmiyordum. Şu an yüzünde bazen ölümle beraber gelen şaşkın bir ifade vardı: Gözleri bir balık gibi pörtlemiş ve dudaklarında bir küfür asılı kalmıştı.

Bana tecavüz etmeye çalışan birini öldürmek cinayet sayılır mıydı? Büyük ihtimalle benim için sayılırdı. İsa'nın doğumundan sonra 1849 yılında, Missouri yasaları Çinli bir adamın kızına karşı anlayışlı değildi.

Elimi salladım ama ovma fırçasını bırakamıyordum. Ta ki koluma sıçramış kanı görene kadar. Nefesim kesildi ve fırçayı düşürdüm. Büyük bir gürültüyle ölü adamın başının yanındaki soğuk ve ıslak zemine çarptı. Dışarıda bir baykuş öttü ve saat dokuz kere çaldı.

Zihnim on iki saat öncesine geri sardı, her şey karman çorman olmadan öncesine...

Bu sabah saat dokuz: Kemanım Lady Tin-Yin'in kutusunu omzuma asarken bir deniz kabuğunu kulağına tutan babama dik dik bakmıştım. Kabuğu New York'taki bir hediyelik eşya dükkânından aldığımda güzel olduğunu düşünmüştüm. Babam okyanusu duyabilmek adına, sabah akşam onu dinlemeye başladığından beri ise parçalamak istiyordum.

Deniz kabuğunu kesim tezgâhına koymuş, sonra bir topak pamuklu kumaşı tezgâha sermişti. “Islık” adlı dükkânımız çoktan açılmıştı ama henüz hiç kimse hurdavat için ortalığı birbirine katmıyordu.

Üzerlerine *Islık* kelimesi damgalanmış kahve çuvallarını ge-
çip doğrudan şekerlerin olduğu yere giderken zemin gıcırda-
dı. Babam yaptığı her işte olduğu gibi ölçülü tavırlarla kumaşı
kesmekteydi. *Kırt. Kırt.*

Çocukların dersleri için bir kutu nane şekerini gürültüyle
çantama tıktım ve sonra kapıya gittim. Babamın aksine ben, sö-
zümde dururdum. Eğer bir öğrenci gamlarını düzgün çalarsa
onu bir nane şekerıyla ödüllendirirdim. Asla şekerini ağzından
alıp onu balık yağı gibi bir şeyle değiştirmezdim. Asla.

“Sammy.”

Adımı duyunca adımlarım yavaşlamıştı.

“Şalını unutma.” *Kırt.*

Havalı çıkışımı bozmamak için şalımı almamayı düşün-
müştüm. Ama o zaman insanlar bana her zamankinden de
fazla bakacaklardı. Dükkânın arka tarafında yaşadığımız sıkış-
tepiş alana döndüm ve sepetteki yün yığınına kaptım. Babam,
bulabilmem için şalımın altına, üzeri ince bir kâğıtla örtülü
bir tabak *don toto** saklamıştı. Kâğıdı kaldırdım. Beni memnun
etmek için yapılmış, minik ayçiçeklerine benzeyen beş tane
kremalı turta vardı. Babam hâlâ kızgın olacağımı bilerek çok
erken uyanıp hazırlamış olmalıydı.

Tabağı ve şalımı alıp dükkânın ön tarafına döndüm. “New
York’a döneceğimizi söylemiştin, üç bin kilometre daha diğer
yöne gideceğimizi değil.” New York kültür merkeziydi. Şan-
sım yaver giderse orada müzisyen olarak para kazanabilirdim.

Makası tutan eli duraksadı. Sonunda kafasını kaldırıp bana
baktığında bakışlarımı hafifçe yukarı kaldırdım. Zarıfçe taran-
mış saçları hatırladığımdan daha beyazdı.

* Çin mutfağına özgü, kremalı bir çeşit turta. -çn

Sakin bir sesle, "Bir gün dedim," diye karşılık verdi. "Bir gün." Sonra ses tonu yumuşadı. "Büyük Okyanus'un o kadar sakın olduğunu söylüyorlar ki gökyüzüyle karıştırabilirmişsin. Bir sürü yeni hayvan göreceğiz. Yunuslar, bina büyüklüğünde balinalar, hatta belki denizkızı bile görürüz." Gözleri parladı.

"Artık çocuk değilim." On altı yaşına basmama sadece iki ay vardı.

"Doğru." Kaşlarını çatı ve tekrar kumaş kesmeye döndü. Sonra boğazını temizledi. "İkimiz için harika planlarım var. Bay Trask ve ben..."

Yine Bay Trask. Tabağı kesim tezgâhının üzerine koyduğumda narin turtalardan biri parçalandı.

Babam tek kaşını kaldırdı.

"Sadece kaya kırmak isteyen adamlar California'ya gidiyor," diye tersledim onu. "Orada kayadan başka bir şey yok."

"California ay değil."

"Benim için öyle." Son sözü benim söylememem gerektiğini biliyordum ama kendime hâkim olamamıştım. Sonuçta Yılan yılı olan 1833'de doğmuştum. Babam bana hüzünlü ama affedici gözlerle baktı. Kızgınlığım bir miktar azaldı. İç çekerek, parçalanmış turtayı dikkatlice tabaktan aldım ve dükkândan çıktım.

Saat beş: Kafamı öne eğmiş şekilde hızla sokakta ilerlerken eteğim tozları havalandırmaktaydı. Bu akşam duman kokusu normalden daha da yoğundu. Belki de yine tütsüleme evindeki etler yanmıştı. Oradaki oğlanlar çok zeki sayılmazlardı; ayrıca kabaydılar. Batıya göç ederken lazım olacak tuzlanmış domuz eti için bizden fazladan para isteyeceklerine emindim ve babamın ödemekten başka şansı olmayacaktı.

Birbirleriyle uyumsuz binaların olduğu girintili çıkıntılı sokaklar boyunca ilerlerken New York şehrinin düzenli sokaklarını özlemle andım. Orada gerçek kaldırımlar vardı ve hava

hep deniz ile taze ekmek kokularıyla kaplıydı; St. Joe gibi çöp ve duman kokmuyordu...

Başımı kaldırdım. Gökyüzü puslu gri bir renge bürünmüştü ve havada uçan parçacıklar vardı... kül olabilir miydi? Midedem ağzıma geldi.

Tütsüleme evindeki etler değildi yanan. Kemanım sırtıma çarpa çarpa koştum.

Ah, Tanrım lütfen, lütfen öyle olmasın.

Boş sokaklardan uçarcasına geçip, kalabalık Ana Cadde'ye döndüm. Bazı insanlar sığır gibi duruyor, diğerleri kıpırdanıp duran çocuklarını sıkıca tutuyordu. Bağırان insanların, anıran hayvanların ve benim kesik kesik soluklarımın sesi adeta her yönden saldırıya geçmişti.

Isık, alacakaranlıkta çirkin bir mürekkep lekesine benzeyen kavruk bir yığından ibaretti. Yükselen sıcaklık, havanın titrek görünmesine neden oluyordu ama burnuma gelen acı koku bana bunun bir göz yanılması olmadığını kanıtladı. Küller, siyah kar taneleri gibi etrafta uçuşuyordu.

"Baba!" Enkaza doğru ilerlerken babamın belirleyici özelliklerini görmek için çevreyi taradım. Koyu saçlarını ve minyon yapısını. Dirsekleri yamalı, çok eskimiş olmasına rağmen benim geleceğim için para biriktirmek adına yenilemediği ceketini... Belki de kaçmıştı; kesin diğer adamlarla birlikte su taşıyordu.

Duman ciğerlerime doluyor ve kirli ellerimle ovuşturduğum gözlerimi yakıyordu.

Kovalar taşıyan bir adam, "Önümden çekil!" diye bağırıyordu ve üzerime su sıçradı.

Kovaları, için için yanan enkaza su döken başka birine taşıyan adamın yanı sıra koştum. "Babam..."

Adam neredeyse bana bakmamıştı bile. "Öldü."

Boğuk sesli bir çığlık attım. Öldü mü?

"İçeride olmadığın için şanslısın yoksa sen de içeride hap-

solurdun. Şimdi git!" Adam geçerken ayağıma bastı ama neredeyse hissetmemiştim bile.

Aman Tanrım, gitmedim... Gitmeliydim...

Ortaya, "Nasıl oldu?" diye birini hedef almadan sordum. Bu bir kaza mıydı?

Babam tanıdığım en dikkatli insandı. Her zaman ocakla işi biter bitmez onu söndürürdü ve SİĞARA İÇİLMEZ levhasındaki kuralı sıkı sıkıya uygulardı. Hayır, eğer bu bir kazaysa bile suçlusu babam olamazdı.

Suçlu her kim ise bunun bedelini binlerce şekilde ödemesini umuyordum; iki gözünün de kör, iki kulağının da sağır olmasını diliyordum. Ya da daha iyisi umarım cehennemde yanardı.

Hıçkırıklarımı bastırarak karşımda dumanı tüten karmaşayı algılamaya çalıştım. Kavruk parçalardan oluşan sivri uçlu yığınlar dışımda bir şey yoktu. Ahşap kasamızın durduğu yerdeki kül yığını seçebildim. Artık annemin bileziği orada olmasa da içinde yeri doldurulamaz başka hazineler vardı. Annemin bir fotoğrafı. Babamın göçmenlik evrakları.

Ön kapıya ya da en azından eskiden kapının olduğu yere ulaşmadan beş metre önce bir ısı duvarı beni durdurdu. Hâlâ bu dehşetin gerçekliğine inanmaz bir halde babamı bulmak için etrafı süzerken gözlerim yandı. Ama tenim kavrulmaya başladığında onun öldüğünü, kıyamet gününün gelmediğini bildiğim gibi biliyordum. Babam canlı canlı yanmıştı.

Titredim. Sonra göğsüm öyle kasılmaya başladı ki zar zor nefes alıyordum. Kalın ve yol vermeyen dumanın içinde kaybolmuştum ama korkunç gerçek beni olduğum yere çivilemişti: Günün son dersini verdikten sonra kirli Missouri'nin kıyıları boyunca dolaşmış, doğrudan eve dönmek yerine nehre taş atıp durmuştum. Onunla birlikte olmalıydım.

Ah babacığım, seninle tartıştığım için çok üzgünüm. Burnu havada bir şekilde yanından ayrıldığım için özür dilerim. Duman son

nefesini çalarken bu aklına geldi mi? Hep dersin ya, öfke anında sabırlı ol ki yüz gün keder çekme. Öfkem bana hayat boyu kedere neden oldu. Ve artık asla affını dileyemeyeceğim ve o nazik yüzünü göremeyeceğim.

Kova taşıyan başka bir adam bana doğru geldi. "Geri çekil kızım, yolumun üstündesin!"

Tökezleyerek karaağaca doğru gittim; parlayan közler söndükten ve adamlar artık kovaları boşaltmayı bıraktıktan sonra dahi orada dikilmeye devam ettim.

Siyah kar yağmaya devam ediyor, hayatımın parçaları pul pul üzerime dökülüyordu.

ÖNÜMDEN GEÇERLERKEN BİR ADAM DİĞERİNE, “BİR SAATİ aşkın süredir orada duruyor,” diye mırıldandı.

Arkadaki bir kadın, “Dükkân bir anda tutuştu,” dedi. “Her şey yandı; Çinli adam bile.”

Başka bir kadın, “Islık’ı Çinli bir adama mı sattılar?” diye sordu.

Kadının babamın ölümü yerine buna dikkat etmiş olması yüzüme ateş basmasına neden oldu. Burada hiç sevilmiyorduk. Neden şimdi insanların umurunda olmasını bekliyordum ki; sadece babam öldüğü için mi? İki kadına dik dik bakmak için döndüm ve ancak o zaman bir kalabalık toplandığını fark ettim. Havadaki yoğun duman dağılmış, geriye tül gibi bir siyahlık kalmıştı.

“Altı ay önce. Duymadın mı? Neyse, hurdavat işindeysen bu riski göze alıyorsun demektir. Böyle yerler hemen tutuşuverir.” İlk kadın sonunda dudaklarımı sıkıca bastırmış bir halde, şişmiş gözlerle onlara baktığımı fark etmişti. Arkadaşını dirseğiyle dürttü ve birlikte hızla uzaklaştılar.

Gidin buradan akbabalar. Babam ilginç bir gösteri değildi. Tanıdığım en iyi adamdı o. Benim her şeyimdi.

Yere yığılmadan önce karaağacı kavradım.

Yılan Yılı’nda doğan çocuklar şanslı olurdu. Ama bazen bir Yılan bile şansız doğabilirdi. Annemin doğum sırasında ölmüş olması, şansız olacağımı açıkça gösteriyordu. Kötü talihime

karşı koymak için kör bir falcı babama saçımı asla kesmemesini, eğer keserse şanssızlığımın geri geleceğini söylemiş. Ayrıca kadın benim kolayca ağlamak ya da son sözü söyleyen olmaya çalışmak gibi Yılanlara özgü zayıflıklara direnmem gerektiğini dile getirmiş.

Tanıdık bir ses, “Babana yazık oldu,” dedi. Başını sallayarak konuşan kişi binanın sahibi Ty Yorkshire’dı. Dolgun yüzü babamdan çok daha yaşlı görünmesine neden olsa da ikisi de kırklı yaşlardaydı.

Gözlerimi elimin tersiyle sildim.

Çenesinin titremesine neden olan hızlı konuşmasıyla, “Hem de bu benim en iyi binamdı,” dedi. Sol gözünü kırptığında kirpikleri bir güvenin kanatları gibi titredi. “Bazen şansına bir çift yılan gözü gelir.”

Nefesim kesildi. Benim Çin burcumu mu biliyordu? Benim hakkımda konuşmadığını, kumarda hep yek atmaktan bahsettiğini anlamam biraz zaman almıştı.

“Şirketten bazı adamlarla buluşmam lazım. Senin kalacak bir yere ve temizlenmeye ihtiyacın var. La Belle Oteli benimkilerden biri. Betsy sana güzel bir oda verir.” Şapkasının kenarına dokundu ve iki adama selam vererek uzaklaştı.

Arkasından gözlerimi kırpıştırarak baktım. Kibar teklifine rağmen bu adam beni her zaman tedirgin ediyordu. Belki de bunun sebebi, siyah takım elbisesinin oldukça geniş kalçalarında duruşunun bana maçıyı andırmasıydı. Babam hep maçanın açgözlülüğü temsil ettiğini söylerdi çünkü Çin’deki ilk bozuk paraların üzerinde bu şekil vardı.

Kalabalıktaki bir kadın beni görünce eliyle ağzını kapatıp geri kaçtı. Yanındaki adam korumacı bir şekilde elini kadının omzuna koydu; sanki saldıracabilecek yaralı bir hayvanmışım gibi. Adamı suçlayamadım. Ben de vereceğim tepkilerden çok emin değildim. Öfke ve dehşet beni içten içe zehirliyor, tüm sinir uçlarım sızlıyor ve bende çılgınlık atarak ağlama isteği

uyandırıyor. Keman yayım gibiydim; o kadar bükülmüş-
tüm ki ikiye ayrılmak üzereydim.

Ama ayrılmamıştım. Onun yerine ayaklarımı Ana Cadde'ye
doğru sürümeye başladım; at dışkıları arasında ilerlerken ne-
reye gideceğimden bile emin değildim.

Alevlerden önce dumandan mı boğulmuştum...?

Başımı iki yana salladım. Bunu düşünmeye dayanamaya-
caktım.

Babamı evlat edinen Fransız büyükbabam, ona bilgem
derdi. Babam bir kuşun ötüşünden hava durumunu tahmin
edebilirdi. Hangi bitkilerin iyileştirici, hangilerinin zehirli ol-
duğunu bilirdi. Altı dil konuşurdu. Herkesi şapkasının kena-
rına dokunarak selamlardı, sürekli bizden düğme çalan Bayan
Whitecomb'u bile.

Nemli akşam havası yüzüme ve çıplak kollarıma çarptı. Şa-
lımı bir yerde kaybetmiştim.

Sağ tarafımda bir dizi at arabası Missouri Nehri'ne doğru
inmekteydi. St. Joe kasabası modern dünyanın kıyısına kurul-
muştu. İnsanlar buraya Missouri'nin kirli sularında bir vapur
yolcuğuyla başlayan bilinmezliğe atlamak için geliyorlardı.

O engin bilinmezliğin içinde, babamın açıklanamaz bir bi-
çimde annemin yeşim taşı bileziğini verdiği toptancı Bay Trask
vardı. Şimdi, geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Keman kutumu karnuma bastırdım ve nehri izledim. Parlak
yüzeyi beni çağırıyordu. Bize soğuk bir bakıştan fazlasını ver-
meyen bu adaletsiz dünyada olmaktansa babamla olabilirdim.
Güçlü akıntı sayesinde hızlı bir ölüm olurdu.

Ama babam bunu istemezdi.

Sersemi dönmüş şekilde geriledim. Çizmem bir kum tor-
basına takıldı ve bu kez gerçekten düştüm; kemanımın kutusu
ileri doğru fırlayıverdi.

At üzerindeki genç bir adam, "Dikkat et!" diye bağırdı.
Kollarımla kafamı korudum. Doru atının çiftesi başımın birkaç

santim ötesine indi. Atın topuklarını aşan beyaz kısımlar birer çorap gibi görünüyordu. Binici yavaşladı.

Alçak ama anlaşılır bir ses tonuyla, "İyi misiniz küçük hanım?" diye sordu.

Başımla onayladım ama arkama bakmadım. Babam hep, *Düştüğünden çok kalkan insan başarılıdır*, derdi. Başka bir at gelip onu ezmeden önce kemanımı almaya çabaladım. Binici yoluna devam etti.

Kendimi La Belle Otel'i'ne bakarken buldum; pembe duvarları onu donuk renkli komşu binalardan ayırıyordu. Yakından baktığımda boyanın üzerindeki kiri görebiliyordum. Babamla ben bu sokaktan hep kaçınırdık çünkü o, engebeli zeminin kötü enerjisi çağırıldığını söylerdi. Ama gidecek başka hiçbir yerim kalmamıştı.

Ağır kapıyı iterek açtım. İnce bir işçilikle oyulmuş ceviz ağacından resepsiyonun arkasındaki parlak taftalara bürünmüş kadın, yüzünü ekşiterek bana baktı. "Evet?"

Titrek bir sesle, "İyi akşamlar han'fendi," dedim. "Ben Samantha Young. Bay Yorkshire burada konaklama şansımın olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım," derken ince burnu bir fareninki gibi kıpırdadı.

Bastonu yardımıyla aksayarak bana doğru geldi, *fıyt, tak, fıyt, tak*. Küçümseyen gözlerle yüzümü inceledi ve bakışlarını aşınmış çizmelerime çevirdi. Sonsuz gibi gelen bir süre boyunca duraksadıktan sonra, "Annamae, Bayan Young'ı 2A numaralı odaya götür ve onu iyice temizle," dedi.

Merdivenin altındaki kapıda benim yaşlarımda görünen bir kız belirdi; teni pikan cevizi' rengindeydi. Zincire vurulmamıştı ama kolundaki damga onu ele veriyordu: teninden kaba-
ran bir kare ve içindeki altı nokta. Kendimi daha kötü hissetmemin mümkün olmadığını düşünüyordum ama yanılmışım.

* Amerika kıtası kökenli kahverengi bir yemiş. -çn

New York'taki zenciler kendinden emin ve özgürce dolaşıyordu. Yüzüncü kez oradan ayrılmamış olmayı diledim.

Annamae kısık bir sesle, "Bayan Betsy?" dedi.

Yaşlı kadın, sanki Annamae'i konuşurken görmek onu rahatsız ediyormuş gibi gözlerini kıstı.

"Bu gece de, hep yaptığım gibi çamaşırhanelerden örtüleri almamı istediğinizi sanıyordum. Oraya gitmek üzereydim." Annamae eşarbını sıkıca omuzlarına örtmüş ve kalp şeklindeki yüzünü giriş kapısına çevirmişti.

"Olabilir, fikrimi değiştirdim; ne cüretle beni sorgularsın?" Bayan Betsy'nin sesi havayı yarıp geçti. "Şimdi dediğimi yap ve yaparken de oyalanma." Sanki kıza vurmak istermiş gibi elini savurdu ama Annamae uzanabileceği mesafede değildi.

Annamae oldukça içe çökük olan gözleriyle bana baktı. Çinliler bu şekildeki gözlerin analitik ve nesnel bir zihnin göstergesi olduğuna inanırdı. Bakışları düşmanca değildi ama gözlerinde halihazırda yaşadığım suçluluk duygusunu arttıran bir parlıltı vardı. Bu, öfke miydi? Annamae kapıya son bir bakış atıp reverans yaptı ve elini tırabzana koydu. Merdiveni, her adım çok fazla çaba sarf etmesini gerektiriyormuşçasına teker teker tırmanıyordu. Ben de gözlerimi önlüğünün arkasındaki pembe fiyonga dikerek üniformalı bedenini ağır ağır takip ettim.

2A numaralı oda St. Joe'da olabileceğini düşündüğümünden büyüktü; kuş tüyü yatağın sonunda ayaklı bir küvet duruyordu. Ama bu zenginlik ağzımda çiğ hindiba gibi bir tat bırakmıştı. Babamla birlikte geçmişte olmak ve Paganini'nin konçertolarını eleştirmek istiyordum. Yanımızda *Fowler'ın Bitki Örtüsü* kitabıyla doğa yürüyüşleri yapmayı arzuluyordum.

Annamae küveti hazırladı. Komodinin üzerinde kalın kulplu bir fırça ve bir kalıp sabun duruyordu. Ovma fırçası bir atı tımarlayabilecek kadar büyüktü. Ben duvara yapışmış kendime sarılırken Annamae suyu dolduruyordu.

"Pissin. İçine gir," dedi. Hemen ardından kapı kapandı. Gitmişti.

Belki de biri tarafından yıkanmayacaktım. Üzerinde küçük çiçekler olan, çok fazla yıkanmaktan renkleri solmuş elbisemi çıkardım. Terden yapış yapıştı ve is kokuyordu.

Suya girip dikkatli bir şekilde oturdum. Banyonun suyu lavanta kokuyordu. St. Joe'ya geldiğimden beri küvete ilk girişimdi bu ama tek düşünebildiğim şey boğulabileceğim kadar derin olup olmadığıydı.

Ah babacığım! Beni nasıl bırakırsın? Seni hak ettiğın gibi göme-meyeceğim bile. Ne kadar yüz karası bir evladım. Özür dilerim. Ora-da olmalıydım; son sözü ben söylememeliydim.

Kafamı suyun altına soktum ve saymaya başladım... Otuz altı, otuz yedi, otuz sekiz...

BİRİ ENSEMDEN TUTARAK BENİ SUDAN ÇIKARDI.

Ben derin bir nefes alırken Annamae dikkatle bana baktı. “Kendini öyle öldüremezsın. İşe yaramıyor. Ben denedim.”

Nefes nefese ona baktım. Beni görmezden gelerek zayıf bedeniyle uzanıp kafamdaki iki topuzu çözdü. Kendi saçları kuğu gibi ince boynunu ortaya çıkaracak şekilde kısacık kesilmişti.

Parmaklarını oynatarak buklelerimi açtı. Ona beni yıkamasına gerek olmadığını söylemek istedim ama saç derimi ovma-ya başladığında bu düşünce aklımdan çıktı.

Kısık ve derin bir sesle, “Tanrı, zihinlerimiz ne yapmak isterse istesin bedenlerimizi yaşamayı isteyecek şekilde yaratmış,” dedi. Çıkık elmacık kemikleri, küçük çenesi ve boş boş bakmayan berrak gözleriyle yüzü güzelden ziyade hoştu. Benden yaklaşık bir yaş büyük görünmesine ve ağırbaşlı duruşuna bakılırsa Ejderha yılında doğmuş olmalıydı. Babam, bir Ejderhayı kilometrelerce öteden fark edebilirsin çünkü herkes ona bakar, derdi.

Annamae saçımı durulamak için kafamdan aşağıya su döktü ve sonra ahşap fırçayı eline aldı. Ovalarken çok bastırmasa da fırçanın sert kılları tenimi çiziyordu.

“Ee, neden kendini öldürmeye çalıştın?” Şefkati içimi parçaladı.

“Eve çok geç gittim,” diye hıçkırdım. “Küle dönmüştü. Babam öldü. O benim her şeyimdi.”

Fırçayı tutan eli bir anlığına duraksadı. "Bunun için çok üzgünüm. Çektiğin acıyı biliyorum. En yakın deliğe atlayıp bir daha oradan çıkmak istemiyorsundur muhtemelen." Elimi tutup fırçayla nazikçe tırnaklarımın içini temizledi. "Sana gıygıyı o mu verdi?" Kafasıyla Lady Tin-Yin'i işaret etmişti.

"Evet."

"Bu, sana inandığını gösterir. Sadece erkekler gıygıy çalar."

Ona baktım. Birçok kişinin, keman çalmanın bir kadının ustalaşamayacağı kadar zor olduğunu düşündüğü doğrudu ama babam bana klasikleri öğretmek konusunda hiç tereddüt yaşamamıştı.

Annamae küvetten çıkmama yardım etti ve bana bir bornoz verdi. "Gidip çay getireyim." Kirli giysilerimi de alarak dışarı çıktı.

Daha iki dakika geçmeden odanın kapısı tekrar açıldı. Annamae'in geldiğini düşünmüştüm ama binamızın sahibi Ty Yorkshire'ı kapıda görünce zıpladım. Benim bir altmışlık boyumdan sadece birkaç santim daha uzun olsa da varlığı odayı acı badem kokusu gibi kaplamıştı.

"Giyinik değilim," diye bağırıp bornozuma daha sıkı sarıldım.

"Şerifle keyifli bir sohbet ettik." Yavaşça kaba ellerini ovdu.

Bana doğru gelince geriye kaçtım. Tüylerim diken diken oldu.

"Ölü bir adamı ihmalkârlıkla suçlamanın anlamı yok." Şapkasını duvardaki kancalardan birine asmak için döndü.

"İhmalkârlık mı?" Eğer bir ihmalkârlık söz konusuysa bu bize ait değildi.

"Elbette yangınlar çok pahalı. Birilerinin parayı sökülmesi gerek. Öyle ahşap bir binayı sigortalatmak kolay değil ama ben çok ikna edici olabiliyorum."

Yatağı işaret etti. "Gel, oturalım." O yerleşirken yatak gıcırdadı.

“Burada olman doğru değil. Münasip durumda değilim.”

“Benim için sorun değil.” Arkadaş canlısı ve neredeyse neşeli bir ifadeyle yanındaki yere vurdu. “Bu odaya birkaç sandalye almak gerek.”

Ben hâlâ oturmuyunca, “Tek istediğim seninle biraz konuşmak. Durumunun kötü olduğunu görmek beni üzüyor ve yardımcı olmak istiyorum. Ama birbirimize güvenmezsek birlikte iş yapamayız, değil mi?” diye ekledi.

Ondan hoşlanmıyor olabilirdim ama en azından Islık’ı bize kiralamış ve cereyandan şikâyet ettiğimizde yeni pencereler taktırmıştı. Yine de benden ne istiyor olabilir ki diye düşündüm. Keman dersi olmadığı kesindi.

Mesafemi koruyarak yatağın kenarına tünedim.

Adam beni şaşırtarak ayağa kalktı ve iki adım gerileyerek duvardaki kancaların yanına gitti. Şapkasını alıp gideceğini düşündüm ama onun yerine silahını taşıyan kemeri çıkarıp şapkasının yanına astı. “Bir hanımla konuşurken üzerinde emanet taşımak kabalık olur.” Sonra en iyi yünden yapılmış siyah kabanını da omuzlarından attı ve yanlarına astı. “Burarlarda ailen var mı? Sana bakacak birileri?”

Başımı iki yana salladım.

Adam tekrar otururken yatak göçtü. Yüzünde yılışık bir gülümseme belirdi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Güveye benzeyen gözünü yeniden kırpıştırdı, her hareketiyle daha da hızlanıyordu. Sanki kanatlanıp göz çukurundan uçup gidecek gibiydi. “Sana teklifim şu. Sevgili merhum babana saygımdan sana burada kalacak yer ve yemek vereceğim. Sen de karşılığında hizmetlerini sunacaksın.”

Gerildim. “Hizmetlerimi sunmak mı?”

“İpeksi saçlar, parlak bir ten, kedi gibi gözler. Bir adama içeri girip kapıyı kapatmasını söyleyebilecek gözler,” diye dişlerinin arasındaki boşluktan tısladı. Birkaç kez beni koklarken soğan şeklindeki burnu oynadı.

Aman Tanrım, şimdi ne olacaktı? Bir çıkış için etrafıma bakarak ayağa fırladım. Sadece kapı ve pencere vardı.

O da ayağa kalktı ve kapıya giden yolu kesti. “Erkekler bir kadınla birlikte olma hazzı için yüklü ödeme yapmaya hazırdır. Hâlihazırda bir İspanyolum, bir Kızılderilim ve iki tane de zencim var. Senin gibi egzotik bir parça hoş ekibimi zenginleştirecek. Sana Doğu’nun Zambağı diyeceğiz. Eminim hepsinden daha fazla kazanırsın; belki gecede beş dolar. Güzel giysiler giyip banyo yapabilirsin. Bu hoşuna gider, değil mi Sammy?”

Bana sadece babam Sammy derdi. Bu istenmeyen samimi-yetten ötürü yüzüm kızardı.

Açık pencereden oldukça sıcak bir esinti geldi ve saçlarımı dağıttı. Her şeyin şu anda bitmesini sağlayabilirdim. Hamlet babasını öldürdükten sonra söğüt ağacından düşen Ophelia gibi pencereden atlayabilirdim. İki katın yüksekliği yaklaşık söğüt ağacı kadardı.

Konuşmaya devam etmesini sağladım. “Niye bunu yapayım ki?”

Omuz silkti. “Başka çaren yok. Paran yok, sana bakacak kimse yok. Keman derslerinden kazandığın azıcık paranın sana yeteceğini mi düşünüyorsun? Böylece kaldırman gereken tek şey...” Gözleri vücudumun alt tarafına kaymıştı. “Bu, borçlarını ödemene yardım eder.”

“Ne borcu?” Sesimin titremesini engellemeye çalıştım.

“Öyle bir yangın hırdavat dükkânı kurallarına aykırı olarak bulundurduğunuz ocak yüzünden çıkmış olabilir.” Sesi yağ gibi vıcık vıcık çıkmıştı.

Onunla küvetin arasından geçip kapıya ulaşmak amacıyla yana doğru bir adım attım. O da yer değiştirip tekrar önüme geçti. “Bir hanımefendinin ayak bileğini görmek şaraptan alınan ilk yuduma benzer. Tüm şeyeyi içme arzusu oluşturur. Şimdi, kesin olarak anlaşımadan önce malı test etmek istiyorum.”

“Benden uzak...” diye başlamıştım ama bir yılan gibi atılıp bir eliyle ağzımı kapatmış, diğer eliyle de kafamı arkadan tutmuştu. Onu tırmaladım ve çığlık atmaya çalıştım ama ellerini daha da bastırarak dudaklarımın dişlerime çapmasma neden oldu. Ağzıma kan tadı geldi.

“İstediğin kadar bağır. Buradaki kimse seni kurtarmayacak. Çok para ödedim.”

Beni yatağa geri itti. Düşünce başım yataktan sekti. Kurtuluş için gözü dönmüş gibi etrafa bakarken komodinin üzerindeki fırçayı gördüm. Pantolonunun düğmesini açmak için aşağıya baktığında uzandım ve fırçanın kulpunu kavradım.

Doğrulamaya çalışıp fırçayı sertçe kafasına geçirdim. Yeterince kuvvetli vuramamış olsam da acıyla haykırp boğazıma yapıştı.

“Orospu!” diye bağırdı.

Hiç zaman kaybetmeden tekrar fırçayı kaldırıp yüzüne vurarak burnunun kanamasına neden oldum. Bir sonraki hamlemden kaçmak için geriye sıçradı ama bu hareket dengesini kaybettirdi ve kaydı. Kollarını havada savurdu ama ayakları ıslak zeminde tutunamadı.

Geriye düştü. Mide bulandırıcı bir çat sesiyle kafası küvetin kenarına çarptı.

Ty Yorkshire yere devrilirken düşüşü, hangi yöne kaçarsam kaçayım kurtulamayacağımdan korktuğum dalgalar yarattı.

Fırçayı düşürdüm. Büyük bir gürültüyle ölü adamın kafasının yanındaki soğuk ve ıslak zemine çarptı. Dışarıda bir baykuş öttü, saat dokuz kez çaldı.

Saatın son çalışından dakikalar sonra kapı tekrar açıldı. Anna-mae elinde bir tepsiyle içeriye girdi.

Gözleri iki kat büyüyerek, “Aman Tanrım,” dedi.

“Sanırım öldü,” diye fısıldadım. “Bana... bana...”

Annamae kapıyı kapatıp tepsiyi bıraktı. Kısa bir süre odada volta attı. Sonra elbisesinin belini düzelitti. "Kan alt kata sızmadan onu yatağa taşı," diye emretti.

Göğsümü sıkıştıran panik, hareket etmek bir yana nefes almamı bile zorlaştırıyordu.

Titreyen halimi inceledi. Sonra şaşırtıcı bir biçimde bana sarıldı. "Kendine gel."

Sıcak dokunuşu içimdeki paniği biraz yatıştırdı. "Cehennem... cehenneme gideceğim."

Benden uzaklaştı ve yüz yüze gelebilmemiz için eğildi. Kararlı yüz ifadesi beni, onu taklit etmeye yönlendirdi. "Tabii eğer şunun hakkında bir şey yapmazsak."

Haklıydı. Henüz yıkılamazdım. Annamae, Ty Yorkshire'ın kollarını, bense bacaklarını tuttum, en azından tek bacağını. Adam yüz kilo olmalıydı. Birlikte onu yatağa taşıdık. Çabalarımız yerde kanlı bir iz bıraktı; yayılan kan şu âna kadar gördüğümünden çok daha fazlaydı. Bu kadar kan kaybeden birinin hayatta kalması mümkün değildi.

İşimizi bitirdiğimizde yorgunluktan nefes nefeseydim.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Soluklandım. "On beş."

"Darağacı için yeterince büyüksün. Ölme isteğin gerçekleşecek o zaman."

Bu iç karartıcı düşünceyle gözlerimi sildim. Babam ölmüş-tü, evim yıkılmıştı ve az önce bir adam öldürmüştüm ya da en azından öyle olduğuna inanacaklardı. Sonum gelmişti. Ama birdenbire ölmek istemediğimi fark ettim.

New York'a dönebilirdim. Aranılan bir suçlu olarak kalabalık bölgelerde seyahat etmek tehlikeli olacaktı. Zaten babam olmadan New York sadece kişiliksiz bir şehirdi ve orada yaşamak ona yaptığım saygısızlığı sürekli bana hatırlatacaktı.

Hayır, oraya geri dönemezdim.

Babam ikimiz için harika planları olduğunu söylemişti ve

onun hatırına bu planların ne olduğunu bulmak zorundaydım. Bay Trask babamın en yakın arkadaşıydı ve artık benim hayatta olan tek bağımdı. Ona yetişebilirdim. Sadece birkaç hafta önce yola çıkmıştı. Sonuçta batıya giden tek bir yol vardı.

“Annamae, ben California’ya gidiyorum.”

ANNAMAE'İN SİYAH GÖZBEBEKLERİ BÜYÜDÜ VE BAŞPAR-
mağıyla damgasını ovmaya başladı. "California çok uzak."

"Babamın bir arkadaşı oraya gidiyordu," dedim. "Ve onun-
la işim var."

Tekrar volta atmaya başladı ama oda boyunca bir kez gidip
geldikten sonra önümde durdu. Bakışları bornozumun üzerin-
deki kan lekesine kaydı. "Eğer gideceksek sana giyecek bir şey
bulmamız lazım."

"Biz mi?"

"Ben de seninle geliyorum. Musa arabasına binmek için iki
saat önce çıkmış olmam gerekiyordu. Büyük ihtimalle çoktan
gitmiştir." Umutsuzlukla dudaklarını birbirine bastırdı.

Kaçmayı mı planlıyordu? 'Musa' arabasını hiç duymamış
olsam da köleleri özgürleştirmek için Yeraltı Demiryolu hare-
ketinin bir parçası olarak arabalar kullandığından babam bah-
setmişti. "Ama kaçakları asıyorlar."

"Demek ki yan yana asılacağız. Tanrı'ya bana doğru aracı
göndermesi için yalvardım ve sanırım o sensin. Tek başımay-
ken insanlar kaçak olduğumu düşünür. Ama yanımda sen
olursan belki onları kandırabilirim."

"Bu kolay olmayacak. Az önce birini öldürdüm; peşimiz-
den gelecektir." Bu aklıma gelince boğazım kurudu. "Ve
yolu tam olarak bilmiyorum."

"Güvende olmak istemiyorum, sadece özgür olmak istiyorum."

Ben cevap veremedim, "Hemen döneceğim. Sandvicini ye," dedi.

Kapıyı arkasından kapattı.

Tepsinin üzerinde iki kalın dilim ve bir demlik dolusu çay vardı. Boğazımdan aşağıya bir şey indirmeye çalışsam midem onu hemen geri gönderecekti.

Yorkshire'ın burun deliklerinden süzülen kanlar solucanı andırıyordu. Artık kafasının altındaki yastık tamamen kana bulanmıştı; aynı kan kollarımı da kaplıyordu. Küvete eğilip kanı tenimden kazırken kenardaki kırmızı lekeye bakmamaya çalıştım.

Yüzüme bir bez bastırarak takındığım ekşi ifadeyi sildim.

Kimse Ty Yorkshire'ın ölümünün kaza olduğunu düşünmeyecekti. Altı aydır burada olmamıza rağmen insanlar hâlâ babamın sarı elini sıkmayı reddediyorlardı. Peşimize birilerini takacaklardı. Şansımız yaver giderse şerif sabaha kadar durumu fark etmezdi. Şimdi yola çıkmamız bize alarm vermelerinden önce yedi ya da sekiz saat kazandırır. O zamana kadar, Tanrı izin verirse, Oregon Yolu'nda olurduk; gerçi önce Missouri Nehri'ni aşmamız gerekiyordu.

Annamae elinde sepet dolusu giysi ve bir eyer çantasıyla içeri girdi. Sepeti yere koydu.

Ayaklarımı bir eteğin içine sokarken, "Kaçak iki kız. İşimiz kolay olmayacak," diye mırıldandım.

"Hangisi daha çok dikkat çekiyor emin değilim; senin sarı yüzün mü yoksa benim siyah yüzüm mü?" Ağzına bir sandviç tıktı.

Mavi bir oduncu gömleğini silkeledim. Çok büyüktü. Sepele geri attım. Sonra aklıma bir fikir geldi. Bir pantolonu belime tıttım.

"Peki ya, biz iki kız yerine altın tarlalarında servetimizi aramak için yola çıkmış bir çift genç adamsak?"

* Amerika'nın doğusundan batısına uzanan 3.200 kmlik tarihi göçmen yolu. -çn

Annamae elini beline koydu ve kaşlarını çatarak sepete baktı. Sonra elbisesinin düğmelerini açmaya başladı.

Hem sıcak tutması hem de erkeksi görünmesi için kat kat giyindik. Tanrı'ya şükürler olsun ki benim üst tarafımda çok fazla bir şey yoktu. Ama Annamae'in daha büyük problemleri vardı. Eyer çantasından bir bıçak çıkardı ve pembe önlüğünün iki kurdelesini de kesti. Kurdelelerin kenarlarına krem rengi bir dantel işlenmişti. Yorkshire, bu çirkin işi için hiçbir masraftan kaçınmıyordu. Bıçağı ve kurdelelerden birini çantanın içinde sokup diğeriyle göğüslerini bağladı. "Hep bunların benim sonumu getireceğini düşündüm. Bay Yorkshire'ın Ginny'yi, yani yaşlı olan zencisini değiştireceğiyle ilgili söylentiler vardı. Otuz üç yaşına geldi."

Yorkshire'ın ekibine alınmanın düşüncesiyle ürperdim, ölümden de beter bir işti bu. Yorkshire'ın silahını kılıfından çıkardım ve yere koydum. Sivri burunlu, beş patlar hoş bir *Colt Dragon* tabancaydı. Bay Trask da kasasının yanındaki bir puro kutusunda aynısından saklardı.

Annamae giydiği üçüncü gömleği iliklerken, "Onu nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu.

"Kendimi nasıl ayağımdan vurmayacağımı biliyorum sadece," diye cevapladım.

En sıkı halinde bile Yorkshire'ın kemeri belimden düşüyordu. Bir delik daha açmam gerekiyordu. Kemer yere koyup tokasını son delikten birkaç santim ileriye koydum. Komodinin üzerindeki siyah kitap işime yarardı. "Şu İncil'i uzatır mısın?"

Annamae İncil'i alıp yanıma diz çöktü. "Hangi ayeti açmamı istersin?"

"Tanrı kendilerine yardım edenlere yardım eder," dedim; gerçi bunun kitapta yazdığını zannetmiyordum. "Hadi, kitabı kullanarak delik açmama yardım et."

İncil'i göğsüne bastırdı. "Çarpılayım mı istiyorsun?"

"Ah, özür dilerim. Al, bu sivri tarafı kemerin üzerinde tut;

şu şekilde." Ona gösterdim. İncil'i yere bırakıp kemeri aldı ve tokayı derinin üzerine, benim istediğim yere bastırdı.

Kutsal Kitap'ı elime alarak tek bir hareketle metal tokenın üzerine vurup deriyi delmesini sağladım. Kimsenin duymamış olması için dua ediyordum.

Annamae, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. Ağzı dehşet içinde açık kalmıştı.

İnançlı bir tavırla, "Teşekkürler Tanrım," diye fısıldadım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki o da göğsümde bir delik açabilirdi.

Kemer hâlâ kalçalarımın biraz sarkıyordu ama belki bu bana erkeksi bir duruş katabilirdi. Silahı kılıfına koyarken kullanmama gerek olmaması için dua ediyordum; özellikle de tekrar nasıl doldurulacağını bilmediğimden.

Annamae, Yorkshire'ın ceplerini kontrol etti. Birkaç dolar ve bir barut mahfazası buldu; sonra adamın serçeparmağındaki iki altın yüzüğü çıkardı. Hepsini eyer çantasına tıkarak beni incelemek için geri çekildi. Gözleri ıslak saçlarıma kaydı. "Şapkaya ihtiyacımız olacak."

"Yorkshire'ın artık buna ihtiyacı olmayacak." Adamın siyah şapkasını askıdan alıp ona uzattım. "Geniş siperi yüzünü saklar."

"Aşağıda birkaç şapka daha var. Bayan Betsy büyük ihtimalle hâlâ ön tarafı izliyordur, o yüzden arkadan kaçacağız. Ama çok sessiz ol. Tavşan gibi kulakları vardır."

Ben keman çantamı sırtıma takıp askılarını iyice sıkarken Annamae son sandviçi de eyer çantasının içine soktu. Üzerimdeki onca kat, hareketimi yavaşlatıyordu ve kalçamdan sarkan silah ağır geliyordu ama buna alışsam iyi ederdim. Artık ben New York'taki Bowery Yolu'ndan gelen tuhaf görünüşlü bayan Samantha Young değildim. Ben bir hayduttum.

Avuçlarımı pantolonuma sildim ve yüksek sesle nefes almamak için çabaladım. Annamae yavaşça kapıyı açtı.

Anahtarı koridordaki çamaşır deliğine attıktan sonra otelin arka tarafına giden yolu gösterdi. Kırmızı duvarlara yansıyan şamdanların gölgesi koridoru alevler içindeymiş gibi gösteriyordu. Annamae'e yakın durarak Islık'ın içindeki babamı düşünmemeye çalıştım.

Parmak ucunda aşağıya inerek alevler içindeki başka bir koridordan arka taraftaki girişe gittik. Geyik boynuzlarından yapılma bir askının üzerinde bir sürü kaban ve şapka asılıydı. Annamae cübbeye benzeyen yün bir kabanı giydi; bense saçlarımı bulabildiğim en sade şapkanın içine sokmaya çalışırken yasalara uyan bir vatandaştan kötü niyetli bir suçluya ne kadar kolay dönebildiğimi düşünüyordum. *Babacığım, sen beni daha iyi biri olarak yetiştirdin ama şu an başka çarem yok.*

Ben de bir kabana uzandım ama bir bastonun yere sürterken çıkardığı *fiyt, tak* sesi donakalmama neden oldu. Annamae bileğimden kavrayarak beni kapıya çekti. Kapıyı açtı. İkimiz de kapıdan geçer geçmez sessizce kapatabilmek için neredeyse kalbime inmesine neden olacak bir süre duraksadı. Hemen ardından hızla St. Francis Sokağı'na doğru ilerlemeye başladık.

Yarım blok ilerledikten sonra bacaklarım yeni doğmuş bir tayinkiler gibi titriyordu. Annamae'in solukları hızlanmamıştı bile. Kollarını ileri geri hareket ettirirken kabanının kumaşı ritmik bir şekilde hışırdıyordu. Yeni kılığına sanki ömrü boyunca erkek kıyafetleri giymişçesine rahatça bürünmüştü; omuzları onca kadın altından bile belirgin bir şekilde görünüyordu.

Onun tam tersine benim kıyafetlerim üzerimden dökülüyordu. Nefes alabilmek için duraksayarak, "Yapamayacağım," diye mırıldandım.

Gömleğimin yakasına yapışarak beni öne doğru çekti. "Ah, evet, yapabilirsin."

Engabeli yol ve büyük gelen pantolonum hangisinin daha önce beni devireceği konusunda yarışıyorlarmış gibiydi ama yine de sokağın köşesine varmayı başardım.

Annamae geriye dönüp La Belle Oteli'ne doğru baktı. Kimse bizi takip etmiyordu.

Sıra halindeki üstü kapalı at arabaları St. Francis Sokağı'ndan beş yüz kilometre ilerideki St. Louis'e kadar uzanıyordu. Uzaklardan gelen insanlar, hatta Maine'den yola çıkanlar bile Missouri Nehri'nin öte yanında başlayan Vahşi Batı'ya ulaşmak için St. Joe'yu bir geçiş noktası olarak kullanıyordu. Dört ila yirmili takımlar halinde koşulmuş öküzler ile katırlar kıpırdanıyor, sesler çıkarıyor ve 'çayır yelkenlileri' olarak da adlandırılan arabalarını sallıyorlardı. Kambur halde sigara içerek ya da at arabalarının içinde uyuyarak feribota binmek için sıra bekleyen adamların yanından hızla geçtik.

Ayrıca atları üzerinde bekleyen yaşları on beş ve kırk arasındaki adamların yanından da geçtik. Altın Post'u* bulmaya çalışan Yunan kahramanları gibi bu 'Argonotlar' da altın peşinde Oregon Yolu'nu California sapağına kadar izleyeceklerdi. Amaçları ülkelerini savunmak değil, altın bitmeden önce zengin olmaktı. Bir çoğu sigaralarını sarmak için kâğıt gibi son dakika ihtiyaçlarını satın almak üzere Islık'a uğradı. Argonotların arasında kadın yoktu.

Bir sis gibi sessizce hareket ederek suya en yakın arabaya ulaşış kum torbalarının arkasına saklandık. Zorlukla nefes alıyordum. Biçimsiz bir öbek gibi yere yığıldım. La Belle Oteli'yle nehir kıyısı arasındaki mesafenin bir kilometreden az olduğunu bilmeme rağmen sanki New York'a kadar koşmuşum gibi hissediyordum.

Annamae bir eliyle beni çekti. "Bak." Kum torbalarının ötesini işaret ediyordu. Sağ tarafımızdaki ilk araba kıpırdanıp duruyor, aracı çeken takım ürkek ve tetikte görünüyordu. Solda duran ikinci sıradaki araba ise arkasına yaslanmış sürücüsü ve

* Yunan mitolojisinde zenginliği ve iktidarı sembolize eden postun adı. -çn

** Yunan mitolojisinde Altın Post'u bulmak ile ilgili bir mitte yer alan kahraman bir grup. İsimlerini bindikleri gemi olan Argo'dan alırlar; kelime anlamı itibariyle 'Argo denizcileri' anlamına gelir. -çn

hareketsiz duran öküzleriyle geceyi orada geçirmeye hazır konumdaydı.

Nehir kıyısı ilk arabanın on metre ötesindeydi. Orada, aralarında mavi şapkalı feribot kaptanı da olan bir grup adam, ateşin çevresinde ellerini ısıtıyordu. Alevler, içinde bir tezgâh ve bir saatin bulunduğu kulübeden başka bir şey olmayan feribot binasını aydınlatıyordu.

Feribotun son seferi on buçuktu. Saate baktığımda içimden küfrettim: Saat onu biraz geçiyordu.

Gelen feribotun düdüğü ötmeye başladığında, “Bir sonraki feribota binmek zorundayız,” diye fısıldadım. Aslında sadece ahşap bir platformdan oluşan ve nehrin bir yakasından diğerine bir halat yardımıyla giden bu feribotu akıntılar taşıyordu. Aynı anda sadece tek bir arabadan fazlasını taşıdığına hiç şahit olmamıştım.

Annamae başıyla ilk arabayı işaret ederek, “İçinde biri olmaması için dua edelim,” dedi. “Ben gidip bakacağım.”

Ateş çatırdadı ve birkaç köz fırlattı.

“Bekle, bana barut mahfazasını ver,” dedim. “Eğer kaçak yolculuk yapacaksak insanların dikkatini başka yöne çekmemiz gerek.”

Ben keman çantamdan bir mendil çıkarırken Annamae de eyer çantasını karıştırdı. Mahfazayı bana bırakıp sıvıştı. Koyu renkli kabanı ve siyah şapkasıyla dakikalar içinde geceye karıştı. Mendilimin içine biraz barut serpiştirip onu düğüm yaptım.

Annamae hızla geri geldi. “Arka tarafı bir şey kapatıyordu, o yüzden tam göremedim. Ama hiç ses duymadım.”

Yüzümü ekşittim. “Ya bu arabaya bineceğiz ya da sabahı bekleyeceğiz.”

Başını salladı.

“Birkaç dakika sonra arabanın arkasında buluşuruz,” dedim. Cesaret verici son bir nefes aldım ve ateşe doğru yürüdüm. Çevresindeki herkes kapkaranlık yolunu gaz lambalarıyla

la aydınlatarak gelen feribota bakıyordu. Her zerrem kaçmak istiyordu. Ayaklarımı sanki dünya umurumda olmadan gezi- niyormuşum gibi adım atmaya zorladım.

Ateşin yanına vardığımda oradaki on kadar adamdan bir- kaçı dönüp bana baktı ama gözleri üzerimde uzun süre kalma- dı. Karanlığın yüz hatlarımı saklamasını umarak gelen feribot- la ilgileniyormuş gibi yaptım. Kimsenin bakmadığı bir anda düğüm yaptığım mendili ateşin kenarına attım.

Büyük adımlarla Annamae'in olduğu yere doğru gittim. Birkaç saniye sonra bıraktığım paket patladı.

Koştum. Adamlar şapkalarını tutarak kendilerini yere at- tılar. Hayvanlar bağırıp gerileyerek bağlarından kurtulmaya çalıştı. Sahipleri takımlarını kontrol altına almaya çalışırken kamçı sesleri ve küfürler havada uçuştı.

Arabamıza ulaştığımda kaçmaya çalışan öküzler yüzünden hâlâ sallanmaktaydı. Annamae eşyalarımızı arkadaki açıklık- tan soktuktan sonra ahşap büyük bir eşyanın yanından sıkı- şarak kendini de içeriye attı. Karnımı içime çekerek onu takip ettim. Lütfen Tanrım, arabada bizden başka biri olmasın.

Çiftlik gereçleri ve yem gördüm ama nabızı atan hiçbir şey yoktu. Arkadaki, kapıyı engelleyen büyük eşya tavan bezine kadar uzanan bir saatti. Rahatlayarak nefes verdim.

Planımız işe yaramış görünüyordu. Sürücü, takımını sa- kinleştirmeye çalışırken Annamae ve ben de yem çuvallarının üzerine yayıldık. Arabanın oturağına açılan bezin arkasında adamın iri yarı silueti görünüyordu.

Sürücü öküzlerine, "Sakinleşin çocuklar, sakınleşin," dedi. "Sırada biz varız."

Kalbim davul gibi atıyordu. Sesinin bizi ele vereceğine emindim. Terli elimi Annamae'in sıcak eline uzattım ve elimi sıkışını hissettim.

Feribot kaptanı, "Bay Calloway siz misiniz? Sıra sizde," dedi. "Onları sakince aşağıya indirin. Jackson takımınızı yön-

lendirecek. Karşıya geçtiğinizde ipin bağlandığına emin olmadan indirmeye çalışmayın. İyi şanslar.”

Bay Calloway, “Teşekkürler beyefendi,” dedikten sonra, “Deh!” diye bağırdı.

Arabanın önündeki öküzler harekete geçti. Sivri bir tarım aleti acı verici bir şekilde bacağımın üzerine düştü ama onu üstümden çekmeye cesaret edemedim. Bir kaldıracın gıcirtısını suyun sesi izledi.

Feribot dalgaları aşarak özgürlüğümüze doğru yol alırken arabanın içindeki eşyalar yer değiştiriyordu. Sarsıntıdan midem bulanıyordu. Su, etrafımızdaki havayı serinlettiğinden, titrememi bastırmak için yem çuvalına sarıldım. Yonca kokuyordu.

Bay Calloway, “Jackson, son zamanlarda buradan yeşil bir araba geçti mi?” diye sordu.

Yeşil mi? Bu tuhaftı. İnsanlar genelde arabalarını boyamak için boya harcamazdı.

“Kızıl sakallı şoförü olan mı? Hani on iki arabalık bir konvoyu olan?”

“Ta kendisi.”

“Onları iki gece önce gördüm. Gözden kaçırmak kolay değil. Onlara yetişmeye çalışıyorsun, ha?”

“Ailem onlarla. Aynı gece ikiz danalarımız doğdu; o yüzden karım ve kızlarımı onlarla gönderdim.”

“Anladım. Eğer gece gündüz sürersen Little Blue’yu,geçtikten az sonra onlara yetişirsin.”

Little Blue iki ila üç gün mesafedeydi ve ilk karşılaşacağımız ırmaktı. Öncü müşterilerimizin anlattıklarından bu kadarını hatırlıyordum.

Bay Calloway, “Peki. Teşekkürler,” dedi. Jackson’ın minnettar mırıltılarına bakılırsa ona bahşiş vermişti.

Karşı yakaya varmamız sanki günler hatta yıllar sürecekti. İçimden karpuz saymaya başladım; can sıkıntısından kafa-

yı yememek için babamın bana öğrettiği bir yöntemdi bu. Bir Karpuz. İki karpuz. Çığlık atmamak için dudağımı ısırđım. Üç karpuz...

Yedi yüz bir karpuzla ulaştığımda feribot nihayet kıyıya değdi ve iskelelerin atılmasıyla biraz daha sarsıldıktan sonra arabamız ilerlemeye başladı. Öküzler engebeli zeminde tırmanırken birkaç santim geriye kaydık. Kafamızın bir yerlere vurduğu birkaç dakikadan sonra yol düzleşti ve sadece arada çukurlara girdiğinde sarsılmaya başladı.

Tam doğruluyordum ki aklıma bir fikir geldi. Bay Calloway gece boyunca sürmeye niyetliydi. Ayaklarımız bir süre daha rahat edebilirdi. Eğer duracak olursa etraf fark edilmeden kaçabileceğimiz kadar karanlıktı. Annamae'in kulağına, "Biraz daha burada kalalım," diye fısıldadım.

Branda bezine sarındık. Arabanın sallantıları beni rahatlatıyordu.

Babacığım, beni duyabiliyor musun? Çok özür dilerim. Seninle tartışmamalıydım. Sana hak ettiğin saygıyı göstermeli ve planlarını dinlemeliydim.

Yonca çuvalı gözyaşlarımı emdi.

ANNAMAE OMZUMU SARSTI. GÖZLERİM ANINDA AÇILDI

ve sabahın donuk ışığıyla karşılaştım. Annamae'in yüzünün bir tarafındaki çizgiler onun da uyku tuzağına düştüğünü gösteriyordu.

Kafamı kaldırdım. Arabanın çakıllı yolda ilerlerken çıkardığı gürültü başımı ağrıtıyordu. Bay Calloway artık yerinde değildi. Arabanın örtüsü ve kenarları arasındaki açıklıktan baktığımda nefesim kesildi. Kırmızı ekose gömleğiyle aracın sol tarafında yürüyordu; arabayla arasında bir metre bile yoktu.

Takımını kahvaltı için durdurup bizi bulmadan önce kaçmamız gerekiyordu.

"Hadi gidelim," diye fısıldadım.

Birdenbire yaklaşan toynak sesleri donakalmamıza neden oldu. Tekrar branda bezinin altına saklanarak açıklıktan baktım. Benekli bir atın üzerindeki bir adam yanımdan gitmek için yavaşladı.

"Bay Calloway?" diye seslendiğinde sarkık bıyıkları sallandı.

Bay Calloway yavaşlamadı. "Günaydın. Sizi tanıyor muyum?"

"Ben Şerif Yardımcısı Granger." Şapkasının kenarına dokundu. Şapkanın kubbeli tepesi adamın kıvrımlı tek yeri-ydi. Keskin dirsekleri, gaga gibi bir burnu ve bandanasında delik açabilecek kadar sivri bir âdemelması vardı. "Sanırım

Whitsand'in onu çeyrek geçe seferiyle bu tarafa geçmişsiniz, doğru mu?"

"Evet efendim, öyle yaptım. Bir sorun mu var?"

"Bu tarafa geçen kızlar gördünüz mü?"

Dilimi o kadar sert ısırđım ki ağzıma kan tadı geldi. Gözlerimin önünde ilmik görüntüsü belirdi.

"Kızlar mı? Hayır. Neden?" Bay Calloway hasır şapkasını çıkarıp kafasındaki kel bölgeyi koluyla sildi. Yanakları ve burnu güneşten kıpkırmızı olmuştu.

"Çinli bir kız dün gece bir adamın kafasını yarıp kaçmış. Onu gördünüz mü?"

Korkudan sindim. Annamae kıvrık kirpikleriyle bana gözlerini kırpıp elimi tuttu. Çok basit bir hareket olmasına rağmen benim paniğe kapılıp kaçmamı engelledi.

"Hayır, efendim. Virginia'dan beri gördüğüm tek Çinli, Islık'ın sahibi olan adamdı. Dün ondan branda bezi aldım."

"Bu kız onun çocuğı. Dün dükkânla beraber Çinli adam da yandı. Öyle insanlar dikkatsiz oluyor." Şerif Yardımcısı'nın sesinden, Çinlileri hor gördüğü belli oluyordu.

Bay Calloway cevap vermeden önce duraksadı. "Bana dikkatsiz biriymiş gibi gelmedi. Adı Bay Young mıydı? Tekerlerimden birindeki çatlağı fark edip tamir etmeme yardımcı oldu. Ölümü tam bir facia olmuş." Tekrar şapkasını takıp arabanın ön tekerine bir bakış attı.

"Neyse, babadan bahsetmiyoruz; kızının dün gece St. Joe'nun en iyi adamlarından birini öldürmesinden bahsediyoruz. Ve ben hep derim ki suçlu olmayan kimse kaçmaz." Siyah gözleri benim olduğum noktaya kaydı ve nefesim kesildi. Sonra arabanın geri kalanına baktı.

Yardımcı, "Dün gece köle bir kız da kaçtı," diye devam etti. "Birlikteler mi bilmiyorum."

Bay Calloway kafasını salladı. "Ben kimseyi görmedim. Hem zaten kızların bu tarafa kaçacaklarını sanmıyorum. Bu-

rası zor bir bölge. Katır ve erzak olmadan üç gün bile dayanamazlar. Bence St. Louis'i aramanız gerek."

"Bu sabah oraya da bir ekip gönderdiler. İnanın, çalılarının arasında yılan aramak benim de hoşuma gitmiyor."

Bay Calloway dikkatini tekrar homurdanan öküzlerine vererek, "İyi günler o zaman," dedi.

Adamın gitmesi için dua ettim ve atıyla geride kaldığında avucuma geçirdiğim tırnaklarımı gevşettim. Ama o sırada arabada bir taş çarptı ve saat öttü.

Annamae kısık sesle tısladı sonra eliyle ağzını kapattı.

Benekli at, Şerif Yardımcısı Granger ve onun meraklı gözlerini yine bizimle aynı hizaya getirdi.

"Arabanızı aramam gerekecek. Sizinki tek saklanabilecekleri arabaydı. Eve dönmenden önce her şeyi kontrol etsem iyi olur."

Bay Calloway'in omuzları sanki iç çekmiş gibi çöktü. Sonra öküzlerine, "Çüş çocuklar! Çüş!" diye seslendi.

Kaçabilecek bir yer arayarak çevreme baktım; korkudan midem düğüm düğüm olmuştu. Arabanın iki tarafındaki küçük açıklıklardan çayırdan başka bir şey görünmüyordu.

Annamae'in kulağına fısıldamak için eğildim; sesim o kadar kısıktı ki ben bile duyamıyordum. "Ben teslim olacağım. Bezi üzerine çek ve saklan." Elini sıktım.

Artık hapishanemiz olan araba durdu. Ben dikilirken Annamae beni tekrar aşağıya çekerek kendi tarafındaki açıklığı işaret etti. Orada bir salkım söğüt vardı; yerlere kadar uzanan, baharın ilk çiçeklerini veren dallarıyla üç metre kadar uzağı-mızdaydı.

Şerif Yardımcısı atından inerken otlar hışırdadı.

Bay Calloway, "Bir dakika, saatimi çekmem gerekecek," dedi.

Bir an bile tereddüt etmedik. Bay Calloway ağır saati kenara çekerken arabanın ön tarafından fırladık.

Yardımcı, "Ben ön taraftan geçeyim," dedi.

Telaştan neredeyse Annamae'in arabadan düşmesine sebep oluyordum.

Bay Calloway, "Gerek yok efendim. İşte oldu," dedi.

Annamae'in hemen ardından sürücü koltuğundan aşağı atladım. Parmak uçlarımızda attığımız beş adımla yoğun çimenliği aştık. Ağacın yeşermiş dalları bizi yuttu.

Dinlerken ikimiz de nefes almaya dahi cesaret edemiyorduk.

Yardımcı, "Sadece işimi yapıyorum efendim, teşekkürler. Size iyi şanslar," dedi.

Bay Calloway, "Size de," diye cevapladı. "Deh çocuklar! Deh!"

Öküzleri cevaben mööledi ve araba ilerlemeye başladı. Şerif Yardımcısı Granger'ın atı kişneyerek tırsa kalktı ve Bay Calloway'i kolayca geride bıraktı. Ancak o zaman tekrar nefes alabildim.

Birkaç dakika sonra dalların arasından baktık. Yol şimdi bomboştu. Ağaçların ötesinde önümüzde uzanan diz boyunda otlar vardı ama ne Annamae ne de ben henüz açığa çıkmaya hazırdık.

"Umalım da bu Şerif Yardımcısı'nı son görüşümüz olsun," dedim.

"Amin." Annamae yeşil kubbenin tepesine baktı. Yapraklar rüzgârda hafifçe hışırıyordu. "Tanrı bu ağacı buraya bizim için koymuş."

"Belki de bunun kader olduğunu düşünmek daha iyidir."

Sanki üzerine hapşırılmışım gibi geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bela her köşede beklerken Tanrı neden bize böyle büyük bir iyilik yapsın? Bu ikiyüzlü bir davranış gibi geliyor. Ama eğer bu kaderse, o zaman yıldızlara yazılmıştır ve ondan kaçamayız."

Dudakları aralandı; benim hakkımdaki görüşlerinin kötüye gittiğini görebiliyordum.

“Hakaret etmeye çalışmıyorum. Demek istediğim eğer Tanrı iyi niyetliyse...”

“Tanrı iyi niyetlidir ve kadere inanmak bir Hristiyan’a yakışmaz çünkü yıldızlar da O’nun kontrolündedir.” Gözlerini yapraklara kaldırıp, “Bu zavallı kuluna merhamet göster. Zor zamanlar geçiriyor,” diye mırıldandı. Sonra eyer çantasını kurcaladı.

Benim kâfir olduğumu düşünmesini istemediğim için konuyu kapattım. Babam on üç yaşındayken Birleşik Devletler’e geldiğinden Çin inançları hakkında çok az bilgisi olsa da Fransız büyükbabamdan, yani *Pépère*’den öğrendiği Hristiyan inancıyla birlikte onları da bana aktarmak için elinden geleni yapmıştı. Eğer o inanç babam için önemliyse benim için de öyleydi; birbirleriyle çelişmeler de.

Annamae eyer çantasından bir matara çıkardı; kalan yarım sandvici reddetmiş olsam da matarayı memnuniyetle kabul ettim. Midem hâlâ herhangi bir yemeği kaldıramayacak kadar kasılmış haldeydi. “Orada lazımlık da var mı? Çünkü çok işime yarardı.”

Tam da benim hakkımdaki düşüncelerinin daha kötüye gitmesinin mümkün olmadığını düşünürken kaşlarını çattı. Kafasını hafifçe yana eğip yenmiş tırnağıyla çenesine vurdu. Her ne söyleyecekse bir an önce söylemesi için dua ediyordum çünkü yakında içimdeki şelale boşalacaktı.

Çatık kaşları yerini teslimiyet ifadesine bıraktı. “Sana çömelmekten daha temiz bir yöntem göstereyim. Pantolonunu indir.” İndirdim.

“Şimdi ellerimi tut ve oturuyormuşsun gibi yap.” O da beni çekerek dengemi sağladı ve bu şekilde çizmelerime sıçratmadan çışimi yapabildim.

“Sıra bende,” dedi.

İşimiz bittiğinde söğüdün altında temiz bir yere geçip oturduk. Yerde olmak benden dolayı yaşadığı rahatsızlığı biraz azaltmış olmalı ki tavırları tekrar yumuşadı.

"Burası çok hoş. Dört yıldır St. Joe'dayım ve üç kilometreden uzağa gitmedim."

"Oradan önce neredeydin?"

"St. Louis."

"Peki ya ebeveynlerin?"

"Onları doğru dürüst tanımıyorum." Konuşurken sesinde duygu yoktu. "Sadece iki erkek kardeşim vardı. Tommy, ufak olan, yedi yaşındayken öldü." Kafasını salladı ve gözlerini salınan yapraklara dikti. "O öldükten sonra kendimi at yalağında boğmaya çalıştım ama su yüzüne çıkıp durdum."

"Üzgünüm."

Başını öne doğru eğdi.

"Ya diğer kardeşin?"

"Isaac. Neredeyse beş yıldır onu görmedim, on bir yaşım-dan beri. Yirmisine gelmeden özgürlüğüne kavuşacağına yemin etmişti. Bu," parmaklarıyla saydı, "beş hafta önceydi. Onu tekrar görebileceğime dair umudum yoktu ama sonra Ginny onun Arp Şelalesi'nde benimle bulaşacağını söyledi."

Ginny'nin Yorkshire'ın zencilerinden biri olduğunu hatırladım. "O nereden biliyormuş?"

"Isaac birilerinden ona haber vermelerini istemiş olmalı. O bizim habercimiz gibidir, çoğu kişiyi tanır. Kendisinin yerine beni geçireceklerini bana söyleyen de oydu; hatta Musa arabamı bulmama yardım etti."

"Öyle mi? Arp Şelalesi'nin nerede olduğunu sana söyledi mi?"

"Burasıyla California arasında bir yerde." Burnunu kırıştırdı. "Ee, sen Çin'den geldin, öyle mi?"

"Ebeveynlerim Çin'den gelmiş ama ben New York'ta doğdum."

"Anan nerede?"

Başımı iki yana salladım. "Ben erken gelince doktor hiç Çinli bebek doğurtmadığını söyleyerek annemi geri çevirmiş. Babam bizi bulduğundaysa annem çoktan ölmüştü."

Artık o da ölüydü. Bir damla gözyaşı kaçmayı başardı ama diğerlerini engelledim. Babam Yılan zayıflıklarına boyun eğdiğimi görse dehşete düşerdi. Annamae bana bir mendil uzattı ve burnumu sildim. Sonra yüzüme yapışan saçı çekerek kaşlarını çattı.

“Adamların tökezlemesine neden olacak kadar güzelsin. Bu kolay olmayacak.” Çenemi bir ona yana bir bu yana çevirdi. Parmakları sıcak yüzüme serin geliyordu. “Ama yapabileceğimiz bir şey var.”

İçinde her şey varmış gibi görünen eyer çantasından bir dişi makası çıkardı.

Şapkamı çıkararak, “Arkanı dön,” diye buyurdu.

Falcının kötü şans hakkında babama söylediklerini hatırlayarak geri kaçtım. Gerçi şansımın bundan daha kötüye gidebileceğine inanmıyordum.

Henüz konuşma fırsatı bulamadan *kırt* sesini duydum ve kimliğimin son parçaları da benden alınırken ellerimi sımsıkı birleştirdim.

Annamae saçımı, okyanustan çıkardığı, birbirine dolanmış yosun yığını gibi tutuyordu. Bu görüntü karşında derin bir nefes aldım. İşini bitirdiğinde başımın daha hafif hatta havadar olduğunu hissediyordum. Parmaklarımı kırpık tutamlarda gezdirdim.

Annamae bana sert bir şekilde bakarak, “Tekrar uzar,” dedi. Paltosunun altında bağlanarak iyice gizlenmiş göğsüne vurdu. “İkimizin de vermesi gereken savaşlar var.”

Başımla onayladım. Saçlarımı kesmekle doğru şeyi yapmıştı.

Dudaklarını birbirlerine bastırdı, tatmin olmamıştı. “Hâlâ fazla güzelsin. İnsan içindeyken geceleri bile şapkayı aşağıya doğru tak. Ten renklerimiz hakkında Kızılderililer gibi boyanmak dışında yapacak bir şeyimiz yok.”

“Yüzümüzü bandana ile kapatabiliriz. Ama o zaman da yine suçlu gibi görünürüz.”

Yerden bir avuç çamur aldı. Yüzüme doğru yaklaştırken geri kaçtım. "Buna gerçekten gerek var mı?"

"Biliyorum. Ben de kirli olmaktan hoşlanmıyorum." Çamuru yanaklarıma sürdü. Hareketsiz durmaya çalıştım. Gözüm bileğindeki ipe takıldı; üzerinde sadece tek bir süs vardı: ortası delik kahverengi bir taş. "Çamurun altında hâlâ temiz olduğunu düşün."

Yeterince kirlendiğime karar verince şapkamı gözlerimin önüne gelecek şekilde kafama yerleştirip iplerini sıktı. Yüzümdeki ıslak çamur kötü kokuyor ve hapşırma sebep oluyordu.

Burnumu mendille sildim. Annamae, mendili düzgün bir kare şekilde katlarken beni izledi ve dilini şaklattı.

"En azından gıygıyın var. Ama yine de biraz erkeksi olman gerek." Yumuşak baldırımı dürttü.

Gerileyip onun atletik yapısına baktım.

"Her gün işlerimi halletmek için on beş kilometre koşmam gerekiyor; bu yüzden bu kadar güçlüyüm." Kıkırdadı.

"On beş kilometre mi?"

Başıyla onayladı. "Kadın köleler beladan uzak durmak için ellerinden gelen her şeyi yapmalı. Ne kadar az dikkat çekersen o kadar iyi. Kurtulman gereken birkaç kadınısı yanın var. Mesela bileklerin. Çok esnekler. Gitmeye hazır mısınız?"

Ayrılmadan önce topuklarıyla sığ bir mezar kazıp kestiği saçlarını çukurun içine attı ve toprakla kapattı. Ben de garanti olsun diye bir taşı sürükleyerek üzerine taşıdım.

Yavaşça söğüdün yarattığı perdeden çıktık. Kimsenin olmadığı patikaya doğru Annamae'i takip ederken üzerimdeki kat kat giysiye rağmen kendimi çıplak hissediyordum. Sabah güneşi etrafı pastel renklere boyamaya başlamıştı. Bir sabah önceye kadar bu manzara beni büyülerdi. Ama şimdi boğazım kumla dolu gibiydi ve tek görebildiğim şey karşımda sonu yokmuşçasına uzanan yoldu.

“DİK YÜRÜ. SIRTINDAN DEĞİL, KALÇALARINDAN BAHSE-
diyorum,” dedi Annamae.

Vücudumun salmımını elimden geldiğince azaltmaya çalışarak mümkün olduğunca düz bir çizgide yürüdüm; gerçi zaten sallanacak pek bir şey yoktu. Yine de en ufak bir kırtış bile beni ele verebilirdi.

“Daha kasılarak yürü, güvercinler gibi. Ayaklarını dizlerinden gevşet. Başını da yere eğ. Aynı patates böceği aranan güvercinler gibi.”

Sonraki birkaç saati yürüyüş şeklimi mükemmelleştirmekle geçirdim ve gölgem kaybolduğu zaman artık bu yürüyüş doğal gelmeye başlamıştı. Feribot seferleri dokuzda tekrar başlıyordu; demek ki akşamüstüne doğru birkaç Argonot ve sonra da birkaç öncüyle arabalarını görebilirdik. Şimdilik ortada sadece ikimiz ve çayır köpekleri vardı.

Onuncu kez, şapkamı çıkarıp yüzümü sildim. Mart sabahları hep serin olurdu ama dört insana bedel kıyafet giymek beni kanun adamlarından da çabuk öldürebilirdi. Birkaç katı üzerimden attım ve sonra en büyük gölgesi olan ağacın altına serildim.

Annamae kabanını çıkardı. Eyer çantasından bir kalıp peynir ve büyük bir parça domuz pastırması çıkardı ama sonra pastırmayı tekrar çantasına koydu. “Bunu yarınki sabah kahvaltısına saklayalım. Güzel bir gün için biftek bozması et diliminden daha iyi bir başlangıç olamaz.”

"Şu anda da kahvaltı etmiyor muyuz?"

"Hayır. Öğlen olmak üzere." Bıçağıyla peynirden bir parça kopardı ve hızlı bir dua ederek bana uzattı. Tek lokmada yutup devamını bekledim.

"Şimdilik bu kadar," dedi. "Dayanması gerek."

Midem itiraz edercesine guruldadı. İç çekerek karnımı yumrukladım. Başka bir gün olsa iki yumurta ve pirinç lapası yerdim; eğer özel bir gün ise yanında turta da olurdu. Babamın bana verdiği son şeyin bir tabak dolusu küçük güneş olduğunu hatırlayınca gözlerim doldu. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Annamae peynirin üzerindeki mumlu kâğıdın kırışıklıklarını düzeltti.

"Isaac'le nasıl ayrı düştünüz?"

"Frogg Çiftliği hepimizi sattı. Tommy ve ben Yorkshirelara satıldık; Isaac nereye gitti bilmiyorum. Bir kolunda Tommy'yi bir kolunda beni taşıyabilecek kadar güçlü olduğundan çabuk seçildi." Bana bakıp gülümsedi. Üstteki dişleri çit gibi dümdüdü ama alttakiler yamuktu.

"Isaac neden Batı'ya gitmek istesin? Neden özgür eyaletlerden birinde ya da..."

"Özgür eyaletler seni özgür yapmıyor." Burnunu çekti. "Kanun adamlarına yakalanırsan seni sahibine geri götürüyor. Bu tarafta çok kanun adamı yok ve öncülerin kaçaklarla uğraşmaktan daha önemli işleri var."

Öncülerin beni yakalamaktan daha önemli işleri olmasını umdum. Ağrıyan ayaklarımı sürüyerek Annamae'in peşinden gittim.

Eğer babamın arkadaşı olan, annemin bileziğini alan Bay Trask'a yetişeceksem bu ayaklardan daha hızlı bir ulaşım aracına ihtiyacım vardı. Eğer bir sonraki taşra merkezine ulaşabilecek kadar hayatta kalmayı başarabilirsek Yorkshire'ın yüzükleriyle bir at alabilirdik. Ama ya at satmıyorlarsa? Atımız olmadan Bay Trask'a yetişemeyeceğim gibi avcılar arasındaki topal tilki gibi çaresiz kalırdım.

Hızımı arttırdım. Olumsuz düşünceler ayaklarını ağırlaştırıyor ve dengesiz adımlar atmaya neden oluyordu. Bunlar yerine otuz yaşındaki, güçlü kuvvetli, New Yorklu bakkalı son gördüğüm zamanı düşündüm. Babamın en yakın arkadaşı ve bizim gibi bir müzisyen olan Bay Trask geçen ay hiç beklemediğimiz bir anda ortaya çıkmıştı. Ta New York şehrinden gelmişti. Babam ona, "Lütfen bana ses çatalını almaya gelmediğini söyle; ona çok alıştım," demişti.

"O senin Henry." Bay Trask'ın ela gözleri parıldamıştı.

"Dükkânı sattım, şimdi Büyük Okyanus'u görmeye gidiyorum. O kıyı patlamak üzere. Rüyalara tüm o güneş ışığının içinde olgunlaşmış halde toplanmak için bekliyor." Kırmızı askılarını tutarak sırtını dikleştirmişti; ikisi de bir seksenden biraz kısa olmalarına rağmen hep babamdan daha uzun boylu görünmeyi başarırdı.

"Yedi arabalık bir konvoyla öncülük ediyorum. Batıya gitmeyi hiç düşündün mü Henry?" diye sormuştu.

Babam bakışlarını bana çevirmişti; kahve çekirdeklerini süpürüyordum. "Sık sık düşünüyorum."

Bay Trask ve konvoyu feribot için sıra beklerken üç gece daha kasabada kalmışlardı. Babam ve o, her gece dükkânı kapattıktan sonra Belly'nin Tavernası'na gitmişlerdi.

Son gece babam, annemin bileziğini ahşap kasamızdan çıkarıp üzerindeki parlak renklerdeki taşları okşamıştı. Bizim için o kadar değerliydi ki kasayı özellikle onun için almıştık.

Panik içinde Latince kitabımdan kafamı kaldırmıştım. "Ne yapıyorsun?"

Uzun bir duraksamadan sonra bileziği kadife bir keseye koymuştu. Sonra gözleri uzaklara dalarak elinde keseyeyle bir süre durmuştu.

Cebine koyduğunda, "Onu satmayacaksın, değil mi? Bize kalan tek şey o. O *annem*. Annemi başkasına mı veriyorsun?" diye itiraz etmiştim.

Saygısızlığımı duymazdan gelmişti. "Bir gün tekrar ona kavuşacaksın. Annen anlayış gösterir."

"Nereden biliyorsun ki?" diye oflamıştım.

Ceketinin düğmelerini ilikleyip bastonunu almıştı.

Çıkmadan önce kızından çok üzgün bir sesle, "Ebeveynlerinin yaptıklarını sorgulamak çocuklara düşmez," demişti.

Bunlar şubat sonu olmuştu, yani on sekiz gün önce.

Annamae'e Bay Trask'ı anlattım.

"Peki baban California'da ne yapacaktı?"

"Tam olarak bilmiyorum." Parmaklarımı sertçe kafama bastırdım. "Bana anlatmaya çalıştı ama ben hâlâ bilezik yüzünden sinirli olduğum için dinlemedim."

"Yani bu Bay Trask'ı bulduğunda o sana yardım edebilir. Sana bakabilir, öyle mi?"

"Belki."

"Bu rahatlatıcı. Senin gibi bir kız tek başına kalmamalı."

"Senin gibisi de." Topuğuma bir şey battı. Çakıl taşını çizmemden çıkarmak için durdum. Annamae bana kolunu uzattı.

"Ah, ben uzun süredir kendi başımın çaresine bakıyorum. Neredeyse erkek sayılırım." Alaycı bir kahkaha attı. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ee, bu Bay Trask neye benziyor?"

"Senden birkaç santim daha uzun. Kafası, içinde devesi yumurtası olan bir kuş yuvasını andırır; bıyıklı ve gagaya benzer bir burnu vardır. Her zaman beyaz gömlek giyer ve kırmızı askı takar. Çok dikkat çekici bir adam değil."

"A'bim dikkat çekecek bir adam, sokak lambası kadar uzun boylu ve kız kardeşi gibi iyi görünümlü," gülümsedi, "ama Bay Trask'ın aksine öyle ortalarda dolanmayacaktır. California'ya nasıl gidileceğini biliyor musun?"

"Tek bildiğim, California Yolu'na kadar Oregon Yolu'nu takip etmem gerektiği."

Ağır adımlarla ilerlemeye devam ettik.

"Belki sana yardım edecek birilerini bulursun. Gidebildi-

ğim yere kadar seninle giderim ama Arp Şelalesi'nin nerede olduğunu bulur bulmaz o tarafa gitmem gerek. Bu yarın da olabilir, gelecek ay da."

"Anlıyorum." Mideme bir yumru oturdu. Annamae'i bir günden kısa süredir tanıyordum; yine de çektiğimiz eziyetler ruhlarımızı birbirine kenetlemişçesine kendimi ona bağlanmış hissediyordum. Belki de bu, sadece küçük dalağım yüzündendi. Küçük dalaklı kişilerin korkak olduğu bilinirdi.

Annamae, "Hiç ilahi biliyor musun?" diye sordu.

"Tabii, 'God of Our Fathers', 'Glory Be'."

"Onları bilmiyorum. Sen, 'Chains of Misery'yi biliyor musun? Ya da 'Moses Split the Tide'ı?"

"Hayır."

Ensesini kaşdı ve alını kırıştı. Dini olmayan bir melodide daha şanslı olabileceğimizi söyleyecektim ki Annamae bir anda durdu ve kolunu önüne uzattı.

"Çıngıraklı," diye fısıldadı. Toprak hareket etti ama aslında hareket eden toprak değil; kahverengi ve kırmızı lekeleri olan, kolum kalınlığındaki, sarı bir yılan. Saldırmak üzereymiş gibi kafasını geriye çekmişti.

Tıslayarak S şeklinde ilerledi. Kalp atışlarımın tekrar normale dönmesini beklerken yere vuran kuyruğunu fark ettim. "Bu çıngıraklı yılan değil. Gerçi öyle olmayı diliyor."

Annamae gözlerini yilandan ayırmadı. "Nereden biliyorsun?"

Siyah halkalı kuyruğunu işaret ettim. "Çıngırağı yok. Bu bir boğa yılanı, zehirli değil. Babam zehirli olan her şeyi bana ezberletmişti: bitkiler, kurbağalar... dur, ne yapıyorsun?" Annamae yılanı yaklaşıırken bağırdım.

Yılan, bir çıngıraklı yılanı mümkün olduğunca taklit ederek kuyruğunu yere daha hızlı vurmaya başladı.

"Zehirli olmadığına emin misin?"

"Eminim."

“Kesinlikle emin misin?” Annamae şimdi sol elini yılanın doğru sallayarak dikkatini oraya çekiyordu. Parmaklarını gösteriye başlamak üzere olan bir sihirbaz gibi hareket ettiriyordu.

“Bir kız olduğuma emin olduğum kadar, yine de ben ol sam...”

Annamae sağ elini şimşek hızıyla kullanarak yılanın elması şeklindeki kafasının altından yakaladı. Kız elini sıkarken yılan çırpındı. Sonra bileğini sanki bir kırbaç savururmuşçasına sallayarak, *“İşte!”* diye bağırды.

Bir korkak olduğum için nefesim kesilerek geriledim. Yılan yılanında doğmuş olmam sadece onlardan ortalama bir insana oranla bir miktar daha az rahatsız olmam anlamına geliyordu.

Yılan kuyruğunu kıvrıdı sonra gevşek bir şekilde asılı kaldı.

Annamae bir seksen uzunluktaki ödülünü boynuna doladı. *“Pişince çok lezzetli olacağına eminim.”* Kuyruk titreştiğinde onu zile bağlı bir ipmişçesine çekti.

“Bu da gösteriyor ki,” dedi tekrar yürümeye başladığımızda; ben aramızdaki mesafeyi koruyordum, *“erkek gibi görülmeyebilirsin ama öyle davrandığın sürece birçok kişi çingirayının eksik olduğunu anlayamaz.”*

Dişlerini göstererek sırttı.

Kamp yapacak bir yer bakındık. Önümüzde uzanan ova aşağı doğru hafif eğimliydi ve yargılayıcı gözlerle sessizce bizi izleyen jüri üyelerini andıran gözyaşı şekilli ardıc ağaçlarıyla doluydu. Kumtaşlarının oluşturduğu şekilsiz çıkıntılar kaba saklanma yerleri sağlıyordu. Aklıma bu yol üzerindeki tek suçlular olmayabileceğimiz geldi. Hangisi daha kötüydü, kanun kaçakları mı yoksa kanun adamları mı? Yoksa canavarlar mı?

Bir şey çılgık attı; yerimden zıplayarak Annamae’i de korkuttum.

Ama sesin sahibi en yakındaki ardıcın tepesinde öten bir mavi alakargaydı. Annamae bana sert bir bakış atarak manşetlerini düzeltti.

“Özür dilerim. İı, şey, oraya ne dersin?” Ardıc ağacının elli metre ötesindeki yosun kaplı kumtaşını işaret ettim. “Oraya sırtımızı yaslayabiliriz.”

Her duyduğum sesle korkudan donakalarak yakacak odun ararken karahindiba ve yenebilecek kökleri de topladım. Artık hareket etmeyi bıraktığımız için tekrar Şerif Yardımcısı Gran-ger konusunda endişeleniyordum. Ya aynı yoldan dönmeye karar verirse? O zaman bizi yakalaması çok kolay oldurdu.

Umarım gece çabuk çöker ve karanlığında bizi saklardı. Şerif Yardımcısı karanlıkta bizi arama konusunda çok başarılı olamazdı.

Annamae taşları, içinde ateş yakabileceğimiz biçimde dizdi. Oyun kartı büyüklüğünde bir çakmak taşının etrafına yanması için bir bez sarıp onu yemek çömleğine sürtmeye başladı. Bez, bir kıvılcımla alev aldı ve kısa süre içinde önümüzde bir ateş yanıyordu.

Annamae’in yılanın iç organlarını çıkararak üzerine eyer çantasından çıkardığı tuzu serpmesine şahit olduktan sonra bir daha yemek yiyebileceğimden emin değildim. Ama et, yeşilliklerle birlikte ateşin üzerinde pişmeye başlayınca açlık hissim geri döndü. Eğer çayırdaki Bay Trask’ı bulabilecek kadar uzun süre hayatta kalmak istiyorsam kan ve iç organlara alışmam gerekiyordu. Yemek yapmakla hep babam ilgilenmişti; bu onun sevdiği şeylerden biriydi. Artık sadece ellerimiz ve Annamae’in içindekilerin bir gün tükeneceğini bildiğim eyer çantası vardı.

Yemeğin pişmesini beklerken gömleğimin eteğiyle oynadım. Mataradan bir yudum alalı beş dakikayı geçmemiş olmasına rağmen boğazım kuruluştan acıyordu.

Geldiğimiz yönde hareket eden bir şey gözüme takıldı.

Sert bir şekilde, “Annamae,” diye fısıldadım.

Kafasını çevirdi. “Tanrım, şimdiden mi?” Hızla kabanını üzerine geçirip düğmelerini ilikledi.

“Belki gelenler Argonotlardır, kanun adamları değil,” derken sesimin şüphesi çıkmaması için çalıştım.

“Argo ney?”

“Argonot. Altın avcıları.”

Annamae yemek yapmakta kullandığı bıçağı eline alırken ben de silahıma dokundum. Silahla tehdit etmemin şiddeti engellemesi için dua ediyordum çünkü silahın dolu olup olmadığını dahi bilmiyordum.

Hareket eden toz bulutu yüz metre kadar ötedeydi. Eminim yaktığımız ateşi görmüşlerdi.

Derin bir nefes alırken göğsüm sıkıştı.

Annamae şapkasını gözlerinin üzerine indirdi. “Kuvvetli görün. Unutma, sen bir çingiraklı yılanısın.”

Eğer bu kadar az zamanımız olmasaydı yılanlarla olan karmaşık hikâyemi anlatmaya başlayabilirdim. Ama atlar ve binicileri görüş açımıza girmişti bile. İkisi beyaz, biri Meksikalı üç adam, atları onları ileriye doğru götürürken bize bakıyorlardı. Meksikalı, kızıl kahverengi bakımlı tüylerinin üzerine siyah çizmeler giydirilmiş gibi görünen dördüncü bir doru atı çekiyordu.

İçimden adamlara, *sürmeye devam edin*, diye yalvardım. Ama nal sesleri yavaşladı ve binicileri dizginleri çekip kamp yaptığımız yerin hemen önünde onları durdururken, atlar kişnedi. Nalların kaldırdığı toz yüzümüze çarptı, az kalsın ateşi söndürüyordu.

Adamlar etrafımızda dönerken boyunlarını dik tutan atlar mükemmel bir uyum içindeydi. Bu hareket başımı döndürdüyü için kucağıma odaklandım. Kızilderililerin, av sırasında sığırkların kafasını karıştırmak için onların etraflarında döndüklerini hatırlayınca midem kasıldı.

ÜÇ KEZ DAİRE ÇİZDİKTEN SONRA DURDULAR. BİNİCİLER-den biri, yirmi yaşından daha gençti ve tek hamleyle benekli atının eyerinden indi. Pantolonunun belini düzeltip yüzünde yarım bir gülümsemeyle kafasını bana çevirdi.

Dehşete düşmüş olmama rağmen bakışlarımı kaçıramadım. Eğer bakışlar da ayaklar gibi iz bıraksaydı, adamın yüzü çokça çiğnenmiş bir paspasa benzerdi. Adam, çimen yeşili gözleri ve teninin altın rengi görünmesini sağlayan hafif bronzluğuyla hem çekici hem de davetkârdı. Geniş siperli şapkasının altında ki kum sarısı bukleleri çocuksu bir şekilde ensesine iniyordu. İlk tahminimden de gençti, on yedi ya da on sekiz yaşındaydı.

Üç adam bizi incelerken Annamae de çenesi önde ve alt dudağı meydan okur bir ifadeyle kıvrılmış şekilde onların bakışlarına karşılık verdi. Onu taklit etmek için elimden geleni yaptım.

Sonunda Annamae, "Ne o, bakışma yarışması falan mı yapıyoruz?" dedi.

Yeşil gözlü adam gözlerini kısmayı bıraktı ve yarım gülümsemesi beyaz dişlerini ve yanaklarındaki güzel gamzeleri gösterir şekilde yüzüne yayıldı.

"Güzel kokular geliyor? Siz çocuklar misafir mi bekliyorsunuz? Yaşlı Zach Taylor* falan mı gelecektir?"

* Zachary Taylor, ABD'nin bir generalidir. 4 Mart 1849'dan öldüğü tarih 9 Temmuz 1850'ye kadar ABD başkanlığı yapmıştır. -çn

Arkadaşlarına dönüp esprisi için takdir beklediğinde onlar da kıs kıs güldü. "Görünen o ki burada kuş kadar midelerini zin kaldıracabileceğinden fazlası var. Size yardımcı olabiliriz. Ne dersiniz?"

Eğer bu ekip iki azılı suçlu peşindeyse, ele geçirmeden önce onlardan yemek isterler miydi? Annamae bıçağı tutuşunu gevşetti.

Meksikalı, devasa gri atından atladı ve Annamae'e İspanyolca bir şeyler mırıldandı.

Son birinci de kızıl kahverengi, beyaz çoraplar giymiş gibi görünen atından inmeden önce beni süzdü. O adam da Yeşil Gözlü'yle aynı yaşlarda gibi görünüyordu. Bu adam ve atı bir yerden tanıdık geliyordu. Bakışlarımı adamın koyu renk gözlelerinden, kolları kıvrık gömleğinin başladığı yere kadar uzanan bozuk para büyüklüğündeki yara izleriyle kaplı kollarına indirdim.

Annamae tek omzunu hafifçe kaldırdı. Bu adamlar, daha doğrusu diğerlerinden birkaç yaş daha büyük görünen Meksikalı hariç oğlanlar, hem sayıca hem de güç olarak bizden üstündü. Eğer reddedersek bile yemeğimizi, hatta zaten çok fazla olmayan diğer eşyalarımızı elimizden alabilirlerdi. Bunu algılamak için geçirdiğim bir saniye içinde kendimi, "Tek bir şartla," derken buldum.

Sesim çok tiz çıkıyordu o yüzden elimden geldiğince kalınlaştıırıp sertleştirdim. "Eğer yemeğimizi, ki çok güzel bir yemek, sizinle paylaşırsak Little Blue'ya kadar doru ata bizim binmemize izin verir misiniz?"

Yeşil Gözlü kolunu atın eyerine koydu. "Çok şahane bir yemek olmalı. Ama onu *vaquero*'ya* sormalısınız," diye cevap verip başıyla Meksikalıyı işaret etti.

Meksikalı şık binici eldivenlerini çıkarırken cevap vermedi. Gri at ve doru at burunlarıyla onu dürttüler. İkisinin de yüzünü okşayıp beni görmezden gelerek döndü.

* (İsp.) Kovboy. -çn

Kollarında yara izleri olan onun beni görmezden gelişini izliyordu. "Bu hayır demek," derken sesi taze demlenmiş oolong çayı* kadar berrak ve yumuşaktı. O ses. Bu, dün gece düştüğümde neredeyse bana çarpan adamdı.

"*Caballo'suna*" herkesin binmesine izin vermez," diye devam etti. "Kendinizi kanıtlamanız gerek."

Doru at çevremde dolanırken bir kozalak gibi hareketsiz kaldım. Beni tanımış mıydı? Düştüğüm zaman sadece arkamı görmüştü. Yine de yarılıyor olabilirdim. Adam beni incelerken tek kasımı dahi oynatmadım.

Yeşil Gözlü, Meksikalıya, "Hadi, elini çabuk tut, *compadre*"" dedi. "Açlıktan ölmek üzereyim."

Meksikalı bir fırça çıkarıp eysersiz doru atı tımar etmeye başladı. Doru at delici bakışlarla beni izlerken Meksikalı bana bir kez bile bakmadı. At uzun bacakları ve kendinden emin duruşuyla bir ceylan gibi benden çok daha zarif bir şekilde hareket ediyordu.

Yara izli adamın hâlâ beni incelediğinin bilincinde olarak çenemi kaldırdım ve, "¿Cómo puedo probar?" diye sordum. Kendimi nasıl kanıtlayacağım?

Yeşil Gözlü bir kahkaha attı. Annamae'in gözleri duyduğu şeyden emin olamıyormuşçasına bir yandan diğerine kaydı. Sonunda dikkatini çekmeyi başardığım Meksikalı, bir boğa güreşçisinin yanlışlıkla arenaya giren bir ineğe yaklaşması gibi dik bir duruş, alev püsküren bir burun ve şaşkın gözlerle bana doğru geldi.

"*Hablas Español*"" dedi mırıldandı. "*Si Princesa te quiere, entonces tenemos un trato.*" İçimden çevirdim: Eğer Prenses senden hoşlanırsa anlaştık.

* Çinlilerin geleneksel bir çayı. -çn

** (İsp.) At. -çn

*** (İsp.) Dostum. -çn

**** (İsp.) İspanyolca biliyorsun. -çn

İç çektim. Yani ırmağa kadar bineceğim bir atla, artık soğumuş ve tozlu olan yemeği takas etmek istiyorsam bu asil yaratığın beni ısırmasına izin vermeliydim. Bunu benim başlattığım düşünülürse başka bir seçeneğim yoktu. Ayrıca boyunun ilmiğe geçmesinden bu yaratık tarafında ısırılmayı tercih ederdim.

Annamae'e kaçak bir bakış daha atabilmek için yüzümü gizledim. Serçeparmağını kıvrıp dudaklarının çingiraklı yılan der gibi hareket ettirdi.

Princesa burnunu çimlerin için soktu. Ona doğru henüz üç adım attığım anda öyle acı acı bağırdı ki toprağın üzerine sertçe düştüm. Aman Tanrım, bunun sebebi içimdeki Yılan olmalıydı. Atlar, Yılan Yılı'nda doğan kişilerden hoşlanmazdı. Gerilemeye çabaladım ve Yeşil Gözlü'nün dizine vurarak beni yuhalamasıyla yüzüme ateş bastı.

Annamae ağzını kapatmak için elini kaldırdı ama hızla bu hareketten vazgeçti.

Meksikalı dirseğini gri atın omzuna koymuştu; siyah pantolonunun ve ceketinin gümüş düğmeleri parlıyordu. Yara izli adam gözlerini toprak içindeki halime dikmişti.

Nefesimi düzenledim ve yeni bir deneme için hazırlandım. *Gülersen gül!* Sonra aklıma bir fikir geldi. Önceden duvarın içindeki bir girintiye sakladığım keman kutumu gidip getirdim.

Kemanı açıp çocukların dersleri için yanımda taşıdığım metal kutuyu çıkardım. İçindekileri avucuma döktüm ve burnu havada doru atın yanına döndüm.

Kısarak bir kol mesafesi uzağımdaydı. Annamae ayağa kalktı.

"Güzel atçık," diye mırıldandım.

Meksikalı kısık bir sesle, "Princesa sólo entiende Español," dedi.

Gerildim; ister İngilizce, ister İspanyolca olsun atın herhangi bir insan dilini anlayabildiğinden şüpheliydim. Yine de ne

* (İsp.) Prenses sadece İspanyolca anlar. -çn

olur ne olmaz diye, "Eğer seni okşamama izin verirsen sana bu şekeri veririm," cümlesini kabaca İspanyolcaya tercüme ettim.

Avucumda, eriyip pembe tek bir topağa dönmüş beş nane şekeri vardı. Princesa kafasını kaldırdı ve tekrar bağırarak çim parçaları saçan sıcak nefesini üzerime üfledi. Geri çekilip gözlerimi kapattım. Ağzı açık avucuma çarptı.

At ağzını gürültüyle şapırdattı. Şükürler olsun ki hâlâ yerinde olan elimi geri çektim ve rahatlayarak inledim.

Princesa daha fazla şeker arayarak burnuyla beni dürttü. Kafasını okşadım ve kulaklarının hafifçe kıpırdadığını gördüm.

Adamlar tezahürat yapmaya başladı ve Meksikalı genizden gelen bir sesle, "Ay, ay, ay!" diye bağırdı.

Yeşil Gözlü ateşimizin yanına çöktü. "Görünen o ki ki kendinize binecek bir at buldunuz delikanlılar. Ben Cay, Cayenne Pepper'ın kısaltması. Bu, kuzenim West'." Başıyla yara izleri olan adamı işaret etti. Sonra eldivenli eliyle Meksikalıyı işaret etti. "Bu da, bizim sığırtmaç, Pedro Hernando Niña, Pinta ve Santa Maria Gonzalez."

West, "Peety diye hitap edilmesini tercih ediyor," dedi.

Meksikalı iki parmağını kaldırarak selam verdi.

"Ben Sam ve bu da Andy."

Annamae sadece başıyla selamlamakla yetindi. Bundan sonra onu Andy olarak düşünmeliydim böylece hata yapmazdım.

Adamlar şişlerini alıp, tam ağızlarına götürüyorlardı ki Andy, "Dua etmeyecek misiniz?" diye bağırdı.

West, boğazını temizleyen Cay'e bakıp tek kaşını kaldırdı. "Elbette edeceğiz." Cay gözlerini kapattı. "Yüce Tanrım, lütfen bu yılanla vücutlarımızı kutsa ve lütfen bunun cennet bahçesindeki yılanlardan biri olmasına izin verme."

Peety kahkahasını bastırdı ve West, "Amin," dedi.

* (İng.) Batı. -çn

Andy gözlerini şapkasının kenarına dikti ve bu konuda daha fazla yorumda bulunmadı.

Yılan sakız gibiydi, kuruydu ve kemik doluydu ama yine de hakkıma düşenin tamamını bitirdim. Andy ve ben yılan kemiklerini ateşe tüküren oğlanları taklit ettik. Mataramızdan içerken Andy susuzluğumu geçirmeme izin vermeden onu elimden aldı.

“Biz de bolca su var *chicos*.” Peety kendi matarasını bana uzattı. “Hadi iç.”

İçerken bu delikanlıların iyi yol arkadaşları olabileceğini fark ettim. Herkes bir Çinliyle ya da siyah biriyle suyunu paylaşmazdı. Belki onları Little Blue’dan sonra da yola birlikte devam etmeye ikna edebilirdik.

Cay şüpheli bir şekilde Andy’ye baktı. “Sen altın avcısı mısın? Daha önce hiç siyah altın avcısı görmemiştin.” Yemeğini çiğnerken altın tozu gibi görünen, sık ama ince bıyıkları ve yanağını çevreleyen sakalı kıpırdaşıyordu.

Andy ellerini göğsünde kavuşturarak, “Demek ki bugün şanslı günün,” dedi. “Uzlaşma’yı duymadın mı? Bizden Batı’ya giden çok kişi var.”

Missouri Uzlaşması’ndan bahsediyordu; bu yasa, kuzeyde Missouri eyaleti dışında kalan yerlerde köleliği yasaklıyordu.

“Öyle mi?” Cay’ın gözleri bana kaydı. “Peki, sen?”

“Ben de bir Argonotum. Ya siz?” Sesimi kalınlaştırmıştım ve Andy’ninki kendinden emin çıkmasını umdum.

West sesinde bir aşağılamayla, “Biz değiliz,” dedi. “Biz kovboyuz.”

West’in beni tanımamış olduğuna karar verdim. İlk incelemesinden sonra benim olduğum yöne doğru dürüst bakış bile atmamıştı; bu da bana onu inceleme fırsatı verdi.

Mükemmel kaşlarına ve Michelangelo’ya ilham verebilecek kadar düzgün burnuna rağmen ben daha çok kusurlarıyla

* (İsp.) Oğlanlar. -çn

ilgilieniyordum: suratını asık gösteren dudakları, ince ve kaslı bedeninin kambur duruşu. Üçgen şekilli kulak memeleri yüzünün yan tarafına doğru yapışmıştı ve zorlu bir hayatın göstergesiydi. Kuzeni Cay'inkilere hiç benzemiyordu; onun etli ve yapışık olmayan kulak memeleri her şeyin onun için çok kolay olduğunu ifade ediyordu. West başını sık sık öne eğiyor ve koyu saçlarının yüzünü gölgelendirmesine neden oluyordu; bu gölgeler bir sır gibi beni içine çekiyordu. Kollarındaki yara izlerini incelediğimi gördüğünde gömleğinin kollarını indirdi.

Cay çenesini kaldırdı. "Daha yeni St. Louis'e bin kelle taşındık. Öncüler kapış kapış alıyorlar."

Andy, "Peki neden yoldasınız?" diye sordu.

Cevap vermeden önce Cay ona kaşlarını çatan West'e bir bakış attı. Sonra, "California'da bir işimiz var," dedi.

West, "Siz ikiniz bu saatte dışarıda olmak için çok genç değil misiniz?" diye araya girdi. Gözlerinin önüne düşen koyu kestane rengindeki bir tutam saçı başını sallayarak düzeltilti.

Andy kollarını kavuşturdu. "Yeterince yaşlıyız. Sam on yedi yaşında, bense on sekizim."

Sadece biraz abartmıştı.

Cay ve Peety sanki biri göğüs kafeslerini dürtmüş gibi irkildi.

Cay yüzündeki sırtışı silmeye yeltenmeden, "Sanırım Texas'ta bizi daha iri yetiştiriyorlar," dedi.

Peety bir Andy'ye bir bana baktı. "Yüzünüzde çok fazla tüy yok *chicos*."

Elimi yüzüme götürdüm ama Andy bana sert bir bakış atınca hemen indirdim.

West dişlerinin arasından bir ot sapı soktu. "Yanınızda çok eşya da yok."

Cay, "İngilizcen nasıl bu kadar iyi?" diyerek araya girdi. "Daha önce hiçbir Çinlinin bu kadar normal konuştuğunu duy-

mamıştım. Aslına bakarsan sirk dışında hiç Çinli görmedim."

"Seninle aynı sebepten. Ben burada doğdum."

"Burada mı doğdun? Bu nasıl olur?" Çenesini sıvazladı.

"Babam yetimdi. On üç yaşındayken Fransız misyonerler onu bulup Birleşik Devletler'e getirmiş."

"Peki ya İspanyolca?" diye sordu Peety.

"New York'tayken babamın bir tercüme bürosu vardı."

Cay, "O da ne?" diye sordu.

West dirseğinin üzerine geri yaslanıp çevresinde dolaşan sineği üfleyerek kovdu. "Mankafalık yapma. Mesela İspanyol, Fransız'a, 'Sana o parfüm şişesi için bir varil zeytin veririm, seni salyangoz yiyici,' demek istediğinde Sammy'nin babası Fransız'a İspanyol'un ne dediğini söylüyor. Öyle değil mi?"

West'in uzun *e* harflerini *a* gibi söyleyerek adımı 'Sam-may' gibi dile getirmesi dikkatimi dağıttı. Cay de aynı şeyi yapıyordu.

Gözlerimi kıptım. Sertçe, "Öyle," dedim.

Cay, "Ee, başka hangi dilleri biliyorsun?" diye sordu.

"Latince, Fransızca, Çince ve sohbet başlatmaya yetecek kadar Portekizce."

"Bitirmeye yetmez mi?"

"Kelimeleri kullanarak bitirmeye yetmez." Silahıma dokundum.

Buna kahkahalarla güldüler. Cay yeşil gözlerini kısarak bana baktı. "Çince bir şey söyle."

"*Nei goh ha-pa yau di se.*"

Söylediğimi tekrarladı. "Baksanıza, Çince konuşuyorum. Ne demek bu?"

"Çenende yılan var."

Bir kahkaha daha koptu ama bu sefer yine ot çiğnemeye başlamış olan West katılmadı.

Cay ayrıca demek istediğimi de anlamıştı. "Peki, sizi buda-lalar."

Andy ucundan jilet gibi keskin bir kemik sarkan bir sopayı kaldırarak, "Çeneyi kim ister?" diye sordu. "Yılan çenesi iyi şans getirir. Bu gece ay çıkmazsa ihtiyacınız olabilir."

Hem Peety hem de Cay ellerini kaldırdı ama West diliyle *cık* sesi çıkardı.

Cay dirseklerine dayanarak karnının üzerine yattı. "Bilek güreşini kazananın olsun."

Andy eliyle ağzını kapattı.

Peety at battaniyelerinden birini Cay'in önündeki cansız, sarı otların üzerine serdi. Pantolonunu düzelterek dikkatlice battaniyenin üzerine yattı.

"Aa, hadi ama kaprisli şey, *pantaloon*ların zaten kirli," dedi Cay.

Peety, "*Pantolon*elerim," diye düzeltti. "*Pantaloon* senin giydiğin şeye derir."

Kenetlenmiş iki el birbirini itmeye başladı. Kasılmalar ve homurdanmalar eşliğinde eşitlikle geçen yaklaşık yarım dakikanın sonunda Cay tüm gücünü bir anda kullanarak Peety'nin kolunun yere itti.

Peety sırtüstü dönerken, "Kazanmana izin verdim," diye homurdandı. "Çünkü senin şansa benden çok ihtiyacın var."

"Senden daha şanslı olduğumu söylemek istiyorsun herhalde. Sırada kim var?" Cay kolunu sallayıp West'e baktı.

West alayla güldü. "Ben kendi şansımı kendim yaratırım."

Kuzenine, "Korkak tavuk," dedi.

West'in çenesi kasıldı. Sonra ot sapını atarak başını salladı.

West, sırttan Cay'in karşısındaki yerini alırken kelimelerin erkekleri istemedikleri şeylere sahip olmak için yapmayı istemedikleri şeyleri yapmaya itebilecek kadar güçlü olduğunu düşündüm. Ben böyle bir şey asla kanmazdım.

Pazular kasıldı ve daha beş saniye dolmadan West, Cay'in kolunu toprağa çarptı.

Cay, "Eğer senden önce o bufaloyla güreşmemiş olsaydım kesin kazanırdım," dedi.

Andy çenenin olduğu çubuğu West'e uzattı. "Al bakalım ve iyi şanslar."

Cay, "Dur bakalım," dedi. "Adil olması için biriyle daha güreşmesi lazım."

Gözleri bana kaydı. Bir sonraki öğünümün sadece hayallerden ibaret olacağını bildiğim için yediğim yeşillikler boğazıma kaçtı.

EĞER BİLEK GÜREŞİNİ REDDEDERSEM BİRİLERİ YİNE KORKAK tavuk tehdidini ortaya atacaktı ve yine güreşmek zorunda kalacaktım.

Cay, "Gel buraya Sammy," diye buyurdu.

Kendimi oraya doğru sürükledim. Bu delilikti. İkimiz de o aptal şeyi istemiyorduk.

West'in karşısına karnımın üzerine yattım. Andy kenetlenmiş ellerini burnuna götürdü; sanırım dua ediyordu.

West'in yanağında küçük bir oyuk belirdi. Gözlerimi kapatıp azılı görünmeye çalıştım. Diğerleri bu son eşleşmeyi ya da uyumsuz ikiliyi izlemek için çevremize toplandı.

"Canını yakmamaya çalışırım," diye mırıldandım.

Sıcak bir rüzgâr esti ve havalanan tozlar gözlerime kaçtı. West nasır tutmuş eliyle benim kemikli, serin elimi kavradı. Bir gitaristin ince ve güçlü parmaklarına sahipti; başka koşullar altında olsa tutmaktan zevk duyardım. Ben ne düşünüyordum? Başımı sallayarak bu düşünceleri zihnimden atıp odaklandım.

"Ellerin yumuşak," dedi.

"Ben bir müzisyenim," dedim küçümser bir ifadeyle. "Elbette öyle olacaklar."

"Senin müzik dersi veriyor olman gerekmiyor mu?"

"Senin inek mühürlüyor olman gerekmiyor mu?"

Başparmağı seğirdi.

Onun kolu benimkinin iki hatta üç katı olduğundan bu güreşi sadece güçle kazanmam mümkün değildi. O yüzden vücut

ağırlığımı da kullanabilmek için dirseğimi yakınımnda tuttum. Yine de bu bir lokomotifini ince bir dal parçasıyla durdurmaya çalışmak kadar faydasız bir çabaydı.

Cay, "Ben üç deyince," dedi. "Bir, iki, üç!"

O üç demeden önce elimi hafifçe iterek kendime bir santim daha avantaj kazandırdım ve bileğimi West'ininin üzerine kıvırdım. Ama bir saniye geçmeden o bu avantajı yok etmişti. Kafamı kaldırdığımda onun, kolunu değil beni izlediğini fark ettim. Yaptığım şey bir kazıkla güreşmeye çalışmaktan farksızdı.

Andy kendine düşen rolü düzgün bir şekilde oynayarak, "Hadi Sammy," dedi. "Yen onu."

Peety esniyormuş gibi yapıp, "Ben sıkıldım West," dedi. "Neden bebeklerle oynuyorsun ki?"

Çabalarımı iki katına çıkardım ve tekrar bileğini büktüm. Bana biraz şans tanıdı; gerçi ben öldürücü darbeyi hemen indirmesini tercih ederdim. Tüm gücümü tükettiğimde beni yıktı.

Omzum yerinden çıkacak gibi olurken, "Ah," diye sızlandım. Dışlerimi gıcırdatarak acıyı geçirmek için onu çevirdim. Oğlanlar sırayla sırtıma vurdu.

West, çene kemiğini Cay'in şapka şeridine takarken, "Bu adil bir maç değildi," dedi.

Andy, "Sen de fark ettin, öyle mi?" diye çıkıştı.

West ona bir bakış atıp başını iki yana salladı. Sonra o ve diğer oğlanlar dürürlü yataklarını açmaya başladı.

"İplerin vakti geldi," dedi.

Andy ona dik dik bakarak, "Ne demek istiyorsun?" dedi. Bu günlerde ipler konusunda ikimiz de aynı hissi taşıyorduk.

Bir sicim açtı. "Çıngıraklı yılanlar keneviri geçmiyor."

Andy nefes alarak dik dik bakmayı bıraktı. Şüphesiz West, bizim gibi iki çaylağın vahşi doğada nasıl hayatta kalabileceğini zannettiğini merak ediyordu.

"Elbette kasabalarda çok fazla çıngıraklı yılan bulunmaz; eğer hâlâ şüpheniz varsa..." Sustu.

Andy ve benim dürülü yataklarımız yoktu; sadece fazla gömleklerimiz vardı. O yüzden onları yastık yaparak sert toprağın üzerine yattık. Onca katmana rağmen her yumak otu sapını, her kenger kökünü hissedebiliyordum; batan çakıl taşlarından bahsetmiyordum bile. Büyük taşları kenara koydum fakat bu sadece küçüklerinin daha çok hissedilmesini sağladı.

West yatağını silkeleyip sağ tarafıma serdi; onun yanında da Cay vardı. Peety'nin Cay'in yanına yatmasını bekliyordum ama battaniyesini Andy'nin sağına yaydı. West ipi hepimizi çevreleyecek şekilde yere koydu.

Koro halinde bir uluma duyuldu; bu, başarılı bir avı kutlayan çakal sürüsünün sesiydi ama rüzgâr çakallardan daha kötüydü. Kuru bir esinti olarak başlayıp beni çevreleyerek dudaklarımdaki ve gözlerimdeki tüm nemi almıştı. Sedir ağaçları arasında eserken, hırıltılı nefesler gibi inişli çıkışlı akortsuz sesler çıkarıyordu. Andy'ye sokulma isteğime direndim. Gözlerini tepeye dikmiş bulutların arasından gökteki kurşun yarası gibi kıpkırmızı görünen aya bakıyordu. Babam kötü şans yakın olduğunda ayın renk değiştirdiğini söylerdi.

Andy, "Ay ortaya çıktı," dedi. "Hem de kırmızı bir ay."

Cay oturarak, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Boş ver. Anlatırsam hepinizi korkutur."

Cay, "Aa, hadi ama," dedi. "Beni tek korkutan şey tüylü kırkayaklardır. Birinin bıyığı düşmüş de kaçıyormuş gibi görüyorlar."

Peety boynunu Andy'ye doğru çevirdi. "Bir hikâyen mi var? Lütfen bize de anlat."

Andy bağdaş kurarak oturdu. Oğlanlar çevremize yerleşti.

"Aranızda Arp Şelalesi'ni duyan var mı?" Andy hepimize teker teker baktı. Hiç kimse duymamıştı. Kabanını bedenine iyice sarıp anlatmaya başladı.

"Bir prens, insanın isteyebileceği her şeye sahip olarak doğmuş; yakışıklı ve zengin. Hiç çalışması gerekmemiş. Ho-

vardalık yaparak geçirdiği bir gecenin sabahında bir ot yığının içinde uyanmış, oraya nasıl geldiğini dahi bilmiyormuş.”

Cay şapkasının kenarını yukarı aşağı oynatarak, “Bundan nefret ederim,” dedi.

West ellerinin üzerinde geriye yaslandı. “Evet, ama sen bir prens değilsin.”

Andy onları duymazdan geldi. “Ne kadar zavallı bir ahmak olduğunu düşünürken, ağlamaya başlamasına sebep olacak kadar hoş bir şarkı duymuş. Nereden geldiği belli olmayan bir kadın sesi, ‘Ben şelalenin üzerindeki arpım. Beni bul ve sonsuza kadar neşe içinde yaşa,’ diye mırıldanmış.

“Prens, ‘Ben şelale görmüyorum,’ demiş. ‘Seni nasıl bulacağım?’

“Kadın, ‘Şarkımı takip et,’ diye yanıtlamış. ‘Kolay bir yolculuk olmayacak. Ama sesimi takip edersen bana ulaşırısın.’

“Böylece prens yola çıkmış ama çok geçmeden bir grup adamın saldırısına uğramış. Adamlar onu zincirleyerek nehre atmış. Batmaya başladığında arpın sesini hatırlamış. Tekrar kadının tatlı sesini duymuş ve zincirler açılmış.”

Cay ve Peety daha da sokuldular ama ateşten yansıyan alevlerin ışığında West’in yüz ifadesi anlaşılmazdı.

“Prens yoluna devam etmiş. Hemen sonra siyah kuşlar ona doğru uçmuş ve sivri pençeleriyle tenini delerek onu havaya kaldırmışlar. Tam onu kayaların üzerine atacakları sırada prens tekrar müziği dinlemesi gerektiğini hatırlamış.” Duraksadı ve işaretparmağını havaya kaldırdı.

“Onu duyduğunda kuşlar teker teker uzaklaşmaya başlamış. Ve işte oradaymış: altın bir kaya ile çevrelenmiş kocaman bir şelale. Kayanın bir tarafı aynı bir arp gibi diğerinden daha yüksekmiş ve akan su, sanki arpın tellerini oynatıyor gibiymiş. Prens en tepeye inmiş; manzara engin ve çok yakışıklıymış.”

Cay kaşlarını çatı ve kuzenine baktı. Bunu fark etmeyen West bacaklarını toplayıp dirseklerini dizlerine yasladı.

“Orada sesin sahibini görmüş prens, sanki sudan yapılmış gibi görünen cam kadar berrak bir arp. Kapüşonlu bir keşişin kollarında duruyormuş. Prens daha önce hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememiş. ‘Arp için geldim,’ demiş. Ama keşiş onun duymazdan gelmiş.” Andy duraksadı ve bir anlığına rüzgârın hayaletimsi hışırtısının duyulmasına izin verdi. “O yüzden sözlerini tekrar etmiş. Keşiş yine onu duymuyor gibi davranmış. Artık sinirlenen prens, arpı keşişin ellerinden almaya çalışmış ama keşiş bırakmamış. İkisi arp için boğuşmuş ve sonunda prens keşişin kafasına bir taş indirmiş.

“Arp suya düşmüş. Prens ona uzanmak için eğilirken kafasının yan tarafında bir ıslaklık hissetmiş.” Andy şakağına dokundu. “Kan. Kapüşonu düşmüş olan keşişe bakmış...” Sanki bir büyü yapacaktı gibi bize doğru eğildi.

Cay, “Ve?” diye ısrar etti.

Andy tekrar dikleşti. “Ve kendi yüzünü görmüş.”

Cay, “Keşiş kendisi miymiş?” diye bağırdı. “Bunu bekle...”

West, “Şşş!” diyerek onun sözünü kesti.

Zihnimde keşişin yüzünün görüntüsüyle, rüzgârın sesi daha da ürkütücü bir hal alıp kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Andy devam etti. “Prens arpın peşinden suya atlamış ama artık çok geçmiş. Arp arkasında prensle şaleleden yuvarlanmış.” Gözlerini üzerimizde dolaştırdı; sadece rüzgâr konuşuyordu. “Bu uğultuyu duyuyor musunuz? O kırık arpın içinden geçerek prensin kanını aya taşıyan rüzgârın sesi.” Ellerin üzerinde geriye yaslandı ve gözlerini kısarak göğe baktı.

Cay, “Tüm bunların anlamı ne?” diye sordu.

Andy, “Sen ne olduğunu düşünüyorsun?” diyerek soruyla yanıtladı.

Cay bıyıklarını sıvazladı. “Asla bir keşişe güvenme mi?”

Peety, “Kendine ait olmayan şeyleri alma,” diye tahmin yürüttü.

West, "Hayır, sizi aptallar," dedi. "Arpı dinlemeyi unuttu. Sonunda müzik onu sarmalamıştı ama o açgözlülük yaptı."

Peety, "Sen ne düşünüyorsun Chinito?" diye sorarken 'Çinli oğlan' anlamına gelen kelimeyi kullanmıştı.

Herkes bana baktı. "Şey," dedim; bana, güneşe çok yakın uçtuğu için kanatları eriyen Icarus'u hatırlatan hikâye hâlâ kafamda dönüyordu. "Bu uyarı niteliğinde bir kıssa. Hikâye insanın diğer insanlarla, doğayla ve en sonda da en zoru olan kendisiyle mücadelesini anlatıyor. Prens çok geç olana kadar kendisiyle savaştığını fark etmemiş."

Artık kimse bana bakmıyordu. West kollarını kavuşturdu. Ona, tüylerinin diken diken olduğunu görebilecek kadar yakındım.

Teker teker tüm oğlanlar uykuya daldı. Hepsinin derin derin nefes aldığını duyana kadar bekleyip Andy'ye sokuldum. "Bu atalarından kalma bir hikâye mi?"

"Hayır. Ben uydurdum."

"Güzelmış."

Gülümsedi. "Tommy, küçük kardeşim, günün sonunda hikâye dinlemeden uyumazdı. Isaac ve ben sırayla ona hikâye anlatırdık."

"Klasik Yunan hikâyelerinin yapısını izledin. Etkileyici."

"En iyi hikâyeler dinleyen herkesin kendilerini kahramanın yerine koyabildikleri hikâyelerdir. Ama sen anlamını çok iyi açıkladın."

Bunun için, bildiği her şeyi evlatlık oğluna öğreten, Sorbonne'da eğitim görmüş büyükbabam, Pépère'ye ve sırası geldiğinde tüm o bilgiyi bana aktaran babama teşekkür borçluydum. Böyle bir eğitim genelde sadece soylu ailelerin erkek çocuklarına verilirdi ama bu, babamın umurunda olmadı. Öğrenmek ve hayır işlemek bir kişinin sosyal mevkiini artıran

şeylerdi. Beni müzik, felsefe, tarih, dil ve elbette edebiyat konusunda eğitmişti.

Andy yumuşak bir sesle, "Bugün iyi iş çıkardın," derken uykuya dalmak üzereydi.

Bizi bekleyen yolculuk hakkında tekrar endişelenince midem taklalar atmaya başladı. "Little Blue sadece bir günlük mesafede," diye fısıldadım. "Belki daha uzağı için pazarlık etmeliydim."

"Bir şeyler buluruz." İç çekti.

UYKUYA KOLAY DALAMADIM VE ÇOK KISA BİR SÜRE SONRA

erkek kahkahaları ile domuz pastırmasının baştan çıkarıcı kokusuna uyandım. Doğrulmaya çabalarken nerede olduğumu anlamaya çalıştım. West iki metre kadar ötemde, ateşin yanında oturuyor ve bir tırnağını kemirirken kahverengi gözleriyle bir böcekmişim gibi beni izliyordu. Gözlerimi arkamdaki yola çevirdim. Şerif Yardımcısı hâlâ bizi arıyorsa dahi bize yetişememişti.

En azından rüzgâr durmuş ve yerini su kestanesi gibi insanın tenine batan serin bir havaya bırakmıştı.

Cay gülmekten yaşaran gözlerini silerek, “Bugün güzel olacak,” dedi. Önünü işaret etti ve sonra elini başının üzerine koydu. “Tavada domuz pastırması ve Meksika usulü kızarmış yumurta.”

Yirmi adım kadar ileride Peety, Andy’nin yerden kalkmasına yardım ediyor ve benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle İspanyolca küfrediyordu. Büyük gri kısırak yanlarındaydı.

“Ne oldu?” diye sorarken yaşadığım panik sesimin kız tizliğinde çıkmasına neden olmuştu.

Cay, “Sığırtaçımız arkadaşını *remuda* ile tanıştırıyor,” dedi.

Çizmelerimi çekiştirdim. “*Remuda* mı?”

“Atlarımıza öyle diyoruz. Onun az önce üstünden düştüğü gri olan Peety’nin Endülüs atı Lupe ve en uysal attır.”

West tırnağını kemirmeyi bırakıp parmağını havada salladı. "Yaralanmadı."

Dediği gibi Andy doğrulup pantolonunu temizledi ve Peety'ye bir şeyler söyledi. Peety birdenbire küfretmeyi bıraktı. Andy kollarını havada sallaya sallaya bize doğru gelmeye başladı. Peety, Lupe'nin kafasını okşamak için bir anlığına duraksadıktan sonra hızla Andy'yi takip etti.

Rahatlayarak iç çektim ama bir an bile geçmeden yeni bir endişeye kapıldım; Andy ata binmesini nereden biliyordu? Daha önce hiç bunu düşünmemiştim.

Cay tavadan bir domuz pastırması alarak tek lokma halinde ağzına attı. "*Caboosesi cayuseunun atında durmasa da o iyi bir coosie.*"

Burnumu kırıştırdım. "Bu ne demek?"

Cay ağzı dolu bir şekilde, "*Coosie* senin için yemek yapan kişiye denir, *cayuse* seni taşıyan hayvandır, *caboose* ise asla arı kovanının önünde sallamaman gereken şey," diye açıkladı. Tavaya bir bakış atıp West'e döndü. "Son parça için güreşelim mi?"

"Sammy hiç yemedi."

West bakışlarını burnumun civarındaki bir noktaya dikti. İlk tepkim tereddüt etmek oldu. Bana son parçayı asla almam gerektiği öğretilmişti; Çinliler bunun çok kaba bir davranış olduğunu düşünürdü. Ama bu davranış kovboyлар tarafından takdir edilmeyecekti. Büyük ihtimalle aç olmadığımı düşüneceklerdi ki bu doğru değildi.

Eğer insanların hakkımda yanlış kanıya varmalarına neden olarsa prensiplerime bağlı kalmanın ne anlamı vardı?

Domuz pastırmasını alıp bir oğlanın yapacağı gibi tek parça halinde ağzıma soktum. Şaşılacak derecede lezzetliydi.

Peety ile birlikte bize yaklaşırlarken Andy'nin, "İspanyolca

biliyor, o yüzden Tanrı'yı bu küfürlerle kandırabileceğini zan-
netmiyorum," dediğini duydum.

Peety ateşin yanında durdu. Kollarını Andy'ye doğru savu-
rarak bize, "Chico ata binmeyi biliyor taklidi yaptı," dedi.

Andy, "Bineli çok uzun zaman oldu," diye karşılık verirken
giysisinin kollarını düzeltti.

"Estas loco". Princesa'ya nasıl bineceksin?"

"Ona Sammy ile birlikte binmeyecek miyiz?"

Peety ona dik dik baktı. "Princesa'ya sadece tek kişi binebi-
lir ve sen Chinito'dan daha büyüksün. Sammy sen bugün West
ve Francesca ile gideceksin."

Francesca derken sanırım West'in doru atından bahsediy-
yordu. Kimin daha çok hayal kırıklığına uğradığını söylemek
zordu: Andy'nin mi, benim mi, yoksa West'in mi? İkimizin bir-
likte Princesa'ya binmesi üzerine anlaşmıştık ama eğer itiraz
edersek oğlanlar şüphelenebilirdi. Yüz ifadesini en hızlı topar-
layan Andy oldu.

Kaba bir şekilde, "Peki," dedi.

West bana, "Hiç ata bindin mi?" diye sordu.

Gömleğimin eteğiyle oynamayı bırakıp kafamı kaldırdım.

Soğuk bir şekilde, "Ata binmeyi biliyorum," dedim. Tek
bindiğim atın New York'tayken sahip olduğumuz uysal katırı-
mız Tsing Tsing olduğunu ve onun da sadece iki hızda, yavaş
ve daha yavaş, hareket ettiğini ise söylemedim.

West sanki kısa çöpü çekmiş gibi alt dudağını üsttekinin al-
tına soktu. Doru atı Cay ve Peety'ninkilerin yanına götürmekle
oyalandı. Eyer çantasındaki eşyaları düzenleyen Andy'nin ya-
nına diz çöktüm. "İyi misin?"

"Peety, inatçı bir adam," diye homurdandı. "O yerinde du-
ramayan şeytana tek başıma binmemem gerek."

Anlayışla dilimi şaklattım, uysal Tsing Tsing'e ilk bindi-
ğimde babamın elini ne kadar sıkı kavradığımı hatırlıyordum.

* (İsp.) Sen delisin. -çn

Biraz fazla istekli bir şekilde, "Princesa'ya benim binip binemeyeceğimi sormamı ister misin, sen de West'le gidersin?" diye sordum.

Karamsarlıkla, "Gerek yok," dedi. "Çok sorun çıkarırsak bizi yanlarına almaktan vazgeçebilirler. Senin belin benimkinden bile ince; bir gömlek falan bağla ki belli olmasın."

Andy parmaklarını birbirlerine kenetleyip gökyüzüne bakarken dediğini yaptım. Kedilerin pati izini andıran sarı bulutlar aralarından doğan güneşle aydınlanıyordu.

"Sen on altı yaşında olduğuna göre 1832 yılında doğdun, değil mi?" diye sordum.

Dua etmeyi bıraktı. "Sanırım ama hangi gün olduğunu sorma, bilmiyorum. Niye?"

"O, Ejderha yılı, Çin takvimindeki on iki hayvandan en güçlüsü."

"En güçlüsü mü?" Gözlerini bana çevirdi.

Başımla onayladım.

"Sen hangi hayvansın?"

"Yılan."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?"

Kısık sesle, "Her burcun kendine özgü güçlü ve zayıf yanları var," dedim.

Kafasını kaldırıp şapkasının düşmesine neden oldu. "Önce kötü haberleri ver."

"Ejderhalar sivri dilli, inatçı ve fazla kendine güvenli..."

Sözümü kesti. "İyi yanlarına geç."

"Ayrıca yaratıcı ve bağımsız olurlar. Ve kafalarına bir şey koydular mı her zaman başarırlar, o yüzden bu kadar güçlülerdir. Annem bir Ejderha'ydı. Dil öğrenebilmek için babamı sadece İngilizce konuşmaya zorlamıştı. Öğrenmesi üç ay sürmüştü."

Andy, "Ananın gün ışığı kadar parlak zekâlı olduğunu tahmin etmiştim," dedi. "Ama hiç ata binmeyi denedi mi?"

“Eğer Princesa sana zorluk çıkarırsa ejderhaların atları akşam yemeği olarak midelerine indirdiğini hatırla.”

Burnunu kırıştırdı. “Ejderha olmak bana Hristiyan davranışı gibi gelmedi. İncil’dekiler hep kötü niyetli. Şimdi git kendi işine bak da ben de duamı tamamlayayım.”

Andy ona yaklaşırken Princesa neredeyse insan çığlığına benzer tiz bir ses çıkardı.

Peety sert bir ses tonuyla, “Princesa,” diyerek parmağını atın burnuna doğru uzattı.

Çığlık sona erdi ve Peety ata binmesi için Andy’ye yardım etti. Andy anında eyer topuzunu kavradı.

Peety eyer topuzunu işaret ederek, “Elmayı tutmak yok!” dedi. “Bacaklarına güven.”

“Bacaklarıma güveniyorum da arasındakine güvenmiyorum.”

Princesa kafasını geriye doğru çevirdi. Andy sendeledi ve elmayı tutmak yerine Prinseca’nın yelesine yapışarak onun sinirlenerek kayalara doğru gitmesine neden oldu. Andy kesinlikle düşecekti, belki de bacağını kıracaktı. Sonra ne olacaktı?

Peety, Andy’nin parmaklarını Princesa’nın yelesinden çekerken boğazımı temizledim. “Belki Princesa’ya bugün ben binmeliyim; Andy de...”

West arkamdan, “Hadi,” diye homurdandı. “Franny’yi bekletme.” Ellerini birbirine kenetleyerek doru ata tırmanmama yardımcı oldu. Peety eyeri Princesa’ya taktığı için atın sırtında sadece bir battaniye vardı. West arkama tırmanırken elimden geldiğince öne doğru kaymaya çalıştım. Franny bu yükü homurdanarak ve iç çekerek karşıladı; West’in de aynı şeyi yaptığına yemin edebilirdim. Dilini şaklattı ve ilerlemeye başladık.

Peety ve Andy bize yetiştiğinde Andy hâlâ elmayı tutuyor ve sallanan bir varilin üzerinde duran bir şişeymişçesine dik

oturuyordu. Yüzü dikkat kesilmekten donuktu. Serçe parmağını kıvrıyarak ona gizli işaretimizi yaptım. Ejderha olmayı onaylamasa da hâlâ çingiraklı yılan olmak konusunda kararlı olduğunu umuyordum. Neredeyse bana bakmadı bile.

West, Franny'nin diğerlerinin gerisine düşmesini sağladı. Diğer atların kaldırdığı tozlar biz geçene kadar havada asılı kalıyordu. Mendilimi gözlerime doğru çektim.

İlerlerken altımızda uzanan arazi değişti; zemin önce çakıl, sonra kum olmuştu, şimdi ise dokunabileceğim kadar uzun otlarla kaplıydı. Arada sırada bir hayvan, büyük ihtimalle bir çayır köpeği, hışırdayarak salınan otların ritmini bozuyordu.

Eğer yetkililer bizi bulması için adam gönderdiyse adamlar yakında bize ulaşırdı. Acaba ödül ne kadar büyüktü? Ödül ne kadar dolgun olursa sinekler onu o kadar çabuk bulurdu. Midem, bizim tatlı fasulyelerle doldurduğumuz ve *bao* dediğimiz hamurların fazla yoğurulmuş hali gibiydi. Eğer *bao* hamurunu gereğinden uzun süre yoğurursanız iç malzemesi konulduğunda hamur katılaşır ve kâğıt ağırlığından farksız hale gelirdi.

Sırtım ağrıdığı için topuklarımı Franny'nin omuzlarındaki yağlı kısma dayayarak dikleştim. West benimle arasındaki mesafeyi korumaya çalışarak belimi ondan saklama çabama yardımcı oluyordu. Bu, ayağımızda sadece çoraplarımızla kaygan yeşim taşı tepelerine tırmanmaya çalışmak kadar anlamsızdı. Üçüncü kez tekrar ortada çarpıştığımızda, "Lanet olsun," diye homurdandı.

Kulaklarım kızarmış bir şekilde tekrar öne kaydım. Neden onu bu kadar rahatsız ediyordum? Bir oğlana yakın olmak istemediğinden mi, yoksa Çinli bir oğlana yakın olmak istemediğinden miydi? Andy'nin yanında böyle diken üstünde ve sinirli davranmıyordu ya da ona dik dik bakmıyordu. Sorun bu olmalıydı. Sarı bir adam onu kâğıt oyununda yenmiş ya da kumarda en iyi şapkasını elinden almıştı, o yüzden artık

hepimizden nefret ediyordu. Öyle olsun, diye düşündüm, artık küplere binmiştim.

West topuklarını atın böbreklerine gömerek tekrar geri çekilmeye çalışırken Franny cıyıkladı.

Peety bunu duydu. "Mi tesoro" Francesca'nın canını yakma. West tam bir *brutosun*". Özür dile."

West, "Özür dilerim Franny," diye mırıldandı.

West bana yaklaşmak zorunda kaldı. Dirseklerimi vücuduma yapıştırarak tekrar öne kaydım. Andy hâlâ dimdik bir şekilde duruyordu ama artık en azından ellerinden birini elmanın üzerinden çekmişti.

Gözüme toz kaçtı ve yumruğumla gözümü ovaladım. "Diğerlerinin yanından gidemez miyiz? Hiçbir şey göremiyorum."

"Franny ve ben hep artçı gideriz." Başka bir açıklama yapmadı.

"Artçı gitmek mi?"

"Geriden gideriz."

"Neden? Burası çok pis."

Alaycı bir kahkaha attı. "En güzel manzara burada."

"Eğer at *derrière*lerine bakmaktan hoşlanıyorsan."

"Deri ne?"

"*Derrière*, Latince kökenli *de Retro* kelimesinden türemiş, arka tarafı anlamına geliyor."

"Texas'ta biz ona kış deriz."

Kulaklarım tekrar kızardı.

Kısık ve öfkeliymiş gibi çıkan bir sesle, "Bir sürüyü güderken artçı gitmek çevredeki çakallar gibi çıkabilecek sorunları görmemi sağlıyor," dedi. "Etrafta yemek bulmaya çalışan ne kadar çok otlakçı olduğunu bilsen şaşarsın."

Bu sözleri bardağı taşıran son damla oldu. Son baktığımda bizim yılanımızdan otlanan onlardı. Gidebildiğim kadar öne giderek ondan mümkün olduğunca uzak durdum.

* (İsp.) Hazinem, kıymetlim. -çn

** (İsp.) Zalim. -çn

Bir saat sonra iki konvoyun yanından geçtik. Konvoydaki her araba hem insan hem de canlı hayvan taşıyordu; bol miktardaki katır ve öküzün yanında tek tük domuz ve tavuk da vardı. Öncüler genelde aynı kılıkta olurdu: kadınların kafalarında başlık ve üzerlerinde uzun kollu elbiseler, erkeklerde ise sade gömlek, pantolon ve askılar.

Bay Trask bu konvoyların içinde olmayacak kadar ilerideydi ama yine de kendimi şapkamın altından kalabalığın arasında onu ararken buldum. Gördüğüm erkeklerin yarısının kelleşen kahverengi saçları ve bıyığı vardı. En azından Bay Trask'ın kırmızı askıları göze çarpmasını sağlayacaktı. Onu bulmak Andy'yi kaybetmek anlamına gelecek olsa da bu düşüncüyü kafamdan atıp ağabeyi Isaac için de gözlerimi açık tuttum.

Arkamdaki huysuza, "Günde kaç kilometre yol alıyorsunuz?" diye sordum.

Asık bir suratla, "Bu kaplumbağa hızlıyla yirmi beş kilometre mesafe kat edebilirsek şanslıyız," dedi. "Normalde kırk, elli kilometre."

Nahoşluğunu görmezden geldim. "Nereden biliyorsun?"

"Deneyim."

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Ne kadar da yardımcı oluyordu.

Bir süre sonra, "İnsanlar kilometre işaretleri bırakıyor ama onları araman gerek," diye ekledi.

"Nerelere?"

"Ağaç gövdelerine, taşlara, nereye yazabilirlerse."

"Deneyimin California'ya ne kadar kaldığını da söylüyor mu?"

"Hayır. Ama Cay'in haritası söylüyor."

Dişlerimi gıcırdattım.

"California'ya hangi yoldan gideceksiniz?" diye sordu.

Herkes aynı yolu kullanmıyor muydu? Argonotlar Islık'ta babama yolculuk planlarını anlatırken onları daha dikkatli dinlemediğim için kafamı bir yerlere vurmak istiyordum.

Soğukkanlı bir şekilde, "Sıradan yolu," dedim. "Ya siz?"

"Henüz karar vermedik. Sıradan yol hangisi?"

Gözlerimi Princessa'nın arkasına diktim. Nazik ses tonuna rağmen benimle dalga geçtiği belliydi. Yalan söylemeye yeltendim. "Şey olan..." Ne işe yarayacaktı ki? "Peki, tamam. Kaç tane yol var?"

"En az yarım düzine."

Ne? Tekrar nefes alabilmeye başladığımda, "California da en az Texas kadar büyük. Herkes aynı yere gitmiyor," diye ekledi.

Omuzlarım düştü. "Yolun bölünmesine ne kadar var?"

"Ayrımı mı? Buradan yaklaşık bin beş yüz kilometre ileride."

Dikleştim; vücudumdaki tüm kan ayaklarıma toplanmış gibiydi. Yol birdenbire bin altı yüz kilometre kadar kısalmıştı. Yolun bir noktada çatallaşacağını tahmin etmeliydim ama bu kadar kısa mesafede olmak zorunda mıydı? Çataldan önce Bay Trask'a ulaşmalıydim yoksa hangi yoldan gittiğini bulamazdım. Onu sonsuza kadar kaybederdim.

Andy'nin duyup duymadığını görmek için baktım. Princessa'nın yelesine yapışmıştı ve aynı zamanda dizginleri tutmaya çalışıyordu. İyi olup olmadığını sormak istedim ama rahatsız edilmek istemiyormuş gibi görünüyordu.

Onunla konuşmak yerine kafamdan Bay Trask'a yetişmek için ne kadar hızlı gitmemiz gerektiğini hesapladım. Günde yirmi beş kilometreden daha hızlı gitmemiz gerektiği kesindi; bu bir arabanın çıkabileceği en yüksek hızdı. Bizi arayan kişilerle aramızdaki mesafeyi mümkün olduğunca açmamız gerektiğini hesaba katmıyordum dahi. Bay Trask yirmi gün önce yanımızdan ayrıldığına göre kırk beş gün kadar kısa bir süre sonra Ayrım'a varabilirdi. Eğer hızımızı günde en az otuz beş kilometre gidecek şekilde arttırsak oraya Bay Trask'tan önce varabilirdik.

Durum gittikçe daha umutsuz görünürken dudağımı kemirdim. Ata iki kişi binmek yürüyüş hızında gitmeyi gerek-

tirdiğine göre ikimiz için de birer at gerekiyordu. Zaten Andy kendi yoluna gittiğinde iki ata ihtiyacımız olacaktı.

Kamburumu çıkardım ama sırtım West'in göğsüne değer değmez tekrar dikleştim.

Cay benekli atını Andy ve Peety'nin yanına doğru çekti. "Hey, Andy. Dün gece manzara engin ve çok yakışıklıymış derken ne kastediyordun? Daha önce hiç manzaraya yakışıklı dendiğini duymadım." Sonra yüzünde bir sırıtiş belirdi ve hepimiz yüzünü profilden görebilelim diye başını çevirdi. "Tabii, bu manzara hariç."

West inledi.

Andy sonunda omuzlarını gevşeterek, "Engin ve çok yakışıklı bir manzaranın verdiği his, sanki tüm dünyayı ele geçirebilirmişsin gibidir," dedi.

Peety, "Ben her gün öyle hissediyorum," derken kollarını kafasının üzerinde gerdi. "Güzel hikâye anlatıyorsun."

Andy eyerin üzerinde hafifçe dönüp bana hınzır bir bakış attı. "Tek yeteneğim bu değil; aşçılık da yapabilirim."

Cay, "Aşçılık, öyle mi?" dedi. "Gidiş yolundaki *coosiemizi* özlüyorum. O bir büyücüydü."

"Turtalar uzmanlık alanıma girer."

"Öyle mi? Duydun mu West?" dedi Cay.

West, "Benim tatlı düşkünlüğüm yok," diye homurdandı.

Cay eldivenli ellerinden birini West'e doğru savurdu. "Senin tatlı hiçbir şeyin yok."

Peety boynundaki kırmızılığı kaşıyarak, "Başka ne yapabiliyorsun Andito?" diye sordu.

"Sinek ısırtısının kaşıntısını nasıl geçireceğimi biliyorum." Peety'nin boynundaki kırmızı noktayı işaret etti. "Kuru sabun sürmen yeter. Sabunun var, değil mi?"

Peety bu soruyu West'e yönetti, o da başını hayır dercesine salladı ve sonra, "Cay! Franny biraz dinlenmek istiyor," diye seslendi.

Haç şeklindeki beyaz yaprakları kelebek sürüsünü andıran ve geniş bir gölgelik oluşturan kızılçık ağacının altında durduk. Kızılçık ağacı yakınlarda su olduğunu gösterirdi.

Cay fermuarını açarak bir çalıyı suladı. Peety ve West de aynısını yaptı.

Cay omzunun üzerinden Andy'yle bana bakarak, "Sizin su dökmeniz gerekmiyor mu?" diye sordu.

Andy bana dirsek attı.

"Orada yiyebileceğimiz bir bitki gördüm," diye mırıldandım. İşimizi gizlice görebilmek için yüksek otların olduğu yoğun çalılık alana doğru ilerledik. Baldırlarım ağrıyordu; nasıl yürüdüğüne bakılırsa Andy'ninkiler de aynı durumdaydı. Gizlendiğimizde Andy hızla kabanının önünü açtı ve yanlarını bir kanat gibi salladı. "Bu kaban hakkında bir şeyler yapmam gerek," diye mırıldandı. "İçinde bir kek gibi pişiyorum."

"Yeteneklerini güzel sattın," dedim, "ama West'in bizimle birlikte olmaktan hoşlandığını zannetmiyorum."

"O çetin ceviz. Oldukça da yakışıklı bir ceviz."

Kaşlarını oynatarak bana baktı. "Belki bizi daha da ileriye kadar götürmeleri için onlara yüzüklerden birini verebiliriz."

"Bence West gitmemiz için bize para vermeyi tercih eder," diye homurdandım.

"Yine de atlar çok iyi." Eğer onlarınki gibi bir atım olsaydı Bay Trask'a ulaşmakta hiç zorluk çekmezdim.

İşimiz bittikten sonra dönerken bir şey götürmemiz gerektiği sorunuyla yüzleştik.

Andy üzerinde küçük kırmızı meyveler olan bir çalıyı işaret etti. "Yaban kirazı. Yenebilir ama at sidiği kadar ekşidir."

Meyveleri ceplerimize doldururken bunu nasıl bildiğini sordum. Sonra çalıların korumasından çıkmak için ilerlemeye başladık.

Andy arkamdan, "Sammy!" diye tısladığı anda at sırtındaki dört adamı gördüm. Koyu renkli pardösülerinin üzerine asılı

tüfekleriyle çocuklara yukarıdan bakıyorlardı. Cay, elleriyle bir şeyler anlatmaya çalışarak Skinny'ye yaslandı.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Tekrar çalılarının arasına dalamadan West eliyle bizi çağırды.

Yeni gelen dört adam kafalarını bize doğru çevirirken yutkundum.

**ANDY, “AMAN TANRIM,” DEDİ. “UMARIM BİZİ ARAMIYOR-
lardır.”**

Ayaklarımızı sürüyerek oğlanların yanına yöneldik.

“Eğer ayrılmamız gerekirse ne kadar hızlı koşabilirsin?”
diye fısıldadı.

“Elimden geldiğince.” Terleyen avuçlarımı pantolonuma
sildim. “Ayrıca atlardan hızlı koşamayız. Duruma göre hare-
ket etmeliyiz.”

Andy, “Yani dua etmemiz gerekiyor,” dedi.

Yaklaşırken çatık kaşlarımı düzelttim.

Adamlardan biri bizi selamlamak için siyah eldivenli elini
alına götürdü; ağzı bir göbek deliği gibi büzülmüştü. Kur-
şun gibi gözleri önce Andy’ye sonra da yanında yürüyen bana
odaklandı. Bakışları kirle kaplı yüzümde dolaştı.

Cay parmaklarından biriyle adamları işaret etti. “Bunlar
ulusal muhafızlar.”

Omuzlarımı dikleştirdim ve giysilerimizin içine saklan-
maktan vazgeçmeye çalıştım. Bu çok şüphe çekerd.

Kurşun gözlü adam, “Ben Nate Early,” dedi. “Adlarınız?”
“Andy.”

Tek heceyi dahi ağzımdan çıkarmakta zorlanarak, “S... s...
sam,” diye kekeledim.

“Siz çocuklar kaçak mısınız?”

Andy irkildi.

"Hayır," diye cevapladım. "Biz Argonotuz." Göğsümü gerdim ama sonra göğsüm olduğunu düşünmelerinin bile kim olduğumu ortaya çıkarabileceğini düşününce hemen indirdim.

"Argonot." Early kelimeyi yayararak söyledi. "Nereden geliyorsunuz?"

St. Joe'dan değil. Hayır. "New Yorkshire," dedim ama Ty Yorkshire'ın soyadını söylerken neredeyse boğuluyordum. Aman Tanrım! Kim New Yorkshire'ı bilirdi ki? Boynumdaki görünmez ipin ağırlığıyla omuzlarım çöktü.

Early gözlerini kısarak bana baktı.

Kendi terimde boğuluyordum. Şimdi vur beni. Hızlı olsun.

"New Yorkshire'dan Sam, bu senin kölen mi?" Başıyla Andy'yi işaret etti.

Bir köle sahibiymiş gibi davranma fikri dahi midemi bulandırdı. "Hayır. O özgür bir adam."

Early, "Belgelerin var mı?" diye sordu Andy'ye.

Belgeler mi? Kafamı bir yere vurmak istedim. Onun kölem olduğunu söylemeliydim. Asıl plan buydu; bu yüzden ben onun Musa arabasıydım. Eğer öyle deseydim sahibi olduğumu gösteren belgeleri sorar mıydı? Ama ne Andy ne de ben cevap veremeden Peety, "Burada belgeye gerek yok. Burası Missouri değil," dedi.

Cay şapkasıyla kendini yelleyerek, "Siz kimi arıyorsunuz?" diye sordu.

Early sonunda bakışlarını Andy'nin üzerinden çekti. "Beş zenciden oluşan bir çete, birkaç ay önce bir banka soydular. Biz onlara Kırık El Çetesi diyoruz. Goril kadar büyükler."

Cay, "Bir çete için komik bir isim," dedi.

Sadece Early'nin dudakları oynadı. "Gişedeki memurun elini bir balyozla kırmışlar."

Cay elini salladı. "Of!"

"Bence de. Dediklerine göre yolda bir yerde öncülere dehşet saçıyorlarmış."

West, "Şu âna kadar California'ya giden yolu yarılmış olmaları gerekmez mi?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Ulaşmış olabilirler. Ulaşmamış da olabilirler. Biz Laramie Kalesi'nde ayrılarak adamlarımla geri döndük ve kontrol ediyoruz."

West, "'Dehşet saçıyorlar' derken ne kastediyorsunuz?" diye sordu.

"Kalelerden istediklerini alamamışlar o yüzden yalnız yollara saldırıyorlarmış."

Cay, "Gördüğünüz gibi biz beş zencilik bir çete değiliz. Siyahi arkadaşımız da bir ot kadar çelimsiz ama yine de size iyi şanslar dileriz," dedi.

Early'nin gözleri tekrar Andy ile benim aramda gezdi. "Bu yolda çok fazla suçlu var. Batı'ya kaçarak kurtulabileceklerini sanıyorlar. Ama bu hiç işe yaramıyor."

Zorlukla yutkundum. "Haklısınız efendim."

Early eğilip Cay'le el sıkıştı. Sonra adamlar atlarını mahmuzladı ve bir fırtına gibi uzaklaştılar.

Andy ile ceplerimizdeki meyveleri eskiden içinde peynir olan çantaya doldururken çoğunu yere döktüm.

West meyveleri toplarken beni izledi. "Banka soyguncuları. Eminim silahlı ve tehlikelilerdir. Burası vahşi topraklar çocuklar." Son kelimeye vurgu yaptı ve saçını savurdu. Sonra kısık sesle, "Belki de anneciğinize geri dönmelisiniz," diye ekledi.

Andy'yle konuşma fırsatı bulamadan Cay hazırlanmamız için seslenip "*Vámonos*," diye ekledi. Sonraki birkaç saati hem daha hızlı gitmeyi dileyerek hem de eğer durmazsak belime kalıcı zarar vereceğimden endişelenerek geçirdim. Early, batıya kaçmanın hiç işe yaramadığını söylerken sadece bizi deniyor muydu? Hem zaten batıya kaç suçlu giderdi ki? Kırık El Çetesi'nden her-

* (İsp.) Hadi gidelim. -çn

hangi biriyle aynı tarafta olacağımı hiç düşünmemiştim. Umarım Andy ve ben onlardan uzak durabilirdik. En azından şans yanımızdaydı. Sınır bölgesi, eyaletlerin yüzde birinden daha az bir nüfusa sahipken alan olarak toplamından daha genişti.

Maalesef bu aynı zamanda Bay Trask'ı alsa bulamayacağım anlamına da gelebilirdi.

California'da bizim için planladığın o harika şeyler neydi baba? Ona bileziği vermenin iyi bir nedeni olmalıydı. Birçok öncü para yerine altın taşırdı; çünkü hem ıslanınca parçalanmazdı hem de saklaması kolaydı. Ama bileziği tekrar göreceğimizi söylemiştin, bu da demekti ki satması için vermemiştin. Keşke California'ya gitmemek konusunda bu kadar kararlı olmasaydım da seni dinleseydim. Artık senin niyetini bilen tek kişi Bay Trask.

Andy artık çubuk gibi dik oturmasa da hâlâ Princessa'yı kontrol etmeyi öğrenememişti. At onun emirlerini neredeyse hiç yerine getirmiyor sadece diğerleri durduğunda durup Peety poposuna vurduğunda gidiyordu. Diğerlerinin önüne geçtiğinde onu hizaya sokan yine Peety oluyordu.

Peety onuncu kez, "Topuza tutmak yok Andito," diye buyurdu.

Üçüncü bir konvoyu daha geçtik. Cay yanından geçtiğimiz herkesle sohbet etti, özellikle de kızlarla. Kedi taşıyan genç bir kadının yanından geçerken şapkasını salladı.

"İyi akşamlar küçük hanım. Ben Cay Pepper, kovboyum, kırbaç ustasıyım, mükemmel kement atarım ve..."

West, "Çenem düşük," dedi.

Cay onu duymazlıktan geldi. "Ve bir centilmenim." Yerlere kadar eğildi. "Ya siz kimsiniz?"

Kız, küçük sayılabilecek gözlerini indirdi ama sonra çok kısa bir an için kaldırdı. "Gladys." Dudakları Napolyon kirazı gibi dolgundu.

Cay, "Yaa, arabanız da güzelmiş," dedi.

Kız kıkırdadı ve kedisinin boynunu kaşıdı.

Konvoyu geçtikten sonra Cay durmadan omzunun üzerinden geriye baktı. Sonunda benekli atını çevirdi. "Size yetişirim."

West, Cay'e "Başına iş açacaksın," dedi. "Yine yaptığın hatalardan kaçmaya çalışmak istemiyorum."

"Sadece ona midillime binmek isteyip istemeyeceğini soracağım, öyle değil mi Skinny?" Benekli atın boynunu okşadı.

West, "Ben de bundan korkuyordum," diye mırıldandı ama Cay çoktan gitmişti.

Cay'in amacı hakkında yürüttüğüm tahminle boynum kırmazmaya başladı. Bu erkeksi olmayan tepkimi kontrol altına almalıydım. Belli ki bir zamparaydı. Eğer on yedi yaşındaysa bu Tavşan yılında doğmuş demekti ki bu da aşırı üremeye meyilli olduğunu gösteriyordu.

Kuzeni arkamda kısık sesle ıslık çaldı. West de büyük ihtimalle aşırı üremeye yatkındı.

Cay bize yetiştiğinde kuzeyden güneye akan dolambaçlı bir nehir olan Little Blue'ya ulaşmıştık. Güneş, ufka iki karış mesafede ve hâlâ nemli havayı ısıtabilecek kadar yukarıdaydı. Atlar susamış olsa da batmış tekerlerin bıraktığı sığ izler bizi nehrin yanındaki çamurlu alana girmemeye ikna etti. Çamur yerine rüzgârda sallanan otların arasından ağır ağır ilerledik.

Gün boyunca atın tepesinde olmaktan tüm vücudum ağrıyordu ve güneşin kavurucu ışığı yüzünden gözlerim yanıyordu. Andy'nin tekrar eyer topuzunu bırakmayı denemesini izlerken West'in eldivenli eli belime değdi. Aniden dikleşmemle sırtım katırdadı.

"Kayıyorsun," dedi. Sonra diğerlerine, "Birilerinin yüzü çamura gömülmeden önce dinlenelim," diye seslendi.

Yüzüm kızardı ama Andy'nin sorun çıkarmak hakkında söylediklerini hatırlayarak üstünde durmadım. Hâlâ oğlanların bizi daha ileriye götürmelerini nasıl sağlayacağımı bulamamıştım. Paranın, yemek pişirmenin ya da onlara yardımcı

olacak diğer yeteneklerimizin West'in fikrini değiştireceğini sanmıyordum.

Bir kilometre daha ilerledikten sonra çamur kurudu ve kıyıya ulaşabildik. Ayağım büyüklüğünde koyu yaprakları olan papaya ağaçlarının gölgeleri, keçi söğütleri ve fındık ağaçlarıyla kuşatılmış kıyuyu kaplıyordu.

Bir kiraz ağacının parlak yapraklarıyla gölgelendirdiği açıklıkta durduk. Attan indim ve bacaklarım çarpık bir şekilde yürüyerek uzuvlarımı tekrar hissedebilmeye çalıştım.

Cay eyerinden eğri büğrü bir çuval çıkardı.

Peety, "O ne *amigo*, taş koleksiyonu mu yapmaya başladın?" diye sordu.

Cay çuvalı açıp içinden bir soğan çıkardı. "Birlikte son yemeğimiz için. Küçük serçe, midilli gezisinden hoşlandı." Gü-lümsedi.

West homurdandı. "Seni çapkın."

Andy yüzünü ekşiterek, "Umarım çuvalda sadece soğan yoktur."

Cay soğanı Andy'nin yüzüne doğru salladı. "Soğanlarla ne alıp veremediğin var?"

Andy o kadar hızlı geri kaçtı ki bir taşa takıldı. "Sadece onlardan hoşlanmıyorum."

Cay, "Bunlar seni güçlendirir. Her gün bir soğan yemek babamın gut hastalığını iyileştirdi."

Peety, "Ayrıca akşamdan kalma olduğunda da iyi gelir," diye ekledi.

Andy dengesini geri kazandı. "Onlar hakkında konuşmaktan da hoşlanmıyorum."

Peety, "Neden?" diye sordu.

Kızgın bir tonda, "Eğer size nedenini anlatsam onlar hakkın-da konuşmuş olurum, değil mi?" diyerek nehre doğru ilerledi.

Onu takip ettim. Eğer o soğanlar hakkında konuşmak istemiyorsa ben de istemiyordum.

Kıyı boyunca uzanan keçi söğütlerinin arasında bir açıklık bulduk. Andy nemli toprağa iki papaya yaprağı koyarak üzerlerine diz çöktü.

Ben de aynısını yaptım. "Bizi daha ileriye götürüp götürmeyeceklerini sormamız gerek."

"Özellikle de şimdi bir de endişelenmemiz gereken banka soyguncuları olduğuna göre." Andy kırpık saçlarla kaplı kafasına su serpti.

"Katılıyorum. Ellerimin tek parça halinde kalmasını tercih ederim. Sadece yüzüğün bunun için yeterli olacağını düşünmüyorum." Avuçlarıma aldığım suyla yanmış enseme ve yüzünü ıslattım. Sudan içmeyi de çok istiyordum ama garanti olsun diye kaynatana kadar bekleyecektim. Yoldaki tüm tehlikeler arasında öncü müşterilerimizi en korkutanı koleraydı; babam bu yüzden her zaman yeniden sulandırmaya yarayan tuzlardan özel bir karışım bulundururdu.

"O yüzük iyi para eder," dedi. "Ya ikisini birden versek?"

"Parayı umursadıklarını zannetmiyorum. Bizi buraya kadar getirmelerinin tek amacı eğlenceydi," diye mırıldandım.

"Sormaktan zarar gelmez." Andy mendiliyle alnını sildi. "O muhafızlar geldiğinde gidici olduğumuzu düşünmüştüm."

"Ben de."

"Umarım Isaac çeteyle karşılaşmaz. Tek başına yolculuk ediyordur sanırım; kolay hedef olur." Kollarını sertçe ovalayarak suya baktı. "Ayrıca o kadar iyi bir insan ki büyük ihtimalle soyguncular elini kırdıktan sonra onlar için dua eder."

"O da senin kadar iyi bir insan mı?" diye sordum.

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Onun yanında ben günahkâr kalırım."

Ovalamayı bırakıp kumaşla hafifçe kollarına vurdu. "Eğer senin aç olduğunu görürse kendi payını sana verir ve bunu fark etmemeni sağlar. Kuşlar bile ondan kaçmaz. Et yemekten hoşlandığını bile sanmıyorum ama elbette hiç bu konuda söylenmedi."

“Tam bir centilmen yani.”

“Öyle.” Gülümsemesi soldu. “Bazen onu bir daha göremekten korkuyorum. Burası çok büyük bir ülke.” Kafasına bir sinek kondu ve Andy ona vurdu.

“Çinlilerin *yuangfen* denen bir ilkesi vardır, senin kaderinin bir başkasınıkiyle bağını anlatır,” dedim. “Güçlü *yuangfen*leri olan iki kişinin hayatları boyunca karşılaşma olasılıkları yüksektir. Aynı aileden kişiler arasında daima güçlü *yuangfen* vardır.” Çoraplarımı kaldırdım. “Yani çorap gibidirler. Farklı yerlerde yolculuk edebilirler ama daima aynı çekmecede buluşurlar.”

“Çorap gibi, öyle mi?” Yamuk bir şekilde gülümsedi. “Umarım bu doğrudur; gerçi kadere inanmanın Hristiyanlığa uymayacağını söylemiştim.”

“Babam Katolik’ti ve kadere inanırdı. Derdi ki bir şeye inanmaman onun doğru olmadığı anlamına gelmez.”

“Hayaletler gibi,” dedi. “Onların varlığına inanmıyorum ama beni asla bir mezar taşını tekmelerken göremezsin.”

“Beni de.”

Ellerimi ve yüzümü yıkamayı tamamladım. Yüzüme tekrar toprak sürmeden önce sudaki yansıma bir bakış attım ve karşımda bir oğlan görünce dehşete düştüm. Bir zamanlar solgun olan yüzümde çiller vardı ve kulaklarım onları örtecek saç olmadığı için kocaman görünüyordu. Yüzümdeki ekşi ifade zaten dolgun olmayan dudaklarımın daha da ince görünmesine neden olmuştu. Gevşedim ve alt dudağım kıvrılarak yüz hatlarımı yumuşattı. Gözlerim onları kısmayı bırakınca yine parlak, siyah ve yüzümle orantılı karpuz çekirdekleri gibi görünmeye başladı. Gülümsememeye özen göstermeliydim; gerçi zaten yakın zamanda gülmeyi planlamıyordum.

Cay ve West birkaç metre ötemizde temizlenmeye başladılar. Peety atlarla ilgileniyordu.

Cay bize, “Çocuklar biz avlanırken ateşi yakmaya ne dersiniz?” diye seslendi.

“Olur,” diye cevapladım. Andy pantolonuna vurarak tozları temizledi ve yakacak odun toplamaya çıktık. Sinek bulutundan kaçınmak için nehrin elli metre uzağında kamp kurduk. Ben dizimin üzerinde kırdığım dalları yığına eklerken Andy de tutuşmasını sağlamak için biraz kuru ot topladı.

İşimiz bittiğinde toprağa çöktük. Nemli hava ensemde hızla nefes alıp veren köpekler gibiydi. Gömlek katmanlarımı aşağı yukarı sallayarak kendimi serinletmeye çalıştım. Nemli havayı hiç sevmezdim ama en azından yağmurlu olmadığına şükreliyordum.

Cay ve West nehirden dönerken Andy gözlerini kısıtı. “Çabuk oldu,” dedi. “Eli boş dönüyorlarmış gibi görünüyor.”

“Avlanmayı unutun.” Cay şapkasını çıkardı ve ellerini nemli, altın renkli buklelerinin arasında dolaştırdı. “Hava avlanamayacağımız kadar boğucu. Onun yerine zıpkınla balık vuralım.”

West, “Zıpkınla uğraşmak da avlanmak kadar terletir,” diye homurdandı. Gözlerim Cay’ın şapkasının şeridindeki yılan çenesine takıldı. Belki de burç hayvanımın çenesinin ne kadar şans getireceğini görme vakti gelmişti.

Ânu kaçırmadan, “Size bir bahis öneriyorum,” dedim.

Kuzenler gözlerini bana dikti.

Cay, “Neymiş?” diye sordu.

Gerginliğimi bastırarak sesimin güçlü çıkmasını sağladım. “İddiaya varım ki siz ikinizden daha hızlı bir şekilde balık yakalayabiliriz. Hem de zıpkın kullanmadan.”

West, “Çok olası değil,” diye homurdandı. “Kaybedersek ne olacak?”

Andy çenesini bana doğru uzatarak, “Bizi kendi atımızı alabileceğimiz bir taşra merkezine kadar götürürsünüz,” dedi.

West tükürdü. “Kearny Kalesi’ne mi? Bu size üç hafta bakıcılık yapmak demek.”

Üç hafta mı? Bundan aldığım keyfi, gözlerimi çenesindeki küçük oyuga dikerek saklamaya çalıştım.

Cay, "Peki ya, biz kazanırsak?"

"Ne istiyorsunuz?" diye sordum.

West bakışlarını bana çevirdi. "Verecek çok bir şeyinizin olduğunu sanmıyorum."

Dilimin ucuna kadar gelen kaba cevabı yuttum. Andy araya girerek sakince, "Bir sopanın da yoktur ama hayal gücünüzle yapacak bir şeyler bulursunuz," dedi. "Ama eğer hayal gücünüz yoksa, bir yüzüğümüz var."

Cay, "Nasıl bir yüzük?" diye sordu.

Andy yüzüklerden birini çantasından çıkardı. "Ağır bir yüzük."

Cay öne doğru yaylanarak yüzüğü inceledi ve sonra bir ısıklık çaldı.

West dilini şaklattı ve bakışlarını gökyüzündeki bir noktaya çevirdi.

"Yoksa korkuyor musunuz?" diye meydan okudum.

Alaycı bir kahkaha atıp bakışlarını tekrar üzerime çevirdi.

Cay, West'i birkaç metre ötede Skinny'nin kuyruğunu tayan Peety'nin yanına çekti. Cay her ne dediyse bu Peety'nin gülmesine, West'inse toprağı tekmelemesine neden oldu. Kısa bir süre sonra tekrar yanımıza geldiler.

Cay, "Kabul ediyoruz," dedi. "Eğer kazanırsanız sizi Kearnay Kalesi'ne kadar götürürüz ama yemekleri siz yapacaksınız. Ayrıca Fransızca dersi istiyorum."

Peety, "Ben de Çince," diye ekledi. West kulağına bir şeyler söyleyince Peety omuzlarını silktilti.

Cay devam etti. "Eğer kaybederseniz 'Yankee Doodle'ı* kabuksuz bir şekilde söyleyeceksiniz. Ve yüzüğü alırsınız."

Bu tam olarak beklediğim şey değildi ama en azından bir şans vermişlerdi. Çok istekli görünmemek için cevap vermeden önce birkaç saniye bekledim. Kabuksuz derken ne kastettiğini bilmediğim için, "Eğer siz de aynısını yaparsanız, yani

* Yedi Yıl Savaşı hakkında ünlü bir şarkı. -çn

kaybederseniz kabuksuz olarak şarkıyı söylerseniz olur," diye ekledim. Eğer kabul ediyorlarsa o kadar da kötü bir şey olmaz diye düşündüm.

Andy, Peety'ye bakarak, "Hepiniz," diye ekledi.

"No hay problema".

Cay yarım ağızla sırttı. "Zevkle."

Sırtımı dikleştirip Cay'e buklelerine dokunabilecek kadar yaklaştım. "Şapkana ihtiyacım var."

* (İsp.) Sorun değil. -ç"

CAY İTİRAZ ETMEYİNCE ŞAPKASINI KAFASINDAN ALDIM.

Yılan çenesini çıkarıp tekrar kafasına koydum.

Andy'nin yanına çöktüm. Eyer çantasından iğne, iplik ve yabani kirazların durduğu keseyi çıkardı. Ben keman kutumu açmaya başladım. İçinde yıllardır ailemizin bir üyesi olan Lady Tin-Yin vardı.

Kuzenlerin ikisi de dirseklerini tutmuş, bizi izliyordı.

West ağır ağır, "Bildiğim kadarıyla balıklar mızıkanın sesi ni kemana tercih ediyor," dedi.

Cay yüzünde bir gülümsemeyle, "Evet ayrıca yaban kirazı yerine de koyun eti severler," diye ekledi. "Kaybettiğinizde çene kemiğini geri istiyorum."

Kahkahalarla uzaklaştılar. Kazanacaklarına o kadar emindiler ki acele etmeye gerek görmüyorlardı. Yabani kirazlara bakarken içimi endişe kapladı. "Belki de bu o kadar da iyi bir fikir değildi."

Andy kirazlardan birini iğnesiyle deldi. "Merak etme bu yem değil; tabii eğer o da olta değilse." Başıyla kemanımı işaret etti.

"Kesinlikle değil." Keman kutumun içinden tellerden biri koparsa diye taşıdığım makarayı çıkardım. "Çalgı teli bildiğim en sağlam olta ipidir." Ayrıca en değerlisiydi.

Makarayı açtım ve yılan çenesini parmaklarıma batırmama ya dikkat ederek bir ucuna bağladım. Ben işimi bitirdiğimde

Andy birkaç yaban kirazını daha ipe geçirmişti, onları çalgı teline bağladı.

“Bu yöntemi bana Isaac öğretmişti. Bunlardan iyi olta mantarı oluyor,” dedi.

Oltanın sapı olması için esnek bir dal buldum ve Andy yem yapmamız için domuz pastırmasından ince dilimler kesti. Garip aletle birlikte hızla nehrin kenarına indik.

“Sabırlı değilim; o yüzden ben avlanacak yerleri belirlerken oltayı sen tut,” dedi. “Balık tutmayı biliyorsun, değil mi?”

“Elbette.” Tutulduktan sonra balıkla ilgilenme işini genelde babamın yaptığından bahsetmedim. İçimi yine bir hüznün kapladı ama oğlanların yanına ulaşmadan onu bastırdım.

Su kamışlarının arkasında konuştuklarını duyabiliyorduk.

Onlarla akıl oyunları oynayabileceğimi düşünüp, “Beyler...” dedim. Sonra Cay ve West’in üstleri çıplak bir şekilde kendi dallarının üzerindeki yaprakları sıyırdıklarını fark ettim. West bıçağının üç hamlesiyle dallardan birinin ucunu sivrilttiğinde ne söyleyeceğimi unuttum.

“İyi şanslar,” diye cıyaklayıp Andy’nin arkasından gittim.

Balıkların saklanmayı seveceği kaya altlarını ve sualtı bitki öbeklerini inceledi. Yosunlu kayaların karmaşık bir şekilde durduğu bir yer dikkatini çekti. Bana orayı gösterdi ve ben oltayı attığımda başka yerler bulmak için uzaklaştı.

Nehri aşağısında Cay ve West suya girdiler.

“Burada!” Cay kendini nehrin akışını bozan devrik bir ağaca doğru çekti.

Çalgı telime bir şey takıldı ve oltayı çektim. Ayak parmaklarıma sıçrayan suların arasında balığa benzeyen bir şekil gördüm.

“Evet!” diye bağırdım ve Andy nefesi kesilmiş bir şekilde yanıma dönerken onu karaya çektim.

Olayları bir kayanın üzerinden izleyen Peety, “Rápido, amigos,* oğlan bir şey yakaladı,” diye seslendi.

* (İsp.) Çabuk olun arkadaşlar. -çn

Ama yakaladığımız şey sadece bir papaya yaprağıydı.

"Hayır," diye inleyip yaprağı oltadan çıkardım.

Oğlanlar güldü.

Andy, "Sadece doğru balığı bekliyoruz," diye seslendi. West zıpkınını kaldırıp vurmaya hazırlandı. Cay onu tek eliyle belinden tutarken hâlâ gülüyordu. "Sammy, Fransızca 'kaybeden' nasıl deniyor?"

Peety bana, "Chinito," diye bağırdı. "O çirkin otlakçının seninle dalga geçmesine izin mi vereceksin?"

Cay, "Bir taraf seç *vaquero* ve döneklik yapma," diye seslendi.

Andy, "Beni takip et," deyip oğlanlardan uzaklaşarak tekrar suyu işaret etti. "Şuradaki kahverengi karmaşa."

Onlara dolanmasın diye oltamı kahverengi otların hemen önüne attım. *Hadi, balıklar!*

Cay zıpkınını suya hızla daldırdı. Küfretti. "Bu sadece seni korkutmak içindi. Bir sonrakine okum saplanacak."

Peety, "Balık avlıyorsun, serçe değil," diye bağırdı.

"Balık tutarken dahi kızlar aklımdan çıkmıyor. O yüzden bu kadar iyi bir avcıyım."

West, "Sapık demek istiyorsun," dedi.

Bir gölge, karmaşanın içinden çıkıp yemimin yanında dolanmaya başladı; yemin bir dost mu yoksa ziyafet mi olduğunu çözmeye çalışıyordu. West'e baktım; bir noktaya odaklanmıştı. O da yakalamak üzereydi.

Andy ipin yanına bir avuç domuz pastırması atarken, "Suyu yemleyelim," dedi.

Yalancı solucanlar yarım saniye suyun yüzeyinde kaldıktan sonra balık onları yakalamaya çalıştı. Balığın oltaya vurduğunu hissettim. Tekrar vurması bir ömür sürmüş gibi geldi; vurduğunda bileğimi hızla yukarıya çektim.

Artık balık savaşıyordu; demek ki zokayı yutmuştu ama ipin kopmasını istemiyordum. O yüzden onu çekmeden önce

direnmeyi bırakmasını bekledim. Balık direnmeyi bırakmak yerine daha güçlü çekmeye başladı. Eğer ipim koparsa kaybederdim.

Andy, "İslanmak zorundasın," derken sağ çizmemi çıkarmaya başlamıştı bile.

"Zorunda mıyım?"

Sert bir şekilde, "Evet," diyerek diğer çizmemi de çekti.

Bir veda mırıldanarak nehre adım attım. Buz gibi su baldırlarıma geliyordu ama dişlerimi sıkarak ilerlemeye devam ettim. Balık, beni büyük ihtimalle iğrenç sülüklerle dolu balçığa doğru sürüklüyordu. Yüzümden farklı duygular okunuyordu. Andy'ye döndüm. Hâlâ tuttuğu çizmelerimden biriyle elini *hadi ama*, der gibi oynattı.

Sülükler hakkında düşünmek bile tökezlememe sebep oldu ve çeneme kadar kaygan, kahverengi yosunların içine gömüldüm. Çıglık atmamak için dilimi ısırđım. Herkes beni izliyor olmalıydı. Oltamı sıkıca kavrayarak tekrar ayağı kalktım. Çok geçmeden Texas boyutlarında bir kedi balığı soğukkanlı dudaklarıyla beni öpüyordu.

Andy, "Şükürler olsun!" diye bağırdı.

West kendi ödülünü, yani zıpkının ucundaki hâlâ hareket eden dil balığını kaldırırken Cay de bağııyordu.

Balığı kaçırmamak için parmağıımı solungacına soktum ve ineklerin ıslak burun deliklerini düşünmemeye çalıştım. Balık, kuyruğıyla kolumu dövüyordu.

Peety kahverengi yüzünü oğlanlardan Andy ile bana çevirdi; balığı kimin daha önce yakaladığına karar vermeye çalışırken çenesini işaretparmağıyla başparmağı arasına aldı. Andy birbirine doladığı ellerini havaya kaldırarak gözlerini sıkıca kapadı.

Sonra *vaquero* tekrar oğlanlara baktı. "Yarım burun farkla Chinito kazandı!"

KOLUMUN UCUNDA ÇIRPINAN ŞEYDEN İĞRENSEM DE
Andy'yle birlikte oğlanların ardından hava atarak kampa giderken, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum.

Cay'e, "*Un perdant*," dedim.

"Ne?"

"Fransızcasını sorduğun sözcük. 'Kaybeden.' Başlamak için iyi bir kelime, değil mi?"

Andy, "*Un perdant*," diye tekrarladı. "Söylemesi çok keyifli."

Kedi balığı ve dil balığı su dolu tenceremizde kaynarken, Andy ve iki kuru gömlek giyen ben, papaya ağacının gölgesine yerleştik. Gösteri zamanı gelmişti.

Peety tam yanımda pantolonunu çıkararak kaşlarımızın kalkmasına neden oldu. Uzun kırmızı iç çamaşırı giyyordu. Andy'nin yüzünde kahkaha atacağını gösteren bir ifade belirdi fakat herhangi bir ses çıkarmadan ağzını eliyle kapatmayı başardı. *Vaquero* bileğinin bir hareketiyle gösterişli ceketini çıkarıp bir dala astı. İç çamaşırının arka tarafı biraz sarkıyordu.

Andy ağzının kenarından, "İstese donunu çanta niyetine kullanabilir," dediğinde artık ben de yüzümü saklamak zorunda kalmıştım.

Sonra Peety uzun iç çamaşırını da çıkarıp düzgün bir şekilde katladı ve kendime hâkimiyetimin son kırıntılarını da yok etti.

Yüzümü bacaklarıma gömerek boğulurcasına, "Kabuk-suz," dedim. Bu şekilde saklanamazdım. Oğlanlar çıplak erkek

bedeni karşısında saklanmazdı ama kendimi tutamıyordum.

Bir şey neredeyse şapkamı uçuruyordu. West ve Cay pantolonlarını bize fırlatmışlardı, şimdi şapka takmış iki kabak gibi dikiliyorlardı.

Yüzünü düzgün tutabilmeyi başarmış olan Andy, "Bir gizem çözüldü," dedi ama benim yüzüm görünmez ipler tarafından bacaklarıma çekiliyormuş gibiydi. "Ama şunu merak ediyorum eğer çamaşır giymiyorlarsa sürtünmeyi nasıl önleyiyorlar?"

Cay, "Fısıldaşmayı kesin," dedi. "Şimdi ciddi bir şarkı söyleyeceğiz."

Andy bana dirsek attı. "Hadi, kendine gel. Alt tarafı insan vücudu."

Kendimi kafamı kaldırmaya zorladım. Erkek anatomisinin üç iyi örneği karşımızdaydı. Bir seksenlik iki kuzen daha bodur olan *vaqueronun* iki yanında. Sanki iki pamuklu kumaş topu aralarında daha kısa ve koyu bir kumaş topuyla duruyorlar gibiydi. Soldaki kumaş topu dik dursa birkaç santim daha kazanabilirdi.

Oğlanlar '*Yankee Doodle*'ın sözlerini söylemeye başladılar.

"Görünen o ki bu gece üç tane dolunay var," dedim.

"Ve bir tanesi kahverengi."

Andy bunu söyleyince tekrar kahkahalarımı bastırmak zorunda kalacağımı biliyordum. Öksürdüm, tükürdüm ve nefesimi tuttum. İşe yaramazdı. Duvar yıkıldı ve Andy bana vururken on beş yıllık kahkahalarımın tamamı ağzımdan döküldü. İlk kıtanın son mısrasına geldiklerinde gülmekten gözlerim yaşarmış ve sırtımda Andy'nin el izi çıkmıştı.

Kendi kendime bir daha asla iddianın şartlarını bilmeden bahse girmeyeceğime şerefim üzerine söz verdim. Şarkıcılar yüzlerinde şeytani bir ifadeyle hantal hantal bize doğru geldiler.

Cay, "Hiç kimse bu kas yığına gülüp de anlatacak kadar yaşamadı," dedi.

West kolundaki bir sineği kovaladı. "Bebeklerin banyoya ihtiyacı var."

"Su sıcak, *chicos*."

Manzara gerçekte o kadar kötü olmasa da bu önemli değildi. Erkek olduğumuz için çılgılık atmak ya da bayılmak seçenek dahilinde değildi; bunlar kadınların çıplak bir erkek üzerlerine gelirken sergileyeceği davranışlardı. O yüzden yapabileceğimiz en iyi şeyi yaptık.

Kıyafetlerini alıp suya doğru koştuk. Çıplak olmanın dezavantaj yaratacağını düşünebilirsiniz ama bu oğlanlar bir çift tavşan peşindeki çitalar kadar hızlı koşuyorlardı. Kıyıya ulaştığımızda bize yetiştiler.

Ama bu onlar için çok geçti.

Giyisi yığınının suyun üzerinde sallarken en yakında olan Cay'e, "Kabuksuz kalmak için soğuk bir gece," dedim.

Oğlanların kararlılıkları yok oldu.

West, "Giysileri verirseniz sizi rahat bırakırız," diye homurdandı.

Andy elindeki yığını düşürüyormuş gibi yapınca oğlanların hepsinin nefes kesildi.

"İncil üzerine yemin edin."

Oğlanlar bir elleriyle mahrem yerlerini kapatıp diğer ellerini havaya kaldırdılar.

Bu sefer Andy düzgün bir şekilde dua etti ve krallar gibi ziyafet çektik; gerçi sadece iki kaşıkla çömlekten yiyorduk. Andy, Cay'in çuvalındaki sebzeleri kullanarak balık yahnisi yapmıştı ve çeşni olarak soğan yerine yaban kirazı kullanmıştı. Görmek zorunda kalmaması için isteği üzerine soğanları oğlanların eyer çantalarından birine koymuştum.

Andy gururlu bir ifadeyle, "Bu tarifi bana ağabeyim verdi," dedi. "Adı Şipşak Yahni."

Tüm kılçıkları temizledikten sonra Cay bandanasıyla ağzını silip, "Şimdi bu oğlanları yanımıza aldığımız için memnun olmadın mı?" diye sordu. Bakışlarını çevirdiği West fikirleri bu şekilde ortaya çıkarıldığı için kızaracak kadar kibardı.

Yılan çenesini avucumda tarttım. *Yılan bu sefer bana şans getirdi ama tek bir olay şansımın döndüğünü göstermez.* Kemliği tekrar Cay'in şapkasına takıp çalgı telini keman kutuma koydum.

Lady Tin-Yin'in akçaağaçtan yapılma cilalı yüzeyi güneşin son ışıklarıyla parıltıyordu. İtalyan yapımı bir kemandı ama babam ona 'cennetten gelen keman' anlamına gelen Çince bir isim vermişti. Bu keman, hayatımda sahip olduğum en değerli şeydi ve artık çizmelerim dışında elimde kalan tek eşyaydı. Boş tel felsefesini takip eden babamı düşünerek Sol telini hafifçe çektim. Sol notası görgüyü ifade ediyordu. Notanın sesi göğe doğru yükselirken boğazım düğümlendi.

Bir sonraki tel olan Re disiplinin sembolüydü, yani gücü veren notaydı. Sesi her zaman sanki uyanmak istemiyormuşçasına biraz huysuz çıkardı. Ardından gelen La teli ise Tanrı'nın bize bahsettiğin her şeyi, örneğin ten rengi gibi özelliklerimizi, ayırım yapmadan kabullenmeyi sembolize ederdi. Mi ise en mükemmeli değil, benim çaldığım seviye olan enfesi ifade ediyordu.

Kendi düşüncelerimden çıktığımda herkes bana bakıyordu.

Peety, "Bizim için çalacak mısın?" diye sordu.

Andy başıyla onayladı.

Yüzümdeki hüznü ifadeyi silerek disiplin diye düşündüm.

Bodur bir kızılık ağacının gölgesinde basamak gibi duran iki düz kaya vardı. Popomu yukarıdaki kayanın üzerine koyup yayımı reçineledim. Gömleğimin kollarını sıvamaya başladım ama kollarımın incecik görüntüsü beni durdurdu. Kesinlikle erkeksi görünmüyorlardı. Fazla reçineyi üfledikten sonra yayı her notanın üzerinde gezdirerek kemanın akordunu yaptım. En sevdiğim olan Re bemol gamını çaldım. Sesi

güzel çıkınca ayağa kalktım. Dileycilerim sessizliğe büründü.

Kemanım Lady Tin-Yin'i elimde tuttuğumda içimdeki şovmenlik ortaya çıkıyordu ve beni kimin izlediğini umursamadım. Üzerime benim keman sakinliği dediğim bir huzur çökerdi. Tamamen başka, eğlenceli olduğunu umduğum birine dönüşürdüm.

Derin bir nefes alarak odaklandım. Çenemi ahşaba dayayıp Paganini'nin *Caprice no. 24*'ünü çalmaya başladım.

Babam notaları bana ilk gösterdiğinde ona bunu çalamayacağımı söylemiştim.

Satırıyla sebze doğrarken, "Haklısın," demişti.

"Ne?"

"Yapabileceğini düşünüyorsan da yapamayacağını düşünüyorsan da haklısın. Al, bezelye filizi ye."

O haftanın sonunda düzgün bir şekilde çalmayı öğrenmiştim.

Eserde tel atlama tekniği kullanılan bazı yerler vardı ve bunları çalması görüldüğünden daha kolaydı. Üç telin aynı anda çalındığı kesik akor vuruşları yaptım. Kendisi de bir klarinetçi olan Bay Trask yaptığım bu kesik akor vuruşlarını dinlemek için bana mandalina getirirdi. Aslında getirmeseydi de çalardım ama sanırım o ender lezzeti getirerek benim keman çalışmam hakkındaki düşüncelerini sergiliyordu.

Bitirdiğimde kimse alkışlamadı. Hepsi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Andy gömleğinin koluyla gözlerini silerek yüzünü oğlanlardan sakladı.

Cay ağzı açık bir halde, "Daha önce hiç böyle keman çalındığını duymadım," dedi.

Peety'nin başı aşağı yukarı sallandı. "Yeteneklisin."

West çizmelerine bakıyordu.

Daha eğlenceli bir şeyler çalmanın zamanı gelmişti. *Bu, senin için babacığım çünkü banço senin ilk aşkıydı. Kimsenin dans etme-*

* Yazılmış en zor keman sololarından biri olduğu düşünülen eser. -çn

den dinleyemeyeceği, 'Oh! Sussana'yı çalmaya başladım; özellikle Cay yerinde duramadı ve polka dansı yapmaya başladı.

Yatmaya hazırlanırken keyfimiz yerindeydi. Yine purolar gibi bir önceki geceyle aynı sırada dizildik.

Bu gece de bir uluma duyduk ama bu seferki bir koro değil yalnızca tek bir sestti. Bir kurt. Kurtlar çakalların iki katı olurdu ve geyikler gibi büyük hayvanları yenebilirdi. Oturdum ve titredim. Bir uluma daha duyuldu; bu seferki daha yakındı.

Andy, "Aman Tanrım," dedi.

West bana sırtını döndü. "İnsanlara bulaşmazlar. Büyük ihtimalle giden sevgilisinin ardından ağlıyor."

Hâlâ oturur konumda olan ve karanlığa bakan Cay, "Endişelenmemizi gerektirenler ayılar ve dağ aslanları," dedi.

Andy, "Onlarla karşılaşsak ne yapacağız?" diye sordu.

"Birkaç kovboy numarası öğrenmeniz gerek," diye yanıtladı. "Keskin nişancılık. Kement atma. Size gösterirdik ama bunu hak etmiyorsunuz." Yüzünü bize çevirdi. Ateşin ışığında dişleri parlıyordu.

Andy alaycı bir kahkahayla bana dirsek attı.

Peety horlamaya başladı; kısa süre sonra diğerleri de uykuya daldı.

Andy bana döndü ve uykulu bir sesle, "Bizi kaleye kadar götüreceklerine sevindim," diye fısıldadı. "İyi ellerdesin."

"Ben mi? Sen de öylesin, değil mi?"

"Evet, ben de öyleyim." Nefes alışverişi gitgide derinleşti.

Ben daha uzun süre uyanık halde yattım. O giderse ne yapardım? Tek başıma ikna edici bir oğlan taklidi yapabilir miydim? Eğer ağlamazsam belki başarabilirdim. Ağlarsam gerçek kesinlikle ortaya çıkardı.

Andy'yi düşünmeyi bırakır bırakmaz zihnimde Yorkshire'ın bir güvenin kanatlarını andırır biçimde kırptığı gözünün, banka soyguncularının, kanun adamlarının ve babamın görüntüleri belirdi. *Ah, babacığım ne kadar çok acı çekmiş olmalısın.*

Kederli bir şekilde uykuya daldım ama gece boyunca birkaç kez zıplayarak uyandım. Babamı ateşin ya da alevlerin içinde görüyordum; her seferinde bana ellerini uzatıyordu. Ama çok geç kaldığım için onu kurtaramıyordum.

EN SON UYANAN BENDİM; TABİİ HÂLÂ BULUTLARIN ARKA-
sında gizlenen ve onların kor gibi görünmesini sağlayan güneşi saymazsak. Hareket edemiyordum. Bedenimdeki tüm kaslar, ayak parmaklarındakiler gibi hiç kullanmadığımı zannettiklerim dahi ağrıyordu. İnleyerek yavaşça kalktım ve doğuya baktım. Nehre doğru iki yüz, üç yüz metre kadar ileride birer bileziği andıran birkaç araba çemberi vardı. Yolda hiç hareket yoktu.

Birkaç metre ötemde Andy iğnesini kabanının eteğinden geçirdi. Henüz beni fark etmemişti. Cay ve West bana arkaları dönük oturuyorlardı. Önlerindeki atlar otlayarak kahvaltı ediyor, Peety de onlara mırıldayıp burunlarını okşayarak aralarında dolanıyordu.

West bir deftere yazı yazıyordu; gerçi bilek hareketlerine bakılırsa bir şeyler çiziyor olması daha muhtemeldi. Boynumu uzatarak baktığımda doru at Franny'nin bitmemiş bir resmini gördüm. Princessa gibi iyi bir at olan Franny'nin koyu benekleri olmayan sarı kürkü ve lepiska gibi yeleşi vardı. Kearny Kalesi'nde at satıyorlarsa bile bunlar kadar iyi atlar olmayacaktı. West'in çizimi inanılmaz derecede gerçekçiydi; karmaşık bir şekilde taranmış ve gölgelenmiş kaslarıyla at hareket halindeymiş gibiydi. Sadece bir sanatçı bir hayvanı bu kadar ikna edici resmedebilirdi.

Peety, Franny'nin omuz başını okşayarak onun kişneyip nefes vermesine neden oldu. *"Mi reina, eres la fuente de mi ser. Te*

quiero con toda mi alma." Kraliçem sen benim var olma sebebimsin. Seni tüm kalbimle seviyorum. Franny'yi burnundan öptü.

West kafasını defterinden kaldırdı. "Ben kıskanç bir adamım Peety."

Defterini kapatıp gömleğinin cebine soktu ve ayağa kalktı. "Buraya gel Franny." Dilini şaklattı ama Franny tepki vermedi.

Peety'nin yüzünde bir sırıtış belirdi. "Kadınlar beni seviyorsa ben ne yapabilirim?"

West, "Seni at gibi koktuğun için seviyorlar," dedi.

Peety tekrar sırtıttı. "Ah, hayır *mi amigo*, at gibi kokmuyorum. At gibi yapıyım." Leğen kemiğine vurdu ve sonra beni fark etti. "*Mira*", Chinito ölmemiş. Yardıma ihtiyacın var mı dostum?" Elini uzatarak bana doğru yürüdü ama kollarımı sallayarak onu uzaklaştırdım.

"Gerek yok."

Vaquero başta mesafeli davranmış olsa da oğlanların arasındayken en sıcakkanlısı oydu ve sanki *remudadanmışız* gibi sürekli Andy'yle beni izliyordu.

Ayağa kalkarken yüzümü eksitmemeye çalıştım. Andy hızla iğnesini eyer çantasına geri koydu. Kalkmama yardımcı olurken, "Meyve toplamaktan daha iyi bir bahane bulmamız gerek," diye fısıldadı.

Oğlanların üçü de bizi izliyordu. Boğazımı temizledim. "Çinlilerin ve ıı, şey Afrikalıların geleneklerine göre insan içinde su dökülmez. Hatta bu atalarımıza... saygısızlık olur."

Andy sıkışmış halde yanımda dururken başıyla onayladı.

West Cay'e, o da Peety'ye baktı. Tam dişlerimin uzun süre sıkmaktan paramparça olacaklarını düşündüğüm anda bir havuç çiğnemekte olan Cay, "Hangi otları ıslatacağınız sizin bileceğiniz iş çocuklar. Şahsen ben işimi görürken Peety'ye yakın olmamaya çalışıyorum. Genelde çizmelerine damlatıyor. Çok iğrenç."

* (İsp.) Bakın. -çn

Nehre doğru Andy'yi takip ettim. Benimkilerin aksine onun adımları düzgündü; eyerde oturmaktan bacakları kasılmış gibi görünmüyordu. Mor uçlu uzun otların arkasına saklandık. Artık hava nemli değildi ama güneş olmamasına rağmen sıcak bir sabahı.

"Dün Princessa'nın sırtında iyi iş çıkardın," dedim. "Sanırım öğreniyorsun."

"Tutunmaktan mı bahsediyorsun? Bir cadının süpürgesine binmek gibiydi. Ama bak cadının pelerinin ne yaptım." Kabanımın düğmelerini açtı ve yanlarını kaldırdı.

Kollarının altına verev dikişlerle tamamlanmış havalandırma delikleri açılmıştı. Arkasını döndü. "Arkaya da." Kalın kumaşın ortasından elimi gezdirdim ve dikiş yerine gizlenmiş havalandırma deliklerini buldum. Boynunun arkasında bile vardı.

"Dâhice," dedim.

"O ne demek."

"Çok zekice."

Alaycı bir kahkaha attı. "Eğer gerçekten dâhi olsaydım o dört ayaklı ölüm tuzağına tekrar binmezdim."

"Kearny Kalesi'ne vardığımızda kendi atlarımızı alabiliriz."

Başıyla onayladı. "Eğer atları aldıktan sonra da bu oğlanlarla kalırsak daha iyi olur. Cay, yolda kız olduğu sürece aç kalmamanı sağlar."

"Yakında ayrılmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, daha değil. Ama Arp Şelalesi beklediğimizden daha yakın olabilir." Yüzünde bir gülümseme belirdi ve kafasını benimkine dokundurdu. "Endişelenme Sammy. Sana haber vermeden gitmem."

Bu bana çok güven vermiyordu. Birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyorduk ama yolda onsuz olmayı düşünemiyordum bile. Dudağımı ısırdım. Belki Bay Trask'ı Arp Şelalesi'nden önce bulabilirdik. O bana babamın planlarını anlatıp annemin

bileziğini geri verebilir, böylece ben de Andy'nin Isaac'i aramasına yardım edebilirdim.

Andy neşeli bir sesle, "Ayrıca şelale büyük ihtimalle kilometrelerce uzakta," dedi. "Bana tahmin ettiğinden daha uzun süre katlanman gerekebilir."

Geri döndüğümüzde Cay ve West çoktan atlarına binmişlerdi. Peety Princessa'nın eyerinin altındaki örtüyü düzeltiyordu. Kısarak, yola çıkma konusunda sabırsızmış gibi öne arkaya hareket ediyordu. Peety, "Hazır mısın Andito?" diye sordu.

Andy, "O at yerinde durmak bilmiyor," dedi. "Sanırım bu kez Sammy binmek ister."

West'le yaptığımız eyer savaşını tekrarlamak istemediğimden hararetle bir şekilde başımla onayladım. "Herkes kazançlı çıkar."

Peety başını iki yana salladı. "Andito ve Princessa birbirleri için uygun. Sen toysun," Andy'yi işaret etti, sonra parmağını kısrağa çevirdi, "onunsa nazik ayakları var."

Andy bana kasvetli bir bakış attı; ben de güven vermek için başımı hızla sallayarak onayladım. Kabanının kollarım sıvadı ama hemen geri düştüklerini fark etmemiş gibiydi. Sonra ata doğru gitti. "Peki dişi şeytan, hadi gidelim."

Kısarak, Andy ona her yaklaştığında yaptığı gibi kişnedi. Andy yüzünü ekşiterek ata tırmanırken Peety dizginleri tuttu. Princessa sinek yakalamak için kafasını birkaç kez havaya kaldırırsa da Andy yerinde kaldı.

Bugün Cay ve Skinny'yle önde gidecektim. Sert görünüşlü benekli at bandonun önünden giden kızlar gibi başı dik ve adımlarından emin bir şekilde ilerliyordu. Cay, önündeki kişiden çok çevresinde olanlarla ilgileniyordu; hem bu durum hem de Skinny'nin gövdesinin daha uzun olması yolcuğun benim için daha az gergin geçmesini sağlıyordu. Buranın, yani ön tarafın manzarası keyifli sayılırdı.

Dereleri damarlar gibi her yöne yayılan Little Blue'nun yanından ilerledik. Ağrıyan sırtıma rağmen yerimde kıpırdanarak daha hızlı gitmeyi diledim. Ama Kuzeybatıya giden yolu takip etmek için nehrin sığ tarafından karşıya geçerken bu çamurlu sudan Andy ile tek başımıza geçmek zorunda kalmadığımız için şükrettim. En sığ yerde dahi su ayak tabanlarımıza değiyordu; çizmelerim ıslanmasın diye bacaklarımı mümkün olduğunca yukarıya çektim.

Öğlene doğru, otlarla kaplı geniş düzlük adeta kendi üstüne katlanırmış gibi yükselmeye başladı. Çam ağaçlarının açıklıkları tepeye biraz daha yükseklik kazandırıyor. Gökyüzü, çamların ardında gizlenen birkaç gölgemsi bulut dışında açıktı. Babamla New York'u terk ederkenki gökyüzünün aynısıydı; o kadar derin bir maviydi ki yeterince yükseğe kaldırırsanız eliniz içinde kaybolurdu. Oradan ayrılmamış olsaydık böyle bir göğün altında babam Latince fiiller konusunda bana sınav yapıyor olabilirdi; böylece ben de ürkek bir tavşan gibi gergin olmazdım.

New York'taki iki Çinli aileden biri olarak, ki bu sayı az olmasına rağmen yine de St. Joe'daki nüfusun iki katıydı, babam ve ben tehditlen çok bir merak unsuruyduk. İnsanlar genelde bize bulaşmazdı. Elbette bir şeyler ters gittiğinde, örneğin birilerinin ağacındaki kirazlar kaybolduğunda çevredeki kargaları suçlamak yerine bakışlarını bize çeviren dar görüşlüler vardı ama çoğunlukla insanlar babama saygı duyuyordu. Babam onların dilini konuşabiliyordu ve farklı diller arasında köprü oluşturmayı iş edinmişti.

Hep New York'a dönüp bir konservatuar açacağımızı hayal etmiştim. Ben keman, o da çello ve banço gibi diğer telli çalgıların dersini verebilirdi ve nefesli çalgıları öğretecek birini de bulacaktık. Babam olmadan New York'a dönmenin düşüncesi bile yanlış geliyordu.

Gök gürültüsünün sesi düşüncelerimi böldü. Gökyüzü açık

olduğuna göre gelen ses gök gürültüsü olamazdı. West gözlerini çam ağaçlarına dikmiş şekilde yanımıza geldi. Deprem miydi?

Gözlerimi ovuşturdum. Karşımızdaki ormandan onlarca, belki yüzlerce hayvan çıkıyor, son hızla yolda koşuyordu. En önde sığırlar ve atlar vardı; onları keçiler ve birkaç domuz takip ediyordu. Panik halinde kaçışarak tam üzerimize geliyorlardı.

Andy oturduğu yerde sallanarak, "Musa aşkına!" diye bağırdı.

Şapkamın siperini tutarak yukarı aşağı zıpladım. "Hadi gidelim buradan. Ne bekliyoruz?" Normalde olmadığı kadar sessiz olan Cay'e bakmak için döndüm.

Peety, Princesa'nın koşum takımını tuttu. "Princesa daha önce hiç panikle kaçışan bir sürüyle başa çıkmadı. *Vámanos*." Princesa ve Andy'yi hızla sol tarafımızdaki yalnız meşe ağacının on metre ötesindeki kireçtaşı sütununa doğru götürdü. Kireçtaşı sütunu köpekbalığı dişi misali sivrilerek yükseliyordu.

"Neden onları takip etmiyoruz?" diye sordum.

Cay, "Kovboyalar asla bir sürüden kaçmaz," dedi.

West, "Kim demiş? Bence de yoldan çekilelim," dedi.

Cay, "Hayvanlarını yakalayarak birilerine büyük bir iyilik yapmış olacağız," diye savundu. "O kişinin bir kızı ve arkadaşları olabilir."

West, "Bu yeterince iyi bir sebep değil," dedi. "Düşünmemiz gereken kendi arkadaşlarımız var." Bana bir bakış attı.

Cay, "Bizim arkadaşlarımız dayanıklı," dedi. "Hadi, *remuda*-nın antrenmana ihtiyacı var." Cay cevap beklemeden Skinny'yi topukladı. At, tek başına duran meşe ağacına doğru gitti.

Skinny'yi durdurarak bana, "Sen burada ineceksin," dedi.

Parmak ucumu tereddütle toprağa koyarken, "Onlardan daha hızlı koşamam," diye inledim.

Cay dizini benimkinin altına koydu. "Aşağıya değil aptal, yukarıya." Dallara baktı. "Ağaca tırmanabilirsin, değil mi?"

Tırmanamayacak olsaydım da ona söylemezdim. "Andy'nin yanında beklesem daha iyi olmaz mı?"

"Eğer o sütunun arkasına geçerlerse seni ezerler."

"Ama Andy ne olacak, ya..."

"Merak etme, kaçışan sürüler atları ezemez. Genelde. Hadi, yakında burada olacaklar!"

Bacağına ve omuzlarına basarak bir dala ulaşmaya çalışırken homurdandı. Cay beni yukarı doğru itti ama son adımı atmamı sağlayan çaresizlikti. Kısa süre sonra bir trapez cambazı gibi dalda sallanıyordum. Bacaklarımı başka bir dala dolayıp gövdeyi tuttum ve kaslarımı iyice gerip meşenin en sağlam dalına doğru daha da yukarı tırmandım. Sonunda nefes nefese kalmış bir şekilde dala yüzüstü yatıp aşağıya baktım.

Sol tarafımdaki kireçtaşı sütunun ardında Andy, Princessa'nın sırtında dimdik oturmuştu, Peety ve Lupe'yi takip etmeye çalışan atının dizginlerini çekiştiriyordu. West bana baktı. Franny altında kıpırdanıyordu. Cay'e, "Bunun parlak fikirlerinden birini olduğunu söyleyemeyeceğim," dedi. Sonra asık suratım bandanasıyla örttü.

Cay, "Bırak koşsunlar," diye bağırdı.

Yerden altı metre yükseklikteki tüneğim rahat olmasa da en azından olanları görebilmemi sağlıyordu.

Cay, "Hiya!" diye bağırarak oğlanları uzaklaştırdı. Geldiğimiz yöne döndüler.

Yaklaşan hayvanların gürültüsü giderek arttı; sonunda tam altımda böğürüyor ve bağııyorlardı. Çılgınca hareket etmeleri ağacımın sallanmasına ve yüzüme bir toz bulutunun yükselmesine neden oldu ama gözlerimi temizlemek için elimi kullanamazdım. Gözlerimi kırparak ve yüzümü hareket ettirerek görüşümü düzelttim.

Paniğe kapılmış havyanlar hemen arkalarından gelirken oğlanlar kovalamacayı çayıra yönlendirdi. West, Cay'in solundaydı. Bazı süratli hayvanlar onları burun farkıyla geçti ama

oğlanlar hızlanarak arrayı açtı. Sonra West öndeki hayvanları yavaşlatmak için Franny'yi daha da sola çekti, hayvanlara dokunabilecek kadar yakınlarından gidiyordu.

Hâlâ kireçtaşından sütunun arkasında gizlenen Andy'ye baktım. Bana el salladı.

Bir çift Texas sığırı West'in üzerine doğru boştu. Güneş ışığı boynuzlarının korkutucu eğimlerinin arasından süzülüyordu.

"Geri çekil," diye bağırdım ama beni duyamayacak kadar uzaktaydı. West'in şapkası döndü. Onları görmüştü. İnanılmaz bir şekilde Franny'yi onlara daha da yaklaştırdı.

"Hayır!" diye inledim. "Diğer tarafa." Bir saniye daha geçti ve ben gözlerimi sıkıca yumdum. Sonra hemen tekrar açtım.

Texas sığırları başka yöne gidiyordu! Franny zafer çiğliği attı, bu irade savaşının kazananı oydu.

Peety bir grup hayvanla batıya doğru, âdeta bir yarışa girdi. Onları geçtikten sonra Lupe'yi sertçe çekip kollarını sallayarak ve bağırarak hayvanları hizaya getirdi.

Bu sırada Cay, Skinny'yi oraya yeni varmış olan şaşkın hayvanların önünde zikzak yaptırarak koşturuyordu. Başı çeken öküz Skinny'nin boyutlarındaydı, yapılı bedeni tüyle kaplı bir varili andırıyordu. Kafasından şeytani boynuzlar çıkıyordu.

Kesin Cay'ı boynuzlayacaktı. Bunu izlemek istemiyordum ama gözlerimi de kapatamıyordum.

Cay dönüşleri sırasında mesafeyi arttırdı ve sonunda hayvanlar yavaşladı. Arkada olanların da hızı kesilmiş olmalıydı. Sonra sürünün çevresinde dönmeye başladı; Peety ve West de ona katıldı. Oğlanlar beraber hayvanları daha sıkışık bir şekilde topladılar.

Kısa süre içinde tüm sürü dönme dolap gibi dönüyordu; sadece grubun ortasında kalan hayvanlar duruyor ve şaşkınlıkla etraflarına bakıyordu. Yanağımı dala yaslayıp tuttuğum nefesimi bıraktım.

Kovboyar sürüyü görünmez bir iple sarmaya devam ederlerken Peety sürünün çıkardığı seslere rağmen duyulabilen tok bir tonla şarkı söylemeye başladı. Cay ve West her üçlükten sonra onun dediklerini tekrarlıyordu.

*Hey küçük kız,
Paytak yürüyen
Küçük kız.
Küçük bir tay
İster misin?
Söyle bana küçük kız.
Bekle beni,
Döneyim savaştan küçük kız.
Texas sığırı boynuzları
Getireceğim sana küçük kız.*

Andy'ye bakmak için boynumu uzattım. Princesa yerinde duramıyordu ve kireçtaşı sütununun köşesine gelmişti. At ani bir hareketle başını oynattığında Andy sallandı. Tekrar denge-sini sağladı ama neredeyse şapkasını düşürüyordu.

Tepemizde bulutlar toplanmaya başlamış, güneşi kapatmışlardı. Yol kenarında duran kirli kar yığınları gibi biraraya geliyorlardı. Hayvanları kaçırın şey kopmak üzere olan bir fırtına olmalıydı. Babam hayvanların hava değişimlerini insanlardan önce sezebileceğini söylerdi. Biraz geri gittim. Eğer ağacın gövdesine ulaşabilirsem aşağıya inip kireçtaşının yanındaki Andy'ye gidebilirdim. Oğlanlar onlara şarkı söylerken hayvanlar sakince otladı. Hiçbiri beni ezecek durumda değildi.

Bir şimşek aniden gökyüzünü parlak beyaz renge boyadı ve olduğum yerde kalakaldım. Babam, şimşeklerin gökyüzündeki sarhoş bir adamın tökezlediğinde viski şişesinden yansıyan ışıkları olduğunu söylerdi. Kendimi kızgın karısının merdane darbesine hazırladım. Kısa bir süre sonra gök

gürültüsü çayırılıkta yankılandı. Dalıma sarılarak titredim, yine dört yaşına dönmüş gibiydim.

Hayvanlar panik içinde bağırdı. Ve o anda, tıpkı denildiği gibi, ortalık birdenbire savaş alanına döndü. Hayvanlar her yöne koştu ve kaçmaya çalışırken bazen birbirlerinin üzerine düştüler.

Peety ve Lupe dörtnala önümüzden geçerken Princessa ansızın ileriye atılınca Andy dizginleri elinden düşürdü. Elmayı tuttu. "Dur! Çüş!" diye bağırdı. At onu duymazdan gelerek Peety'nin arkasından gitmeye başladı.

Aman Tanrım! Princessa da kaçışan hayvanların arasına katılıyordu.

"Çüş Princessa!" diye bağırdım. Hızla uzaklaşırken arkasından, "Peety!" diye haykırdım. Ama hayvanların gürültüsünden beni duyamıyordu.

"Peety!" diye bağırdım. Cay ve West duyamayacak ve yardımcı olamayacak kadar uzaklardı. "Peety!"

Princessa başı ve kuyruğu dik bir şekilde karmaşaya daldı. Üzerine gelen hayvanlar onu yavaşlatsa da hâlâ altı metre kadar uzakta olan Peety'ye doğru yoluna devam ediyordu. Dizginleri toprağa sürtünüyordu ve Andy'nin düşmeden onları yakalaması mümkün değildi. Bir tarafa doğru fazlaca yattığında dehşetle nefesimi içime çektim.

Son saniyede Andy eyerdeki duruşunu düzeltti. Ama şimdi de diğer tarafa çok fazla yatıyordu. Princessa önünden geçen bir katıra çarptı. Katır dönüp Princessa'ya çifte attı; at bundan kaçtıysa da Andy kendini toprağın üzerinde buluverdi.

Bir Texas sığırı sol taraftan Andy'ye saldırıya geçti, her adımı boynuzları inip kalkıyordu. Andy bunu fark etmedi. Bir eli yerde, diğeri şapkasının üzerinde çevresinde çılgınca koşan hayvanlara bakıyordu.

Ciğerlerimdeki havanın tümünü kullanarak tekrar, "Peety!" diye bağırdım.

Sonunda Peety kafasını çevirdi. Binicisi olmayan Princessa'yı gördü; gözlerini onun geldiği yöne çevirdi ve sonunda bakışları ayağa kalkmaya çalışan Andy'yi buldu. Hızla Lupe'yi olduğu yerde döndürüp Andy'ye doğru dörtlü gitmeye başladı. Andy olduğu yerde donakalmış ve ağzı açık bir şekilde ona doğru gelen sığıra bakıyordu.

Vaquero uzanıp Andy'yi kemerinden yakaladı ve nasıl olursa büyük Endülüs atı hayvanların çoğundan uzaklaşana kadar onu tek eliyle tutmayı başardı.

Rahatlayarak titrek bir nefes verdim. Andy artık o ne yapacağı belli olmayan atı süremezdi. Belki Peety onun Lupe'ye binmesine izin verirdi. Hayvan topluluğu onları yutana kadar benden uzaklaşmalarını izledim.

Cay ve West hızlarını arttırmış hayvanları dönme dolapta kalmaya zorluyorlardı.

Tekrar geriye doğru ilerlemeye başladım; bu ağaçtan sıkılmışım ve düşmeden önce aşağıya inmek istiyordum.

Bir şimşek daha çakarak beni kör etti. Bacaklarım titremeye başladı, ardından da tüm vücudum. Ama titreyen ben değildim, ağacımdı. Bir şey yere düştü: yanan bir dal. Kafamı yukarıya kaldırıp cennetin olması gereken yerde cehennemi gördüm. Aman Tanrım, ağacım yanıyordu!

ALEVLER İÇİNDEKİ BİR DAL DAHA BAŞIMIN HEMEN YANIN-
dan geçti. Ağzımı açtım fakat tüm çığlıklarımı tüketmiştim. Düşen ilk dal yanıp kül olmuşsa da ikinci dalm alevleri ağacın gövdesini sarıyordu. Artık ağacım iki ucundan da yanıyordu. Yeni bir panik dalgası ellerimin terden sırlıslıkla olmasına neden oldu. Dehşete düşmüş şekilde eğer ağaçtan inmezsem canlı canlı yanacağımı fark ettim. Aynı babam gibi.

Beynim vücuduma dalı bırakması için çığlıklar atıyordu. Bacaklarımın kırılması canlı canlı yanmaktan iyiydi. Belki sadece bileğimi burkardım. *Hareket et!* Bir bacağımı kurtardım, sonra diğerini de; şimdi bir çamaşır gibi asılı duruyordum. Ellerim dalı mümkün olduğunca sıkı tutuyor ama kayıyorlardı. Kıymıklar tenime battı; tutunmaya çalışmak işkence gibiydi.

Oğlanlar bir şeyler bağırdı ama alevlerin sesinden hiçbir şey duyamadım. Duman gözlerimden akan yaşları anında buharlaştırıyordu. Ciğerlerimi dumandan korumak için küçük nefesler almaya başladım ama bu, hava ihtiyacımı arttırıyordu.

Sallanan vücudumla düşme mesafemi dört buçuk metreye indirmiştim. Yine de ellerimi bırakamıyordum. Yanan daldan çıkan yoğun siyah dumanlar yeri kaplıyordu. Soğuk soğuk terliyordum. *Tanrım, lütfen, böyle değil.*

Altımda bir şey hareket etti. Bir şapka.

West bana, "Seni yakalayacağım," diye seslendi.

Dalı bırakmaya çalıştım ama korku donmama neden olmuştu. İnatçı mı inatçı beden.

“Güven bana.”

Kollarım güçsüzleşti ve ellerim kaymaya başladı. Bir dal daha düştü ve gömleğimin kolunu dağladı.

Bir çapa gibi düştüm. West beni havada yakaladı ve göğsünden sarılarak Franny’nin sırtına çekti.

Kısa süre içinde ikimiz bir eyere sıkışmıştık; ben öndeydim. Onun sağlam, sıcak bedenine dayanarak titredim ve ağlamak için dudağımı ısırdım. Ne kadar onun göğsüne yığılıp kalmak istesem de kendime hâkim oldum. Kollarımı karnuma dolayarak göğsümdeki krampları geçirmeye çalıştım. Beni yakaladığında göğüslerimi hissetmiş *olmalıydı*.

“İyisin,” dedi.

Franny’yi üzerimize gelen bir Texas sığına doğru sürdü. “Birkaç kaçağı yakalamalıyız.” Franny, sanki kırıtarak dans edermiş gibi adımlarını sığıra uydurarak onu yönlendirmeye başladı ve bu durum hayvan dans etmekten yorulup diğerlerine katılana kadar sürdü. “İşte böyle kızım.”

West ıslık çalmaya başladı. Bitkinlikten bulanmış zihnimle ıslık çalmanın tuhaf olduğunu düşündüm. Yine de basit ezgi, zihnimi bir yün yumağıymış gibi eğirdi.

Geriye dönüp yanan ağaca baktım; kül olmak üzereydi. Tanrıya şükürler olsun ki altında otlar değil toprak vardı. Ben bunu düşünürken şimşekler ve gök gürültüleri yerlerini çocuklarına, yani havadan inen su damlalarına bıraktı. Huzur verici yağmur yanan ağaçtaki son közleri de söndürdü ve hayvanların sakinleşmesini sağladı.

West kafasını bir çalıya vurmakta olan beyaz bir öküzün arkasında durdu. “Çalıya kafayı takmış. Bazen kafaları karışır ve yaralanmadan önce onları kendine getirmen gerekir.”

West kemendini öküzün arka bacağına savurdu ve bileğini kıvırdı. Franny sağlam bir şekilde yere bastı ve West öküzün

geri gidebileceğini hatırlaması için onu çekti. Tek bir hamleyle atından yere indi. Sonra kemendi öküzü'nü bacağından çıkarak poposuna savurdu.

Güneş tekrar ortaya çıkarken hayvanların geri kalanı sanki hiçbir şey olmamış gibi otliyordu. Her kime aitlerse o kişi henüz gelip hayvanları sahiplenmemişti.

Peety, Andy ve Cay bize doğru geldi. Cay'ın gözlerindeki tüm neşe yok olmuştu. Andy titriyor ve sanki şükranlarını sunmuşçasına ellerini havaya kaldırıyor.

Peety omzuma vurdu ve kibar bir sesle, "Bizle hiç sıkılmak yok Chinito, sı?"

Yüzümdeki dehşet ifadesini silip yerine sakın bir görüntü oturtmaya çalışırken başımla onayladım.

"Tanrı senin iyi biri olduğunu düşünüyor olmalı; yıldırımın sana dokunmasına izin vermedi. Bu bir mucize." Eldivenli ellerini yüzüme uzattı. Yumuşak deri kalan gözyaşlarımı da sil-di. "Bu gece sen ve Andito için O'na şükranlarımı sunacağım."

West kemendini sarıyor, ipi gerektiğinden daha sert çekiyordu. Cay'e bir bakış attı. "Sen bir aptalsın ve bir gün hepimizin ölümüne sebep olacaksın."

Cay, "Merak etme azarımı ondan işittim," diyerek bakışlarını Andy'ye çevirdi. O da diğer omzuma vurdu ve şapkamı yüzüme indirdi. "İyi misin?"

West, Franny'nin dizginlerini tutarak, "Oğlanı ağaçta bırakmamalıydın," dedi. O kadar rahat bir şekilde oğlan demişti ki kendimi kız olduğumu anlamadığına inandırdım.

Cay, "Hadi ama, nereden bilebilirdim ki?" diye itiraz etti.

"Şimdiye dek kaçarken gördüğümüz hayvanların yarısının paniğinin sebebi fırtınaydı." West, Franny'nin dizginlerini tutarken çamura düşmemeye çalışarak yere indim.

"Önemli değil," dedim. Sesim bağrıışlarımdan dolayı çatlamış ve rahatsız ediciydi.

* (İsp.) Değil mi? -çn

Cay şapkasının siperine baktı sonra bakışlarını bana çevirdi. "Üzgünüm çocuk, sana borcum olsun. Eğer istersen taşaklarımı tekmeleyebilirsin ya da tüm paramı alabilirsin."

West, "Ben taşaklarını tekmelemeyi tercih ederdim," dedi. "Sadece dört doları var."

Tek kolumu Franny'nin boynuna dolayıp bacaklarımın titremesini engellemeye çalıştım. "Teşekkür..."

West, "Neden onu yürütmüyorsun?" diye sözümü kesti. Atını burnundan öperek dizginleri bana uzattı.

Franny'ye, "Yine de teşekkürler," dedim ve atın boynunu okşadım.

Andy attan indi. "Ben de seninle geleyim."

Franny bizi çam ormanına doğru götürdü.

Andy koluyla beni dürttü. "Tanrı aşkına, ağacın alev aldığını gördüğümde dilimi ısırmaktan neredeyse koparacaktım. Tahmin ettiğimden daha çetinmişsin."

"Sadece dışarıdan öyle görünüyorum. Ayrıca vahşi atın tepesindeki de ben değilim. İyi idare ettin, bir profesyonel gibi."

"Evet, düşene kadar," derken göz ucuyla bana bakıyordu. "Peety senin bağırışlarını duyduğu için şükrediyorum. Bunun için teşekkür ederim. O kadar yönümü şaşırmıştım ki aşağıyla yukarıyı dahi ayırt edemiyordum."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Tüm işi Peety yaptı."

"Her neyse, sanırım bugün ikimizin de kurtarılması gerekti. En azından Peety artık istemiyorsam o ata binmek zorunda olmadığımı söyledi."

"Öyle mi dedi?"

"Hı hı, ben neredeyse gömleğinin arkasına kustuktan hemen sonra."

Bana döndüğünde bakışlarındaki ciddiyet yumuşadı ve kısa süre sonra ikimizde kahkahalara boğulmuştuk. Arkama baktım. West bizi izliyordu.

Rüzgâr yine yeni bir sayfa açmıştı; turkuaz rengi gökyüzünde tek bir bulut dahi kalmamıştı. Yürümek beni sakinleştirdi, kısa süre sonra çam kokusuyla dolu havayı ciğerlerime çekiyordum.

Babamın sık sık söylediği gibi: *Nefes almak yeterince önemsenmiyor.* Pazar günleri yaptığımız doğa gezilerinde durup gözlerini kapatır ve öyle derin nefes alırdı ki sırtı bir keman yayı gibi geriye doğru bükülürdü.

Bir ortalanca çalisından pembe bir şey fırladı ve bize doğru geldi. Bir domuz yavrusuydu.

"Ayy, sen nereden çıktın?" Tüm dikkatime rağmen bir bebek gördüğümde kendimi tutamıyordum.

Onu kucağıma alıp başından öptüm. "Çok tatlı, değil mi?"

"Öyle. Elmalı sosun yanında daha da tatlı olur."

"Andy!" Domuz yavrusu titredi, o yüzden onu gömleğimin içine soktum. Hiçbir şey sıcacık bir şekilde göğsünüze yaslanan bir domuz yavrusu kadar sakinleştirici olamazdı.

Bana kaşlarını çattı. "Eğer yemeğinle duygusal bağ kurmazsan daha uzun yaşarsın."

Göğsümdeki yumak hareket etti ve gömleğimin yakasından bir kulak çıktı. Andy'nin yüzü gevşedi. "Küçük kardeşim Tommy'nin de buna benzer, pembe, üzerinde sabun köpüğü gibi beyaz benekleri olan bir domuzcuğu vardı. Sabunlu'yu ahırları temizlerken ağlamadığı için ödül olarak ona Isaac vermişti. Atlardan çok korkardı." Domuz yavrusunun kâdifemsi başını okşadı. "Ellerin kötü durumda mı? Bakayım."

Ellerimi açtım. Avuçlarımdan birinde boylu boyunca bir kesik vardı ve her yerlerine kıymık batmıştı. Andy bandanasını çıkarıp büyük parçaları almak için avucumu onunla nazikçe sildi. "İyi ki iğnemiz var. Ama bunu hemen çıkarabilirim." Büyük bir kıymuğu tırnaklarını kullanarak çekti.

Dikkatimi dağıtmak için parıldayan ormana baktım. Yanan bir ağaçtan kurtulmak beni daha cesur yapmamıştı. Yirmi

metre kadar ötede gölgelerin arasından dört adamın çıktığını görmek beni gerdi.

Yüksek bir sesle, "Andy!" diye fısıldadım.

Adamlar karşılardaki görüntüye baktı. Aralardan en yapılı olanın kızıl saçları vardı ve onlarla uyumlu sakalını kaşıyordu. Ellili yaşlarda olduğunu tahmin ettim. Sanki yeterince dikkat çekici değilmiş gibi iki elini de bize salladı.

Andy bana bıkkın bir bakış attı. Bizi görmüşlerdi. Onları görmezden gelemezdik.

Onlara doğru giderken bana, "Kuyruğunu yere çarpmaya devam et," dedi.

Biri tiz bir ısıklık çaldı. Bu, West ve Cay'e seslenen Peety'ydi. Oğlanlar atlarını adamlara doğru sürdüler ve bizden hemen önce yanlarına vardılar. Kızıl saçlı olan yanındakileri tanıtıyordu. "Bu, Bay MacMartin ve bunlar onun oğulları Ian ve Angus, İskoçlar."

MacMartinlerin hepsinde aynı sağlam vücut yapısı vardı. Yirmili yaşlardaki oğullar birbirleriyle aynı sert bakışlara sahipti; ikisinin de saçları sarıydı ve kısacık kesilmişti. Bir zamanlar beyaz olan gömleklerinin koltukaltlarında sarı lekeler vardı.

Bay MacMartin'in alnındaki çizgiler hareket etti. "Eyer hızlı davranmamış olsaydınız büyük bir karmaşayla karşı karşıya olurduk, deyl mi hocuklar?" Yoğun aksanını anlamak çaba gerektiriyordu.

Cay bana doğru parmaklarını şaklattı. "Çevirmen! Sen İskoçça biliyor musun?" Gözlerindeki parıltıdan dalga geçtiğini anlayabiliyordum ama Angus ve Ian'ın mavi gözleri ona buz gibi bakışlar atıyordu.

"Çok iyi," dedim.

Angus elini yumruk yaptı. Kaşlarını çatığında yanağı boyunca uzanan yara izi beyazlaştı. "Her mankafa bir inek ve domuz sürüsünü yakalayabilir." Sesi, paslı bir çatalın ince porselen üzerinde sürtünmesi gibi kulaklarımı tırmaladı.

Bay MacMartin, "Ve her mankafa, içmek yerine ineklerle domuzları ahıra kapa'abilir," diye karşılık verdi. "Seni ve kardeşini şeytan çarpsın. Bu oğlanların yap'ıyı şey çok zekiceydi."

Kardeşlerin uzun boylu olanı lan, "Bu lane' olasıca 'urp kafalıların 'ek yap'ıyı şey hak e'medikleri bir övgü kazanmak. Ap'al hayvanlar hep beslendikleri yere dönüyorlar, deylil mi?" diye homurdandı. Domuza benzer bir burnu ve yanaklarında kırmızı sivilceler vardı. Kolunu gerdiğinde pazularının üzerindeki koç dövmesi atlayacakmış gibi göründü. Oğlan, parmak uçlarının üzerinde sallandı; belki de Cay ve West'in boyuna ulaşmaya çalışıyordu. Durduğum yerden üzerinden yayılan içki kokusunu alabiliyordum.

"Urp kafa nasıl olur bilmiyorum," dedi Cay, "ama bir çocuğun babasına bundan daha çok saygı göstermesi gerekir."

Angus, "Hocuk mu?" dedi sertçe. "Benimle kıyaslandığında sen bebek kalıyorsun ve yap'ığın şeyi bir bebek de yapar. Puma ya da Kanada koyunu yakalamaya çalış da görelim. Gerçek hayvanları yakalayana kadar yayanı kapalı tu'."

Cay'ın iyi mizacı kayboldu. "Neyi mi kapalı tutayım?"

West, iki kaşını da onaylamayan bir biçimde kaldırıp dudaklarını birbirlerine sıkıca bastırarak genelde sadece benim üzerimde kullandığı sert bakışları takınmıştı.

Bu sefer üst dudağı yarım saniyeliğine kıvrıldı. Kavuşturduğu kollarının altındaki kemendini fark ettim.

Kızıl saçlı adam, bir seksenin çok üzerinde olduğunu düşündüğüm boyunu ortaya çıkarır şekilde dikleşerek, "Konvoy lideri olarak oğullarını arabana götürüp üzerlerine soğuk su dökmeni talep ediyorum," dedi.

"İhmallerinin ve kabalıklarının cezasını hekecekler."

Angus yere tükürdü. Cay ve West kendi cezalarını vermekten memnun olacaklarmışçasına dik dik ona baktılar. Andy iğrenerek burnunu kırıştırdı.

Yüzünde hafif bir tebessüm olan tek kişi Peety'ydi. "Amigo-

lar eğer oğullarınızı içeri tıkmak için yardıma ihtiyaç duyarsanız bize haber verin."

Domuz yavrusu bu ağız dalaşından sıkıldığına karar verip kıpırdanarak serbest kaldı. Tiz bir çığlıkla yere düştü.

Ian, "Orospu çocuğu," dedi. "O çekik yözlü, domuzumuzu çalmaya çalıştı."

Hakaret ve suçlamalar bir çift tokat gibi suratına çarptı. "Çalmaya çalışmadım," diye itiraz ettim. "Onu sıcak tutmaya çalışıyordum."

Andy dirsek atarak beni uyardı.

Bay MacMartin'in yüzü kızardı. "Angus, Ian adam olun! Geri dönün."

Domuz yavrusu yeri koklayarak ilerleyip burnunu Angus'a uzattı. Angus'ın gözleri parıldadı. Bir adım gerilediğinde ne yapmaya niyetlendiğini anlamıştım. Kendimi domuz yavrusunun üzerine attım.

"Hayır!" diye bağırdım.

Angus'ın çizmesi kaburgalarım ile buluştu. Nefessiz kalarak tespihböceği gibi kıvrıldım. Domuz yavrusu kaçarken tiz bir çığlık attı.

Andy, "Sammy!" diye bağırarak bana koştu. Ben ciğerlerimi tekrar hava ile doldurmaya çalışırken ayağa kalkmama yardım etti.

West, "Peety," dedi. İpin ucunu dişlerinin arasına aldı.

"Sı."

Göz açıp kapayana kadar West kemendini Angus'a atarak sert bir şekilde çekti. Ian kardeşine yardım edemeden Peety de ona kement attı. Daha yirmi saniye geçmeden MacMartinler kolları bedenlerine bağlanmış şekilde çamura diz çökmüştü. West ipi ağzından çıkararak Angus'ın kalın boynuna doladı.

Kızıl saçlı adam ellerini açarak Bay MacMartin'e döndü; o da karşılığında ellerini kaldırdı. "Pekâlâ çocuklar, yardımlarınız için teşekkürler ama bundan sonrasıyla biz ilgileniriz."

West sıkıldığı dişlerinin arasından, "Özür dile," dedi.

Angus yine tükürdü. West ipi daha da sıkı. "Seni duyamadım."

Angus kıpkırmızı oldu; mavi gözleri bana dikilmişti.

"Özür dilerim," dedi; bu, tüm gün kullanmak zorunda kaldığı en kötü cümle olabilirdi.

West, Angus'ın yüzünü babasına çevirdi. "Babacığından da dile."

Angus içten olmayan bir şekilde, "Özür dilerim," diye tekrarladı.

West, Angus'ın yüzünü bizlere doğru zorla çevirerek, "Özür dilemesi gereken başka biri var mı?" diye sordu.

Kimse bir şey söylemedi. Ian sert sert baktı.

Bay MacMartin, "Peki öyleyse," dedi. "Hadi gidelim çocuklar."

West ve Peety yakaladıkları çocukları ayağa kaldırıp özgür bıraktı. Genç adamlar tökezleyerek babalarının peşinden gittiler. Uzaklaşırlarken Ian gözlerini kısarak West'e baktı ve beddua benzeyen bir şey mırıldandı.

Kızıl saçlı adam bana, "Sen iyi misin oğlum?" diye sordu.

Giyisilerim çamur içindeydi ve yüzüm tahminen kir kaplıydı. Acımayan hiçbir yerim yoktu ama, "Evet efendim," dedim.

"O çocuklar kendi ülkelerinde hayatları boyunca sürekli hapse girip çıktı," dedi. "Babaları onları buraya yeni bir başlangıç için getirdi. Ama parmaklıklar onları sertleştirirli çok olmuş."

Cay, "Şimşekler onların suçu değildi," dedi. "Böo dediğin zaman büyükbaş hayvanlar kaçar."

"Öyle ama onların görevi hayvanları kapatmaktır. Öküzler tek başlarına çok uzaklaşmazlar ama herkes kaçışmaya başlınca onlar da ölümüne koşuyor."

Topuklarını yerden kaldırıp tekrar indirdi, koca ellerini göğsünde kavuşturmuştu. "Yaptıklarınız için tekrar teşekkür-

kürler. Siz olmasaydınız neler olabileceğini düşünmek dahi istemiyorum. Emeğinizin karşılığını ödeyeceğiz. İki kilometre kadar ötede on iki arabamız var. Eğer bize son bir iyilik yapıp hayvanları geri getirebilerseniz çok minnettar oluruz.”

Cay şapkasına dokundu. “Getiririz efendim.”

West bana bakarak, “Bu çok bitkin düştü,” dedi. “Onu yanınızda götürseniz daha iyi olur.”

Başına ne çok iş açtığımı düşündüğünden ve bizi ya da en azından beni bırakmış olmayı dilediğinden şüphem yoktu.

Peety, “Andito sen de git, Franny’yi yanına alıp ona biraz yulaf ver, olur mu?” dedi. “Biz de arkadan geliriz.” Andy eyer çantasını almak için koşarken ben de Princessa’nın sırtından keman kutumu kaptım.

West kızıl saçlı adama, “Adınızı duyamadım,” dedi. “Ben West Pepper.”

Adam, “Olin Bartholomew, konvoyun lideriyim,” dedi. “Çoğu kişi bana Şerif der.”

ANDY VE BEN ÇEKİNGEN ADIMLARLA ARABALARIN OLDUĞU

yere doğru onu takip ederken Şerif, "Yıldızı sekiz sene taşıdım," dedi. "Missouri, Boone County'nin şerifiydim. Kimin başa bela olduğunu görür görmez anlarım ve o MacMartin oğlanları bela. Arabalarını konvoydan atmayı düşünüyorum. İyi iz sürücüler oldukları kesin. Yolda ayıları falan ararken böyle yetenekler yararlıdır, değil mi?" Sırtıma o kadar sert vurdu ki öksürmeye başladım.

"Eğer Kırık El Çetesi olmasa çoktan atmıştım ama bunu babalarına yapamam." Şüpheli bir şekilde Andy'ye baktı. "O çetedeekiler senin arkadaşın değil, öyle değil mi?"

Andy yere bakarak sertçe, "Hayır efendim," diye cevapladı.

"Bu iyi."

Bana, "Bu ülkede bir sürü siyahi insan var," diye mırıldanıp hızını arttırdı. Şerif ve ben de hızlandık. Belki Andy daha fazla soru sormaması için onu nefes nefese bırakmaya çalışıyordu ama işe yaramadı.

"Aileniz var mı?" diye sordu.

Aynı anda, "Hayır," dedik.

"İkinizin de mi?"

Bu durumun şüphe çekeceğini fark ederek birimize başımızı salladık.

"Ne acı. Nereden geliyorsunuz?"

Ben, "Texas," derken Andy de, "St. Louis," dedi.

Adam sakalını sıvazlarken yüzümüzdeki ifadeyi sabit tutmaya çabaladık. Andy benim konuşmam gerektiğine karar verip iyice eğilerek patates böceklerine bakmaya başladı.

“Ben Texas’tan yola çıktım; Anna...” Bir öksürükle kendimi durdurdum. “Andy ise St. Louis’ten.”

“İkinizden biri Texaslıların adi düğümü nasıl attıklarını biliyor mu?”

Oradan geldiğimi iddia etmiş olmama rağmen, “Maalesef,” dedim.

Tam şapkamı çıkarıp hayatım için yalvarmaya başlayacaktım ki sonunda ormandan çıktık. Önümüzde Little Blue’nun bir kolu tarafından bölünen düz bir ova vardı.

“İşte geldik,” dedi Şerif.

Öncüler bir düzine arabayı papatya tacı gibi yuvarlak bir şekilde dizmişlerdi; arabalardan birkaçı büyük ihtimalle hayvanlar kaçarken devrilmişti. Birkaç kişi arabalardan dökülenleri toplarken birkaçı da zarar görmüş tekerlekleri onarıyor; aletleri gürültülü bir senfoni gibi ahenkli sesler çıkarıyordu. Diğer göçmenler çemberin ortasında, kovan çevresinde dolaşan arılar misali yemek hazırlıkları yapıyordu.

Şerif, geniş kollarını omuzlarımıza atarak bizi parlak yeşile boyanmış bir arabaya doğru yönlendirdi. Yeşil arabadan kim bahsetmişti? Kirli Missouri nehrini geçmemizi sağlayan al yanaklı adamı hatırlayınca olduğum yerde kalakaldım.

Bay Calloway içinde yeşil bir araba olan konvoyuna yetişmeye çalışıyordu. Elbette, Yılan şansım o konvoyla karşılaşmamıza neden olmuştu. Şerif Yardımcısı Granger sağ olsun, Bay Calloway kaçak bir Çinli kız ve kölenin arandığını biliyordu. Bizi görürse herkesi uyacaktı.

Andy şapkasını yüzünün önüne daha da indirmişti bile. Gözlerim, kamp alanında kırmızı gömleği ve yapılı vücuduyla dikkat çekecek olan adamı aradı.

Şerif elini gözlerine siper etti. "Benim hatun da orada. Melissa! Misafirlerimiz var."

Desenli elbise giymiş bir kadın başını insanların olduğu yönden çevirdi ve gözlerini kısarak bize baktı. Öncüler yaptıkları işi bırakıp toplandılar, bazıları gülümsüyor diğerleri ise kaşlarını çatıyordu. Güneşin son ışıkları onaylamaz şekilde üzerimize vururken elli çift göz benim erkek taklidimi inceliyordu. Gömleklerim kış kavunu turtası katmanları gibi vücuduma yapışmıştı.

En azından hem Andy hem de benim is ve çamur kaplı olmamız kimliğimizi gizlememize yardımcı olabilirdi.

Şerif bizi tanıttıktan sonra kaçışan hayvanlardan yakalanmaları saydı. İşini bitirdiğinde herkes alkışlamaya ve Tanrı'ya şükranlarını sunmaya başladı. Ellerimi ceplerime sokup insanların bana yaklaşmasını engellemek için homurdandım. Minnettar bir adam tokalaşmak için elini uzattığında sert bir şekilde başımla selam vererek onu geçiştirdim. Kimse Andy'nin elini sıkmaya çalışmadı.

Şerifin karısı Bayan Bartholomew başını eğdi. "Tanrım, meleklerini yardımımıza gönderdiğin için minnettarım."

Şerif, "Bayan Bart akşam yemeği için temizlenmenize yardım edecek," dedi. "Joseph, bu ata biraz yulaf ver."

Bayan Bart bizi kocasından uzaklaştırıp yeşil arabaya götürdü. Başlığı arabanın kumaşının içinde kayboldı.

Şu âna kadar Bay Calloway ortalarda görünmemiştii. Bu yolda birden fazla yeşil araba olabilir miydi?

Bayan Bart bize iki torba verdi. "Temiz bez ve sabun."

Torbaların kenarında *Islık* yazdığını görünce boğazım düğümlendi. Babam bu mührü bir nalbantta yaptırmıştı. Her pazartesi akşamı babam kumaşları gererken ben de üzerlerine mühür basardım. Hıçkırma isteğimi bastırmak için dudaklarımı kastım.

Andy torbaları alırken, "Teşekkürler han'fendi," dedi.

Kafamı boşaltmaya çalışarak arkalarından gittim. Şu an babamı düşünemezdim. Bayan Bart bizi çemberin en uzaktaki arabasına doğru götürürken meraklı gözler üzerimizdeydi.

İpe çamaşır asan bir kadının yanında durdu. Bu kadın açık kahverengi, uzun saçlarını örmüştü. Gözlerinin ve dudaklarının kenarında hafif çizgiler vardı. "Ah, bunlar kim Bayan Bart?"

"Andy ve Sammy. Arkadaşlarıyla birlikte hayvanlarımızı kurtardılar."

Kadın ellerini baldırlarına vurarak, "Şükürler olsun," dedi.

"Giysileri yıkanana kadar onlara Thomas'ın giysilerinden ödünç verebilir misin diye soracaktım. Üç arkadaşları daha gelecek."

"Elbette."

Andy ile bana dönerek, "Bayan Calloway'in kocası henüz gelmedi."

Andy taşları sonunda yerine oturturken gözleri büyüdü. "Kocanız ne zaman gelecek?"

Bayan Calloway, parmağını güneşten yanmış yanağına koydu. "Yarın gelmesini umuyorum." Çamaşır tahtasının başındaki iki genç kopyasına baktı. "Gerçi bizden ayrı kalmaktan nefret eder. Gece gündüz yol alıyorsa bu gece de varabilir."

Midem kasıldı ve buradan kaçmamak için ayak parmaklarımı sıktım.

"Ayrıca," diye ekledi kadın, Andy ve bana doğru salladığı sıcak yıkama demirinin farkında değildi, "zavallı adam artık zannettiği kadar genç değil. Hayır, yarın burada olur."

Yarın gitmiş olacaktık ama bu bir şey değiştirmeyecekti. Bayan Calloway kocasına Çinli oğlanı ve zenci arkadaşını anlattığında adam her şeyi anlayıp şerife anlatacaktı. Şerif de bilgiyi yayacak ve haber gezgin bir serseri gibi her yere yayılacaktı.

İki kız işlerini bırakıp ellerini önlüklerine kurularak yanıma gelmeye başladığında gerginlikten ölmek üzereydim. Elma yanakları çilliymi ve kıvrıcık saçları örgülerle

ehlileştirilmişti. Kendilerini şapkalarımızın altına bakabilecek şekilde konumlandırıdılar. Ergen kızlar. En büyük bela. Foyamızı ortaya çıkaracakları kesindi.

Duruşumu dikleştirdim ve dudaklarımı geriye çekip burunmdan ateş püskürtüyormuşum gibi yaparak elimden gelen en vahşi ifadeyi takındım. Kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturmıştım.

Bayan Bart, "Nehirde yıkanın," dedi. "Dönerken Bayan Calloway için birkaç kova su da getirebilir misiniz? Ona sadece Mary ve Rachel yardım ediyor." Kızlar adları söylendiğinde hafifçe reverans yaptı.

"Elbette han'fendi."

Mary ellerini yanaklarına götürüp tiz bir sesle, "Aa bir Gök-sel!"

Çinliler için kullanılan bu rahatsız edici terim karşısında yüzümü ekşittim.

Rachel şüpheli bir sesle, "Sen kovboy musun?" diye sordu.

Başımı sertçe sallayarak onayladım, sonra kafamı sağ sola döndürerek bakışlarından kaçmaya çalıştım.

Bayan Calloway sanki akrabaymışız gibi elini sırtıma nazikçe koydu. "St. Joe'daki bir dükkânda Doğulu bir adam vardı. Onu tanıyor musun?"

Zorla yutkunurken yüzüm asıldı. "Ben..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Evet, onu tanıyordum. İyi bir adamdı. Çok iyi." Gereğinden fazla şeyi açığa çıkarıyor olsam da kendimi durduramıyordum.

"Neden geçmiş zaman kullandın?"

Bakışlarımı yere çevirdim. "O öldü."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Sesi bir bebeğin nefes alışı kadar yumuşaktı. "Neyse, nehrin o tarafı güzelim sedir ağaçları tarafından çevrelendiği için size mahremiyet sağlar." Başıyla yüz metre kadar ilerideki yeşilliği işaret etti. Kızlar babalarımın

* Çin İmparatorluğu, Gökler İmparatorluğu olarak da bilinir. -çn

giysilerinden ikimize de birer takım verdi ve nehre doğru gittik.

Babam hep, *Eğer cesur davranamıyorsan davranabilen biri olduğunu hayal et*, derdi. O yüzden o olduğumu; adımlarını hep emin atan, yüzünü asla gölgelerde gizlemeyen, iyimser babam olduğumu hayal ettim.

Başımı dikleştirdim, Andy'nin ardından sanki çok az derdim varmış ve geleceğim mükemmel olacakmış gibi yürüdüm.

KATLANMIŞ BİR KUMAŞ ÖBEĞİNİN YANINDAN GEÇERKEN
çamurda diz çökerek çadır kurmakta olan MacMartin kardeşleri gördük. Babaları onları yoğun aksanlı kelimelerle dövmektedir.

Bay MacMartin elindeki sopayı yola doğru sallayarak, "İz sürmeyi bırakıp çet'e yaşan'ısına geri dönmek mi is'iyorsunuz?" diye sordu. "Hamurun içinde bulduyunuz sentlerle kafayı bulmaya çalışmak mı? İs'ediyiniz bu mu?"

Yanlarından hızla geçerken Angus ve Ian'ın delici bakışlarının bizi takip ettiğini hissetmek ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Andy, "Bu oğlanların analarının rahminden dişleriyle çıktığına iddiaya girerim," diye fısıldadı.

Sedir ağaçlarının olduğu yere vardığımızda eyer çantasını ve keman kutumu bir taşın üzerine koyup hızla soyunduk. Buradaki su balık tutma bahsini kazandığımız yerdekinden daha temizdi ama en az orası kadar soğuktu. Acıyan ellerim hemen uyuştugu için bunun iyi bir şey olduğuna karar verdim.

"Belki yüzümü kirli bıraksam daha iyi olur," dedim.

"Çok şüphe çeker. Bizi buraya temizlenmemiz için gönderdiler."

Gerginliğin verdiği enerjiyle Bayan Bart'ın bezlerinden birini kullanarak üzerimdeki kiri ovaladım. Bay Calloway yakın zamanda geleceğine göre sonumuz da gelmek üzereydi. "Belki

de kaçmalıyız. Geçmişimizi bilen insanlarla aramıza ne kadar mesafe koyabilirsek o kadar iyi."

Andy gözlerindeki suyu ovaladı. "Ne demek istediğini anlıyorum Sammy ama bizi zaten gördüler. Her ne olacaksa olacak ve o esnada ben o oğlanların bizim tarafımızda olmasını yeğlerim."

Andy beni çatık kaşlarımla baş başa bırakarak suyun altında kayboldu. Oğlanlar, MacMartin kardeşleri sanki pastane kutusu sarıyormuşçasına ipe kolayca dolamıştı. Ama West'in hızlı reflekslerini düşünmek dahi başıma bela açan şeytanları kovmaya yetmiyordu.

Babam tüm şeytanların zihnimizin kontrolünde olması gerektiğini söylerdi. Bir karpuz, iki karpuz...

Andy sudan çıkıp gözlerini sildi. "İçgüdülerin ne diyor?"
"Bilmiyorum."

"Benimkiler aç olduğumu söylüyor, hadi onları dinleyelim."

Yaklaşan sürüden gelen melemeler elimizi çabuk tutmamız gerektiğini hatırlattı. Yakında oğlanlar da banyo yapmak için burada olacaktı.

Sudan çıkmak üzereydim ki kıkırdama sesleriyle olduğum yerde kaldım. Suyun içine iyice girip Andy'ye de aynısını yapmasını işaret ettim.

Rachel ve Mary ellerinde kovalarla sedir ağaçlarının arasından çıktı.

Andy benimkinden çok daha kalın bir sesle, "Daha işimiz bitmedi," diye gürledi.

Rachel neşeli bir sesle, "Su getirmek için yanınıza kova almayı unuttunuz," dedi.

"Oraya bırakın."

Kovaları kıyıya koydular ama gitmek yerine eteklerini sağa sola döndürerek orada dikildiler.

Andy, "Bir şey mi istiyorsunuz?" diye sordu. Bana dudaklarını oynatmadan, "Sizde olmayan bir şey göremezsiniz," diye fısıldadı.

Mary örgülerini çekiştirdi. "Annem kirli amaşırılarınızı al-
mamızı söyledi."

"Ha," dedi Andy tuttuğu nefesi vererek. "Oradalar."

Kızlar kirli giysileri kaplumbağa hızıyla, her gömleği teker
teker alarak topladılar. Bütün gün çamaşır yıkadıktan sonra
bir gömlek daha görmek ne kadar ilgi çekici olabilirdi ki?

Oğlanlar her an burada olabilirdi. Vücudumun geri kalanı
buz gibi su yüzünden maviye dönerken alnımda ter birikti.

Mary, "Niye bu kadar çok gömlek giyiyorsunuz?" diye sordu.

Andy, "ünkü üşüyoruz ve siz oyalandıka daha da üşü-
yoruz," diye azarladı.

Mary dudaklarını Eros'un yayı gibi bükerek son gömleği
de aldı.

Rachel bir şey almak için yere eğilip, "Bu ne?" diye sordu.
Rachel pembe kumaş parçasını ona doğru sallarken Mary, "Bir
önlük kurdelesine benziyor," dedi.

Andy, "Onu bacağımdaki ıbana bağlıyorum," dedi. "O
yüzden bırakın kalsın."

Rachel yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle kurdeleyi atıp arka-
sında Mary'le hızlıca uzaklaştı.

"Sonunda," diye mırıldandım.

Oğlanların seslerini duyduk. Andy yüzünü buruşturdu.

Kıyıya doğru yöneldim. "abuk!"

Oğlanlar aheste bir şekilde ağaçların arasından çıkarken
kızlarla karşılaştı. Oğlanların yüzlerinde birer gülümseme be-
lirdi. Cay'ın gömleğinin önü açıktı. Göğsü ve yüzünün bir ta-
rafı çamurla kaplıydı.

Mary elindeki giysi yığınınu düşürdü. Elleri yüzüne gitti.
"Ah!" Kedinin ağzına bir serçe daha düşüvermişti.

Cay ve Peety düşen giysileri toplamak için ona yardım
ederken Rachel da West ile bakışıyordu.

Andy'ye bakıp başımla kıyıcı işaret ettim. şimdi. Bay
Calloway'ın parlak renkli ekose gömleklerini her an savaşa

hazır askerlere taş çıkaracak bir hızla üzerimize geçirdik. Şükürler olsun ki gömlekler popomuzu örtecek kadar uzundu. Yüzümüzü nehre dönerek pantolonlarımızı yukarıya çektik sonra zararı görebilmek için döndük.

Artık gerçek kovboyların karşısında olan kızlar memnuniyetlerini gizleyemiyorlardı. Kimse bize dikkat etmiyordu. Gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bitirirken titrek bir nefes verdim. Andy önlük kurdelesini bağladı. Kovalarımızı doldurup çembere geri döndük.

Bizi ağırlayanların yanına döndüğümüzde tek kişi bile boşta değildi. Öncülerin bir kısmı turp doğrarken diğerleri içlerinde yahni fokurdayan kazanları karıştırıyordu. Bir başka grup ise kızarmış ekmekleri demir maşalarla tavalardan alıyordu. Su kovalarını Bayan Calloway'e götürdükten sonra Andy ve ben ateşin kenarına yan yana oturduk.

Onur konuğu olduğumdan, yalnızca Andy'nin kıymıkları çıkardığı parmaklarımı kımıldattım. Çevik parmaklarıyla meşe parçalarını oldukça etkin bir şekilde tutup çekti ve gerektiğinde tenimi delmekten çekinmedi. Rahatlamak için West'i ve kollarıyla beni yakaladığında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi düşündüm.

Andy sonunda, "Yirmi iki," dedi. Omzumu sıktı. "İğnemi körelttin."

Islak bir havluyla elimdeki kanı sildim. "Teşekkürler. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Dudaklarını birbirlerine bastırarak hafifçe gülümsedi. "Ellerini domates suyunun içine sok. Kıymıklar hemen çıkar. Gerçi biraz pis bir iş."

"Sadece kıymıklardan bahsetmiyorum."

"Biliyorum." Yavaşça iğnesini temizledi. "Birbirimizin arkasını kolluyoruz, değil mi?"

"Kolluyoruz."

Gözlerini üzerlerine bir taş konulmuş mendil yığınınına dikti. Onu izlediğimi fark edip gülümsedi. "Suratını asmayı bırak. Her şey yoluna girecek. Bay Trask'ı bulacaksın ve kıymıklar ya da yanan ağaçlarla uğraşman gerekmeyecek."

"Peki ya sen?"

"Benim de kıymıklarla uğraşmam gerekmeyecek." Dirseğiyle bana vurdu. "Kementle yaptıkları şey etkileyiciydi. Yolda işimize yarayabilir. Ne dersin istersek bize de öğretirler mi?"

Alaycı bir kahkaha attım. "Önce kendimizi kanıtlamamız lazım. Bazıları hâlâ bize bakıcılık yapma fikrine alışmaya çalışıyor."

"Sen West'ten hoşlanıyorsun."

"Ne?"

Aptala yatma çabama kanmamış şekilde, "Hı hı," dedi.

"O kadar mı belli?"

"Evet ama sadece çingırağın olmadığını bildiğim için. Merak etme, erkeklerin anlaması daha uzun sürer. Ama kuyruğunu yere daha hızlı vursan iyi olabilir."

Kısa süre sonra tava ekmeğiyle yahniyi midemize indiriyor-duk. Kararan gökyüzü yüzlerimizi peçe gibi örtmeye yaramıştı. Birisi bana dilimi uyuşturan sert elma şarabıyla dolu bir bardak verdi. Tatlı içkiyi kafama dikip kuyruğumu vurmam gerektiğini hatırlayarak bir tane daha istedim. Calloway kızları bize, daha doğrusu erkeksi görünümlerini kazanmış olan oğlanlara servis yapmaktan memnundu. Doğal olarak Cay ilginin tadını çıkarıyordu.

Konu Kırık El Çetesi'ne geldi. Her nefes alış hırıltıyla çıkan yaşlı bir adam, "O zavallı adam iki katırını ve erzakının yarısını kaybetti," dedi. "Arabayı olduğu gibi almamalarına şaşırdım."

Cay, "Elini kırmışlar mı?" diye sordu.

“Hayır ama adamı iyice hırpalamışlar. Bir hafta boyunca konuşmadı.”

Rachel Calloway annesine, “Sence babam iyi midir?” diye sordu.

Bayan Calloway zorlukla gülümsedi. “Evet, bence iyidir. Tanrı kullarını kollar.”

West Rachel’a, “Dün yolu St. Joe’ya kadar tarayan ulusal muhafızlarla karşılaştık. Senin yerine olsam çok endişelenmezdim,” dedi. Bakışları ona döndüğünde Rachel neredeyse havalara uçacaktı.

Cay, “Eğer istersen onu arayabilirim,” dedi.

Kafamı kaldırırken boynum çatırdadı. *Aramak mı?* Belki de gerçekten kaçmamız gerekecekti.

Mary Calloway aşk dolu gözlerle Cay’i süzerek, “Ah!” diye bağırdı. Ekmekle dolu elini yumruk yaparak göğsüne bastırdı.

Bayan Calloway, “Bu çok kibar bir teklif,” dedi.

Nefes dahi almadım. Felaket şeytanları, gerginlik şeytanları hepsi birden kanatlarını çırparak ve gerinerek tepeme çöktü.

“Ama gerek yok,” diye devam etti. “Duygularımızla hareket edemeyiz ve kaygılarımızın kararlarımızı etkilemesine izin veremeyiz.”

Andy mendilini bıraktı ve pörtlemiş gözleri tekrar normale döndü. Ben de içimdeki rahatlamayı elma şarabıyla kutladım.

Bayan Calloway bir kek tepsisinin kapağını açtı. “Mary keki dağıt. Artık daha neşeli şeylerden konuşalım.”

Rachel, West’e sokularak, “Yaşadığın maceralarla ilgili hikâyelerin var mı?” diye sordu.

West çok az gerileyerek, “İı, şey,” diye cevapladı.

“Ya lütfen,” diye yalvardı kız.

Andy şapkasının altından bana dilini çıkarıp gözlerini devirdi.

Ona gülümseyip elma şarabımın ikinci bardağını bitirdim. Sonra bir bardak daha doldurdum.

West, "Ben iyi bir hikâye anlatıcısı değilim küçük hanım," dedi. "Ama Cay'ın bir sürü hikâyesi var; hatta bazıları gerçek."

Cay, kuzenlerin ilk sığır avı hakkındaki hikâyesiyle onları eğlendirdi; kızlar her kelimesini can kulağıyla dinlediler ve gereken yerlerde nefeslerini tutup iç çektiler. Rachel, West'e kaçmak bakışlar atıp duruyordu ve onu suçlayamıyordum. West benim de nefesimi kesiyordu. Ateşin gölgeleri yüzünde dans ediyor, karanlık gözlerinde parlıyordu. Güçlü omuzlarını sıkıca saran koyun tüyü kabanını kıskandım.

Metal bardağıma baktım ve yine dibini gördüm.

"Öküz tam gözlerimin içine baktı; boynuzları o kadar yakındı ki üzerlerinde sallanabilirdim. Atım yoktu, kementim yoktu, hatta lanet olasıca şapkam bile yoktu. Ne yaptım biliyor musunuz?" diye sessizce sordu Cay onlara doğru eğilerek.

Kızlar da ona yaklaşıp, "Ne?" diye sordular.

Cay bekledi. Ateşin çatırdaması bile durmuş gibiydi. Sonra, "Ona zihnimle git dedim," dedi. Bardağıyla şakağına dokundu.

Kızlar aynı anda nefes nefese, "Yok artık!" dediler.

"Öküz kıcını dönüp gitti." Parmaklarıyla havada yürüyormuş gibi yaptı. "Zihnin gücü. Böyle bir şey gerçekten var."

West parmağının ucunu emdi sonra parmağını havada salladı. "O kısmı doğru değil. Eğer zihnini kullanmak yetseydi sizce hâlâ ağzı çalışıyor olur muydu?"

Kızlar kıkırdadı. Bayan Calloway yüzünü buruştursa da erkeksi cesaret ile kadınsı hayranlık arasındaki ying yang dengesinin medcezir gibi alçalıp yükselmesine izin verdi.

Mary avını ağına çeken bir örümcek edasıyla, "Oralardayken kendini yalnız hissettiğin oluyor mu?" diye sordu.

Cay bir anlığına ciddileşerek, "Elbette oluyor," dedi. "Ama öyle zamanlar, nazik cinsin güzel yüzlerine bakmayı daha anlamlı kılıyor."

West kıkırdadı.

Cay ona döndü. "Sen bu konuda ne düşünüyorsun komik çocuk?"

Tüm gözler süt içmekte olan West'e döndü. Bardağını bıraktı ve çapraz bir şekilde duran çizmelerini inceledi. "Şey, elbette insan kendini yalnız hissediyor. Ama benim için önemli değil. Ben büyükbashları," doğru kelimeyi ararken duraksadı, "daha basit buluyorum. Hiçbirinin hileci ya da gizemli bir yanı yok. Aynı şeyi bazı insanlar için söyleyemeyeceğim ve bu bazen yalnızlık çekmem gerektiği anlamına geliyorsa bence sorun yok."

Artık neredeyse West'in kucağına çıkacak olan Rachel, kızlara özgü bir şekilde iç çekti.

Şu âna kadar ona karşı kullandığım hileleri düşünüp başımı eğdim. Kanundan kaçmayı başarsam dahi onun gözündeki hep numaracı ve yalancı olacaktım. Hem de o benim hayatımı kurtarmışken. İçimdekilerin ortaya dökülmesini engellemek için dizlerimi göğsüme doğru çektim.

Rachel, West'e bakarak gözlerini kırpıştırıp, "Daha önce birini vurdun mu?" diye sordu.

Burnumdan ses çıkararak alaycı bir şekilde güldüm. Aradığın şey karşında duruyor kızım, yanında oturmuyor. West gamzelerini ona gösterdiğine göre belli ki kendisine yağ çekilmesinden hoşlanmıştı. Ah, Tanrım.

Boş bardağıma toprağa çarpıp parmağımı kaldırdım. "Ben binini vuğdum." Neden dilim dönmüyordu? Tüm gözler bana çevrildi.

"Ebet vuğdum. Aşçılık kına katibimi." Ya da aşçılık bina sahibimi. İkisi de aynı şey. "Jjünkü önüme jikti. Koja bi sır gibi."

Cay gözlerini kısarak baktı.

Daha da vurgulu şekilde, "Bi sır," diye tekrarlardım. Sığırın ne olduğunu bilmiyor muydu? "Sırlar sinjaplarla böörtlen jjalıları arasına giremezler. Men de onu vuğdum." Parmaklarımı bir tabanca şekline getirip vuruyormuş gibi yaptım.

Gözleri meraktan kocaman olmuş haldeki Andy, önünde tuttuğu ellerini açtı. Hikâye anlatmayı iyi beceriyordum. Ama şu an temiz havaya ihtiyacım vardı. Ateşten gelen sıcaklık beni boğuyordu.

Bayan Calloway'e, "İzninizle han'fendi," dedim.

Çok hızlı kalktığım için başım döndü. Biri çizmelerimi suyla doldurmuş olmalıydı; düzgün yürüyemiyordum. Bir arabanın çıkıntısına çarpıp nehre doğru tökezledim ama sonra ayaklarım birbirlerine dolanıp beni kozalaklı ağaçlardan oluşan bir koruya yöneltti. Ağaçların bittiği yerden yükselen sarı ve mor bulutlar, göğün sanki suratına yumruk yemiş gibi görünmesine neden oluyordlardı. Dizlerim titreyince çam ağacının sert gövdesine tutundum.

Şimdi tam anlamıyla içimdekiler ortaya dökülmüştü. Öncülerin tüm yemeğini çıkardım.

Bay Çam Ağacına, "Özür dilerim," dedim.

Midem daha iyiydi ama başım hâlâ dönüyordu. Gökyüzü kömür karası olmuştu. Kendi başıma geri dönebileceğimi zannetmiyordum. Çam ağaçlarının arasında birkaç dakika dolandıktan sonra yanlış yöne gittiğimi fark ettim. Sonunda açıklığa çıkmayı başardığımda araba çemberi bulanık bir parlaklık gibi ve eskisinden daha da uzak görünüyordu.

Bir ses kanımı dondurdu. Karşımda kötü saç kesimli iki gulyabani gülüşüyordu. Aralarında yere eğilmiş biri vardı. Kabanın üzerinde duruşundan kim olduğunu anladım. Bu, Andy'ydi.

KURŞUN AĞIRLIĞINDAKİ AYAKLARIMI HAREKET ETMEYE zorlayarak, "Andy!" diye bağırdım. Bir adım attım, sonra bir tane daha.

İki İskoç da beni fark ettiklerinde doğruldular. Ian elindeki şeyi diğer eline attı. Bu bir şişe miydi? "Çekik yözlülerin izini sürmek çok kolay. Ayızlarıyla içmeyi bilmedikleri için hep kusmuk gibi kokuyorlar." Şişeyi bana doğru salladı.

Angus, "Ya da zenciylerini takip edebilirsin. Köpek yavrusu gibi onları 'akip ederler. Gel zenciy," dedi. Ağzıyla emme sesleri çıkarıp kemendini Andy'ye doğru salladı. "'asman bende."

Tanrım bana yardım et. Bu İskoçların ne dediğini tam olarak anlayamasam da iyi bir şey söylemiyorlardı.

Andy ayağa kalkıp hızla yanıma geldi. Beceriksizce silahımı çıkardım. Yine adam öldürmek zorunda mıyım? Bunu yapamazdım. Ama hayatta kalma içgüdüğü beni ele geçirdi ve silahı doğrulttum.

"O kızıdan uzağ duğurun," diye buyurdum. Andy'nin gözleri kocaman açıldı ve neredeyse alev saçarak bana baktı. Başını salladı. Ne? Tanrım yardım et, az önce Andy'ye 'kız' diye mi hitap etmiştim?

Kardeşler güldü ve arayı kapattı. Artık cehennemdeki yerimi garantileyecek bu şeyi yapmak zorundaydım; yine başka çarem yoktu çünkü diğerleri bizi fark edemeyecek ve duyamayacak kadar uzaktaydı. Cehennem alevleri etrafımı sarmıştı bile.

Lanet olsun! Neden buz kütlesinin üzerinde akan pekmez gibi hareket ediyordum? Kardeşler birbirlerinden ayrıldılar. Önce hangisini vurmam gerektiğini bilmiyordum. Ne yapmalıydım? Buna alışkın olmayan ellerim gözle görülür şekilde titriyordu. Silahın horozunu çektim ve kardeşler durup birbirlerine baktılar.

Ağzımda yuvarlayarak, "Men jiddiyim," dedim ve sonra geçirdim.

Ian kahkaha atmaya başladı ve Angus da ona katıldı. Tehditkâr bir homurtu çıkardım ve bu onların daha çok gülmesine neden oldu.

Andy, "Bana ver," diye fısıldadı. "Kendini vuracaksın."

Silahı mı istiyordu? "Önje onları vuğmam laazım." Kardeşler yaklaştılar. Dişlerimi sıktım. Aptallar. Ben cinayetten arıyorum. Gelin bakalım.

Angus kement tutan elini uzatarak bize yaklaştı. "Buraya gelin köpekler."

Tetiği çektim.

Bam! Kim bilir mermi nereye gitmişti. Hamamböcekleri dağıldığına göre onlara isabet etmemişti.

Arkamdan biri bağırmaya başladı. Geriye döndüm. Şerif elinde bir tüfekte bize doğru koşuyordu.

Başım ağrıyordu. Biri göz kapaklarımı yapıştırmış gibiydi. Gözlerimi zorla açtım ve orta halkada, aletlerin durduğu bir kovanın yanında asılı duran gümüş bir saç fırçası gördüm. *Halka mı?* Kalkmaya çalışırken siyah bir yüz önümde belirdi.

Andy, "İlaç zamanın geldi," dedi.

Dün gecenin en azından bir kısmı zihnimde belirirken, "Ne oldu?" diye sordum. İskoçları vurmamıştım ama üzerine kustuğum çam ağacının dallarından birine isabet ettirmeyi başarmıştım. Sanırım ağaçlar da şansız olabiliyordu. "Sana zarar verdiler mi?"

"Sadece kafama vurdular. Tanrı'ya şükürler olsun ki kafam epey kalın. Sen sadece kendin için endişelen."

"Neden?" Başım olduğundan iki kat daha ağırmış gibi hissediyordum ve kulaklarım çınlıyordu. Bayan Calloway'ın yüzü Andy'ninkinin önüne geçti; kadının açık kahverengi bukleleri omuzlarına dökülmüştü. Parmaklarını saçlarıma geçirip metal bir bardağı ağzıma dayadı. Tam önümden çekildiği anda içeceği geri püskürttüm.

Bayan Calloway, "Bunu herkes yapar," dedi. "İçinde söğüt kabuğu ve birkaç şey daha var. Kirli bebek bezi gibi kokar."

Bardağı tekrar ağzıma götürdü ve babamın kudret narı çayını hatırlatan içeceğin tamamını tek seferde yuttum.

"Bayan Jeffers elma şarabını hep çok sert yapar," dedi. "Tabii bir de kızların bu kadar çok içmemesi gerekir."

Andy ile aynı anda nefesimiz kesilerek, "Ne?" dedik.

"Ben bir ebeyim. Başkaları anlayamasa da ben bu tarz şeyleri anlarım. Niye oğlan taklidi yaptığınızı anlatmak ister misiniz?" Kibar yüzünü önce bana sonra Andy'ye çevirdi.

Andy bana baktı. Başımı hayır anlamında salladım.

"Bu soruya ben cevap vereyim," dedim. Hâlâ düşündüğüm hızla konuşmıyordum ama durumum iyiye gidiyordu. "Jünkü biz köleğiz."

Şimdi Andy dikkatini bana vermesi gerekirken tavandan sarkan şeylere bakıyor ve kafasını sallıyordu.

Bayan Calloway, "Biz kölelik karşıtız," dedi. "Bildiğim kadarıyla Çinliler Amerika'da köle olarak kullanılmıyor."

Andy hareketsiz kaldı. "Obadiah adında bir adam tanıyor musunuz?" diye yavaşça sordu.

Bayan Calloway'ın gri gözleri sertleşti. "Bir fıçı tamircisi ama başparmaklarından biri eksik."

Doğru duyup duymadığımı bilmiyordum. Tekrar oturmayaya çalıştım ama Andy beni geri itti.

"Yok artık!" Andy güldü. "Kocanız benim Musa arabam

olacaktı. Yüce Tanrım, sen ne büyüksün! Görüyorsunuz ya, ben kaçıyordum." Bana döndü. "Obadiah bizim şifreli kelime-mizdi. Bayan Calloway de Demiryolu'nun bir üyesi."

Bayan Betsy beni yıkamasını emretmeden önce Andy'nin nasıl kaçmayı planladığını hayal meyal hatırlıyordum. Andy, beni Yorkshire'ın bedeninin yanında bulmasından başlayarak her şeyi anlattı. Kadın ellerini kavuşturmuş şekilde onu bölmeden dinledi.

Andy anlatmayı bitirdiğinde Bayan Calloway soğuk ellerini yanaklarıma koydu. "Sen bir katil değilsin."

Nefesim kesilmişti. "Değil miyim?"

"Öyle bir adam benim kızlarımı taciz etmeye kalkarsa uma-rım onlar da adam vururlar." Bayan Calloway'in nazik sesi sertleşmişti.

Hâlâ başım dönüyordu, kendimi yün battaniyenin üzerine bıraktım.

Gözlerimi kapattığımda gülüşen iki gulyabani beni karşıla-dılar ve çam ağaçlarının oluşturduğu bir labirentte kovaladılar. Bir ağaca tırmanmaya çalıştım ama onu ateşe verdiler. Çıkabile-ceğim kadar yükseğe çıkıp alevlerin beni yutmasını bekledim.

Göz kapaklarım sonunda açıldığında tek başımaydım ve al-nım ter içindeydi. Arabanın deliklerinden günün ilk ışıkları içeri süzülüyordu.

Andy başını arabanın içine soktu. "Oh iyi, uyanmışsın."

Bana bir maşrapa su verdi; ben de içtim. O kadar soğuktu ki başıma ağırlı girmesine neden oldu.

"Seni görmeye gelen biri var."

"Ne? Kim?" diye sorarken midem bulandı. En azından di-lim düzgün bir şekilde çalışmaya başlamıştı.

Sendeleyerek arabadan çıktım ve sabahın hafif ışığında gözlerimi kırptırdım. Kamp alanı toplanmış, sandıklar ve

tencereler kaldırılmış, ağaçlardaki çamaşırlar alınmıştı. Yirmi metre ötede karahindibaları yiyen bir katır vardı. Bay MacMartin dizginlerini tutuyordu. Adam Angus'a o kadar çok benziyordu ki ona daha fazla yaklaşmak istemedim.

Ama Andy başıyla onu işaret etti. "Hadi. Ve unuttuysan diye söylüyorum sen hâlâ erkeksin."

Yaklaşırken Bay MacMartin'in bakışlarının oğulları gibi boş değil, aksine üzgün olduğunu fark ettim; göz altları Çinlilerin çok endişelenmekten kaynaklandığını düşündüğü şekilde şişmişti.

"Oyullarımın davranışı için ikinizden de özür dilerim hocuklar," dedi. "Konvoydan ayrılıyor. Onları Iowa'ya geri gö'üreceğim."

"Ah. Bunu duyduğuma üzıldüm," dedim; Andy aynı duyguları taşıyordu.

"Üzülecek bi' şey yok. Bence bu en iyisi olacak. Bu katırı size vermek is'iyorum. Bi' hediye olarak."

Ağzımın açık kaldığını gizlemek için elimle onu kapattım. Katır kafasını kaldırıp bize bakarak uzun kirpiklerini kırpıştırdı. On iki karış boyunda ve Tsing Tsing gibi açık gri renkteydi ama yelesi yumuşacık, kuyruğu beyazdı.

Andy, "Bize bir katır mı veriyorsunuz?" dedi.

Adam başıyla onayladı. Koklaması için katıra elimi uzattım. Hayvan elimi öptüğünde ona âşık olmuştum.

On adım geride Cay, West ve Peety *remudayı* toplarken bizi izliyorlardı.

Bay MacMartin, "Sanırım seni şimdiden sevdi," diyerek dizginleri bana uzattı. "Size ve arkadaşlarınıza iyi şanslar."

"Teşekkürler efendim. Ve size de iyi şanslar." Andy ve ben sırayla adamın elini sıktık.

O arabasına gittikten sonra Peety, Cay ve West yanımıza geldiler.

Peety katırın yüzünü okşadı. "A Esmé le gustaban las mulas. No la has visto, ¿no? Bueno, está bien. Bienvenida a la familia."

Tercüme ettim: Esme katırları çok severdi. Onu görmedin, değil mi? Görmedin mi? Aileye hoş geldin.

Esme de kimdi?

Andy gözlerini *vaquerodan* bana çevirdi. "Başka biri ona benim söyleyemeyeceğim bir isim vermeden önce güzel bir tane bulsan iyi edersin."

Peety, "Meksikalı isimleri hep en iyi olanlardır," dedi.

"O zaman Paloma'ya ne dersin," dedim İspanyolca 'kumru' anlamına gelen kelimeyi seçerek. "O cennetten çıkma bir hediye." Artık Andy ile benim Princesa'ya binmemize gerek olmayacaktı.

Peety, "Fena değil," dedi.

Andy, "Bence ona sen binmelisin," dedi. "Ben dişi şeytana bir şans daha vereceğim."

Şaşkın bakışlarımı ona çevirdim ama bana bakmıyordu. Dudaklarını büzmüştü.

Peety, "Emin misin Andito?" diye sordu.

Şapkasını düzeltti. "Eminim."

Peety'nin geniş yüzünde bir gülümseme belirdi. "*Bueno*". Katırların toynakları atlarinkinden daha güçlüdür ve onlardan daha dirençli hayvanlardır. Paloma küçük olabilir ama Sammy gibi bir hafifsıklet için mükemmel."

Hafifsıklet mi?

"Ayrıca daha akıllılardır," diye fısıldadı diğer atlar onu duyabilmişçesine.

Cay, "Ben olsam çok yaklaşmazdım *vaquero*, biraz elma suyuyla çok ölümcül birine dönüşüyor," dedi. Eldivenli elini sıkmam için bana uzatmıştı; gerçi neden sıkamak istediğini anlamamıştım. Erkeklerin yaptığı gibi elimi eline bastırıp bir kez salladım.

West de sırtıma vurup elini uzattı. Bir kez daha tokalaştım. "O turp kafalara günlerini gösterdin."

* (İsp.) Peki. -çn

Ayrılmadan önce şerifin konvoyu atlarımıza, aralarında Cay'ın en sevdiği şey olan kahve de bulanan bolca erzak yüklediler. Ayrıca Andy ile bana dürülü yatak ve yeni eyerler de verdiler. Öncüler oldukça cömertti ama taşıyabileceklerimizin bir sınırı vardı.

Paloma'ya turp verirken Andy bana yaklaştı ve kısık bir sesle, "Bayan Calloway bizi görmek istiyor," dedi.

Tekrar Bayan Calloway'ın arabasına tırmanıp bank görevi de gören sandıkların üzerine oturduk. Bu sabah üzerinde yatığım yün halı ayaklarımızın altında yumuşacıktı.

Bayan Calloway ikimize de birer paket verdi. "Bunlar işinize yarayabilir, sırrınızı da ortaya çıkarmaz. Bunları katıra daha rahat binmeleri için kızlara yapmıştım. Mary ve Rachel sizden daha toplular ama yine de üzerinize olmalı."

Paketleri açtığımızda ikimiz de kenarları ağ gibi dantelle işli birer takım iç gömleği ve beyaz iç çamaşırını bulduk. Derin bir nefes aldım.

Andy iç gömleğini yanağına sürüyordu. "Artık aşınma yok."

Pakette ayrıca birkaç tane on beş santime yedi santimlik dikdörtgenler şeklinde kesilmiş, sıkça dokunmuş kumaş vardı. Birini elime aldım ve ince dikişlerini şaşkın bir şekilde inceledim.

Bayan Calloway bize gülümseyerek, "Âdet günleriniz için. İç çamaşırlarınıza tam oturur," dedi.

Duygularıma yenik düşmüştüm. "Çok teşekkürler han'fendi, çok nazıksınız."

"Önemli değil."

Andy ve ben hızla üzerlerimizdekileri çıkarıp yeni iç çamaşırlarımızı giydik.

Andy, "Han'fendi, hiç Arp Şelalesi diye bir yer duydunuz mu?" diye sordu. "Yolda bir yerlerde olmalıymış."

"Arp Şelalesi mi?" Kadın parmaklarından birini al yanağına dokundurdu. "Hiç duymadım. Ama bir şelaleyeyse bir

dağa yakın olmalı. Ve yol Kearny Kalesi'ne kadar oldukça düz. Belki kaleye vardığınızda sorabilirsiniz," dedi Andy'nin yakasını düzeltirken. "Orada bu yol konusunda uzman olan kişiler var."

Andy, "Teşekkürler han'fendi," dedi. "Kocanıza bizi kurtardığı gece arabasında oturan bir melek olduğunu düşündüğümü söyleyin."

"Bence doğru düşündün. İyi şanslar kızlar. Tanrı ile yürümediğiniz hiçbir yol güvenli değildir. Amaçladığınız yere sağ salim ulaşabilmeniz için dua edeceğim." İkimizi de alnumuzdan öptü. Öpücüğü bana yeni iç çamaşırlarımızdan bile yumuşak gelmişti.

Konvoyun önünde yola çıkıp onları çok geride bıraktık. Yeni katırımız artık bir ata iki kişi binmek zorunda olmadığımız için daha hızlı gidebileceğimiz anlamına geliyordu. Paloma atlara yetişmekte hiç zorlanmadı, hatta bazen önlerine geçti. Bu hızda Andy'nin Princesa'yı kontrol edemeyeceğinden endişelenmiştim ama beni haksız çıkardı. Doru at Andy'nin emirlerini yerine getirmek konusunda dün olduğu kadar isteksiz olsa da Andy'nin eyer üzerindeki duruşunda vahşi ve yeni bir kararlılık gördüm; belinden aşağısı daha rahat ve yukarısı ise daha dikti.

Little Blue'nun etrafından dolandıktan sonra Platte Nehri'ne çıkan yüksek ovaları takip ederek kuzeye doğru tırmanışa geçtik.

İskoçları düşünmeden edemiyordum. Dün gece ağzımdan kaçan şeyi duymuşlar mıydı? Hayır. Duysalardı birine söylerlerdi. Her neyse, Bay MacMartin Iowa'ya gideceklerini söylemişti ve oraya giden yol St. Joe'ya gidenle aynı değildi. Şerif Yardımcısı Granger'la karşılaşp suçlarımızı öğrenme olasılıkları ne kadar olabilirdi ki?

Tetiği çekmeseydim yapabilecekleri şeyleri düşündüğümde içim ürperdi. O kemendi ne şekilde kullanmayı düşünüyorlardı? Oğlanların onları bağladığı gibi bizi bağlayacaklar mıydı, yoksa akıllarında daha kötüsünü yapmak mı vardı?

Tenim yapış yapış oldu ve kollarımdaki uyuşukluğu geçirmek için onları sertçe ovdum. Hâlâ düzgün ateş etmek bir yana, silahımı nasıl dolduracağımı bile bilmiyordum. Andy'nin silahı yoktu. Kim bilir başka nasıl suçlular karşımıza çıkacaktı. Gelecek sefere bu kadar şanslı olmayabilirdik.

Kilometre işaretlerini arayarak kendimi oyaladım. Onları bazen ağaç gövdelerinde, bazen taşlarda, bazen ise kazıkla yere çakılmış kâğıt parçalarında gördüm. Kearny Kale'sine varmamıza iki hafta vardı ve Ayrım'a kadarki mesafenin üçte birini kat etmiştik. Şu âna kadar parlak kırmızı askı takan beş adam görmüştüm. Ayrım'a vardığımızda bu konuda uzman olacaktım.

Havadaki nem biraz azaldı, hem atlara hem de kendimize buna alışma fırsatı tanımak için erken kamp kurduk. Nehrin daracık bir kolunun yanındaki seyrek otların bulunduğu kumluk bir alana yerleştik.

O gece ateşin başında *Dragoon*'u kılıfından çıkardım ve önümde tuttum. Daha konuşmaya başlamadan yüzüm kızardı. Ayağa kalktım ve boğazımı temizledim.

"Şey, bunun nasıl... ııı... doldurulacağını bilen var mı?" diye kekeledim. Bu yeni kazandığım saygıyı yitirmeme neden olacaktı ama bilmek zorundaydım.

West'in dudağının tek kenarı kıvrıldı. Kumla bir tencereyi ovalayan Andy onu daha sert bir şekilde, sessizliği yırtarcasına ovalamaya başladı.

Utancımı asık yüzümün arkasına gizleyip *Dragoon*'u tekrar kılıfına soktum. Belki de gidip kendimi nehre atmalıydım. Topuklarımın üzerinde döndüm.

"Sammy." Cay beni geri çağırdı.

Aksi bir sesle, "Ne?" diye sordum. Şimdi üç oğlan da bana bakıp sırtıyordu.

"Kovboy olmayı öğrenmeye ne dersin?"

Ağzım açık onlara baktım. Andy tencereyi ovalamayı bıraktı.

Peety, Andy'nin yaptığı yahninin son kaşığına ağzına atarken, "Ya sen, Andito?" dedi.

KOVBOY EĞİTİMİNİN İLK GECEŚİ: ATEŚLİ SİLAHLAR.

Tüm gün tozlu yolları aştıktan sonra yabani erik ağaçlarıyla çevrelenmiş bir açıklıkta kamp yaptık. Pembe ve beyaz çiçek öbekleri arasında tomurcuklar oluşmaya başlamıştı ve Andy bunları güvercin yahnisini tatlandırmak için kullandı. Yeni batmış güneşten yansıyan ışıklarla kıpkırmızı görünen gökyüzü bizi çepeçevre sarıyordu. Ateşin sekiz metre ötesinde Peety bir mısır koçanıyla Princessa'nın dişlerini fırçalıyordu.

Cay yanımızda duruyor ve *Coll'*unu bulanık görünmesine neden olacak bir hızla çeviriyordu. Andy yeni at battaniyesinin üzerindeki kirleri temizlerken bana gözlerini devirdi.

Cay'ın, West gibi Tavşan Yılı'nda değil de Kaplan Yılı'nda doğmuş olduğunu çok daha önce anlamalıydım. Çin Yılbaşı, Batılı takviminin yeni yıla geçişinden daha sonraydı; bu demekti ki Cay ocak ayının başlarında hâlâ Kaplan Yılı içindeyken doğmuştu. Korkusuzdu ama aynı zamanda gösteriş meraklısıydı, bu da ihmalkâr olmasına neden oluyordu. Ama cazibesiyle bir leoparı bile dize getirmeyi başarabileceğinden insanlar her şeye rağmen onu takip edecekti. Kaplanların güzelliğinin herkesin gözlerini kamaştırması da cabasıydı.

West bir ağaca yaslanmıştı ve ince bir dalın üzerinden yaprakları temizliyordu. "Seyirciye oynamayı bırak. Onlara kötü alışkanlıklar kazandıracaksın. Hayatına ya da uzuvlarına değer veren kimse silahını çevirmez."

"Suratsız." Cay silahını kılıfına soktu. "Şimdi çocuklar, kovboy kardeşliğinin iki kuralı şudur: espri anlayışınızı kaybetmeyin ve başkalarının işine burun sokmayı hatunlara bırakın. Eskiden herkesin işine burnunu sokan bir patronumuz vardı. Bir sürü gütmeye çalıştığınız zaman vaktinizin yarısını size niye kendinin bu konuda daha başarılı olduğunu anlatarak harcardı. Ya da sizin hatunun, Hank adı her neyse ile öpüştüğünü söyleyerek ortalığı karıştırmaya çalışırdı. Bu tarz adamların dişleri kırılır ve kırdığıma hiç pişman değilim."

West elindeki dalı şak diye ses çıkaracak şekilde havada salladı. "Senin hatunun *gerçekten* Hank adı her neyse ile öpüştüğü ortaya çıktıktan sonra bile mi?"

Suratını ekşiten Cay elini sallayarak kuzenini geçiştirdi. "Şimdi Andy ilk seçim senin çünkü tahminimce hayat sana fazla seçim şansı tanımadı. Öğretmeninin kim olmasını istersin? Suratsız mı, yoksa ben mi?"

Andy bakışlarını West'ten bana çevirdi ve gözlerinde sinsî bir parıltı belirdi. "Sanırım diş kırıcıyı tercih edeceğim." Yanımdaki yerinden kalktı. Kulağıma, "Çok eğlenmeyin," dedi. Sonra Cay ile birlikte kamp alanından uzaklaştılar.

Yüzümü mutluluğumu gösterecek tüm ifadelerden arındırdım. West bana sert bir bakış atarak elindeki dalı fırlattı. Diz çöküp tüfeğini bir refleksmişçesine kolayca doldurdu ve sırtına astı. *Beni takip et*, demek için başını eğdi ve Cay ile Andy'nin gittiği yönün tersine ilerledi.

Peety başıyla beni selamladı. "İyi şanslar."

West'in arkasından ilerlerken, yemek arayan kuşların ve sincapların yumuşak sesleri, zihnimde yankılanan kaba İskoç aksanındaki küfürlerin yerini aldı. West gidecek bir yeri olan ama acelesi olmayan birinin rahatlığında yürüyordu. Hareketlerinin akıcılığından büyülenmiştim; parmağını ısırıp bir konuyu vurgulamak, rüzgârın yönünü anlamak ya da bir şey

düşündüğünü göstermek için havaya kaldırışı. Bir parça ot koparıp dişlerinin arasına alışı.

Sarı beyazla karışmaz. New York'taki konservatuarın müdürü babama niye beni okula almadığını açıklarken, "Bir damla yumurta sarısı bile kremanın bozulmasına neden olabilir," demişti. Yine de West'e gölgelerimizin birbirlerine değeceği kadar yakın yürümenin nasıl olacağını düşünmeden edemiyordum. Çinliler, Tavşanlarla Yılanların uyumlu çiftler olduğunu düşünürlerdi çünkü Çincede mutluluk anlamına gelen *fu* kelimesi bu iki havyanın birbirine sarılmış hali gibi görünürdü.

Kırılmış bir ağaç dalı yolumuzu kapatmıştı. West bir elini dalın üzerine koyup tek bir hareketle kolayca üzerinden atladı; gömleği pantolonundan dahi çıkmamıştı. Ben de çok daha fazla çaba harcayarak dalı aşip onu takip ettim.

Eflatun renge bürünmüş ağaçlık alanda ilerledik. Nem azalmıştı ve serin esinti temiz bir çarşaf gibi yanaklarımı okuyordu.

West başını kaldırdı. "Şu an avlanmak için en iyi zaman çünkü hayvanlar da yemek arıyorlar. Elbette, boyanmış gökyüzü ışığın hep iyi olacağı anlamına gelmez."

Daha önce hiç kimsenin gökyüzünü boyanmış olarak tarif ettiğini duymamıştım ama bu mükemmel bir kelimeydi. Semaya yayılmış altın renkli bulutlar gölgelerin dengesiz düşmesine neden oluyordu.

"Babam sanatçıların dünyayı diğer insanlardan farklı gördüğünü söylerdi. Senin bir dizi çizgi, şekil ve gölge gördüğün yerde ben bir ağaç görebilirim."

"Ben de bir ağaç görüyorum."

"Yani doğru değil mi?"

"Benim bir sanatçı olduğum doğru değil."

Burnumdan bir kadına hiç yakışmayacak bir ses çıktı. "Senin yaptığın..." Duraksadım, onun çizdiği resimlere gizlice baktığımı itiraf edip etmemem gerektiğini düşündüm.

Gözleri bana kaydı. "Resim yapmak benim için günlük tutmak gibi. Başka bir anlamı yok." Sesi kaba ve neredeyse savunmacıydı.

"Sen öyle diyorsan. Ama bir sanatçının bu konuda seçim şansı yoktur. Yaratmak zorunda oldukları için eser ortaya koyarlar."

Homurdandı. "Bu, para kazanmak için doğru bir yöntem değil."

"Bunu Michelangelo'ya söyle. İtalya'daki Sistina Şapeli'ni boyamak için üç binden fazla gümüş para aldı. Bu yaklaşık yirmi bin Amerikan doları eder."

West yüzüne su atılmış gibi gözlerini kırıştırdı ama duruşunu bozmadı.

"Tudor Hanedanları kendilerini takip edip resimlerini çizmesi için kraliyet ressamı tutardı. Bazen kralın ressamına Baron ya da Vikont gibi gösterişli unvanlar verilirdi."

Yapraklar hışırdadı ama üzerlerine tek basan bendim. West yere dahi bakmadan ağaçlardan dökülenlerden kaçınmayı başarıyordu.

"Elbette," diye gevezeliğe devam ettim, "kralın ozanına hem gösterişli bir unvan *hem de* güzel bir eş veriliyordu."

Beni şaşırtarak kıkırdadı ve bu samimi ses kalbimin pır pır atmasına neden oldu. "Yani mızıka çalmayı öğrenmeliydim." Durdu ve ellerini gevşek bir şekilde kalçalarına koydu. Sonra yüzündeki eğlenme ifadesi yerini daha ciddi bir tavıra bıraktı. "Bir seçimin olmamasıyla ilgili söylediğin şey. Senin için müzik öyle bir şey mi?"

"Evet. Babam parmaklarımın ucunda bir şarkıyla doğduğumu söylerdi. Eğer müzikle uğraşmasaydım kim olurdum bilmiyorum. Hayatta yapmayı istediğim tek şey buydu."

"Altın avına çıkmak hariç."

"E... elbette... o hariç," diye kekeledim. Sonra istemeden kendimi ele vermediğimi umarak çenemi kapattım.

Şükürler olsun ki rahatsızlığımı fark etmiş gibi görünmüyordu. Bakışlarını yukarı, şapka şeklindeki bir bulutun yavaş yavaş dağıldığı göğe çevirdi. “Başlasak iyi olur.”

Yerdeki çorak bir noktaya yerleştik. Bandanasını çıkararak aramıza serdi. Tek ihtiyacımız olan şey bir sepet ve bir şişe şaraptı. Piknik fantezisiyle eğlenirken bana kaşlarını çattığını fark etmedim; ta ki uzanıp belimdeki *Colt*’u alana kadar. Aptala dönmüştüm.

“Bunu kaç kez ateşledin?” Silahı bandananın üzerine koydu.

“Bir kez.” Keşke saçlarım hâlâ arkalarına gizlenebileceğim kadar uzun olsaydı.

“Yani ‘sır’ı vurmadın mı?”

Yüzümü ekşittim ve başımı salladım.

Eğlendiğini gizleyerek cebinden bir kese ve iki teneke çıkardı. Gömleğinin kolu bileğinin iç tarafındaki parmak izi gibi duran iki yarayı açığa çıkaracak şekilde sıyrılmıştı. İzler Andy’ninkiler gibi kabarık değildi ama onunkiler gibi bilerek yapılmışçasına düzenliydi. Yaralarını incelediğimi fark etmesine fırsat tanımadan hızla gözlerimi kaçırdım ve Yorkshire’ın barut mahfazasını West’in cebinden çıkardıklarının yanına koydum.

Colt’un haznesini açıp yuvaları bandananın üzerindeki eşyalarla doldurmaya başladı. “Önce barutu dökeceksin, sonra tıpayla kurşunu sokacaksın, yağlayıp mantarı takacaksın.”

Son üç yuvayı ben doldurdum. Ellerim titriyordu ama parmaklarımı dikkatle inceliyor olmasının mı, yoksa barutu yanlış kullanırsam ikimizi de öldürecek olma ihtimalimin mi beni daha çok gerdiğini bilmiyordum. Sonunda tabancayı elimden alıp ateşe hazır hale getirdi.

Kırk adım solumuzdaki meşe ağacının yanında hüznümlü bir kumru uçuşuyordu. Silahı doğrulttu ve iç çekti.

“Kuşu vurma!” diye bağırdım.

Silahı indirerek, “Kuşu vurmayayım mı?” diye tekrarladı inanamayarak.

Uzakta bir yerde Andy, Cay'in silahını ateşleyip kuşu korkuttu. West kafasını geriye atıp gözlerini kapattı.

"Özür dilerim. Kumrulara bir düşkünlüğüm vardır," diye mırıldanırken bunun ne kadar kızlara özgü bir bahane olduğunu fark ederek irkildim.

West kafasını salladı. "Sammy." Sonra silahı bana verip ellerimi bir ağaca doğru itti.

"Ne?"

"Ağaçlara da bir düşkünlüğün var mı?" diye dalga geçti.

Kekelememi bastırarak çıkarabileceğim en aksi ses tonunu kullandım. "Hangi yaprağı vurayım?"

"Budakla başla." Aynı meşe ağacının üzerindeki yumruğum boyutundaki bir girintiyi işaret etti.

İlk atış çok uzağa gitti, ikincisi ise diğer yönde daha da uzağa. Ama artık elim silaha alışmıştı ve üçüncü atışta budağı tam ortasından vurdum. Dördüncü ve beşinci atış da hemen onu takip etti.

Nabızı atan bir şeyi vurmak zorunda olmadığım sürece ellerim titremiyordu.

West gözlerini kısarak önce ağaca sonra bana baktı.

Namludan çıkan dumanı üfledim. "Şu işe bak. Çalışıyor-muş."

Kovboy eğitiminin ikinci gecesi: Binicilik.

Bir akçaagaç korusunda Peety bize nasıl yarı ani dönüşler yapacağımızı ve bizi üzerinden atmaya çalışan bir atla nasıl başa çıkacağımızı gösterdi.

"Kafasını kaldır ve öne doğru hareket et. Ayrıca binmeden önce ona iltifat etmek de yardımcı olur. Ona güzel bir gülümsemesi olduğunu falan söyle."

Andy, "Benimle alay mı ediyorsun?" dedi. Kollarını göğsünde kavuşturdu sonra bu hareketi değerlendirip iki yanına indirdi.

Cay, "Ona güven, hiçbir at Peety'yi sırtından atmadı," dedi.

Katırım bütün gün yol aldıktan ve akşamüstünü binicilik çalışmalarıyla geçirdikten sonra dahi zıplamaktan hoşlanıyordu. Onu kızılıcak ağacına bağladığımda bir kelebek kovalamak için tüm ağacı kökünden söktü.

Ben gecemi Paloma'nın başını derde sokmaması için çabalararak geçirirken Andy de Princesa ile yaşadığı gerginliği aşmaya çalışıyordu.

Topuklarıyla Princesa'ya bir kez daha vurarak, "Hadisene at, deh diyorum; seni tekmelediğimi hissetmiyor musun?" diye yalvardı. Princesa bir tarafa doğru eğildi ve benim Paloma'yla dönüş çalıştığım yerin yakınındaki salkım otlarını çiğnedi.

Peety parmağını salladı. "Yalvarmak yok. Ona deh diye komut ver."

Andy, "Komut veriyorum zaten," dedi.

"Sen savaşa giden bir kumandansın, askerlerine böyle mi emir verirsin? Atların kendilerini güvende hissetmek için güçlü bir lidere ihtiyacı vardır." Elini Andy'ye doğru savurdu ve sesini kız gibi incelterek, "Eğer zahmet olmayacaksa gidebilir miyiz lütfen."

Andy'nin ağzı açık kaldı.

Peety hayali eteğinin kenarlarından tutarak ve parmak ucunda yürüyerek tiz sesiyle, "Ben midillimden korkan küçük bir kızım," diye devam etti. Princesa kafasını geriye attı ve inanılmaz derecede kahkahaya benzeyen bir çığlık attı.

Bu işe yaramıştı. Gözleri pörtleyen Andy omuzlarını geriye attı. "Deh dedim!" Topuklarını iyice bastırdı.

Princesa tek kulağını kaldırdı. Kısa bir süre sonra gitmeye başladı.

Peety taklit yapmayı bırakıp başıyla onayladı. "*Exactamente*."

Bir süre daha çalıştıktan sonra Andy ve ben atlarımızı soğutmak için yürüttük. Peety de yanımızdan yürüdü. "Princesa

* (İsp.) İşte böyle. -çn

sahibi onu istemediğine karar verdikten bir gün sonra *rancho*-ya* geldi. Sahibi onun kendisi için fazla olduğunu, çok vahşi olduğunu söyledi. Ama yanıyordu. O vahşi değil, kişilikli. 'Vahşi' demek 'yaptığım hiçbir şeyi umursamıyorum' demek. Ama 'kişilikli' demek, 'yaptığım şeyi çok seviyorum' demek. Aralarında büyük bir fark var."

Kovboyluk eğitiminin üçüncü gecesi: Kement atma.

Otlak kaplı bir setin üzerine yerleştik, sırtımızı ıhlamur ağaçlarına vermiştik ve yol altımızda uzanıyordu. Bir grup araba yolun kenarında çember şekilde durmuştu, öküzleri çevredeki otları yiyordu.

Andy ve ben yan yana çömelmiştik ve karşımızda ip atlayan Cay'i izliyorduk. Peety ve West dört adım ötede poker oynuyor ve yarım gözle Cay'i izliyorlardı. West bir eliyle kâğıtlarını yelpaze gibi açtı sonra dizine vurarak tekrar topladı.

Cay ip atlamayı bıraktı ve ipi bir kement gibi bağladı. "Kement her uzunlukta olabilir ama kovboy boyu olanlar altı ya da dokuz metredir." Kemendi çevirdiğinde müzikal bir kamçı sesi çıktı.

Cay kemendini bir hanımefendiyi idare ediyormuşçasına yetenekli bir şekilde kullanıyordu; iki eliyle de çeviriyor, hatta ipi yere değdirmeden halkanın içinden atlıyordu. Gösteri yapmayı tamamladığında Andy'yle bana altı farklı düğüm atmayı öğretti. Düğümlerden biri, iki ipi birbirine tek ipmişçesine sağlam bir şekilde bağlamaya yarayan ıskota düğümüydü.

"Bunu nerede kullanacağız?" diye sordum.

"Daha fazla uzunluğa ihtiyaç duyduğunuzda, mesela vahşi bir at kovalarken. Ya da bir serçe." Kaşlarını oynattı.

Sonunda kasa dikişi yöntemini kullanarak nasıl kement bağlanacağını gösterdi. İnce kenevir ipleri örmeğe zihnimi boşalttı.

* (İsp.) Çiftlik. -çn

"Hadi Sammy, artık atalım." Andy hızlanmam için beni cizmesinin burnuyla dürttü.

"Bitmek üzere." İpler birbirlerine dolanmasın diye gözümü onlardan ayırmadım. Bu bana saçımı örmeyi hatırlattı. Eğer kesmemiş olsaydım şimdi düğümleri çalışmak için saçımı kullanırdım.

Ayağa kalktım ve kasa dikişimi Cay'ın gözünün önünde salladım.

"Fena değil. Şimdi kangalı solunuzda tutun çocuklar, her dönüşünüzde yarım sarmalı bırakacaksınız böylece zor olmayacak. Bağlı tarafı sağ elinizde olacak."

Dediğini yaptık. Cay kendi kemendiyle Andy'yle benim arama geçti.

Cay bana, "Düzgün kütüğümüz olmadığına göre seninki West olacak," dedi. Sonra Andy'ye dönüp, "Sen de Peety'yi alacaksın."

Andy, "Ne?" diye bağırdı.

West ve Peety kafalarını oyundan kaldırdı.

"Bunu yapamam," diyerek yarım adım geriledim. "Kütüğümü boğabilirim."

West gözleriyle bana meydan okudu. "Beni yakalamak göründüğü kadar kolay değil."

Cay, "Evet, kolay," dedi. "Onun dilsiz bir direk olduğunu düşün ki bu çok da yanlış sayılmaz."

Kemendini savurdu ve West'e attı. West silkinerek ipten kurtulup onu geri fırlattı.

Cay kemendi bana geri vererek. "Sıra sende. Çinliler eğilmekten fazlasını yapabiliyorlar mı görelim."

Gözlerimi kısıtım. "Beni gücendiriyorsun."

"Gücendirmek mi? Yani öfkелendirmek gibi mi? Çinlilerin asla sinirlenmediklerini sanırdım."

Kulaklarıma ateş basıyordu. O tilki, onu haksız çıkarmamı

istiyordu ama oyuna gelmeyecektim. Dişlerimi sıkmayı bıraktım ve burnumu havaya kaldırdım.

Elimden geldiğince soğuk bir ifadeyle, "Kütüğüm arkasını dönebilir mi? Beni giriyor," dedim.

West kartlarını yere attı ve arkasını döndü. Bacaklarını uzatıp ellerinin üzerinde geriye yaslandı ve, "İyi şanslar," diye mırıldandı.

İşte bu. O ukalalara Çinlilerin neler yapabileceklerini gösterecektim. Kolumu hareket ettirdim, kemendi çevirmek o kadar zordu ki birilerinin üzerine ağırlık bağladığına emindim.

Cay, "Sen buna kol mu diyorsun? Daha çok bir spagettiye benziyor," diye bağırdı. "Biraz çaba göster, kız gibi atıyorsun."

"Ben kız değilim," diye homurdanıp bunu kanıtlamak için birkaç kez ayağımı yere vurdum.

"O zaman niye spagetti gibi kolların var?"

"En azından beynim spagetti gibi değil." Gözüm kulağının arkasından çıkan sarı buklelerden birine takıldı. Saçları bile benimle dalga geçiyordu. Ters ters bakmak için kemendi döndürmeyi bıraktım. "Biz Çinliler spagetti gibi kollarımızla mutlu yuz; onlar sayesinde, ıı, köprüleri rahatça geçebiliyoruz."

İçimden çoğunluğunun spagettinin anlamını bile bilmediği tüm Çinlilerden özür diledim. Andy şapkasının siperini kulaklarının üzerine indirdi. Yüzümü ekşiterek kemendi atabildiğim kadar hızlı attım ve dehşet içinde ilmeğin West'ten metrelerce uzaktaki ateşe gidişini izledim. Tam alevlerin arasına düştü. Cay yanan kemendi geri çekerken ben de bir hortumun beni buradan alıp götürmesini diliyordum.

Cay ipin üzerine bastı. "Görünen o ki ateşi yakaladın Sammy."

Kütükler kahkahalarla sarsılıyorlardı. Andy bile gülmeye başladı.

Karnımı içeriye çektim ve birkaç kez küfredip yere tükürdüm. "Niye bunu öğrenmem gerekiyor?"

Cay sanki bir tokat yemiş gibi irkildi. "Öyle deme. Eğer ke-
ment atmayı bilmezsen nasıl bir şey yakalayacaksın?"

"Cazibe. Örümcek ağımla." Kendi kendime kızdım. Ama
kahkahalar devam edince sakinleştim.

Cay şapkamı gözlerimin üzerine indirdi. "Kimse ilk dene-
mesinde yapamaz. Sıra Andy'de."

Memnuniyetle yana çekildim.

Peety, "En iyi atışını yap," dedi. Andy kemendi çevirmeye
başladığında ona laf attı. "Andito bandito, bu Maya piramidine
dokunmak istediğini biliyorum, bu *músculo** boğa bedenine..."

Andy attı. Kemendi Peety'ye geçmese de kafasının yanına
çarptı.

"Ah, *chico*."

Andy'nin şoka girmiş yüz ifadesine tek bir bakış atmam
yetti. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kahkahalarla gülmeye
başladım.

Her gece kovboy derslerinden sonra Andy ve oğlanlara dil der-
si veriyordum. West'in günlüğündeki sayfalara ezberlemeleri
için Çin harfleri yazıyor ve Fransızcadaki *r* sesini çıkarabilme-
leri için dil ve boğaz egzersizleri öneriyordum. Cay, "Tanıştığı-
ma memnun oldum," gibi kalıpları, "Dudaklarınla tanıştığımı
memnun oldum," haline getirmekten hoşlanıyordu ama doğru
kelimeleri kullandığı sürece ona kızmıyordum.

Oğlanlar sırayla Lady Tin-Yin'den şarkı talep ediyordu ve
gösterişçi kız da hemen kabul ediyordu. Sonra yan yana dizilip
yatıyorduk. Çoğu gece en son uykuya dalan ben oluyordum.
Yıldızlar karşı konulmazdı ve gözlerimi kapatmak istemiyor-
dum. Her kapattığımda zihnimde korkular dolaşmaya başlıyor
ve bir çift İskoç, gözü dönmüş bir şekilde üzerime atlıyordu.

* (İsp.) Kaslı. -çn

Sonunda kendimi MacMartinlerin bizden şüphelenmediğine ikna ettim. Ardından düşüncelerim hep babamla dolmaya başladı. Alevler içindeyken çektiklerini çok düşünmemeye çalışıyordum. Düşünürsem kız gibi ağlayacağıma emindim ve Yol'daki ilk günümüzden beri ağlamamıştım.

Bir gece omzuma dokunan bir elle şaşkınlıktan nefesim kesilmiş şekilde uyandım.

"Sammy."

Top gibi kıvrılmıştım ve yüzüm ıslaktı. Yutkundum ve gözlerimi gömleğimin koluna sildim. West tepemdeydi.

Doğrulurken, "Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Üzülme," derken sesi şefkatliydi.

Günle gece arasındaki o saate yıldızlar yok olmuştu; ne ay ne de güneş yüzünü gösteriyordu. Ben rüyamın parçalarını birleştirmeye çalışırken tekrar yanıma uzandı. Artık rüyayı hatırlamıyordum.

"Başına bir şey mi geldi?" diye sordu.

Ona cevap vermeyi çok istiyordum. Ama veremezdim. O yüzden cevap vermek yerine, "Niye California'ya gidiyorsunuz?" diye sordum.

"Cay oraya gitmek istiyor." Acele etmedi. "Çiftlik sahibinin kızıyla takılıyordu. Kız ondan hamile kaldığını söyledi. Onunla evlenecekti ama hamile olmadığını öğrendi." Boynunu ovuşturdu. "Çiftlik sahibi yine de kızıyla evlenmesini istedi ama Cay onu sevmiyordu. O yüzden son işten sonra ayrıldık. Uzun bir süre Texas'a dönmeyeceğiz."

"Onun için evini mi terk ettin?"

"O ailem; aynı Peety gibi. Aptal gibi davransalar bile ailen-den vazgeçemezsin."

"Peki ya annenle baban? Kardeşlerin?"

"Tek çocuğum. Annem ben yedi yaşındayken öldü. Eğer biraz şansım olsa babam da toprağı boylamış olurdu." Sesi soğuklaştı ve bu konuyu açtığıma pişman oldum.

Zorlu bir hayat geçirdiğini gösteren üçgen kulak memelerine baktım. Tekrar, "Üzgünüm," diye mırıldandım.

Omuzlarını silkti. "Kötü bir babası olan tek kişi ben değilim."

Hem onun çektiklerini hem de nazik bir babam olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşündüğümde kalbim sıkıştı. "Her çocuk babasının sevgisini hak eder."

İç çekti, sonra en az otuz karpuz boyunca konuşmadı. Tekrar uykuya daldığını düşünmüştüm ama kısık bir sesle, "Bir keresinde çiti çok yavaş boyadığım için beni yumrukladı. Kanım boyanın içine karıştı ve pembeye dönüştürdü. Ne kadar beyaz eklersem ekleyeyim yine de bana pembe görünüyordu. Çiti boyamayı bitirdim ama diğer insanlar göremese de ben beyaz olmadığını biliyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım değiştiremeyeceğim bazı yanlarım var," dedi.

Nefesim kesildi. Bir noktada konu boyadan kendisine dönmüştü. Değiştiremeyeceği yanları nelerdi? Kaba bir mizaç mı? West'i bir aydan daha kısa süredir tanıyordum ama en ufak bir kin güttüğünü bile görmemiştim.

"Babam bir keresinde en koyu renkli menekşelerin gübre yığınlarında büyüdüğünü söylemişti." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz ondan gübre olarak bahsettiğimi fark ettim. "Yani, demek istiyorum ki... Şey..."

Ağzından soluk vererek çekingen bir şekilde gülümsedi, hatta kıkırdadı. Yarı bezmiş yarı kabullenmiş olduğunu artık anlayabildiğim bir ses tonuyla, "Sammy," dedi.

Profilini inceledim; dudakları hafifçe aralanmıştı ve mükemmel kaşları birleşmeye başlamıştı. Güzellikini bu kadar yakından izlemek sanki bakmakla ilgili bir yasayı çiğniyordum gibi beni hem heyecanlandırdı hem de korkuttu. Bakışlarım kısa çenesindeki tırnak izi gibi görünen küçük çukura kaydı. Ona dokumamak için ellerimi yumruk yaptım.

Bana döndü ama her zaman yaptığı gibi bakışlarını kaçırmak yerine yüzümde gezdirdi. Benim hâlâ ıslak olan gözlerimle onun acı dolu gözleri birbirlerine kenetlendi ve ruhunu gördüm.

Zamanın durduğunu söylerler ama ben o âna kadar buna şahit olmamıştım. Sonsuz kadar uzun gelen bir an boyunca öylece kalıp bakışlarında kayboldum ama sonra gün ağardı ve biz tekrar yoldaki iki oğlan, Sammy ve West olduk.

KEARNY KALESİ'NE GİDEN YOLUN SON AŞAMASINA VARDI-

ğımızda kütüğüme defalarca kement atmayı başarmıştım ve Andy atını kızıl kahverengi bir teknedeki Nübyeli' bir kraliçe edasıyla sürüyordu. Peety içi muflonlu çocukluğunda kullandığı biniş eldivenlerini Andy'ye vererek kaydettiği gelişmeyi ödüllendirdi.

Yolumuz kısa süre sonra Missouri'nin Independence şehrinden gelen yolla birleşti. Yol kaleye doğru tepeyi tırmanan insan ve arabalarla doldu.

Güneş batmak üzereydi; o yüzden kavşağı geçtikten birkaç kilometre sonra araba çemberinin, insan ve hayvan denizinin içinde geceleme kararı verdik.

Cay ve West avlanmaya gittiler. Sadece tek bir tüfekleri vardı ama avlanmak ikisinin birlikte yapmaya alışık olduğu bir şeydi. Peety bundan hiç rahatsız olmuyormuş gibi görünüyor, hatta sanırım yalnız kalabildiği için mutlu oluyordu. Andy'ye yirmi bir yaşında olduğunu söylemişti; bu da onun Fare Yılında doğduğunu gösteriyordu. Fareler cazibeli ve sosyal olsalar da derinlemesine düşünmek için sessizliğe ihtiyaç duyarlardı.

Andy ve ben yakacak odun toplarken Peety atlarla İspanyolca sohbet ede ede onları Platte Nehri'nin bir koluna götürdü.

Kumla kaplı kayaların üzerinde sadece birkaç cılız söğüt

* Kuzey Afrika'da yaşayan etnik bir grup. -çn

vardı, bunlar ateşi canlı tutmaya yetmezlerdi. Bu sorunu çözmek için göçmenler ateşlerine bufalo tezeği atıyorlardı.

Andy çizmesinin burnuyla domuz boyutlarında bir tezeği dürttükten sonra almak için eğildi. Burnuyla ayaklarımın dibindeki daha da büyük bir tanesini işaret etti. "Onu da al."

Bufalo dışkısına dokunmak istemediğimden, "Belki bir tanesi yeterli olur," dedim.

Ama Andy'nin kaşını hafifçe kaldırması bana bir kız gibi davranmayı bırakıp onu almam gerektiğini söyledi. Gömleğimin kollarını ellerimin üzerine çekerek aldım.

Bufalo tezeklerinin o kadar da kötü olmadığı ortaya çıktı. Tava ekmeği kadar kuruydu ve kokmuyordu. Getirdiğimiz iki tezek kolayca alev aldı ve suyumuz kısa sürede kaynadı.

"Nehrin bir kilometre kadar aşağısında bir bileğitaşı olduğunu duydum. Sanırım gidip bıçakları bileylesem iyi olur." Andy eşyalarımızın arasındaki çeşitli bıçakları topladı: iki çakı, bir av bıçağı ve onun yemek bıçağı. "Sen burada tek başına kalabilir misin?"

"Evet. Mısır ununu elerim."

Başı öne eğik bir halde nehrin akış yönünde hızla ilerledi ve kısa süre sonra kalabalığın içinde gözden kayboldu. St. Joe'dan beri bu kadar insanı bir arada görmemiştim. Benzer hayallere sahip çok çeşitli insan vardı. Öncüler için bu toprak, Argonotlar için ise altındı. Konuşmalara bakılırsa herkes medeniyetten ayrıldıktan sonra karşılarna çıkan ilk taşra merkezi olan Kearny Kalesi'ne ulaşmayı ipe çekiyordu. Ben hariç. Orası büyük ihtimalle kanun adamı kaynıyordu. Suçluları anında yargılayıp asabilmek için orada bir hâkim bile bulunduruyor olabiliyorlardı.

Sanki endişelerim onları çağırmuşçasına lacivert üniformalı, pis yüzlü üç adam kabalalığın içinden çıkıp bana doğru yöneldi. Askerler. Mısır unu çuvalını elimden düşürdüm ve içindekiler kuma döküldü.

Adamlardan biri, "Hey, çocuk," diye seslendi. İçine sokulmamış gömleği pörtlemiş göbeğini ortaya çıkartıyordu ve yağlı sarı saçları bronz yanaklarına yapışmıştı.

Ayağa kalktım, ağzım bir balık gibi açılıp kapanıyordu ama herhangi bir ses çıkarmayı başaramıyordum. Adamlar şapka-nın gölgesinde kalan yüzümü görebilmek adına başlarını, avı-nun boğazına atlamak için doğru açıyı arayan bir akal sürüsü misali çevirip eğdiler. Tepemdeki kavak ağacının adam asabi-lecek kadar sağlam olduğunu düşündüğümde nefes almayı unuttum.

Oğlanlar ya da Andy'den iz yoktu; çevremde sadece hara-retli bir şekilde kendi işlerine bakan öncüler vardı ve neler ol-duğunu fark edemeyecek kadar uzağımdalardı.

Sarışın olan, gözleriyle kampımızı taradı. "Burada tek ba-şına mısınız?"

Beynimi bu basit soruya cevap vermeye zorlarken bede-nimdeki tüm kan kafama ıktı. Hayır diyerek *remudayı* olaya dahil etmek istemiyordum. Ama düşününce bir insanın ihtiyaı olandan çok daha fazla erzakım vardı. Yalpaladım ama düşmeden önce kendime hâkim olmayı başardım.

Asker olamayacak kadar kır saçlı başka bir adam, "Doğru yere gelmişiz," dedi. "Zil zurna sarhoş olmuş bile."

Sarışın, " yleyse herhalde paylaşmaya itiraz etmezsin," dedi. "Hadi şu zıkkımdan biraz da bize ver."

  nc  adam tütün dolu ağzını şapırdatarak bana doğru eğildi. "Yurttaşlarını koruyan vatanperver askerlerden bir şey esirgemezsın, değil mi? Zulanı paylaşırsan senin bir vatanse-ver olduğunu düşünebiliriz." Konuşmaları takip etmeye çalışırken beyin h crelerim telaştan birbirine dolandı ama yine de adamın kastettiği şeyi kavrayamadım.

"Belki de anlamıyordur." Kır saçlı bana doğru daha da so-kuldu. Sanki ben İngilizce bilmiyormuşum gibi yavaş yavaş ve yüksek sesle, "Vis-ki," dedi.

Ateşte bir kıvılcım parladı ve yüksek çat sesi beni kendime getirdi. “*Yo no...*” diye İspanyolca başladım ama yaptığım hatarın farkına hızla vararak Çince’ye döndüm. “*Ngoh mm ming baak,*” dedim; kabaca, “Sizi anlamıyorum,” manasına geliyordu. Beni rahat bırakmaları için dua ettim ama sarışın gözlerini erzakımıza çevirdi.

“Belki de kendimiz bakmalıyız,” dedi. “O eyer çantalarında bolca şerbet bulacağımıza eminim.”

Açgözlü elleriyle eşyalarımızı kurcalamalarına izin vermezdim. Belki de onları korkutarak uzaklaştırabilirdim. Babam hep insanların anlamadıkları şeylerden korktuklarını söylerdi; eğer kafa karıştırıcı şekilde davranırsam onları korkutma olasılığım vardı. Andy on beş metre ötede belirdi ve durumu gördüğünde yavaşladı. Tekrar hızlanarak bana doğru gelmeye başladığında kafamı salladım. Eğer askerler bizi bir arada görürse şüphelenebilirlerdi. Arkadaki zayıf olan asker neye baktığını görmek için döndü ve ben hemen Çinceyi en kaba şekilde kullanarak, “Yazıklar olsun seni koca göbekli sarışın. Bir ayı bile kirpi yememesi gerektiğini bilir!” dedim.

Tütün çiğneyen askerle kır saçlı olan gergin bir şekilde birbirlerine baktılar, sarışın ise yüzünü buruşturdu.

Şu an vazgeçemezdim; eğer vazgeçersem zayıf olduğumu düşüneceklerdi. Kollarımı onlara doğru savurdum. “Çok fazla alkolün bağırsaklarınızın yavaş işlemesine neden olacağını bilmiyor musunuz? Uzaklaşın sizi kaplumbağa yumurtaları.”

Kır saçlı adam, “Belki de başkasına sorsak daha iyi olur,” diye önerdi.

“Evet gidin, kendi boyunuzda, cinsiyetinizde, renginizde ve zekânızda birini bulun,” diye onlara yabancı olan dilde devam ettim. “Ben de en az sizin kadar vatanseverim. Tenim sarı olabilir ama ben...” dökülmüş tahıla bir bakış attım, “mısır unu değilim ve beni bir lapa gibi ezip geçmeye hakkınız yok.” Mısır ununa tekme atarak en öndeki adamın çizmelerine

bulaştırdım. Sarışın bir adım geriledi ve kısa süre sonra silah arkadaşlarıyla birlikte uzaklaştı.

Derin bir nefes aldım ve Andy mutfak bıçağını elinde tutarak hızla yanıma geldi. Saçılmış mısır ununa baktı. "Ne oldu?"

"Viski arıyorlardı."

Yüzündeki endişeli ifade alaycı bir hâl aldı. "Belli ki yanlış yere gelmişler."

Yere çöktüm, midem yanıyordu. "Ya kim olduğumu... ya anlasalardı..."

"Anlamadılar." Andy hararetli bir şekilde mısır ununun kurtarabileceği kısmıyla uğraşmaya başladı.

Gözlerimi ateşe diktim ve panik şeytanlarını uzaklaştırmaya çalıştım.

Elime vurdu. "Düğmelerini sökmeyi bırak. Gerginken yaptığın hareketler beni delirtiyor. Gömleğini çıkar." İğnesini çıkardı ve gömleğimin kol düğmelerini tekrar yerine dikmeye başladı. "Güvendeyiz. Bu gece tek derdimiz lapanın içinden çıkan birkaç taş olacak."

Boynumu her yöne çevirerek etrafta daha fazla asker aradım. "Yarın kaleye gidemeyiz."

İçten bir şekilde, "Tamam gitmeyiz," dedi.

Birlikte hareket edeceğimizi ifade etmesi beni rahatlatı. "Hiç ilmeği düşündüğün oluyor mu?"

Alaycı bir kahkaha attı, sonra bana baktı ama parmaklarının ritmi bozulmadı. "Doğduğum günden beri ilmek hep aklımda. Bazen cellatlar düğümü atarken ipi on üç kez doluyor. Bu rahatça kaymasını sağlıyor. Eğer kenevirdense altı ya da yedi kez dolamak da yeterli oluyor. Eğer daha az olursa sallanırken sertçe tekme atman gerekiyor."

İşin bu boyutunu hiç düşünmemiştim, yutkundum.

Koluma vurdu. "Isaac hep, duruma olumlu tarafından bakmak kimseye bir şey kaybettirmemiştir, der. Yolu hızla kat ediyoruz ve kartallar bizi kanatlarının altına aldı."

Dikkatimi Andy'nin siyah ellerine verdim ve çatık kaşlarımı düzeltmeye çalıştım. İplik bileziğindeki, ilk günden beri taktığı taşın yanına ahşap bir düğme ve bir şekilde delmeyi başardığı iki tüylü tohum eklenmişti.

"Neden bunları topluyorsun?"

"Bir gün küçük kardeşim Tommy'yi tekrar göreceğim. Ona gittiğim yerlerden bir şeyler göstermek istiyorum."

"Tommy'nin öldüğünü sanıyordum."

"Öldü. Ama ölürken bu bilezik kolumda olursa cennete giderken yanımda onu da götüreceğime inanıyorum." Dikmeyi bırakıp bileğini uzattı. Süsler düzgün bir sıra halinde duruyordu. "Isaac bu taşı Tommy'nin bulması için pamuk kozasının içine saklamıştı. Toplama işini hızlandırmak için hep böyle saçma, aptalca şeyler yapardı."

Bilekliği çıkardı ve bana verdi. "Tommy taşın deliğinden birine baktığında o kişinin içindeki iyiliği görebildiğini söylediler." İğnesiyle tohumları işaret etti. "Bunlar 'Yankee Doodle' gecesinden. İkimiz ağacın altında otururken üzerime düştüler. Bu düğme ise Bayan Calloway'den. Arabasının zemininde buldum; o da bende kalmasını söyledi. Tommy onu begenecek."

Annemin bileziğini hatırlayarak ipi parmağıma doladım.

On farklı renkte yeşim taşıyla süslü o bileziği, babam aneme düğün hediyesi olarak vermişti. Bir keresinde New York'taki bir müşteri babama o bilezik için üç yüz dolar teklif etmişti. Eşsizdi ve bunun sebebi kuyumcunun ondan tek bir tane üretmiş olması değil, ailemden bana kalan tek şey olmasıydı. Elbette Lady Tin-Yin'i saymazsak. Annem bileziği hiç kolundan çıkarmadı; bu da demek oluyordu ki onu kendinden bir parça olarak görüyordu. Annem, dokunuşunu tanıyabileceğim kadar yaşamamıştı ama eğer yaşasaydı dokunuşunun da o yeşim taşları gibi pürüzsüz, nazik ve sıcak olacağını tahmin ediyordum.

İpliği parmağıma doladım ama ucu elimden kaçtı ve açıldı.

Kaliteli bir iplikti; kendi kafasına göre hareket eden cinsten. "Çok güzel."

Andy dikiş eşyalarını yere bıraktı. "Oğlanlara onlarla kalıp kalamayacağımızı sormanın zamanı geldi."

Başımla onayladım. "Onlara kim olduğumuzu açıklamayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Hemen cevap vermedi ama ateşin dumanı içinde geleceği görmeye çalışıyormuşçasına gözlerini kıstı. "Düşünmüyorum. O oğlanların bize sadece iyiliği dokundu. Ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi. Eğer yakalanacak olursak onlar masum olur."

"Kanun adamları onlara inanmayabilir."

"Beni endişelendiren kanun adamları değil. Ya Kitap üzerine el basmalarına rağmen doğruyu söylemezlerse? Tanrı arplarını sağlam ve temiz olarak teslim almak ister."

"Bizim için yalan söyleyeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Söleyebilirler."

Bilekliği tekrar onun bileğine doladım ve o da gömleğinin kolunun altına sakladı. Eğer oğlanlar İncil'e el basarak yalan söylerse umarım Tanrı onları affederdi. Benim geçmişim de çok temiz sayılmazdı.

Daha yumuşak bir sesle, "Onlardan Arp Şelalesi'ni sormalarını da isteyeceğim," dedi.

Kasvetli bir şekilde, "Hatırlıyorum," dedim. Gözlerini bana diktiğini fark edince yüzümdeki mutsuz ifadeyi silmeye çalıştım. "Paloma'yı alabilirsin."

"Teşekkürler ama onu senden alamam. Bir yerlerden başka bir hayvan bulurum merak etme. Sen gerçek bir hazinesin Sammy, tam anlamıyla. Seni çok özleyeceğim."

Düğmemi dikmeyi bitirdi ve ipi dişleriyle kopardı. Kendi ellerim bir şekilde gömleğin eteğini düğüm düğüm yapmayı başarmıştı ve şimdi o düğümleri açmaya çalışıyordum. Kanun adamları tarafından yakalanmanın mı, yoksa Andy'nin gitmesinin mi beni daha çok endişelendirdiğini bilmiyordum.

Bu vahşi arazide ağabeyini bulabileceğini nasıl düşünüyordu? Ulusal Muhafızlar onu bir kaçak, hatta Kırık El Çetesi'nin bir üyesi olarak kolayca tutuklayabilirdi. *Remudanın* koruması olmadan kolay bir hedef olacaktı.

Bana gelince, eğer oğlanlar bizi istemezse *ve* Andy giderse, tek başıma kalacaktım. Bu kolay olmayacaktı; özellikle de yol arkadaşlarımın aile gibi olduğu düşünülduğünde. Alevler, gözlerimin önünde bulanık parlaklıklar gibi görünmeye başladı.

WEST VE CAY BİR ŞEY YAKALAYAMADAN DÖNDÜLER. KALABALIĞIN gürültüsü hayvanları kaçırmıştı. Turp ve mısır unu lapalarımızla ateşin çevresine toplandık.

Yemeklerimizi yerken Cay, "Ee çocuklar, artık Kearny Kalesi'ne iki adım yol kaldı; görünen o ki yakında sizden ayrılacağız," dedi.

Andy bana dirsek attı. Konuşmak için ağzımı açtım ama Peety benden önce davrandı.

"Sizden sıkılmak başladık, *chicos*," dedi.

Andy ağzına atmak üzere olduğu yemişi yere düşürdü.

Cay, "Sıkılmaya. İngilizce konuş *vaquero*," dedi.

West, "Geceleri yılanlardan korunabilmeniz için size ip vereceğiz," dedi. "Ama unutmayın ip ayıları uzak tutmaz."

"Ayılar konusunda ne yapacağız?" diye sordum; başka bir ağaca tırmanmak zorunda kalma fikir ödümü kopartıyordu.

Cay, "Ayılar komiktir," dedi. "Aslında tek istedikleri şey çizmelerinizdir. Onları kemirmeyi severler. Ayak kokusunun onlar için güzel olmasıyla ilgili bir şey. Özellikle Peety'nin ayak kokusunun. O delik nasıl açıldı sanıyorsunuz?"

Peety'nin çizmelerine baktık. Hakikaten de başparmağı çizmenin derisinden fırlıyordu. Görmemiz için parmağını oynattı.

Andy, "Ayının ayağını kemirmesine mi izin verdin?" diye bağırdı.

"Ben deli değilim. Önce çizmeyi çıkardım. Ayı biraz kemirdikten sonra geri verdi."

Peety'nin yüz ifadesi ciddiydi. Ama West ve Cay'e baktığımda kahkaha atmamak için iki büklüm olduklarını gördüm.

"Ayı dedi ki, '*Gracias, seğor*', tadı *chocolate*" gibi."

Andy Peety'ye dik dik baktı. "Ayıp size, sizi çakallar ve pis ayak."

Cay gülmekten çatlamış bir sesle, "Durum şu çocuklar," dedi. "California'ya yeni bir sürü bulmak için gitmiyoruz. Biz de altın arayacağız ve sizin de bizimle gelmenizi istiyoruz. Ne dersiniz?"

Andy kollarını havaya kaldırdı ve bana sırtarak, "Evet!" diye bağırdı. Yüzüme bir gülümseme oturtmayı başardım ama elimden daha fazlası gelmedi. Talih bize gülmüş olsa da Andy'nin gideceğini düşünmek beni hâlâ rahatsız ediyordu. İçimde bütün iyi duyguların akıp gittiğı bir delik açıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde hepimiz ceplerimizi kontrol edip toplam yirmi dört dolar ve Yorkshire'ın yüzüklerini çıkardık. Yüzüklerin ne kadar edeceğini kimse bilmiyordu. Oğlanlara onların çalıntı olduğunu söylemeyi düşündüm ama büyük ihtimalle zaten bunun farkında olduklarına karar verdim. Bir sonraki taşra merkezi olan Laramie Kalesi'ne ulaşana kadar, yani bir ay yetecek erzaka ihtiyacımız vardı. West, alışveriş listesi yapmam ve toplam fiyatları çıkarmam için defterinden bir sayfa kopardı. Göz ucuyla Andy'nin parmaklarıyla saydığını ve dudaklarının kıpırdadığını gördüm. Kaçta kaldığını karıştırdı ve yüzünü ekşitti.

"Her şeyden yaklaşık elli taneye ihtiyacımız var," diye ekibi bilgilendirdim.

* (İsp.) Teşekkürler beyefendi. -çn

** (İsp.) Çikolata. -çn

Andy, "Peety'ye yeni çizme gerekiyor," dedi.

Peety ayağını altına aldı. "Hayır, yeni at nalları daha önemli."

Cay, "Bir gün tüm atları nallamaya yetecek kadar altın bulacağız Peety," dedi.

"Altın nalla nasıl yürüyecekler *hombre*?"

"Yürümelerine gerek olmayacak. Oturup tekila içebilecekler. Sadece bütün altın bitmeden oraya ulaşmamız gerek."

West kafasını tepenin üzerindeki kaleyi çizdiği defterinden kaldırmadı. "Er ya da geç ulaşacağız."

Peety gümüş mataranın kapağını açtı. Yudum almadan önce, "Sizin altın aramak isteğinizi biliyorum ama benim başka bir fikrim var," dedi.

Cay, "Neymiş o?" diye sordu.

"Meksika hükümeti Meksikalılara çiftlik açmaları için *mucho** toprak hibe ediyor. Madencilerin sığır ve ata ihtiyaçları olacak."

"Sürü gütmek isteseydim Texas'ta kalırdım."

West kömürü elinden bıraktı. "Unuttun mu, böyle bir şansın yoktu. Peety bir şey bulmuş gibi görünüyor. Biz et güdücü değil patron olacağız. İlk kez saygın bir şey yapacağız."

Cay çoraplarının içini dışına çevirerek, "Belki ben saygın olmamaktan hoşlanıyorumdur," dedi.

West iç çekti. "Buna niye şaşırmadım acaba."

Herkesin keyfi yerindeyken en olağan ses tonumu takındım. "Ee, alışverişi kim yapmak istiyor?"

Oğlanların hepsi ellerini kaldırdı.

"Mükemmel. Andy ve ben sizinle Platte Nehri geçidinde buluşuruz."

West, "Orası kalenin on beş kilometre ilerisinde," dedi.

"Biliyorum. Alışverişten hoşlanmıyorum." Ateşe tükürdüm. "Kadın işi."

* (İsp.) Çok, bolca. -çn

Andy bana kaşlarını kaldırsa da hemfikir şekilde, "Ben de," diye ekledi.

West Peety'ye baktı; o da omuzlarını silkti. Kendimi gelecek sorulara hazırladım ama Cay beni şaşırtarak, "Nasıl isterseniz," dedi.

Andy saymayı bırakıp parmaklarını dizlerinin üzerinde kenetledi. "Kaleye gittiğinizde Arp Şelalesi'ne nasıl gidildiğini de sorar mısınız?"

Cay çoraplarını bıraktı. "Oranın uydurma bir yer olduğunu sanıyordum."

"Öyle olduğunu söylemedim."

West şapkasını yukarıya doğru çekti. "Neden bilmek istiyorsun?"

"O yöne giden tanıdıklarım var. Belki onlara katılabilirim diye düşündüm."

West'in yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Peki, sorarız."

Cay çoraplarını eyer çantasının yanına vurdu. "Tamam tamam, bugün çok çalıştık ve yeterince eğlenmedik. 'Miss Mable's Table' zamanı geldi." İki âşığın mobilyaların altında buluşmasını anlatan o terbiyesiz şarkıya doyamıyordu.

Öksürdüm. O şarkıyı bunca insan içinde çalamazdım, hatta hiçbir şarkıyı çalamazdım. İnsanlar sesini duydukları an kemanın etrafına toplanırdı; ne kadar kötü çalınırsa çalınısın.

"Kollarım kement atmaktan ağrıyor. Ancak tıngırdatabilirim."

En azından böylece daha az ses çıkardı. Kemanımı kutusundan çıkarıp sol elimi sapa sağ elimi ise köprünün üzerine koydum. *Yaysız dahi çalsam Mi enfes anlamına geliyor babacığım.* Bu gece üç prens ve bir prenses için çalacaktım.

"*West Is Where My Heart Lies,*" diye duyurdum.

Normalde şarkı söylemeyi diğerlerine bırakırdım ama bu

* (İng.) Kalbimin Olduğu Yer Batı; West İngilizcede Batı anlamına geldiğinden aynı zamanda Kalbim West'te olarak da anlaşılabilir. -çn

şarkıyı çok fazla bilen olmadığı için yumuşak bir sesle şarkının sözlerini söyleyerek kemanımı tıngırdattım. Normalde huysuz olan Sol telim dahi diğerleriyle uyum içindeydi. Andy alto sesiyle tüm notaları doğru şekilde mırıldanıyordu.

Beni dinlerken West'in omuzları gevşedi ve gözleri parmaklarımı takip etti. Nakarat kısmı olan, *West is where my heart lies*, mısrasını söylerken gözlerim onunkilere kaydı. Ona karşı olan arzularımı fark etmesine olanak tanımadan hızla gözlerimi kaçırdım.

Herkes uykuya daldıktan sonra kemanımı aldım ve ırmağın kenarına gittim. Kurumuş otların üzerine diz çöktüm. Ay ışığı, etrafı sudaki yansımamı görebilmemi sağlayacak kadar aydınlatıyordu. Saçım her yana dağılmıştı ve yüzümü eksitmişim. Titredim ve şalım kaybetmemiş olmayı diledim. Babamın, benim için en yumuşak kuzu yününden Bayan Kurtz'a ördürdüğü şalım. Onu omuzumun üzerine koyarak, bir önceki şalım ve papatya desenli başlığımda olduğu gibi onu da kaybetmemi söylemişti.

Ama yine de kaybetmişim. Hem de babamı kaybettiğim günde.

Lady Tin-Yin'i kollarıma aldım; sıcak ahşabın tenime değişti eski bir arkadaşın dokunuşu kadar rahatlatıcıydı. Sonra Beethoven'ın Ay Işığı Sonatı'nı çalmaya başladım. Babam tıngırdatabildiği her müzik aletini severdi; elbette başta banço geliyordu ama gitar, arp, hatta başka bir şey bulamadığında çamaşır yıkama tahtası bile olurdu. Başka hiç kimse kederimi Lady Tin-Yin gibi anlayamazdı; acımı yaşlı üçlü vuruşlar şeklinde çalıyor, benim küçük dünyamı hüznüyle nelerle dolduruyordu.

Bir damla gözyaşı kararlılığımı delmeyi başardı, sonra bir tane daha ve kısa süre içinde hıçkırıklara boğulacak kadar

şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım. Yüzümü gömleğimin kollarına silerek sakinleşmeye çalıştım.

En azından artık kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. Keşke bir oğlan olsaydım. Bir oğul saygılı ve daha az sulu göz olurdu; gerçi belki bu, içindeki Yılan'dan kaynaklanıyordu. Bu çalıntı giysilerin içinde böyle darmadağın halde olmazdım. *Ve sen babacığım, yaşıyor olurdun.*

Elimi suyun üzerinde gezdirerek yansımamı sildim. Arkamdan bir hışırtı geldi ama baktığımda tek görebildiğim şey sazlıkları kıpırdatan rüzgârdı. Batmak üzere olan aya son bir bakış atıp diğerlerinin yanına döndüm.

Orada vardığımda West'in eski yün kabanını yatağımın üzerine yayılmış halde buldum.

ÖKÜZLERİN BÖĞÜRMELERİNE UYANDIM. KARŞIMDA WEST bir kolu başının altında, yumuşak bir şekilde nefes alıyordu. Yün kabanı beni bir koza gibi mükemmel sarmıştı.

Yavaşça döndüm. Birkaç parmak üzerimizde, beyaz eldivenlerle dolu bir çekmeceyi andıran sis başlıyordu.

Andy diğer tarafımı ısıtıyordu. Yüzü ekşidi sonra gevşedi. Kıvrık kirpikleri titreşti ve hâlâ uyanmamış olsa da kabanının eteklerini bir bebek battaniyesi misali kavradı. Bir eş, bir anne olabilecek yaşıydı ama masumiyetinin kalıntıları hâlâ üzerindeydi.

Kaybedecek bir şey kalmadığını düşünürken yanılıyordum. Eğer onun başına bir şey gelirse bundan kendimi sorumlu tutardım.

Gözleri titreşerek açıldı. Ellerini yumruk yaparak gerindi, sonra uykulu bir şekilde bana gülümsedi. Sessizce sabah işlerimizi halletmeye gittik. Irmakta bir avuç öncü yıkanmaya başlamıştı bile ama su, dokunmanın bile can yakacağı kadar soğuktu.

Kumaş parçalarımızı suya soktuk ve sıktık. Dizlerimizi sildikten sonra nehrin kenarında büyüyen vahşi nanelerden koparıp ferahlatıcı yapraklardan birini çiğnemesi için Andy'ye verdim. "Benle Bay Trask'ı bulmaya gelsen olmaz mı? Sonra ağabeyini aramaya gideriz."

"İsaac ailemden kalan tek kişi. Onu bekletemem."

"Ama Bay Trask bize düzgün erzak ve bir katır daha verebilir."

Yavaşça, "Aslında," dedi. "Peety, Princesa'nın bana ait olduğunu söyledi."

Tekrar sesim çıkabildiğinde, "Öyle mi?" dedim.

"Evet. Ben istemedim bile," dedi. "Dün gece onlarla gidebileceğimizi söylemelerinden sonra Peety, siz birbiriniz için yaratılmışsınız dedi. Bunu duruşlarımızdan ya da öyle bir şeyden anlamış. Sonra ona bakacağıma söz verdiğim sürece atın benim olduğunu söyledi."

"Bana neden söylemedin?"

"Şimdi söylüyorum." Bileğimi sıktı. "Dinle Sammy, senin yolun ayrı, benim yolum ayrı. Seninle gelsem bile Bay Trask'ın, bir kaçağı aramak için benimle, başka bir kaçakla gitmene izin vereceğine inanıyor musun? Özellikle de kanun adamları peşindeyken?"

"O iyi bir adam. Bize yardım edecektir."

"İyi bir adam olabilir ama aptal değil." Kaşlarını çatarak suya baktı. Balıklar yüzeydeki sinekleri yiyordu.

"Yine de ayrılmamamız gerektiğini düşünüyorum. Ya o işkoçlar gibi suçlularla karşılaşırsan?"

Bakışlarıma karşılık vermedi. "Kanun kaçaklarından korkmuyorum." Gözleri çamurun içindeki bir şeye kilitlenmişti. "Sence bu boncuk ne zamandır burada onu bulmamı bekliyordun? Eminim Tommy en çok bunu sevecek."

Fıçı şeklindeki boncuğu incelemem için bana verdi. Yanlarından oyulmuştu ve düz camdandı. Kızılderili kökenli görünüyordu.

Geri verdim. "Kırık El Çetesi hâlâ serbest. Onlardan korkmuyor musun?"

"Onlar sadece çalabilecekleri bir şeyleri olan kişilere saldırır. Ve benim kendimden başka hiçbir şeyim olmayacak. Bu boncuğu saymazsak."

“Ve Princessa’yı.”

Bana sertçe baktı ama cevap vermedi. Daha fazla zorlamaya karar verdim. Şimdilik. Kayayı her gün birazcık daha itersem sonunda dağın tepesine ulaştırabilirdim.

Kampa döndüğümüzde oğlanlar kalkmıştı. West temizlenmek için ırmağa gittiğinde kabanını Franny’nin eyerinin üzerindeki her zamanki yerine koydum. Beni ağlarken görmemiş olması için dua ettim. Her ihtimale karşı yüzüme huysuz ve somurtkan bir ifade takıp domuz pastırmamı normalden daha iştahlı bir şekilde kemirdim.

Kısa süre sonra Kearny Kalesi’ne giden yolu kaplayan ve beyaz yelkenlerini açmış yelkenliler gibi görünen arabaların arasına karıştık. Şapkamı indirebileceğim kadar indirdim ve ilerlerken eyerimin üzerinde huzursuzca kıpırdandım. Yolum iki yanındaki yoğun bitki örtüsü ancak öndeki arabanın hızında gidebileceğimiz anlamına geliyordu.

Arkamı dönüp Andy’ye baktım. Gözleri dalgın bakıyordu, düşünceleri arasında kaybolmuş gibiydi. Umarım bu, teklifimi değerlendirdiği anlamına geliyordu.

Dikkatimi Fransız kızlara karşı kullanabileceği ve karşılığında tokat yemeyeceği kalıpları ezberlemeye çalışan Cay’e verdim.

“*Je peux tu aider?*” dedi. “Bunu hatırlamak kolay. ‘Şu puşt tuz eder,’ dermiş gibi mi?”

“*Vous*” kullan. Çok samimi olmaman gerek. Yoksa kesin tokat yersin.”

“Hay lanet, bir tanesini yakalayana kadar her yanımda morarmış olacak.” Cay Skinny’yi ana yola paralel akan sığ bir dereye yönlendirdi. Sarı otlar arabaların sadece tepelerinin görünme-

* (Fr.) Sana yardımcı olabilir miyim? -çn

** (Fr.) Size. -çn

sine neden olacak kadar uzundu. Sulak yol ana yoldan birazcık daha serindi ve daha tenhaydı.

"Bir Fransız yakalamayı neden bu kadar istiyorsun?" diye sordum.

"Bu doğal bir şey, ben yarı Fransızım. Sen de bir gün kendine Çinli bir kız bulacaksın, değil mi?"

Bir gün tekrar Çinli bir kız *olabilmeyi* tercih ederdim ama başımla onayladım.

Peety arkamdan, "Çin çok uzak," dedi. "Belki burada kendine güzel bir kız bulabilirsin. California'da bir sürü Meksikalı kız vardı."

"Böyle espriler yapamazsın *vaquero*."

"Espri yapmıyorum. Bence Chinito kiminle isterse onunla evlenebilir. Eğer Avrupalılar Azteklerle evlenmemiş olsaydı Meksikalılar olmazdı." Göğsüne vurarak düğmelerinin kırıp daşmasına neden oldu.

Andy, kaşları eğlenir bir ifadeyle kıvrılmış yüzünü bana doğru çevirdi.

Cay, "Evet ama bu insanların seçme şansı olmadığı eski dönemlerde oldu," dedi. "Ya bir *señoritaya** razı geleceklerdi ya da İspanya'ya kadar kürek çeceklerdi ve kimse oraya nasıl döneceğini bilmiyordu. Bence Chinito'nun kendine bir Chinita bulması daha iyi." Cay omzunun üzerinden geriye baktı. "Değil mi West?"

West cevap vermediğinde duyamayacak kadar uzakta olduğunu düşündüm. Ama sonra kısık bir sesle, "Sanırım öyle," dedi.

Cevabı bir tokat gibi suratıma çarptı. Elbette farklı bir şekilde düşünceğini varsaymak gerçekçi olmazdı.

Peety sesini yumuşak bir tonda tutarak, "Problem de bu işte. Burada hiç Chinita yok," diye karşılık verdi.

"Sammy'nin babası Çinli bir kadını nereden buldu?"

* (İsp.) Kadın. -çn

"Bir çöpçatan annemi ona Guangdong'dan gönderdi," dedim.

Cay, "Bir fıçı çay ısmarlamak gibi mi?" dedi. "Bu yasal mı?"

"Kimse şikâyetçi olmadı."

"Özellikle de sen. Bunun için ne kadar ödeme yapması gerekti?"

"Yüz seksen sekiz dolar. Sekiz uğurlu bir rakamdır çünkü sekiz anlamına gelen 'ba', işlerin iyi gitmesi anlamına gelen sözcüğe benzer."

West tiz bir ıslık çaldı.

Cay şapkasının üzerinden kafasını kaşıdı. "İçkiyi içmeden önce şişeyi koklamamak biraz riskli değil mi?"

Arkamdan West'in, "Bu şu âna kadar seni hiç durdurmadı," diyen sesi geldi. Peety kıkırdadı.

"Riskli değil. Kaderlerimiz yıldızlarda yazılıdır, o yüzden çöpçatan doğum tarihlerindeki yıldızların konumundan yararlanılan bir formül kullanmış." Cay şaşkınlıkla kafasını önüne eğdi. Çevreme bakındım. Andy kaşlarını çatmıştı; büyük ihtimalle Tanrı'ya beni affetmesi için dua ediyordu. "İşe de yaramış. Babam hep annemin porselen bir çay fincanı kadar nazik ve sonbahar armudu kadar tatlı olduğunu söylerdi. Onu çok severdi. Şöminenin üzerine her gece en sevdiği içecek olan pirinç şarabını koyardı."

Peety, "Parasının karşılığını almış gibi görünüyor," dedi. "Ama güzel yemek yapabiliyor muydu?"

Andy, "Adam kendine bir eş alıyordu, kızartma tavası değil," diye mırıldandı.

"Bilmem. O konudan hiç bahsetmedi."

Franny'nin adımları hızlandı ve West beni geçip biraz önümden yürümeye başladı. Islak çakılların üzerindeki nal sesleri yağmurun ezgisi kadar rahatlatıcıydı. West'in kokulu çay kadar yumuşak sesi duyuldu, "Benim ne düşündüğümü bilmek istiyorsanız, bence insanları yıldızlara göre eşleştirmenin hiçbir

kötülüğü yok çünkü bu durumda en azından birileri bu eşleşme üzerinde düşünmüş oluyor. Birçok hıyar, uçkuru yüzünden kendini nikah masasında buluyor ve kızlar başka çareleri olmadığını düşündükleri için onlarla evlenmeyi kabul ediyor. Kısaca bu insanlık için adil değil." Kollarını kavuşturdu ve kabanının omuzlarının kırışmasına neden oldu.

Dengemi kaybedip Paloma'nın eyer elmasına tutundum. Durgun sular derinden akıyor olabilirdi ama West'i anlamaya çalışmak bulanık bir nehrin dibini görmeye çalışmak gibiydi.

Cay benekli atını Franny'nin yanına sürdü. "Bu, güzel bir hatun kucağına oturursa onu kovacağıın anlamına mı geliyor?"

West, "Orada istediği kadar oturabilir," dedi; o kadar sıradan bir şekilde söylemişti ki yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Ama tutamayacağım sözler vermem."

Cay, "Ben asla tutamayacağım sözler vermedim," diye itiraz etti.

"Sana verdin dediğimi hatırlamıyorum." West dilini şaklattı ve Franny sarı kuyruğunu hızla sallayarak öne atıldı.

Öğle vakti sığ deremiz, Platte Nehri'yle birleşerek bizi ana yola dönmeye zorladı. İki kilometre genişliğindeki nehrin üzerindeki adacıklar örülmüş bir saç görüntüsü veriyordu. Bir dizi beyaz çadır kıyı boyunca göz alabildiğince uzanıyordu. Sonra ahşap ve samandan binaların arasından mavi zemin üzerindeki yirmi dokuz yıldızıyla yükselen Şanlı Geçmiş'i gördük. Kearny Kalesi.

Cay'in omuzları çöktü ve şapkasının üzerinden kafasını kaşdı. "Bu bir kale değil." Kızıl saçlı, elbisesinin üzerinde puantiyeler olan bir kız omzunun üzerinden ona bakınca neşesi tekrar yerine geldi.

* (İng.) Old Glory, Amerikan bayrağının takma adı olarak kullanılır. -çn

Kızı takip etmeye başlamış olan Cay'ın arkasından, "Sizi geçidin orada bekleyeceğiz," diye seslendim.

Peety de onun ardından gitti. "Kaybolmayın *chicos*."

West önümde duraksadı. "Gelmek istemediğine emin misin? Büyük ihtimalle güzel yiyecekler vardır."

"Eminim." Düşünceli davranışı beni duygulandırmıştı ama kalenin içinde bir varil dolusu kremalı turta beni bekliyor olsa dahi aklımı çelemezdi.

Daha fazla itiraz etmek istermiş gibi ağzını açtı ama bir şey söylemeden tekrar kapattı. "Peki. Günbatımında orada olmaya çalışacağız." Dilini şaklattı ve Franny onu uzaklaştırdı.

Andy ve ben Platte Nehri'ni dolanan yolda ilerlemeye devam ettik. Kıyıda bodur pelin otları arasında direk gibi dümdüz yükselen uzun kavak ağaçları vardı.

Andy, "Ayrım'a ne kadar kaldı?" diye sordu.

"Bin yüz kilometre, şu anki hızımızla yaklaşık otuz dört gün."

"Bay Trask'ın oraya ulaşması ne kadar sürecek?"

"En az otuz gün." Benimle gelmek konusunda fikrini değiştirip değiştirmedini merak ederek ona baktım. "Platte'yi geçerken zaman kazanabileceğimizi umuyorum." Öncülerin aksine bizi yavaşlatacak arabalarımız yoktu.

"Bu sayıları nasıl bu kadar hızlı hesapladın?"

"Sana da öğretebilirim."

Üstteki düz kardeşlerini taşıyan yamuk alt dişlerini gösterdi. "Buna sevinirim."

Platte Nehri geçidine vardığımızda güneş alçalmaya başlamıştı. Bu geçit nehrin en sığ ve dar noktası olsa da karşı kıyıyı göremiyorduk.

Kıyı arabalarla doluydu; bazılarının tekerlekleri sökülmüştü. Öncüler hayvanlar yürürken arabaları yüzdürerek geçiriyor olmalıydılar. Ama kimse günün bu saatinde, sular bu kadar yükselmişken geçmeye yeltenmiyordu. Bazen tuzlu

dalgalar uzun otların arasına kadar yükseliyor, kıyıyı görünmez hale getiriyordu.

Andy, "Belki ileriye, daha az insan olan yere gitmeliyiz," dedi. "Güneş battığında geri dönebiliriz, karanlıkta daha az dikkat çekeriz."

Nehrin tersi yönde üç kilometre daha ilerledik, sonra atlarımızı suya burunlarını sokmaları için bıraktık. Elimizde eyerlerimiz ve sırtımda asılı Lady Tin-Yin'le, ırmaktan birkaç metre uzaklıktaki toprağın kuru olduğu yerde boy atmış üç kavak ağacının altına yerleştik; bunlar kilometrelerce mesafede gözümüze çarpan yegâne ağaçlardı.

Andy ortadaki ağacın altına çöktü ve Peety'nin sürüş eldiveninin parmaklarını teker teker, dikkatlice çıkardı.

"Birileri seni kanatları altına almış gibi görünüyor," dedim.

Yamuk bir şekilde gülümsedi. "Peety'nin öyle bir yanı var. Karşısındakinin duygularını anlayabiliyor. Atlarla olan ilişkisinden de görebilirsin. Sanki onlar söylemeden onları rahatsız eden küçük şeyleri hissedebiliyormuş gibi."

"Onların ayaklarını kendininkilerden çok düşündüğünü de unutma."

Güldü ve sonra gözleri ırmaktaki bir noktaya dikilerek sustu. Dalgın bir şekilde eldivenlerle kendini yellemeye başladı. Güneş sanki zafer parıltılarıyla gitmek istermiş gibi geldiğimizden beri daha da güçlenmişti. Ben de şapkamı çıkardım ve gömleğimin düğmelerini içliğime kadar açtım.

"Eşini doğum tarihine ve yıldızlara göre seçme konusundaki şeylere gerçekten inanıyor musun?"

"Annemle babam için işe yaradı ama tek bir örnek teoriyi kanıtlamaya yetmez. Bu arada Peety Fare Yılı'nda doğmuş."

Tek kaşını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun? Sadece yirmi bir yaşında olduğunu *düşünüyor*. Bundan emin değil."

"Ben eminim. Konuşmayı seviyor ama kendisi hakkında çok şey paylaşmıyor. Mükemmeliyetçi, yorulmadan çalışıyor ve zarif

şeylerden hoşlanıyor. Bu Fare olduğunu kesinlikle kanıtlıyor.” Gözlerim anlamlı bir şekilde kucağındaki eldivenlere kaydı.

“Kesinlikle Fare o zaman. Sanki bir şey anlatmaya çalışıyormuşsun da ben anlamıyormuşum gibi hissediyorum.”

“On iki ay burcu arasında Farelerle en uyumlu olanı Ejderhadır.”

Kızardığına yemin edebilirdim ama koyu teni bunu anlamayı zorlaştırıyordu.

Ağaca yaslandı ve şapkasının yukarıya kalkmasına sebep oldu. “Peety gibi bir adam benim gibi biriyle ilgilenmez.”

“Güzel görünüşlü, zeki ve mükemmel bir aşçı olan biriyle mi demek istiyorsun? Büyük ihtimalle haklısın. Sen onun için tam bir kâbus olursun.”

Eldivenlerle hafifçe koluma vurdu. “O kadar kolay değil ve bunu sen de biliyorsun.”

Dirseklerimin üzerinde geriye yaslandım ve ne demek istediğini bu kadar iyi anlayamamış olmayı diledim. Yüzümün çevresinde bir arı dolaşıyordu ve üfleyerek onu uzaklaştırdım. California’da ırklar arası evlenmeyi yasaklayan bir yasa olmasa da toplum hâlâ buna kötü gözle bakıyordu. Sürekli herkesin seni izlediği bir şekilde yaşamak hiç de kolay değildi. Başka birini bu duruma sokmak ise çok daha kötüydü.

Meksikalıların siyahlar hakkında beyazlar gibi düşünüp düşünmediğini bilmiyordum; Peety kesinlikle diğerlerinden farklıydı. “Fareler kendi kurallarına göre yaşarlar. Chinito kiminle isterse evlenebilir dediğini duydu.”

Omuzlarını silkti. “Hâlihazırda bir sevgilisi olabilir.”

Bir sevgilisi olduğundan hiç bahsetmemişti ama bir kızdan bahsettiğini duymuştum, Esme. Paloma’yı ilk aldığımızda ona Esme’nin katırları çok sevdiğini söylemişti.

“Her neyse, ben evlenmemeyi düşünüyorum. Çoğu erkek çocuk istiyor ve ben bir domuz gibi satılabileceği bir dünyaya çocuk getirmek istemiyorum.”

Bu bana mantıklı geldi. "Ama sana bakacak biri olsun istemiyor musun?"

Tekrar ağaca yaslandı. "Bana bakacak birine ihtiyacım yok. Senin de yok. Gerçi yola çıktığımız ilk gün ikimizden de çok umutlu değildim. O yılanı yakaladığımdaki yüz ifaden..." Dudaqlarını gülümsemesini bastırmak istemesine kıvırdı.

"Sadece kendi türümü öldürmek istemediğim içindi." Dudaqlarını büktüm.

"Ama senin türünün epey lezzetli olduğunu itiraf etmen gerekiyor." Ben gülümsemeye başladığım anda bana katıldı. "West'in hayvanı ne?"

"Tavşan."

"Uzun kulaklı olanlardan mı?" Ağzı açık kalmıştı, o kadar şaşkın görünüyordu ki gülmeye başladım. Kısa süre sonra ikimiz de kahkahalarla yeri yumrukluyorduk. Bir arı daha çevremizde uçuşmaya başladı ve Andy'nin gülmekten dolmuş gözleri yanımızdaki ağaca kaydı. Bir şey dikkatini çekmişti. "Orada çok fazla arı var." Daha ayrıntılı inceleyebilmek için boynunu uzattı. "O bir çizme mi?"

Çalı öbeğinin hemen yanında topraktan bir şey çıkıyordu. Çizme topraktan sadece bir ton daha açıktı.

Ayağa kalktı ve ellerini birbirine vurdu. "Belki de bugün Peety'nin şanslı günüdür."

Çizmeye doğru onu takip ettim. "Umarım çifttir. Çinliler her iyi şeyin çift olduğunu söylerler çünkü 'iki' kelimesi 'yeşim taşı' kelimesine benzer ve yeşim taşı iyi şans..."

Bir anda durup "Sammy," diye tısladı.

"Ne?" Sesindeki bir şey korkmama neden oldu.

Çalıya bakıyordu. Altındaki dalların arasına zenci bir adam dolanmıştı.

Yüzü bize dönük şekilde, cenin pozisyonunda yatıyordu. Saçları kandan keçeleşmişti ve arılar kafa derisine yumurtlamakla meşguldü. Gözleri yerine oyuklar vardı ve teni bir boya

gibi soyuluyordu. Kollarından parçalar eksikti; belki hayvanlar tarafından yenmişti.

Ağzım açıldı ama sesim çıkmadı. Andy'yi uzaklaştırmaya çalıştım ama o olduğu yere çakılı kalmıştı ve ağacın gövdesine göz hizasında kazınmış haç işaretine bakıyordu.

Onu kolundan çekerek, "Hadi gidelim," diye ısrar ettim. Eyerlerimizi alıp koştuk.

İNSANLARI TEKRAR GÖRENE KADAR İKİMİZ DE KONUŞMA-
dık. Bu sefer öncüleri görmek beni rahatlattı.

Andy terden sırlıslıkam olmuş yakasını çekiştirdi. "Birileri nasıl adam gömeceğini bilmiyormuş ya da belki de zenci olduğu için öylece bıraktılar."

"Belki mezar kazmak için vakitleri yoktu. Ya da kürekleri."

Andy, "Bana öldürülmüş gibi geldi," dedi. "Çizmelerini bırakmış olmalarına şaşırdım. Belki onu öldüren her kimse çizmelerin kirli olduğunu düşünmüştür."

"Oldukça çamurluydular."

"O anlamda kirli değil. Bazı insanlar siyahi birine ya da onun eşyalarına dokunmanın kendilerini kirleteceğini düşünüyorlar." İnsanların bizi görebilecek olmasını umursamadan şapkasını çıkardı ve kendini yelledi. Sonra geri takarak iç çekti. "O adam Isaac olmadığı için mutluyum."

Başım la onayladım. "Birilerine söylemeli miyiz? Belki Kırık El Çetesi'nin bir üyesidir."

"Siyahi olmasının o çetenin bir üyesi olacağı anlamına gelmediğini biliyorsun." Ses tonu suçlayıcı değildi ama yine de canımı yaktı.

Konuşmaya devam etti. "Her neyse, kime söyleyeceğiz ki? Ve neden?"

Paloma'yı birkaç çadırın arasından yönlendirirken durumu kabullendim. Siyah bir adamın ölmesi kimsenin umurunda

olmayacaktı. Zavallı adam. Bu kadar yolu gelip bir ağacın altında can vermişti. En azından birileri bir haç kazıyacak kadar zaman harcamıştı. Bu birilerinin onun ruhunu önemseydiği anlamına geliyordu.

Öncülerin arasında dolaşıp kamp yapacak güzel bir yer ararken oğlanların hızla geldiklerini gördük. Nefes nefese kalmış atlarıyla yanımızda durdular.

Cay, "Gitme zamanı çocuklar," diye bağırıp arkasına baktı. Gömleği yanlış iliklenmişti.

West küfrederek onun arkasında durdu. Cay elini kuzenine uzattı. "Özür dilerim, tamam mı? Altı tane ağabeyi olduğunu nereden bilecektim?"

West öfkeyle, "Her gördüğün eteklinin peşinden koşmak zorunda mısın?" dedi.

"Ben onların peşinden koşmuyorum. Onlar kucağıma düşüyorlar."

West, "Bunu son kez yapıyorum," dedi ve Franny'yi suyun kenarına çekti. Hepimiz onu takip ettik.

"Su ne kadar derin?" Andy gözlerini kısarak mürekkep gibi görünen şeride baktı.

"Merak etme Princessa *aguayı** seviyor."

"Ben onu düşünmüyorum."

Cay yolu daha iyi görebilmek için üzengilerinin üzerinde ayağa kalktı. "Eğer çok derinleşirse eyerin üzerinde ayağa kalk."

Andy kollarını kavuşturdu. "Benimle dalga geçtiğinizi biliyorum."

"Dalga geçmiyorum. Hadi, hadi! Gidelim."

Andy, "Peki," dedi. "Git, suyun üzerinde önce sen yürü o zaman."

"Peki, ben önden giderim." Cay atını topukladı. "İşte böyle." Ardından Andy gitti; onu Peety ve West takip etti.

* (İsp.) Su. -çn

Paloma bunu yapmak istediğinden emin değilmiş gibi kıyıda dolanıyordu. *Remuda* geriye, benim olduğum yere baktı. "Hadi kızım, bir gün çocuklarına anlatabileceğin bir macera olacak," diye Paloma'ya yalvardım.

Peety, "Katırların çocuğu olmaz," dedi. "Hadi gidelim Paloma."

Ama gitmiyordu.

West, Franny'yi geri döndürmek için dizginlerini çekti ama Peety kolunu tuttu.

"Güven bana Paloma, bunu yapabilirsin," dedi. Sonra Lupe'yi ilerletti ve *remuda* onları takip etti. Aramızdaki mesafe, akan ırmağın gürültüsü atların sıçrattıkları suyun sesini bastırarak kadar açıldı.

Bağırma sesleri zayıf bir şekilde kulağıma geldi. Katırlar üzerinde, ateş kırmızısı saçlarıyla kibriti andıran altı adam yoldan iniyor, her yöne dağılıyordu. Ağabeyler.

Aralarından biri bağırdı ve bizim olduğumuz yönü işaret etti. Korkunun buz gibi nefesini ensemde hissettim. Takip ettikleri kişi ben değildim ama öfkeli altı adam arkamdan koşuyorsa ayrıntıları çok dert etmiyordum.

Topuklarımı sertçe bastırarak, "Deh!" diye bağırdım. Paloma ileriye atıldı. *Remuda* tekrar durdu ve biz onlara doğru gitmeye uğraşırken Paloma'yı cesaretlendirmek için bağırdılar. Altmış metre ilerlemeyi başardığımızda geriye bakıp adamların kıyıda dolaştığını gördüm. İçlerinden biri yumruğunu bize doğru sallıyordu.

Diğerlerine yetiştiğimizde, "Ben iyiyim," dedim. Nefes nefese kalmış olmama rağmen umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyordum.

West Cay'e, "Devam et," diye bağırdı. Ve ilerlemeye devam ettik.

* * *

Batan güneşin nehrin üzerine yansıyan ışıkları, yeşil taşların üzerinde dolaşan eller gibi görünüyordu. Yüz elli metre ilerledikten sonra derinlik değişti ve su çizmelerime girmeye başladı. Soğuk karşısında tısladım ama cesur atım ilerlemeye devam etti. Aferin kızıma.

Oğlanlar eyer çantalarını sırtlarına astı. Ben de keşke battaniyeye saracak vaktim olsaydı diye düşünerek aynı şeyi Lady Tin-Yin'e yaptım. Bir damla su bile sesini bozmaya yeterdi.

Birkaç yüz metre kalmıştı. Su baldırlarıma yükseldiğinde oğlanların ayağa kalkmış olduklarını fark ettim; atları suyun içinde ilerlerken duraksamıyordu bile. Gözlerimi ovuşturarak nasıl bu şekilde dengede kalabildiklerine hayret ettim.

Andy, "Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye bağırdı.

Cay kaburgalarına dirsek atarak, "Gerçek erkekler ayakta durur," dedi.

Andy bana baktı ve yumruğuyla alnına vurdu. *Aptallar.* Ona avuçlarımı göstererek omuz silktim.

Paloma'ya, "Merak etme ben asla öyle yapmam," dedim.

Andy bacaklarını kaldırdı ve eyerin üzerinde diz çöktü. Ne yapıyordu? Beni yanlış anlayıp bu zorluğa hazır olduğumu düşünmüş olmalıydı. Az önce söylediğim şeyi yutmak zorunda kalacağımı fark ederek homurdandım. Asla asla dememeyi ne zaman öğrenecektim? Andy bu gece kendi turplarını kendi kesebilirdi.

Önümde giden West bir ayağı diğerinin önünde hafif bir açıyla dururken başparmaklarından biri cebine soktu.

Paloma'ya, "Belki görüldüğü kadar zor değildir," dedim; aslında daha çok kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

West kulağını bize doğru çevirdi. "Bence sen olduğun yerde kal."

Artık bunu yapmak zorundaydım. Bunu Andy'ye söylememişti.

Bacaklarımı yukarıya çekip diz çöktüm.

West, "Sammy," dedi, her zaman adımı söylerken yaptığı gibi sert ve bıkkın bir ses tonu kullanmıştı.

Yapabileceğimin en fazlası buydu. Popomun ıslanmamasını sağlayarak itibarımı koruyabilirdim. Paloma'nın boynuna sarılıp popomu havaya kaldırdım. Ne olacaktı ki? Sonuçta ben en gerideydim. Peety diğer kıyıya yaklaşıyordu.

Paloma yanlış bir adım atarak bağırdı. Altımda tökezleyince boynuna daha sıkı sarıldım. Düzensiz adımlarla tekrar basacak bir yer arıyor ama bulamıyordu; bense dengesini daha da yitirmesine neden oluyordum.

Sola doğru çok fazla yattı. Ah! Dondurucu su omuzlarıma kadar geliyordu. Paloma'yı bırakmak zorundaydım.

"Bunu yapabilirsin!" diye bağırdım. "Ayağa..."

Ağzıma dolan suları tükürdüm. Dehşet, bir bıçak gibi saplandı. Akıntı durmak bilmeden akan gözyaşları gibi beni sürüklüyordu. Tekmeledim ve kollarımı oynattım ama bir şey beni aşağı çekiyordu. Lady Tin-Yin. *Hayır!*

Tüm gücümle havaya ulaşmaya çalıştım.

Ama çok uzun süre beklemiştim. Keman kutusunun kayışı boynuma dolanmıştı, o yüzden onunla birlikte ben de batmak zorundaydım. Nehrin buz gibi parmakları beni aşağıya doğru çekerken sonunda kendimi boğmayı başardığımı fark ettiğimde neredeyse kahkaha atacaktım.

WEST BENİ ÖPÜYORDU. HAFTALARDIR BUNUN HAYALİNİ KURUYORDUM. Dudaklarının tadını ve nasıl hissettireceğini düşünüyordum. Ama hayallerimde bu hep ay ışığı altında oluyordu ve burnumu sıkıyordu.

Andy battaniyeyle örtülmüş göğsüme bastırıyordu. Akıllı kız.

Ah, West böyle yakınımda olman o kadar güzel ki... Gözlerim kapandı ve beni tekrar öpmesini bekledim.

Hafif çaresiz bir tonda, "Sammy," dedi. Hı? Gözlerim tekrar titreşerek açıldı ve sırlıslıkam olduğunu fark ettim. O kadar ıslaktı ki her göz kıptığında su damlaları yüzüme düşüyordu. *Yüzüyor muydun?*

Birdenbire göğsümdeki ağırlık kalktı ve yeni doğmuş bir bebek gibi nefes aldım. Kafamı kucağına doğru çevirip içimde ne var ne yoksa üzerine boşalttım.

Tekrar gözümü açtığımda Paloma yüzümü yalıyordu. Yün bir kabana sarılmış halde at battaniyelerinden yapılmış bir yataкта yatıyordum. Zihnimdeki pusu dağıtmak için kafamı salladım ve dirseklerimin üzerinde doğruldum. Katranağacının, ince kolları kaplayan yeşil bir gömleği andıran yapraklarının gölgesindeki bir yükseltideydim. Yüz adım ötemde oğlanlar, arabasını sudan çıkarması için öncü bir adama yardımcı oluyorlardı.

Yanlarında kuşluk vakti güneşinde kuruyan iki araba daha vardı. Andy'yi göremiyordum.

Neredeyse boğulacağımızı hatırlayarak, "Ah, Paloma," diye inledim. "Sen olağanüstü bir yaratıksın." Bir öpücük için elimi uzattım; o da öptü.

Yükselen güneş sabah sisinin son kalıntılarını silse de nem, görünmez ağırlığıyla havada asılı kalmıştı.

Andy göründü, elinde kaskatı kurumuş iki gömleğim vardı. Üzerimdekileri çıkarmış, onları kurutmuş, sonra tekrar üzerime giydirmiş olmalıydı. Yanımda yere çöktü. "Neredeyse ölüyordun. Ama ölmedin. Zihnin bedenine hükmetmesi hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Başımı hafifçe sallayarak onayladım, sonra ellerimi kırpık saçlarımın arasında gezdirdim. "Öğrenmediler, değil mi?"

"Neredeyse öğreniyorlardı. Seni karaya çıkardığımızda West gömleklerini yırtmak istedi ama onu durdurdum. Eğer yırtarsa ciğerlerini üşüteceğini söyledim."

"İyi düşünmüşsün."

"Beni burada yalnız bırakmadığın için çok mutluyum. Bu müzik kulağı olmayan kovboylarla bir başıma ne yapardım?" Sustu ve yumruğuyla ağzını tıkadı.

Kolumu dolayıp ona ağlayacak bir omuz sağladım. "Ah kız kardeşim. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim." Beni iterek eyer çantasından çıkardığı bir mendile birkaç kez sümkürdü. Cevabı duymak istemesem de sonunda sordum; "Lady Tin-Yin gitti mi?"

"Lady kim?"

"Kemanım."

"Evet, gitti."

Ellerimi gözlerime bastırdım.

Andy dilini şaklattı. Kibarca, "Hadi ama mataralarımızın su kaçırmamasına izin veremeyiz," dedi.

Başımla onayladım ama göğsümün sarsılmasını engelleyemedim. Lady Tin-Yin neredeyse altmış yaşındaydı. Büyükbabam ya da benim bildiğim adıyla Pèpère, onu Napolyon'un İtalya'ya karşı ilk zaferi olan Montenotte Savaşı' boyunca yanında taşımıştı. Savaş sırasında yaralıların ve ölülerin ardından yas tutanların acılarını dindirmişti. Babam onu sancı çeken Yılan bebeğine çalmıştı. Eşyalar tarihin kalıntılarını taşırlardı; bu da o kemanın olumlu enerjiyle dolu olduğunu gösterirdi.

Artık kemanım gitmişti ve geçmişimden kalan tek bir şey vardı: annemin yeşim taşı bileziği. Elbette onu da bir daha göremeyebilirdim. Ben Bay Trask'a ulaşana kadar bileziği satmış olabilirdi.

Andy'nin samimi gözleri endişeyle açılmıştı. Dizime vurdu. "Üzgünüm Sammy. Baban burada olsaydı kemanı düşünmezdi bile, sadece senin hayatta olmana mutlu olurdu."

Haklıydı ama babamı bir kez daha yüzüstü bıraktığımı düşünmeden edemiyordum. Derin bir nefes alıp gözyaşlarımı geri çekilmeye zorladım. "Bana Paloma düştükten sonra olanları anlat."

O konuşurken ben de kahve demledim. Başım dönüyordu ve kahve çekirdeklerini ölçen ellerim titriyordu.

"Hepimiz senin battığını gördük. Cay ve West bir çift susamuru gibi hemen arkandan suya daldı; biz de Peety'yle *remu-dayı* kıyıya getirdik.

Seni suyun dibinde, kayışın boynuna domuz bağı gibi dolanmış halde buldular. Kıyıya çıkardılar ama sen baygındın. Nefesini tuttuğun için ciğerlerine su kaçmamıştı. West sana nefes verdi. Umarım bu olurken uyanıktın," diye alay etti. "Sonra sen onun üzerine kustun."

"Sence anlamış mıdır?"

* 1796 yılında, günümüzdeki İtalya topraklarında, Fransa ile Habsburg Monarşisi ve Sardinya Krallığı arasında geçen ve Fransa'nın kazandığı savaş -çn

"Emin değilim." Elini çenesine koydu ve nclerle el sıkı-
şan oğlanları izledi. "Eminim bunu arzulayan birçok çiçekten
bal almıştır ama o çiçeklerden birinin kamışı yoksa aradaki
farkı anlayacağını hiç sanmam. Dudak dudaktır, özellikle de
soğuktan morarmıştı ve nehir çamuruyla kaplıyken."

Ağzımı gömleğimin koluna sildim.

"Gerçi hâlâ senin bir oğlan olduğunu düşünüyorsa bir süre
tüyleri yolunmuştı bir horoz gibi davranabilir."

Kısık bir sesle, "Aynı şeyi Cay ve Peety için de yapardı,"
dedim.

Kafasını yana yatırıp gözlerini kısıtı. "Bu konuda haklısın.
Kendimize iyi atlar bulduk."

Kahveleri doldurdum ve West'in fincanı dışındakilere çe-
ker koydum; o tatlıdan hoşlanmıyordu.

Oğlanlar nehirden döndü.

Cay, "Yılanlardan kurtulduğuna sevindim," dedi.

"Yılan mı?" diye sordum biraz tedirgin bir şekilde.

"Hayatta olduğuna, ocuk," diye yanıtladı.

Peety yanıma çöktü; göz kapakları ağırlaşmış, dudaklarının
kenarları aşağı doğru kıvrılmıştı. "*Lo siento. Es mi culpa.*"

şaşkınlıkla, "Neden senin suçun olsun?" dedim.

"Seni kollamıyordum... Esme gibi." Omuzları sarsılmaya
başladı.

Yine Esme'den bahsetmişti. Andy bakışlarını Peety'den
bana çevirdi. Esme hakkında soru sormaya fırsat bulamadan
Cay diğer yanıma geldi. "Onun değil, benim suçum. Çok hava
attım."

West ters ters Cay'e baktı, sonra fincanını alıp sırtını ağaca
dayadı. "Suçun o değildi."

Cay başını ne eğdi. "Ve bazen beynim yerime boynuzumla
düşünüyorum. Anlarsın ya?" diye kendini savundu.

Ne dediğini anlamaya çalışırken burnumu kırıştırdım.

* (İsp.) zr dilerim. Benim suumdu. -n

West benim yerime cevap verdi. "Elbette anlayamaz, o bir," bana sert bir bakış atarak öfkeyle gözlerini kaçırdı, "çocuk. Sen de bir çiftçi değilsin, her gördüğün tarlaya tohum atmayı bırakmazsan hepimizin ölmesine sebep olacaksın."

Cay, "Sen benden daha çok tohum atıyorsun," dedi.

"Üzerinde girilmez yazan tarlalara atmıyorum." West parmağıyla nehri işaret etti.

Cay'in boynundaki damar görünmeye başladı. Kuzenlerin arasındaki buzları kırmaya çalıştım. "Kimsenin suçu değildi; ırmağın suçuydu. İkiniz de hayatımı kurtardınız ve size minnettarım."

Peety yüksek sesle burnunu çekti. Sarılmak çok kız hareketi olacaktı; o yüzden koluna yumruk attım ama bunun da beni ele vereceğini fark ettim. O yüzden daha sert bir yumruk attım.

"Ah, *chico*," diye bağırdı, hâlâ gülümsemiyordu.

Aynısını Cay'e de yaptım.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" Yüzü gevşemişti.

"Ve West," dedim, "ayrıca..."

Kahvesinden bir yudum alıp tükürdü. "Sen buna kahve mi diyorsun?" diye beni azarladı. "Bu kahve değil, araba yağı." Fincanını ateşe boşalttı ve tekrar nehre yöneldi.

Andy kulağıma, "Tüyleri yolunmuş horoz," diye fısıldadı ve ciddiyetle göz kırptı.

Kahvemizi ve domuz pastırمامızı bitirdikten sonra nehrin kenarında Lady Tin-Yin'e veda etmek için sessiz bir yer buldum. *Sen benim ilk arkadaşımydın. Kimse beni takımına almazken sen hep yanımdaydın, bana insanları güldürmemi ve ağlatmamı sağlayan bir ses verdin. Birlikte o konservatuarı açamayacağımız için üzgünüm.*

Daha şimdiden kemanımın pürüzsüz hatlarına dokumayı özleyen parmaklarım seğirdi.

Andy yanıma geldi. Bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Sadece benimle birlikte gürül gürül akan maviliği izledi.

Tek kaybettiğimiz şey kemanım değildi. Yiyecek erzakımızın yarısı da nehrin dibindeydi. Buna rağmen sabahleyin şapkalarımızın tümünün kıyıya vurması hepimize mutluluk verdi. İnsan şapkasma ne kadar da kolay bağlanıyordu.

Atlarımıza binmeden önce West bir çuvalı açtı ve bana bir defter fırlattı. Sertçe, "Bunu kaleden senin için aldım, böylece hesap yapmak için benim defterimi alıp durmayacaksın."

"Teşekkürler," dedim ama sırtını dönmüştü bile.

Andy'ye, "Kimse Arp Şelalesi'nin nerede olduğundan emin görünmüyordu," dedi.

Andy başıyla onayladı. "Sorduğunuz için teşekkürler."

Ona katlanmış bir kâğıt parçası uzatırken, "Ama bir harita aldık," dedi. "Oldukça detaylı. Belki üzerinde senin şelale de vardır." Cebinden bir şey çıkardı. Altın yüzükler. "Para her şeyi almamıza yetti. Ama bunların ne kadar ettiğini de öğrendik. Tanesi iki yüz dolar. İyi para."

Oğlanlar atları nehrin kıyısından getirirken Andy ile ben de yeni haritayı inceledik. Cay'in eski haritasındaki basit çizgiler yerine bunda gölgeler ve yüzey şekillerini gösteren diğer taramalar vardı. Ayrıca yolculuğumuzun orta noktasına denk gelen Bağımsızlık Kayası gibi simgesel yerlerin çizimlerini de içeriyordu.

Andy parmağını yolun üzerinde gezdirdi ve Bağımsızlık Kayası'nın kuzeyindeki dağların orada, Ayrım'ın olduğu yönün üç yüz kilometre diğer tarafında durdu. "Burada ne yazıyor?"

"Saman Dağları."

Dağlardan gelen dalgalı bir çizgiyi işaret etti. "Ya burada?"

"Sarı Nehir."

Haritayı iyice yüzüne yaklaştırıp tekrar uzaklaştırdıktan sonra parmağını bir noktaya koydu. "Bu bana şelale gibi görünüyor."

Gözlerimi kısarık nehirle kesişen bir dizi kıvrımlı çizgiye baktım. "Ya da belki haritacı nehri öyle çiziyordur. Bu çizim güvenilirmez. Adı bile yok."

"Buna benzer başka çizgi görüyor musun?"

Sayfayı detaylıca inceledim. "Hayır ama bu yine de orada bir şelale olduğu anlamına gelmez."

"Öyle mi? Peki burada ne yazıyor?" Sarı Nehir'e giden yolu işaret etti.

"Facia Geçidi."

"Beni sinirlendirmeye çalışıyorsun."

"Hayır. Bunun o yöne gitmemen gerektiğini gösteren bir işaret olmadığını söyleme."

Alaycı bir kahkaha attı. "Büyük ihtimalle orada birilerinin ineği ölmüştür. Gerçek bir facia."

Akşama doğru gür Amerikan eriği çalılarıyla kaplı bir otluğa girdik. Kocaman kıvılcık ağaçlarının yaprakları üzerimize yağıyor ve altın rengi frenküzümleri çevreye bala benzer hafif bir koku yayıyordu. Açgözlülükle derin derin nefes alarak kokunun, kemanımı kaybetmenin hüznünü bastırmasına izin verdim.

West sabahtan beri hiç kimseyle konuşmamıştı.

Peety şırl şırl akan nehrin yayında misket üzümüleri gördü ve en dolu asmaları keserek giderken yiyebilmemiz için eyerlerimize taktı. Üzümler küçük yeşil çanlar gibi sallanıyordu. Sulu küreler ağzımın içinde patladığında hayatımda hiç bu kadar lezzetli bir şey yemediğime yemin edebilirdim.

Belki de ölümle yüzleştikten sonra hayat daha tatlı geliyordu.

NİSAN MAYISA DÖNDÜ. GÜNLER UZADI VE HAVANIN ISLAK

bir köpeği andıran hissi yok oldu. Arabaların kaplumbağa hızında gitmelerine neden olan dolambaçlı tepelerde hızla mesafe katetmiştik. Göçmen adamlar yokuş aşağı inen zikzaklarda devrilmemeleri için arabalarını tutmak zorundaydı. Kearny Kalesi'nden ayrıldığımızdan beri, iki haftadır başka ölü beden, kırılmış parmak ya da kanun adamı görmemiştik.

Ben Andy'yi haritadaki kıvrımlı çizgilerin şelale olmadığına ikna etmeye çalıştıkça o öyle olduklarından daha emin hale geliyordu. O yüzden ısrar etmeyi bıraktım. Ejderhalar çok fazla ısrar karşısında uçup giderdi.

Oğlanlar vurmamız için ağaçlardaki kuşları korkutuyorlar ve havaya kozalak atıyorlardı. Hareket eden şeyleri vurmak ağacı isabet ettirmekten daha zor olsa da yavaş yavaş geliştik. Andy gördüğü uzunca her şeyle kement atmaya çalışıyordu ama genellikle otlar arasında ilerlediğimizden hedefi, sık sık önünde giden Peety oluyordu.

Akşamüstleri West tek başına avlanıyordu.

Neredeyse boğulduğum gecenin ertesinde Cay gömleklerini havalandırırken West tüfeğini alıp yola koyulmuştu.

Cay, "Bekle, benim gelmemi istemiyor musun?" diye sormuştu.

West uzaklaşırken, "Hayır," demişti.

Cay benim bakışlarımı fark ettiğinde omuzlarını silkmişti. "Suratsız. Yarına geçer."

Ama geçmemişti. Ertesi gece de tek başına gitmişti ve kısa süre sonra Cay sormayı bırakmıştı.

Son zamanlarda West benimle tek başına kalmaktan da kaçınıyordu. Dil derslerine hep en geç o geliyor ve gece bana sırtını dönerek yatıyordu.

Laramie Kalesi'ne varmamıza üç gün, Ayrım'a ise on yedi gün kalmıştı. Arazinin düz olması ve genişleyen yol sayesinde hızımızı günde kırk kilometreye kadar çıkarmıştık. Bu süratle devam edersek Ayrım'a Bay Trask'ten önce varacaktık; elbette o hızını arttırmadıysa. Gerçi arabasını ve konvoyunu geride bırakıp bir at almadan böyle bir şeyi nasıl yapabileceğini bilmiyordum. Ayrım'a vardığımızda onu bulana kadar, geçen herkesin yüzünü tek tek inceleyecektim.

Andy'yi benimle Ayrım'a gelmeye ikna çalışmalarına tekrar başladım, eski sebeplerimi yineliyor ve yenilerini ekliyordum. *Remudanın* önünde gittiğimiz ender zamanlardan birinde, "Eğer Isaac oraya senden önce varacak olursa seni bekleyecek, değil mi? İkiniz de diğerinin oraya ne zaman varacağını bilmiyorsunuz," dedim. "Birkaç hafta geciksen ne olur ki?"

Cevabı yine aynıydı. "Senin yolun ayrı, benim ki ayrı."

Belki de sonunda inatçılık konusunda benimle yarışabilecek birini bulmuşum.

Zahra çalılılarıyla çevrelenmiş bir açıklıkta kamp yaptık. İnce bir bulut tabakası doğmakta olan ayı perdeliyordu. Yemekten sonra hem West hem de ben bulaşıkları yıkamak için kısa çöp çektik.

West bana, "Ben tek başıma yıkarım," dedi. "Sen atış talimi yap."

"On kereden dokuzunu isabet ettirebiliyorum zaten."

"O zaman düğümlere çalış," diye homurdanarak kirli tabakları topladı.

Andy, "Hâlâ yolunmuş bir horoz gibi," diye fısıldadı.

Dürülü yataklarımızı serdiğimizde Andy, "Bu gece romantik bir hikâyemiz var," diye duyurdu.

Cay, "Aa, ne güzel," dedi. "Hadi, elimi tut West. Bu, hikâyeyi daha özel yapar."

West alaycı bir kahkaha attı ve bir kumaşa sardığı kömürü defterine daha da fazla bastırmaya başladı. Oturduğum yerden su gibi görünen kıvrımlı çizgileri ve ağaçların başladığı gölgeleri seçebiliyordum.

Benim onu izlediğimi fark ederek kafasını kaldırdı. Dizlerime bakıyormuş gibi yaptım.

Andy başladı. "Bir zamanlar Bonita adında bir prenses yaşamış."

Peety, "Sonunda kahverengi adama yaraşır bir hikâye," dedi.

"Bonita, batıdaki Asil Günbatımı Diyarı'na hükmeden Kral ve Kraliçe Yılan'ın kızıymış. Yılanlar en rahat geceleri süründüğü için topraklarını seviyorlarmış. Doğudaki Görkemli Gündoğumu Diyarı'nda düşmanları tavşanlar yaşıyormuş. Sabahları erken uyandıkları için doğuda yaşamak onlara uygunmuş. Tavşanların kral ve kraliçesinin Zachariah adında, tüyleri siyah ve çakmaktaşı kadar parlak olan bir oğulları varmış."

Bir tavşan ve bir yılan. Seni sinsiz kız. Bakışlarımı Andy'ye çevirdim ama hikâyesine odaklanmıştı.

"İki ülkeyi bir göl ayırıyormuş. Tavşanlar yılanların pis ve ağzı bozuk şeyler, yılanlar ise tavşanların pamuk kafalı aptallar olduklarını düşündüklerinden bu iyi bir şeymiş. İki ülke de kendi sınırları dışına taşmadıkları sürece birbirlerinin işlerine burun sokmamayı kabul etmiş."

Cay, "Hangisi daha çok şans getirir yılan çenesi mi yoksa tavşan ayağı mı?" diye sordu.

Son derece sabırlı görünen Andy ellerini birleştirdi. "Bu yılan ve tavşana bağlı. Şimdi izninle hikâyeme devam edeceğim. Bir gün Bonita ve Zachariah aynı anda göle gitmişler. Kafaları eğdiklerinde birbirlerinin yansımasını görmüşler.

Bonita, 'Bir tavşan!' diye bağırmış hafif titreyerek.

Zachariah ise, 'Lanet olsun bu bir yılan,' diye karşılık vermiş." Andy Zachariah'yı seslendirirken sesini sert ve homurtulu yapmıştı; kıkırdamamak için kendimi zor tuttum.

West resmini bıraktı. Kömür parçasını parmaklarının arasında çevirmeye başladı.

"Gözleri gölü aşarak buluşmuş. Karşısındaki, Bonita'nın daha önce gördüğü tavşanlar gibi aptal görünmüyormuş; kulakları havada, sırtı dik ve tetikte duruyormuş.

"Zachariah'nın gördüğü yılanların aksine Bonita iğrenç ve pis değilmiş. Dolandığı dalda sarı ipekten bir kurdele kadar zarif görünüyormuş.

"Üç gece boyunca gölün kıyısında buluşmuşlar ama konuşmuyor, sadece birbirlerini izliyorlarmış. Dördüncü gecede Bonita, 'Sadece ot yiyerek nasıl o kadar büyük olabiliyorsun?' diye sormuş.

"Zachariah, 'Sanırım sen onca et yemene rağmen nasıl o kadar zayıf kalabiliyorsan aynı şekilde,' diye yanıtlamış. Kulakları yana kaymış. 'Beni yemeyeceksin, değil mi?'

"Bonita gülmüş, o da gülmüş. Ondan sonra her gece gölün kıyısında buluşmaya başlamışlar. Bazen Bonita tavşanın çevresinde dolanıyormuş ve birlikte ormanda zıplıyorlarmış. Asla onu ısırmayı düşünmemiş. Ve Zachariah onu o kadar nazik taşıyormuş ki kuyruğu asla çamura sürtünmüyormuş."

Peety çenesini sıvazladı. "Yılanların kuyruğu olduğunu sanmıyorum."

Cay, "Düşündüm de boyunları da yok," dedi.

Andy onlara sert sert baktı. "Hikâyeyi dinlemek istiyor musunuz yoksa istemiyor musunuz?"

Peety, "Özür dilerim, lütfen devam et," dedi.

"Bazen Zachariah o kadar yükseğe zıplıyormuş ki, hayatı boyunca yerden hiç yükselmemiş Bonita aya doğru uçacaklarını düşünüyormuş. Ama kısa süre sonra insanlar tavşan ve yılan âşıklardan haberdar olmuş ve aileleri birbirleriyle görüşmelerini yasaklamış. Söz dinlememelerinin cezası ölümmüş." Bu sözlerin içimize işlemesi için sustu; artık sessizliğe gömülmüş halde ona bakıyorduk. "O yüzden Kraliçe Yılan, Bonita'ya bir şans daha vermesi için kocasına yalvarmış. Kraliçe Tavşan da Zachariah'ya bir şans daha vermesi için kocasına yalvarmış. Kocaları kabul etmiş.

"Ama Bonita ve Zachariah nehrin kenarında tekrar buluşmuşlar. Birbirlerine cumartesi gecesi ile pazar sabahı kadar yakınlanmış. Zachariah kızın temiz kalbini seviyormuş, Bonita ise oğlanın kuvvetli omuzlarını.

"Bu sefer zıplayarak oradan gitmeyi planlıyorlarmış. Ama yılan muhafızlar ve tavşan askerler çalıların arkasında onları bekliyormuş. Ağlarını atmışlar ve kaçmaya çalışan çifti yakalamışlar."

Ellerini kalbine götürdü ve duyguyu vermek için duraksadı. Hareket eden tek şey, dizi titremeye başlamış olan Cay'di.

Andy sesini alçalttı. "Ama iki taraf da hemcinslerini öldürmüyormuş. Aileler âşıkları sonsuza kadar ayırmaya karar vermişler." Ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı. "Zachariah ayda yaşamayı talep etmiş, böylece Bonita nerede olursa olsun onu görebilecekmiş. Bonita güçlü bir çingırağı olması için ailesine yalvarmış, böylece Zachariah onu duyabilecekmiş. Şimdi her dolunayda âşıkları en parlak haliyle ışıltıyor. Bir gün hem asil hem de görkemli bir diyarda buluşmayı hayal ediyorlar."

Andy'nin gülümsemesi sanki dudaklarına sütün kaymağı bulaşmışçasına kulaklarına dek uzandı.

Cay, "Yok, daha neler," dedi. "Bir tavşanla bir yılanın üzerimde böyle bir etkisi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ee, hikâyenin ana fikri ne Sammy?"

Ters ters, "Ben ne bileyim," dedim ama gerçek aşkı hiçbir şeyin, aya gönderilmenin bile durduramayacağı olduğunu biliyordum.

West kaşlarını çatmış, defterine bakıyordu; kömür parçası avucunun içinde gizlenmişti.

Peety dikleştı ve kollarını dizlerine doladı. "Bence eğer herkes kendi sınırları içinde kalsaydı bu trajedi asla yaşanmazdı."

Cay, "Bu olamaz," diye itiraz etti. "Bonita ve Zachariah fırsatları varken kaçmalıydılar. Gidip yılan tavşan kırması bekler doğurmalıydılar."

West, "Bu mümkün değil seni aptal," dedi. Ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Andy bana göz kırptı. Bu basit hareketi bile ağzımdaki kötü tadın bir kısmını yok etmeyi başardı. Bir şekilde hep nasıl hissettiğimi anlıyor ve sadece bedenimi değil, zihnimi de kolluyordu. Onsuz ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu o kadar sık aklıma geliyordu ki sonunda şunu düşündüm: Ben onunla gitsem nasıl olurdu? Babamın niye California'ya gitmek istediğini öğrenme sevdasından vazgeçsem ne olurdu? Annemin bileziğinden vazgeçmiş olurdum. O sadece bir takıydı; yine de onun olumlu enerjisine bir kez daha dokunabilsem, onunla vedalaşma şansına sahip olsam içimdeki bazı kırık parçaların onarılacağını hissediyordum. Ama Andy güçlü omuzlarıyla benim dünyadaki kırılgan duruşuma halihazırda birçok açıdan destek olmuş; sadece parmaklarımı değil, içimdeki boşluğu da iyileştirmişti.

Kader akıntıya bir taş daha attı babacığım, yeni kararlar ve yeni yollar ortaya çıkardı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, oğlanlar uyuduktan sonra Andy'ye sokuldum. "Ben de seninle Arp Şelalesi'ne geliyorum."

"Sana söyledim..."

"Isaac'ın ailenden geriye kalan tek kişi olduğunu söylerken yanıliyordun. Ben de varım."

Beni incelerken kirpikleri aşağı yukarı oynadı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Ama bu kadar geldikten sonra babanın hayalinden vazgeçemezsin. Bir çift kaçak köleyle nasıl bir hayatın olabilir? Dinle Sammy. Sen akılı bir kı... ıı... insansın, Cay'in en halis cinsten diyeceği türden. Ama ben benim yüzünden hep göze çarpacağım."

"Ben de öyle."

"Bir köle olarak değil."

Söyleyeceklerimi yuttum çünkü bu konuda onunla tartışamazdım.

"Bay Trask'ı bulduğunda düzgün insanlarla birlikte olacaksın. O insanlar hak ettiğin hayatı kurmak için sana yardım edebilir."

Dirseğime yaslanarak doğruldum. "Zaten düzgün insanlarla birlikteyim. Sen benim ıssız bir yerdeki, efsanevi bir şelaleye tek başıma gitmeme izin verir miydin?"

Alaycı bir kahkaha attı. "Elbette hayır. Ama aramızdaki fark şu, ben nasıl hayatta kalacağımı biliyorum. Sen hiç çalışırken günde on beş kilometre koşmak zorunda kalmadın." Kendini sırtüstü yere bıraktı ve dudaklarını büzdü.

"Bildiğim kadarıyla sen de kurşundan kaçabilecek kadar hızlı değilsin, hatta bir ayıdan bile kaçamazsın." Ejderhalar kendilerine fazla güvenmeleri ve gerçekçi olmamalarıyla tanınırdı ama aynı zamanda eleştiriye açık olmadıkları için bundan bahsetmemeye karar verdim. "Kendi seçimlerimi kendim yapabilirim. Ve seninle kalmayı seçiyorum."

Belki asıl önemli olan yol değil, o yolda kiminle birlikte ilerlediğindi.

ÖĞLEDEN SONRAKİ MOLAMIZDA ANDY'YLE BİR KIZILCIK ağacının altına yayıldık, O defterimizdeki hesaplamaları yaparken ben de zihnimden Bay Trask'la aramızdaki mesafeyi hesapladım ve birkaç yüz kilometre ilerimizde olduğuna karar verdim. Haç şeklindeki çiçekler ılık esintide yüzümüze doğru uçuşuyordu. Bir ağaç ötedeki oğlanlar haritayı inceliyor, *remuda* ise yanlarında dolaşıyordu.

Princesa bağırdı.

Peety parmağını Cay'in atına doğru sallayarak, "Ne yaptığını gördüm Skinny," dedi. "Dişlerini kendine sakla."

Azarı işiten benekli at dişlerini West'in atına çevirdi.

West Cay'e, "Şirret atına sahip çık," diye bağırdı.

Cay, Skinny'nin koşum takımlarını yana çekti. "Kötü kızlar daha çok eğleniyor, değil mi Skinny?"

Ama şimdi *remuda*nın tamamı pire ile kaplılarmış gibi dövünmeye ve kıvranmaya başlamıştı.

Peety ellerini havaya savurdu. "Hayır, birilerinin kızgınlık dönemi geldi. Gidip soğuk nehirde durmaları gerekiyor."

Andy Princesa'nın kalçasına bakıp burnunu sıktı. "Bence koşmak onlara daha iyi gelir." Bana dönüp, "Koşmaları ve kramplarının geçmesi için sıcak su torbası," diye fısıldadı.

Peety önerisini başarıyla onayladığında doğru gördüğüme emin olmak için tekrar bakmam gerekti. Cay ya da West'in atlarla ilgili bir önerisini asla itirazsız kabul etmezdi.

Atlara binerken Cay, “Şapkalarınızın ipini sıkın,” diye buyurdu.

Hıza düşkün bir Kaplan olarak öne geçti. Pelin otlarıyla dolu geniş açıklıkta son sürat koştuk; uzakta mor rengi andıran bir kayalık görünüyordu. Bir yıl önce salına salına yürüyen Tsing-Tsing’e binerken bile kendimi çok rahat hissedemezdim. Babam çok hızlı gidersem düşüp boynumu kıracağımdan korktuğundan daha süratli bir at almak istemiyordu. Ama şimdi bir Pegasus’a biniyormuş gibi uçuyordum. Belki bu gün elli kilometre yapmayı başarabilirdik.

Atlar huzursuz enerjilerini attıktan sonra dibinde minicik bir dere akan alçak bir kayanın gölgesinde durduk. Su berraktı fakat balık avlamak için çok sığdı.

Paloma’nın eyerini çıkardım ve yüzümü yıkamak için derenin kenarına, onun yanına çöktüm. West derenin daha ilerisinde Franny’ye su içiriyordu. Uzun koşumuz bizi anayoldan birkaç kilometre uzaklaştırmıştı ama en azından meraklı gözlerden de kaçmıştık.

Havada hafif bir titreşim oldu; sanki göremediğim ama orada olduğunu bildiğim bir ayı kıpırdanmış gibiydi. Kafamı hızla yukarı kaldırırken tüm düşüncelerim duraksadı. Gökyüzünde sadece birkaç beyaz bulut vardı. Aklıma kaçışan hayvanlar geldi ve delirmişçesine etrafıma bakındım. Sesin geldiği yeri fark ettiğimde donakaldım.

Yeleleri ve kuyrukları savrula savrula çayırları yararak bize doğru koşan üç at vardı. Üzerlerinde ne binici ne de eyer vardı.

Yabani atlar.

Peety ve Cay eyerlerini kızılık ağacının gölgesine taşırken benim dikkat kesildiğimi fark ettiler.

“A... a... atl...” diye kekeleyerek işaret ettim.

Herkes aynı anda konuşmaya başladı. Peety anlayamayacağım bir hızla İspanyolca cümleler kuruyordu; o yüzden dikkatimi onun yerine Cay’e verdim.

Skinny gelen atlara doğru şehvetle koşarken, "Skinny, geri dön seni inatçı şıllık!" diye bağıırıyordu. "Eğer o orospu çocuğun seni düzmesine izin verirsen seni bu yabani ot kaplı çöplükte bırakır giderim."

Skinny aygırlara doğru koşmaya devam ederek Cay'ı hiçe saydı. Lupe de hemen arkasındaydı. Cay ve Peety eyerlerini yere atıp atlarının arkasından koşmaya başladılar.

Andy, "Nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı.

Peety, "Atlarımızın hamile kalmasına izin vermeyiz!" diye cevapladı. "Princesa'yı bağla!"

Andy oynak Princesa'yı kızılçık ağacına bağlamaya çalışırken Franny de West'ten kaçıp dörtnala gitmeye başladı. Remudanın aygırlarla ilgilenmeyen tek üyesi poposunu derenin ortasına batırıp çıkaran Paloma'ydı.

Andy, Princesa'nın kayışını bağlarken ben de kuru üzümlele atı oyaladım.

Güzel kısıraklara aç olan iki aygır Skinny ve Lupe'nin yanına vardı. Kısıraklar koşmayı bırakıp aygırların kendilerini koklamasına ve dürtmesine izin verdi.

Cay atların olduğu yere ulaştı ve binici kırbacını havaya kaldırdı. "Kışt, sizi azgın serseriler! Uzaklaşmazsanız sizi kırbaçlayacağım."

Onlara on metreden bile daha kısa bir mesafede, arzıyla salyaları akan siyah bir aygır Franny'nin üzerine çıkmaya çalışıyordu. West Franny'nin dizginlerini bir yuvarlak çizmesini sağlayacak şekilde çevirerek aygırın düzgün bir aç bulmasını engelledi.

Rahatlamak için yalvaran zavallı aygırın görüntüsü karşısında gömleğimin eteğini burdum. Franny de aynı durumdaydı. Bu onların suçu değildi. Bahar gelmişti.

Aygır dişlerini birbirine vurdu ve kanımı donduran bir çığlık attı. Geriledi ve ön ayaklarını Franny'nin sırtına koydu. West kırbacını aygırın yan tarafına indirdi.

Şimdi aygır rahatsızlığının kaynağının West olduğunu anlamıştı ve tekrar çılgılık attı. Canavar ön ayaklarını neredeyse üzerine basacak şekilde West'e doğru savurunca çılgılık attım. Sonra aygır koca başını aşağıya eğip West'in omzunu ısırdı. West küfrederek kollarını kavuşturdu ve gerilerken Franny'ye takıldı.

At West'i öldürebilirdi. Bunu fark etmek karnıma yumruk yemiş gibi hissetmeme neden oldu. Ben onun için sadece bir can sıkıntısı olabilirdim ama o benim bu dünyada değer verdiğim birkaç kişiden biriydi. Benim hayatta kalmam onun-
kine bağlıydı.

Andy'yi tuttum.

"Ağaç!" diye bağırarak meşeyi işaret ederek. "Kemendin!" Parmağımla bir yuvarlak çizdim.

Andy ne demek istediğimi anlamıştı. Princessa'nın eyerinden kemendi çıkardı, Paloma'nın eyerindekini de. Altı metrelik tek bir ip yeterli olmayacaktı. Iskota düğümü atmaya hatırlıyor olması için dua ettim.

Tabancamı kılıfından çıkararak West'e doğru koştum; Franny'ye ve West'e çok yakın durduğu için henüz aygırı vuramayacağımı biliyordum. Silahımı havaya doğrulttum ve tetiği çektim.

Aygır ağzından salyalar akarak kafasını kaldırıp etrafa baktı. Gözleri beni buldu.

"Onları rahat bırak yoksa seni tek atışta deviririm," diye bağırırken rahat nişan alabilmek için hayvanın sabit durmasını diliyordum. Sabit kalmak yerine bana doğru atıldı.

Otların arasında bacaklarım beklemediğim bir hızda koşmuş olmama rağmen aygırdan koşarak kaçamazdım. Bu bilinen bir gerçektir; gerçi birçok kişi bunun yanlış olduğunu kanıtlamak uğruna can vermişti.

Bir oğlan olmak gibi, koşmak da benim güçlü yanlarımdan biri değildi. Meşe ağacına doğru atıldım ama birdenbire

gözüme çok uzak görünmeye başlamıştı. Andy ve kemendinin görüntüsü koşmaya devam etmemi sağladı.

Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissetmeye başladığım anda Andy kemendini savurdu ve aygırı boynundan yakaladı. İşte bu! Andy hızla ipin diğer ucunu ağaca bağlamakla uğraşmaya başladı. Bu kısmı izlemedim çünkü ağacın çevresinde deli gibi koşmakla meşguldüm. Eğer ipi sağlam bağlanmamışsa atın kendini kıştırması daha iyi olurdu.

Sonunda birkaç turu tamamladım ve atın boynundaki düğümün yeterince sıkı olduğuna karar verdim. Uzaklaştım ve Andy'yle birlikte nefes nefese yere çöktük. Tekrar hareket edebileceğimi sanmıyordum ama silah sesi dizlerimin üzerine kalmama neden oldu.

Uzakta iki aygır yere yığıldı. Skinny ve Lupe gergin bir şekilde zıplıyorlardı ama iffetleri korunmuştu.

Andy ve ben ayağa kalkıp Franny'ye yaslanmış olan West'in yanına gittik.

West bıkkın bir şekilde, "Sammy," diye homurdandığına göre ağlıyor olmalıydım. Andy Franny'yi bağlarken ben de West'in yere uzanmasına yardımcı oldum. Başının altına battanileri koyduk ve kanla kaplı gömleğinin düğmelerini açtık.

Gözyaşlarımı sildim. Yara omzundan başlayarak göğsünün sağ tarafına doğru iniyordu. Ne kadar çok kan aktığını görünce mideme kramp girse de şu an kız gibi davranmanın zamanı değildi. Kanı West'in bandanasıyla temizleyerek yarayı inceledim. Kemiğini görebiliyordum.

Andy'ye, "İğneni getir," dedim.

Eyer çantasını almak için koştu.

Arkamdan bir silah sesi daha gelince zıpladım. Siyah aygır meşe ağacının altında yere yığılmıştı.

"Hayır." Homurdandım. Peety aygırın yanına diz çökerek başını eğdi.

West inledi ve ben kolumu boynunun altına koyarak nefes alıp verişini dinledim. Kesik kesik nefes alıyordu.

“Nefes almak yeterince önemsenmiyor.” Babamın sözlerini tekrarladım. Sonra West’in beni taklit etmesi için derin derin nefes almaya başladım.

Yüzünü boynuma gömdü ve nefes aldı.

Andy dikiş takımı ve bezlerle geri döndü. West’e Peety’nin matarasını uzattı fakat West ağzını kapayarak yüzünü tekrar boynuma gömdü. Andy yarayı temizledikten sonra sakın ve çabuk bir şekilde dikmeye başladı.

West iğne ilk battığında kesik bir nefes aldı ve burnu kulağıma sürtündü. Sonra sessizliğe gömüldü. Andy’nin işi bittiğinde yüzümün ona yaslanan tarafı ıslaktı. West baygındı; onu nazikçe tekrar yere yatırdım.

Diğer oğlanlar *remudayı* sakinleştirmiş ve yanımıza gelmişti. Cay’ın elleri cebindeydi, Peety ise gergin bir suratla yere bakıyordu.

Cay, “Burada kalamayız,” dedi. “Akbabalar yakında gelir ve atları korkutur.”

“Onu hareket ettiremeyiz,” diye itiraz ettim. Onu kaybetmeyi göze almayacaktım.

“Onu derenin yukarisına doğru götürüp ölü atlardan uzaklaştıralım.” Cay gözlerini kısarak uzaktaki kaya yığına baktı. “Kimse ölü atların yakınında uyuyamaz. Bu konuda bana güven.”

Herkes bana baktı. Andy hafifçe başını aşağıya eğdi.

Nefesimi verip başımla onayladım.

Peety tek kaşını kaldırarak, “Belki de gitmeden önce o *cabalos** için bir şeyler söylemeliyiz,” dedi.

Hepimiz şapkalarımızı çıkardık.

Cay, “Yüce Tanrım, aygırlarını sana beklediğinden önce göndermek zorunda kaldığımız için özür dileriz,” dedi. “Sanı-

* (İsp.) Atlar. -çn

rım onların da bizim gibi, oldukları şey olmaktan başka şansları yoktu. Toprakdan geldiler toprağa dönüyorlar, vesaire."

Andy, "Amin," diye ekledi. "Hadi gidelim."

Biz West'i dikkatlice battaniyenin üzerine yatırırken Peety de *remudanın* kayışlarını çekti. Sonra hepimiz battaniyenin bir köşesinden tutuk.

Aygırlar görünmez olana kadar onu derenin yukarısına taşıdık ve birbirine yaslanarak yeşil bir gölgelik oluşturan iki kavak ağacının altına kamp kurduk. Andy, West'in kanlı gömleğini çıkarmama yardımcı oldu, sonra gömleği alıp dereye gitti. West'in hâlâ kan sızdıran göğsüne kumaş parçaları bastırdım. Daha fazla dikişe ihtiyacı olabilirdi. Ama hemen değil.

Peety boş gözlerle atları tımarlamaya başladı. Cay de sessizleşmişti. İdareyi eline alan kişi Andy'di.

"Hey sen, sarışın, oraya kök mü salacaksın? Git biraz odun topla. Ve sen, çikolata, tımarlaya tımarlaya atları kel edeceksin. Biraz su taşı."

Cay o gece Laramie Kalesi'ne gitmeye karar verdi. Doktora, tıbbi malzemeye ve yemeğe ihtiyacımız vardı. Yeşil gözleri soluk yüzünde daha da parlak görünüyordu.

O eşyalarını Skinny'ye yüklerken kısık sesle, "Sabahı bekle," dedim.

Yumurğunu şakağına bastırdı. "Daha önce de geceleri at sürdük."

"Yorgunsun, Skinny de öyle." Çok anaç davranmadığımı umuyordum.

Bana yamuk bir şekilde gülümseyip atına atladı.

WEST'İN YANINDA UYUYAKALDIM AMA HER İNLEDİĞİN-
de uyandım. Sonunda güneş yüzüme vurmaya başladığında kalktım. Çayır, devasa mantarlara benzeyen bodur ağaçların gölgesindeydi. Yol görünürde olmadığından ve etrafta kimse bulunmadığından dünya yabancı görünüyordu; sanki içinde sadece bizim yaşadığımız bir ülkeye varmıştık. Kanun adamlarının faaliyet alanı dışında olmak beni rahatlatsa da bu rahatlık kalıcı değildi. Sonsuza kadar burada saklanamazdık.

Peety, West'in tüfeğini alarak avlanmaya gitti ve Andy de ona eşlik etti. Giderlerken onlara, eğer bulabilirlerse gelirken yabancı barsama otu getirmelerini söyledim. Babam serinletici barsama otunu morluklarıma ve çiziklerime sürerdi. Belki ot, West'in de acısını biraz dindirirdi.

Sargılarını değiştirmeye başladığımda irkildi. Ona viskiyi gösterdim ama dudaklarını çizgi haline gelecek şekilde bastırıp kafasını çevirdi.

"Peki. Yaralarını temizlerken bir hikâye anlatmama ne dersin?" İtiraz etmeyince anlatmaya başladım.

"Ben çocukken babamla New York'taki tek Çinli aileydik. Bizden bir sokak aşağıda bir pastane işleten Bay Wong da Çinliydi ama onun ailesi yoktu. O yüzden her dışarı çıktığımızda insanlar bize bakıyordu.

Ben altı yaşındayken şehre bir sirk geldi." Bunun neredeyse tam on yıl önce olduğunu fark edince duraksadım. Gelecek

hafta on altı yaşına basacaktım. "Gitmek için babama yalvardım ama büyük ihtimalle bizim de insanların gözlerini dikerek ve parmaklarıyla işaret ederek izleyecekleri bir gösteriye dönüşeceğimizden çekindiği için beni sirke götürmek istemedi. Ben Yılan Yılı'nda doğdum..."

Kaşlarının bir anlığına çatıldığını fark edince duraksadım. "Bu kötü bir şey değil," diye ekledim. "Yılanlar iyi şans getirir." Benim bu konuda bir istisna olduğumdan bahsetmedim. "Her neyse, ben senin yerine olsam bu kadar çabuk yargılamazdım, sen de Tavşan Yılı'nda doğdun."

Şaşkınlıktan tükürüğü boğazına kaçtı; sanırım birçok erkek kendilerinin tavşandan daha yırtıcı bir hayvan olduğunu düşünmeyi tercih ederdi. Devam etmeden önce öksürüklerinin kesilmesini bekledim. Bu sırada sevimli görünüşlerine rağmen Tavşanların duyguları hakkında konuşmaktan ne kadar rahatsız olduğunu ve eğer çok kişisel konulara girilirse zıplayarak uzaklaştıklarını düşündüm. Elbette West ne kadar zıplarsa zıplasın şu halde çok uzağa gidemezdi.

"Yılanlar hayır cevabını kabul etmez."

Tekrar boğazını temizledi ama duymazdan geldim.

"O yüzden babam pes etti ve beni götürdü. Ben zebraların çizgilerini sayarken kalabalık bir çocuk grubu etrafımda toplandı ama zebralarla ilgilenmiyorlardı. Bana bakıyorlardı.

Küçük bir kız, 'Eminim halat gibidir,' dedi. Saçımdan bahsediyordu; üzerine oturabileceğim kadar uzundu. Babam örmeden önce hep nazıkçe tarardı, aynı Peety'nin atların kuyruklarına yaptığı gibi."

West tek kaşını kaldırdı ve bir anda paniğe kapıldım. Elimi umursamaz görünmesini umduğum bir tavırla havaya savurdum. "Çinli oğlanların hepsinin uzun örgüleri vardır. Bu bir tarz."

Kaşını indirdi ve ben de hızla hikâyeme devam ettim. "Kızın babası ona, 'Hayır bir yılan gibi ve eğer onu rahat bırakmazsan seni ısırır,' dedi.

Kız merakına yenik düştü. Bana doğru yaklaştı ama ben ona dönmedim. Sonra tam elinin saçıma uzandığını hissettiğim anda hızla dönüp, 'Bö!' diye bağırdım.

Herkes benim yerime ona kahkahalarla güldü, özellikle de babam."

West gülmeye başladı ama hareket etmek canının yanmasına sebep oldu. Yüzü buruştu ve alnına ıslak havlu koyarak tekrar rahatlayıp gözlerinin kapanmasını bekledim. Ona, Homeros'un 'yalancı ölüm' diye tasvir ettiğı güzel ve dinlendirici bir uyku diledim.

Bir süre sonra Andy ve Peety bir çayır tavuğıyla geri döndüler. Andy'nin tavuğı kaynar suya batırmasını izledikten sonra Peety ve ben dereye doğru onu takip ettik.

Andy tavuğı Peety'ye uzattı. "Hadi."

Peety tavuğı bir elinden diğerine atıp durarak, "Ah, çok sıcak Andito," dedi.

Andy, "Hokkabazlık yapmayı bırak da şunu yol," dedi. Bana göz kırptı. "Ben yakaladım, o yüzden bugün yemeğı o pişirecek."

Sonra Peety'nin kemerinin arkasından bir demet gri tüylü yaprak çıkardı. "İstediğın ot."

Onlara teşekkür edip otları nehirde yıkadım. Barsama otunu lapa haline getirmek için ezerken, "Canı yanıyor," dedim. "Ona viskinden biraz içirmeye ne dersin Peety? İçmek istemediğini biliyorum ama bu acil bir durum."

Tavuğun tüylerini yolarken, "Hayır, *chico*. Bunu yapamazsın," dedi.

Andy, "Dikkat et! Kanatlarını koparacaksın," diye uyardı.

"Önemli değil, nasılsa tavuğun artık onlara ihtiyacı yok. West'in içkiyle, viskiyle ilgili *uno problemosu** vardı."

* (İsp.) Bir sorun. -çn

“West’in mi?” diye tekrarladım sanki başka biri hakkında konuşuyor olabilirmiş gibi.

“Daha on yaşında falandı. Babası hiç kimseyi sevmezdi, siyahları, kırmızıları, sarıları, hatta kendi oğlunu bile. Cay’ın ailesi onu yanına aldıktan sonra bile babası hâlâ West’in burasını incitebiliyordu.” Yumruğunu kalbine vurdu. “Belki artık yaşamak istemiyordu. Belki içi o kadar acıyordu ki tamiri mümkün değildi.” Tavuğu yolmayı bıraktı. “O yüzden birçok kez kaçtı. Cay onu hep elinde şişeye bir yerlerde sızmış halde bulurdu. İçtikleri hep kaliteli şeyler de değildi. Bazen çok kötü şeylerdi. Zihnini şeytanlarla dolduran şeyler. Belki o şeytanlarla uğraşmak babasınıninkilerle uğraşmaktan daha kolaydı.”

Göğsüm sanki birileri boğazımdan aşağıya zehir dökmüş gibi yanıyordu. Andy tavuğu elinden aldı ve yolmaya devam etti.

Peety ellerini bir beze sildi. “Bu on dört yaşına gelip de *El Rancho*’da çalışabilecek kadar büyüyene kadar sürdü. West huzuru hayvanlarda buldu. Ama o şeytanlar şişenin içinde hep onu bekliyor. O yüzden içmiyor. Şimdi anlıyor musun?”

Başımla onayladım ve lapayla birlikte West’in yanına döndüm. Şu an durumu sabitti; ateşi yokmuş gibi görünüyordu ama yüzü ölü beyazıydı. Derin uykuda kirpiklerinin titreşmesini izledim ve onu içten içte yiyen yaraları düşündüm.

Peety yemek yaparken onu izlememizi istemiyordu, o yüzden Andy’yle derenin kenarında oturduk. Su, kıyılarında yaşanan ıstıraptan habersiz bir keyifle akıp gidiyordu. Daha az kayalık olan diğer kıyıda sarı otlar ve birbirlerine dolanmış sazlıklar bitmişti.

“West’in başmda durmaktan bir griffin heykeli gibi donup kalacaksın.” Andy gözlerini bana çevirdi. “Bana öyle bakma, griffinin ne olduğunu biliyorum. Sürekli üzerine saldıracakmış görünen kartal kafası olan bir aslan vücudu. Tanrı’nın cezası

yaratık. Bayan Betsy'nin her gün temizlettiği öyle bir heykeli vardı. Hiçbir şey yakalamamasına rağmen pençelerinin arası hep çok kirlenirdi."

Ayaklarımızı suya soktuk. "Sence West'in babası onun içine ne tür şeytanlar sokmuştur?"

"En kötülerinden diye tahmin ediyorum. Bir çocuk ailesine güvenebilmeli. Canını yakan bir baban olmasındansa babasız olmak daha iyi."

"Ama babası gideli yıllar olmuş."

Ayağını savurarak suları derenin diğer tarafına doğru sıçrattı. "Kafanın içi tıpkı bir oda gibidir; orada kalmaya mecbur-san içindeki çöplerle de uğraşmak zorunda kalırsın."

Andy bana seni hatırlatıyor babacığım ve senin sonsuz bilgeliğini. "Herkesin çöpu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Kafasının içinin boş olduğunu düşündüğün kişilerin bile, Cay gibi. Eminim onun kafasının içi de çöp doludur." Gülümsedi ve ben de yanaklarımın gerildiğini hissettim.

Peety bizi, çevresinde üzerine oturmamız için düzgünce kare şeklinde katlanmış üç at battaniyesi olan ateşin yanına çağırdı. Yıldız şeklindeki mor çiçeklerden bir demet West'in çizmelerinden birinin içine konmuş ve iki karenin arasına yerleştirilmişti.

Andy yüzünde eğlenir bir ifadeyle çiçeklere baktı. "Burarlarda bir hanım arkadaşın mı var?" Kilometrelerce uzanan çayıra bakıyormuş numarası yaptı.

Peety güldü. "Benim hanım arkadaşım yok." Mendilini katlı at battaniyelerine vurdu ve onları işaret etti. "Lütfen en iyi sandalyelerime oturun."

Andy'yle oturduk ve Peety dumanı üzerinde tüten çorba dolu kâseleri gururla bize uzattı. "İçine sizin için bir sürpriz koydum."

Andy, "Ne koydun?" diye sordu.

Peety gülümsedi. "Eğer söylesem sürprizi kaçar." Yanımıza diz çöktü ve hâlâ çok sıcak olmasına rağmen kaşığı çorbaya daldırdı.

Kaşığına dikkatlice üflemesini izledim sonra, "Esme kim?" diye sordum.

Vaquero kâsesini kucağına indirdi. "Esme." İçinde bir anısını görüyormuşçasına çorbasına baktı. "Dört kız kardeşimin en küçük olanı. Hepsi başa beladır ama beni en çok endişelendiren Esme'dir. Diğer üçü bir gün iyi birer Meksikalı eş olacak ama Esme olamaz." Kafasını kaldırdı, yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. "Lütfen çorbanızın tadını çıkarın."

Onun en küçük kız kardeşini düşünerek kâsemi karıştırıyordum ki yuvarlak bir şey yüzeye çıktı. Andy kendi kâsesini ağzına götürürken benim kaşığıma baktı. Kâseyi neredeyse kendini haşlayacak kadar hızla yere koydu. Dereye koştu.

Peety'nin geniş yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. "Tadına bakmadı bile."

Ona kaşığımdaki soğanı gösterdim. Sanki kısa süre önce eklemiş gibi hâlâ sertti. "Çorbaya soğan koydun."

"Çantamda buldum. Üçümüz için üç soğan."

Little Blue'dayken Cay'in eğri büğrü çuvalından çıkarıp oraya koyduğum soğanları hatırladım. Eminim onları bulmak zaman almıştı.

"Soğan sevmiyor," diye açıkladım. "Senin suçun değil."

Hızla Andy'nin yanına giderken Peety de hemen arkamdaydı. Andy gözlerini dereye dikmiş ve dizlerine sarılmış bir halde oturuyordu.

Peety, "Özür dilerim Andito," dedi. "Akşam yemeğini sana zehir ettim."

Elini sallayarak bizi kovdu; biz de ateşin başına döndük. Peety'nin kendini iyi hissedebilmesi için çiğ soğana rağmen çorbamı bitirmeye çalıştım.

* * *

Ertesi gün West'in ateşi çıktı ve onu sürekli ya sarıp sarmaladım ya yelledim. Andy yeni bir çorba kaynattı; bu seferkinin içinde soğan yoktu. Üzeri kalın bir yağ tabakasıyla kaplıydı. Ama West'in hiç iştahı yoktu ve sadece birkaç yudum su içti. Uykuya daldığında acı onu rahat bırakmıyordu ve ağlıyordu.

Bir kâbus sırasında, "Kız bir şey yapmadı," diye bağırdı.

Terlemiş ve titreyen elini tuttum. Bileğindeki iki yara gömleğinin kolunun altından görünüyor, bir hayaletin gözleri gibi ışıldıyordu. Parmak uçlarımı onların üzerine koyduğumda tenimin altındaki sıcaklıklarını hissettim.

Gözlerini açtı ve sanki kim olduğumu hatırlamaya çalışır gibi kısarak bana baktı. "Sammy?"

"Benim."

Sonra tekrar bilinci kapandı.

Her saat başı çorba kâsesini ağızına dayasam da içmedi; kaşık kaşık vermem bile işe yaramadı. Sonunda terlemesi durdu ve bakışları odağını yitirdi.

"West," diye ona seslendim. "Bir şeyler içmek zorundasın yoksa..." Söyleyemiyordum. "Lütfen."

Yine de içmedi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uykuya bana kapılarını açması için yalvardım. Beni çorak bir araziye götürdü. West'le ben şövalyeler gibi zedelenmeyecek kadar ağır zırhlarla donanmış şekilde karşılıklı duruyorduk. Yer yarıldı ve West'i yuttu. Bilek güreşi yaptığımız günkü gibi elini kavradım ama elimden kayıyordu.

Üçüncü günde de bir şeyler içmeyi reddedince umutsuzluktan onu sarsmak istedim. "Hadi iç, yoksa elimden bir kaza çıkacak."

Hiç tepki vermedi.

Andy ve Peety atları otlatmaya gitmişlerdi ve bir saat daha

dönmeyeceklerdi. Kuşluk vakti güneşi hareketsiz bir bulut yığının ardındaydı.

Suya gittim. Sığ derenin zemininde rasgele taşlardan oluşan bir yol vardı. Paçalarımı sıvadım ve çizmelerimi çıkardım. Babamın bir dizi taşın oluşturduğu yolda yürümesini hatırladım. Bunun sorunlarına çözüm bulmasına yardımcı olduğunu söyledi. *Dengeli bir vücut zihnin de dengesini bulmasını sağlar.*

Sağ ayağımla sağlam bir kayaya bastım ve sol ayağımı kendime çektim.

Birinci sorun: uzaklaşan Bay Trask.

Her ne kadar o henüz kabul etmemiş olsa da Andy'yle gitmeye karar verdiğimde onu bir daha görememe ihtimalini kabullenmiştim. Yine de Facia Geçidi'ne varmadan önce bakkalla yollarımızın kesişebileceğini ummuştum, özellikle de birbirimize bu kadar yaklaşmışken. Her geçen an onunla karşılaşılma ihtimalimi düşürüyordu. Ve Lady Tin-Yin de gittikten sonra bu kayıp canımı iki katı yakacaktı.

Babamın yüzünün umutla dolu bir şekilde bana, "İkimiz için harika planlarım var. Belki bir denizkızı bile görebiliriz!" deyişini hatırladığımda içimde yine bir üzüntü belirdi.

Yüzümü ekşittim bir sonraki taşla geçtim.

Belki de Bay Trask da bazı gecikmeler yaşamıştı. Tek gecikme yaşayan biz olamazdık.

Su ayağıma çarpıyordu. Sonsuza kadar burada duramazdım. Bir sonraki, atlayıp tekrar dengemi sağlamamı gerektiren taşla geçtim.

İkinci sorun: West bir şeyler içmezse ölecekti. Neredeyse suya düşecektim ama kollarımı iki yana uzatıp dengemi sağladım ve daha büyük bir taşla atladım. Acı, sadece fiziksel olmayan bir acı kendini koruma içgüdüsunü yeniyormuş gibi görünüyordu. Ben de kısa süre önce öyle hissetmiştim.

Sağ tarafa doğru çok fazla yalpaladım ve bir sonraki taşla geçtim. Dengeni sağla. Düşün.

Umutsuzluktan çıkmamı sağlayan saldırıyı hatırladığımda öfkeden gözlerim doldu. Ty Yorkshire'ın elinin ağzımı kapattığını... Nefes aldım ve bir sonraki sallanan keskin taşa geçtim.

Ty Yorkshire'ın güve kanatları gibi kırpışan kirpiklerinin görüntüsünü zihnimden silip yerine West'in yakışıklı yüzünü getirdim. *Hepimizin sırları var, değil mi? Bir şekilde o kişiyi yok edebilecek sırlar. Seninkiler çok derine gömülü, benim ulaşamayacağım kadar derine.*

Sondaki büyük kayaya atladım. Orada iki ayağımın üzerinde durup gözlerimi kapattım; öne kapaklanacak gibi olduğumda bunun kolay olmadığını fark ettim.

Benim senden sakladığım sırlarım var ama yine de sen benim hayatımı kurtardın, hem de iki kez. Ve şimdi senin sırların seni öldürmeye kalktığında seni ateşten kurtarma sırası bende; bu, hakkımdaki gerçeği öğreneceğin anlamına gelse bile.

Gözlerimi açtım ve kayanın üzerinden soğuk suya atladım. Tehdidimi yerine getirmenin vakti gelmişti.

Kampa vardığımda West'in yanına diz çöktüm ve saçlarını yüzünden çektim. Kirpikleri kıpraştı. "Bunu unutmanı ya da unutmasan bile bunun için beni affetmeni dilerim."

Sonra çenesini aşağıya bastırmak için kullandığım mendili katladım.

Çorbadan bir yudum alarak ılık ve tuzlu sıvıyı ağzımda tuttum. Kafasını kaldırıp dudaklarımı onunkilere bastırdım ve çorbayı içmek için ağzını açana kadar çekmedim. Çatlamış dudakları benimkilerin altında ısınırken inlemesi boğazıma takıldı. Bunu iğrenç bulup bulmaması umurumda bile değildi; beni tek ilgilendiren şey çorbayı yutmasıydı.

Yuttu.

Sonra tekrar yaptım.

Bu sefer dudaklarım onunkilerle buluştuğunda ağzı biraz daha kolay açıldı. Boğulmaması için küçücük bir miktar çor-

bayı, bir yudumu daha ağzına bıraktım. Kafamı kaldırdığımda bana bakıyordu. Gözlerini elimdeki kâseye çevirdi. Daha fazla.

Artık kaşığa dönebilecek olsam da bunu istemiyordum. Kalbim bir sinekkuşunununkinden bile hızlı atıyordu. Gerçek onu dudaklarından öptüğünde bunu anlamış mıydı? Şu an yumuşak ve arar bir şekilde dudaklarıma bakışı, belki anlamış olabileceğini söylüyordu. Tüm bedenimi bir sıcaklık sardı ve oğlansı kararlılığımın tümü eriyip gitti.

İki ağız dolusu, sonra üç. Çorbanın son damlasına kadar onu besledim ve son kez geri çekilirken dudakları kısıcık bir an benimkileri takip etti.

Boş kâse ellerimden kaydı ve onun yatağa yığılmasıyla aynı anda hafif bir *tak* sesiyle yere, yanımıza düştü. Hâlâ nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar yakınımdaydı. Gözlerimi açtığımda onun acıyla dolu gözleriyle karşılaştım. Kafasını çevirdi.

CAY ERTESİ SABAHIN GEÇ SAATLERİNDE PEETY, ANDY VE ben kahvelerimizi içerken döndü. Skinny'den inerken etrafına toplandık. Kan çanağına dönmüş gözleri kuzenini inceledi; West yine uyuyordu ama bu sefer huzurluydu. Peety ve Andy döndükten kısa süre sonra kendi başına iki fincan dolusu çorba daha içmişti.

Cay bize, "Doktorları yokmuş ama bana bir dolu şey verdiler," dedi. "Nasıl oldu?"

"Daha iyi," dedim. "Ateşi düştü."

Cay'ın getirdiği erzakı indirdik: sargı bezleri, sabun ve yemek.

"Gel buraya Skinita *bonita**, *papi*" şimdi seni iyice tarayacak. Güzel toynaklarını da temizleyecek." Peety Skinny'nin burnunu öptü ve onu dereye götürdü.

Cay ateşin yanına çöktü,; yüzü yaşlanmış görünmesine neden olacak kadar yorgundu. Ona baktığımda gelecekte dönüşeceği, hâlâ tatlı olsa da daha uslu hatta düşünceli adamın izlerini görebiliyordum. Onun yaşlanmış halini göremeyeceğimi fark ettiğimde içime hafif bir hüznün dalgası yayıldı. Ben onun dürülü yatağını açarken Andy de Cay'ın çizmelerini ve çoraplarını çıkardı. Kısa süre sonra uyku diyarında kuzenine katılmıştı.

* (İsp.) Güzel kız. -çn

** (İsp.) Baba. -çn

Andy, "Cay'in çizmelerinin içinde güve olmalı. Baksana," diyerek parmaklarını çoraptaki deliklerden çıkardı.

"Ya da fare."

Andy eyer çantasından iplik çıkardı. "Gerçek erkekler birbirlerinin çorabını dikmezler ama kendime engel olamıyorum."

"Oğlanlar nasıl dikiş dikileceğini bilselerdi belki dikebilirlerdi." Cay'in tozlu yüzünü ve ellerini silmek için ılık suya batır-
dığım bir bezi sıktım. Andy dikiş iğnesiyle tırnaklarının altın-
daki pisliği de temizlemek istedi ama onu durdurdum.

West ikinci vakti uyandığında Cay hâlâ uyuyordu. Andy derenin kenarında poğaça hazırlarken ben West'in kolunu as-
kıya aldım. Dokunuşumla irkildi ama acısının kaynağı omzu
muydu yoksa bana yakın olmak mı emin olamıyordum. En
azından rengi yerine gelmişti.

Ben işimi bitirdikten sonra, "Benim başımda beklemekten
başka yapacak işin yok mu?" diye mırıldandı.

Yüzüm kızarıırken kasıldım. Andy hamurunu sertçe yere
vurup yağurmaya başladı. West çatık kaşları ve asık suratıyla
yine sert sert bakıyordu. Yüzüme bakmıyordu.

Ben de gidip ilgimi bu konuda hiçbir itirazı olmayan kişiye
gösterdim: Paloma'ya.

Derenin kenarında koşuşturduk ama West'in sert bakışları-
nı kafamdan atamıyordum.

O kadar kötü değildi, öyle değil mi? Çevrede hiç kimse yok-
tu ve bende de ne kolera ne de parazit vardı. Başka bir oğlanın
dudakları seninkilere dokunmuşsa ne olmuş? Bu seni hayatta
tuttu, değil mi?

Belki de sırrımı öğrenmişti. Baldırlarımla Paloma'yı fazla
sıkınca at yavaşladı. Belki de en başından beri biliyordu ama
Çinli bir kızı öpmek bir oğlanı öpmek kadar kötü olacağından
hiçbir şey söylememişti. West'in çiti boyamakla ilgili anlattı-
ğı hikâye aklıma takıldı. Değiştiremeyeceği yanları olduğunu

söylemişti. Ne kadar çaba sarf ederse etsin kanı boyanın içinden çıkaramamıştı. Babasının dar görüşlülüğünden mi bahsediyordu? West'in kendisi dar görüşlü olamazdı, yoksa bir Meksikalıyla bu kadar yakın arkadaşlık etmezdi. Ve MacMartinlere karşı bizi o şekilde savunmazdı.

Ama yüzeyin altındakileri kim bilebilirdi? Babam insanların bir şişenin içindeki pirinç ve su gibi olduklarını, iyi bir pirinç şarabına dönüşmek için ısıya ihtiyaç duyduklarını söylerdi. Isı çok azsa şarap ekşi ve hafif olurdu. Çok fazla olduğunda ise fermantasyon tamamen dururdu. Ama sabır, bu karışımın enfes bir içkiye dönüşmesini sağlardı ve doğru zamanı sadece şarabı yapan kişi bilebilirdi.

Katırın boynunu okşayarak yelesinin ipeksi tutamlarının beni rahatlatmasına izin verdim. Babam bana insanlar beni içimdekilerle değil de dış görünüşümle yargıladığında bunun üzerinde çok düşünmememi söylemişti, yoksa tüm hayatımı kara kara düşünerek geçirirdim.

Kampa geri döndüğümüzde West bir elini Franny'nin eyerine koymuş ayakta duruyordu. Diğerleri kavak ağaçlarının gölgesinden onu izliyordu.

Tekrar ayakta durmaya başlamıştı. Acaba Bay Trask'a yetişmem mümkün olacak mıydı? Her geçen gün Bay Trask aramızdaki mesafeyi yirmi kilometre açıyor ve bu bizim yetmiş kilometre geride kaldığımız anlamına geliyordu. West birkaç gün daha yola çıkmamıza yetecek kadar iyi durumda olmayacaktı; bu da demek oluyor ki aramızdaki mesafe yaklaşık... yüz altmış kilometre olacaktı.

İstemeye istemeye attan indim ve diğerlerine katıldım.

Franny, West'in söylediği bir şey yüzünden sızlandı. West elini eyerden çekip kayışını tutarak öne doğru küçük bir adım attı. Franny de ilerledi. Sonra West geriye, sağa ve sola adım

attı. Franny mükemmel bir uyumla onu takip etti. Sinirli olma-
ma rağmen bu küçük mucize karşısında ağızım açık kaldı.

Peety, "At insanın en iyi dostudur," dedi, benim şaşkınlı-
ğımı fark ederek. "Ve benim bir sürü iyi dostum var. Doğdu-
ğunda annesi kafasını tekmelemiş. O yüzden kimse onu iste-
miyor." Ellerini havada salladı. "Ama *remuda*nın en akılsı o. *Caballo* senin ruhunu yansıttığında onun senin için yaratılmış
olduğunu anlarsın. O yüzden Franny ve West büyülü bir şekil-
de hareket ediyorlar."

Cay yüzünde ciddi bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.

Akşamüstünün ilerleyen saatlerinde Andy'yle birlikte, hızlı
banyo demeye başladığımız şeyi yapmak için yanımıza grimsi
bezleri alıp derenin dört yüz metre aşağısına indik.

Soyunurken Andy, "West'in hayatta kalacağından hiç şüp-
hem yoktu," dedi. "Tüm melekler onun yanında'ydı. Bazı in-
sanlar öyledir." Gömleklerinden birini kokladı ve yüzünü ek-
şitti. "İyy. Pis şeylerden hiç hoşlanmıyorum."

O konuşmaya devam ederken ben de kendi gömleğimi
kokladım. "Son zamanlarda kafan doluymuş gibi görünüyor;
hâlâ zamanında varabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Suya atladık ve kendimizi hızlıca ovalamaya koyulduk.
"Cay, Peety'ye arabaların kaleye girmek için sıra beklediğini
söyledi çünkü herkes Rocky Dağları'na tırmanmak isteyip is-
temediklerine karar vermeye çalışarak vakit öldürüyormuş.
Eğer araban varsa kaleye girmen en az bir hafta sürüyormuş."
Dişleri birbirlerine çarpmaya başladı.

Damarlarımda umut dolaşmaya başladığında hareketsiz
kaldım. Belki her şeye rağmen Bay Trask'a yetişebilecektim.
Dikkatlice, "Teşekkür ederim," dedim. Eğer Andy ne kadar
mutlu olduğumu anlarsa onunla gitmem konusunda daha da
isteksiz olacaktı.

Tüm dikkatime rağmen duygularımı mükemmel bir şekilde anlayarak, "Oğlanların yanındayken güvendesin," dedi.

"Sana daha önce de söyledim, tek başına gitmene izin veremeyeceğim," diye homurdandım. "Haritadaki gerçekten bir şelale olsa bile ya doğru şelale değilse?"

"O zaman aramaya devam ederim." Sudan çıktı ve kendini kurulamaya başladı; ben de daha yavaş bir şekilde ona katıldım. Havluyla saçlarındaki suyu aldıktan sonra temiz önlük kurdelesıyla göğüslerini bağladı. Andy onu ne kadar dövse de kurdele hâlâ parlak pembe rengini kaybetmemişti. Sanırım bazı özellikler diğerlerinden daha inatçıydı.

Donmuş parmaklarımla gömleğimin düğmelerini ilikle-meye çalıştım. "O dağların çevresinde yüzlerce şelale olabilir. Sonsuza kadar doğru olanı aramak zorunda kalabilirsin."

Kurdelesinin kenarlarını içine sokarken dudağını ısırды. "Her neyse, Facia Geçidi'ne varmamıza daha iki hafta var. Bunu şimdiden dert etmeyelim."

Konuyu kapattı ve ben ona itiraz etmeye çekindim. Artık West'in sağlığı iyiye gittiğine göre Andy uçuş zamanı geldiğini düşünebilirdi.

Bezlerimizi taşlarla dövdük ve biraz sabunla temizledik.

Andy, "Sen git şu ıslak şeyleri tencerede kurut ben de semizotu toplayıp geleyim," dedi.

Nehrin aşağısına doğru ilerlemeye başladığında o an sıvışmaya karar verebileceği endişesiyle onu izledim. Eğildi ve ellerini uzun sazlıkların arasına sokup semizotu kopardı. İç çekerek ıslak bezlerimizi ve Andy'nin ikinci önlük kurdelesini alıp kampa kadar olan dört yüz metrelik yolu zar zor yürüdüm.

Döndüğümde oğlanlar derenin içinde duruyorlardı. Bezleri Andy'nin ısınması için ateşte bıraktığı kurutma tenceresine attım. Andy sıcaklık sayesinde daha temiz olduklarını söylüyordu; ayrıca daha hızlı kuruyorlardı. Bir çatalla tencereyi karıştırarak içindekilerin iyice ısınmasını sağladım. Dantel işli

önlük kurdelesi gri kumaş parçalarının arasında dikkat çekiyordu.

Bezleri teker teker kavak ağacının iki dalı arasında gerilmiş ipe astım. Andy'nin önlük kurdelesini kurutacak başka bir yer bulmam gerekecekti.

Peety delik çizmelerini elinde taşıyarak geldi. Pantolonunun parçalarını dizlerine kadar sıvamıştı. Dere, bacaklarındaki siyah tüyleri keçe gibi yapmıştı. "Chinito. Hâlâ çok çalışıyorsun, ha?"

Gerçekçi bir şekilde, "Sen benden daha çok çalışıyorsun," dedim.

"O bana çalışmak gibi gelmiyor." Gülümsedi. Neşeli hali anında benim de keyfimi yerine getirdi. "Sen ve Andito bize iyi bakıyorsunuz. Bunu takdir ettiğimizi bilmeni istiyorum. Koca bir *familia* gibiyiz, değil mi?"

"Evet, öyleyiz."

Çizmelerini dikkatlice yere koydu ve bir battaniyenin üzerine yerleşti. Ilık bezlerden birini ona attım.

Bezi ayaklarını silmek için kullanarak, "*Muchas gracias*," dedi.

Familia. Yani aile. Peety, Andy'nin bir kız olduğunu bilse Arp Şelalesi'ne tek başına gitmesine asla izin vermezdi. Ona neredeyse benim kadar değer veriyordu. Eğer kız olduğunu bilseydi bir at verdiği *chico* hakkındaki hisleri çok daha farklı olacaktı.

Düşünmeden, elimi içinde Andy'nin kadınsı hatlarını saklamak için kullandığı önlük kurdelesi olan tencereye soktum. Eğer Peety kurdeleyi görürse yabancı otlarla dolu bu yerle oldukça uyumsuz, kenarları dantelle kaplı bu parlak pembe kumaşın nereden çıktığını merak edecekti. Bu merak şüphe yaratacak ve sonunda gerçeğin farkına varacaktı.

Peety elim tencerenin içinde öylece durduğumu fark etti ve, "Orada ne yapıyorsun Chinito?" diye sordu.

Neler düşünüyordum böyle? Hızla kurdeleyi bıraktım. Her ne olursa olsun Andy'ye ihanet edemezdim. "Hiçbir şey. Haritanın nerede olduğunu biliyor musun? Onu incelemek istiyorum." Cay'in eyer çantasından haritayı çıkarmak için döndüğünde kurdeleyi hızla cebime soktum.

İKİ GÜN DAHA GEÇTİ VE CAY'IN DEYİMİYLE WEST PAÇAYI sıyırdı. Sabah altıda gözlerimi açtığımda West defterine bir şeyler çiziyordu. Kafamı kolumun üzerinde kaldırıp hafifçe eğerek yaptığı resmi görmeye çalışırken hiç ses çıkarmamaya çabaladım.

Benim altı yaşındaki halimi resmediyordu. Örgüyü mükemmel yapmıştı. Kâğıttakiler benim gözlerim, burnum ve dudaklarımdı. Ama sonra kömürü oynatmayı bıraktı ve kâğıdı buruşturarak ateşe attı.

Benim hareket ettiğimi duyunca yüksek sesle, "Hiçbir şey yapmadan burada oturmaktan delireceğim. Tekrar hareket etmeye başlamam gerek," diye duyurdu.

Bunun üzerine toparlandık. West kolunu Franny'nin eye-rine attı ve yürüdü. Her zamanki konumlarımıza geçip yola doğru yöneldik, hepimiz yürüyorduk. Aygır West'i ısıralı neredeyse bir hafta olmuştu; arabaların Laramie Kalesi'nde bir hafta beklediği hesaba katılırsa Bay Trask'le aramızdaki mesafenin aynı olduğu anlamına geliyordu bu. Şansım yaver giderse yakında ona yetişebilirdik.

Andy sıcacık dindar sesiyle, *Amazing Grace*'i söylemeye başladı, şüphe çekmemek için kalın bir ton kullanıyordu. Kimse ona eşlik etmedi. Andy'nin dindar soloları bizde hep bir çocuk gibi tepine tepine annemizi sayıklama isteği uyandırıyordu.

Saatlerce oturup West'le ilgilenmekten ağrıyan boynumu

ovdum ve resimlerini düşündüm. Belki de ona dudaklarım-la saldırdığım için benden nefret etmiyordu. Belki de hoşuna gitmişti ve bu yüzden beni uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu düşünce beynimin karıncalanmasına neden oldu. Dikleştim.

West'e aslında bir kız olduğumu söylemeyi düşündüm, bu fikri ilk kez değerlendirmiyordum. En azından onun kafasını karıştıran bir şeyi açıklığa kavuşturabilirdi bu. Bir daha bana asla güvenmeyebilirdi ama kendisi hakkındaki yanılığdan kurtulabilirdi. Ve benden hoşlanmamasının sebebi Çinli olmamsa o zaman onun nasıl bir adam olduğunu anlardım ve bu benim adıma bir şeylerin açıklığa kavuşmasını sağlardı. Arkama baktım ve onu beni izlerken yakaladım. Kaşlarını çattı ve kasvetli bir şekilde kehribar renkli sonsuz bir deniz gibi görünen çayırı izlemeye başladı.

Eğer West'e gerçeği söylersem onun omuzlarına böyle bir sırrı yükleyemeyeceğim için Andy'yle benim her şeyi tüm ekibe anlatmamız gerekirdi. O zaman da bilinçli bir şekilde suçlulara yardım ve yataklık ediyor olurlardı. Oğlanlar bize, bizim için yalan söyleyecek kadar yakınlık duyuyorlar mıydı?

Bunu asla öğrenemeyebilirdik.

İlk gün sadece birkaç kilometre gidebildik, West'in dinlenmesi için sık sık duruyorduk. Güneş tekrar doğduğunda tüm günü Franny'nin üzerinde geçirebilecek hale gelmişti.

Kısa süre içinde Laramie Kalesi'ne doğru yol alan göçmen sırasına katıldık; Andy'yle çenelerimizi eğik, şapkalarımızı aşağıda tuttuk. Uzun bir yılan şeklinde, çıkıntılı bir kayanın üzerinde duran beyaz bir ekmek kutusu gibi görünen kalenin beyaz kerpiç duvarlarına doğru ilerliyorduk. Çevremize göz alabildiğince uzanan çadır ve arabalar yayılmıştı.

Çay'ın dediği gibi arabalar kaleye varmadan en az iki kilometre önce yolun ortasında duruyordu. *Remuda* arabaların

arasından küçük adımlar atarak dolandı. Biz geçerken insanlar dönüp bakıyordu. Paloma, ben boynuna eğilmiş halde tepesinde otururken diğerlerini izlemek için elinden geleni yaptı.

Kale uzakta bir araba boyutunda görünmeye başladığında Andy durmamız için seslendi ve hızla akan Laramie Nehri'nin yanında bir yere yerleştik. Nehir sayesinde otlar koyu bir yeşil tonundaydı.

Andy, "Burada geçen ay boyunca gördüğümüzün toplamından daha fazla insan var," dedi.

Alanı kirleten birikintilere baktım: fıçılar, tekerlekler, bir dokuma tezgâhı. Hatta bir piyano bile gördüm. "Ve her yere çöplerini bırakmışlar."

"Sanırım bunlar çok fazla şey satın aldıkları için eşyalarının bir kısmını bırakmak zorunda kalanların artıkları."

Andy ve ben *remudayı* aldık ve oğlanlar kalan dört yüz metreyi yürüdü. Bu sefer erzak almak için Ty Yorkshire'ın yüzüklerinden birini kullanacaklardı.

Eyerleri çıkarmak ve atları tımarlamak zor işti ve kısa süre içinde ikimiz de terden sıırılsıklam olduk. Andy kollarını sıvadı. Oğlanlar altı noktalı kare damgasını çoktan görmüşler fakat bu konuda ona hiç soru sormamışlardı.

Paloma'nın iki kulağının arasını tımarladım. "Sence oğlanlara doğruyu söylemenin vakti geldi mi? Böylece belki de bizimle şelalelere bile gelirler."

"Sammy." Bana oldukça sabırlı bir ifadeyle baktı. Princessa'nın eyerini açıp yere indirdi. "Kolay vazgeçmiyorsun, değil mi?"

"Maalesef hayır. Ayrıca bil diye söylüyorum eğer haber vermeden gidecek olursan seni arayacağımızdan sadece Paloma ve benim işimizi zorlaştırmış olacaksın."

Kaşlarını çatı ve başını salladı. "Babanın hayallerinden vazgeçeceğini düşünmek beni üzüyor, özellikle de kemanını da kaybettikten sonra."

Bunun beni ne kadar çok üzdüğünü belli etmemeye çalış-

tım. "Vazgeçmiyorum. Sadece yolumu uzatıyorum. Babam anlayışla karşılar. Her zaman insanların eşyalardan daha öncelikli olduğunu söylerdi."

Adeta bir bulutun görüşünü almak istercesine gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Bakışlarını indirmeden, "Bu yüzden kendimi hayatım boyunca suçlu hissedeceğim ama... peki. Benimle gelebilirsin."

Kollarımı boynuna doladım. Kısa bir an için ona sarılmama izin verdikten sonra beni itti. "Oğlanlar konusunda..." Eğildi ve Princesa'nın bacağına ovdu. "Bize sadece iyilikleri dokundu." Hâlâ yere çömelmiş halde bana baktı. "O yüzden onlara söylemek istiyorsan benim için sorun yok."

Gülümsedim. "Peety'nin bizim *chico* değil de *chica* olduğumuzu öğrendiğinde ne diyeceğini merak ediyorum." Kuru otları ayağımla ezdim sonra yanına diz çöktüm.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Belki bir değişiklik yapar ve hiçbir şey söylemez. Cay büyük ihtimalle kanıtlamamız için soyunmamızı ister. Ya West ne yapar?"

Güneş ışığına karşı gözlerimi kırptırdım. "Bazen bildiğini düşünüyorum. Ama öyleyse neden bir şey söylemiyor?"

"Geçen gün Peety'nin yirmi kiloluk eyerini Lupe'nin sırtına yükledim. Peety şaşırmadı bile. Bence oğlan taklidi yapma konusunda çok başarılı olmaya başladık. Bahse girerim ki Isaac'i bile kandırabilirim."

"Sence o çok değişmiş midir?"

Omuzlarını silkti. "Onu görmeyeli beş yıl oldu." Yüzünden bir gölge geçti. Gözleri donuklaşıp acı dolu görünmeye başladı ve yarasını ovuşturdu.

Nazıkçe, "Ne zaman istersen bana çöplerini anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedim.

"Pisliğimi senin evine taşımam doğru olmaz."

"Babam Isık'ı günde üç kez süpürmenin daha iyi yay kullanmamı sağlayacağını söylerdi."

“İşe yaradı mı?”

“Bilmiyorum. Ama süpürme konusunda çok geliştım.”

Homurdandı ama yüzünde bir anlığına da olsa bir gülümseme belirdi. “İsaac bizden ayrı satıldığında Tommy salya sümük ağlamaya başladı. O zamanlar yedi yaşındaydı. İsaac ona kulaklarını oynattı; bu, bizim her şeyin yoluna gireceğine dair işaretimiz olmasına rağmen Tommy’nin daha çok ağlamasına neden oldu.”

“Zavallı,” diye mırıldandım.

“O yüzden açık artırmayı yapan adam Tommy’nin ağzına bir soğan tıkadı. Bunu görünce çığlık atmaya başladım ve benim de ağzıma bir soğan tıkadı.”

“Ah, Andy.”

“İsaac deliye döndü. Normalde nisan ayındaki güneş ışığı kadar naziktir ama zorlandığında bir kasırgaya dönüşür. Onu tutan iki adamdan kurtuldu ve sanki bizi kurtaracakmış gibi bize doğru gelmeye başladı ama elbette bir tüfekle yarışamazdı. Onu diz çökmeye zorladılar, yüzünü at dışkısına soktular,” sesi titredi, “yerini öğrenmesi için pisliği ona yedirttiler.” Yüzünü mümkün olduğunca sıkmasına rağmen iki damla gözyaşı kaçmayı başardı. Ona mendilimi uzattım.

“Üzgünüm,” derken benim de gözlerim dolmaya başlamıştı. Başını salladı. Belki de yıldızlar gerçekten de Tanrı’nın kontrolündedir, diye düşündüm. Belki de Tanrı, Andy’yi her gün hayatındaki dehşetten biraz daha kurtarıyordu ve belki önümüzdeki belalar geride bıraktıkları kadar kötü değildi. Umarım öyleydi.

Birlikte birkaç metre ötemizdeki atları izledik. Andy’nin nefesi zamanla normale döndü. Beni dürttü ve çenesiyle terk edilmiş piyanoyu işaret etti. “Nasıl çalınacağını biliyor musun?”

Çevreme bakınarak dikkatlice, “Evet,” dedim. Kaleye bu kadar yakinken dikkat çekmek çok kötü bir fikirdi. Büyük ihtimalle orası da Kearny Kalesi gibi asker kaynıyordu. Yine de

aklıma Andy'yi neşelendirmek için hiçbir kültürle sınırlı olmayan ve her şeyi iyileştirebilen müzikten daha iyi bir yöntem gelmiyordu. Uzakta çadır kurmakta olan birkaç kişi vardı ama büyük ihtimalle duyabilecekleri mesafede değillerdi.

"Çayırın ortasında her gün karşına bir piyano çıkmaz."

Tereddüt ettim. "Peki kız kardeşim."

Bırakılmış varilleri piyanonun yanına taşıyıp üzerlerine oturduk. Fildişi tuşlar konusunda çok yetenekli olmasam da babamın en sevdiklerinden biri olan, bir kedi ve bir banço hakkındaki melodiyi seçtim. Kısa süre sonra Andy de şarkıyı mırıldanmaya başladı. Son notayı çaldım ve arkamızda biri boğazını temizledi.

Zıplayarak ayağa fırladık ve arkamızı döndüğümüzde karşımızda beyaz ve terli yüzü alışlageldik olmayan, tepesi düz, önü siperli bir şapkanın altında gizlenen bir adam bulduk. Daha önce böyle bir şapkayı Islık'taki kasamızda görmüştüm. Pépère'ye aitti, Fransız Ordusu'nda olduğu günlerden kalma bir anıydı.

Yutkundum. Kimse istemediği için yabancıların sınır polisi olarak alındıklarını duymuştum.

Ağır bir aksanla, "Ben Jean Michel," dedi.

Kesinlikle Fransız'dı. Dudaklarımı yaladım ve gözümün kenarıyla çevreyi inceleyerek bir kaçış yolu aradım. Elbette eğer asker olsaydı hemen rütbesini de belirtirdi. Ayrıca üniforma değil, tüvit bir pantolon ve keten bir gömlek giyiyordu.

Adamın şapkası piyanoya doğru eğildi. "Bu anneme aitti."

Kulaklarım kızardı ama bedenimin geri kalanı rahatlamıştı. Adam bir asker değil, sadece bir göçmendi. "Pardonez-moi."

Üst dişlerinin arasındaki açıklığı gösterir şekilde gülümserdi. "Pas de problème". Son biğ kez şağkı söylediğini duymak güzel."

* (Fr.) Özür dilerim. -çn

** (Fr.) Sorun değil. -çn

Fransızca birkaç soru daha sordu; bolca homurtu eşliğinde onun ana dilini kullanarak cevapladım. Andy sessiz kaldı.

En yakındaki araba çemberini işaret ederek, “Biğ haftadığ buğadayız,” dedi. “Yağımız gitmek istiyog, yağımızsa kalmak. Hepimiz biğ ağada son biğ akşam yemeği yiyeceğiz. Çok eğlenceli olacak. Bize katılığ mısınız? Ağkadaşlağınızı da getiğin.” Jean Michel konvoyunun yanına döndü.

Bir Fransız partisi. Böyle bir şeye katılmaya cesaret edebilir miydik? Bu, Cay için bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi. Fransızca dersleri sonunda işe yarayacaktı. Sadece birkaç saat sürecekti ve ona bunu borçluydum. Andy yine gözleri uzağa dalmış şekilde yarasını ovalıyordu. Belki bir kutlama hepimize iyi gelebilirdi.

OĞLANLAR YANLARINDA YENİ ERZAKLA KALEDEN DÖNDÜ-ler. Berbere uğramışlardı ve şimdi *hombreden* çok *chicoya* benziyorlardı, özellikle de yeni çizmeleriyle dönüp duran Peety.

Cay yanaklarını elledi. Gözlerim, West'in artık gölgede olmadığı için parlıyormuş gibi görünen zarif tenine kaydı. Ne kadar sağlıklı görüldüğünü fark edince gülümsemeden edemedim. West'in gözleri benim ıstakamla harekete geçen iki bilardo topu gibi anında başka bir noktaya kaydı.

Andy defterini çıkardı. "Ee, ne kadar harcadık?"

Cay para üstünü Andy'ye vererek, "Yirmi yedi," diye cevapladı.

Oğlanlara yemek davetinden bahsettiğimizde Cay sanki şehre bir sirkin geldiğini söylemişiz gibi davrandı. "Gerçek Fransızlar mı?" Göğsünü kabarttı ve göğüs kaslarının hâlâ yerlerinde durduğundan emin oldu. "Sammy, Andito size borçlandım."

Onun, *Entre deux coeurs qui s'aiment, nul besoin de paroles* ("Âşık iki kalbin sözcüklere ihtiyacı yoktur") ve *Voulez-vous m'épouser?* ("Benimle evlenir misiniz?") gibi işine yarayacağını düşündüğü kalıpları tekrarlamasına yardımcı oldum.

Ev sahiplerimiz Fransız araba çemberinin içine sandalyeler ve üzerlerinde yabani çiçeklerle mumlar bulunan masalar yerleştirmişlerdi; hatta kumaş masa örtüleri bile serilmişti.

Andy bana, "Burayı epey süslemişler," diye mırıldandı.

Jean Michel bizi diğer Fransız ailelerle tanıştırtırken Andy ile birlikte geride kalmaya çalıştım ama oğlanlara tercümanlık yapmam gerekiyordu. O yüzden kıvrımlarımı içime çektim ve kollarımı deneyimli bir oğlan gibi göğsümde kavuşturdum. Ailelerin yarısı İngilizce biliyordu ve onların olduğu tarafa doğru yöneldik.

Varlığım her zamanki kargaşayı yaratmamıştı; bu beni şaşırttığı kadar rahatlatıyordu da. İnsanlar Andy'ye karşı da sıcak davranıyor, elini sıkıp sırtına vuruyorlardı. Oğlanlar bir grup kızın olduğu yere doğru kaydı.

Kısa saçları örgülü, toplu bir kadın bize limon kokulu ıslak bezler verdi. Biz ellerimizi silerken, "Ben Madam Moreau," diyerek kendini tanıttı. Yüzünü bir Andy'ye bir bana çevirirken üzerindeki bluzun fırırları hareket ediyordu.

Bana odaklandı. "Fğansa'da çok Çinli vardı."

"Neden Amerika'ya geldiniz?" diye sordum.

"Napoleon'dan sonra çiftlik alanlağımız hağap oldu. Buğada iyi fırsatlağ olduğunu duyduk." Elini kaldırarak Cay'in yanına oturan iki kızı işaret etti. "Mathilde'm ve kuzeni Sophie *amêricain** olan heğ şeye bayılığlağ."

İkisi de saçlarıyla oynuyorlardı. Mathilde kalın örgüsünü sıvazlarken, Sophie de yüzünün çevresindeki koyu renk buklelere parmaklarını doluyordu. Kızların başlarını tığ işi başlıklar, elbiselerinin göğüslerini ise gösterişli danteller süslüyordu. West ve Cay gibi onların da aralarındaki tek benzerlik gülümseyişlerindeydi.

Madam Moreau, Andy'yle ilgilenirken geyik derisi ceket giymiş bir adamla konuşan West'i izledim. West'in gözleri bir anlığına bana kaysa da hemen yanındaki adama geri döndü. Yine de adam benim yanlarına gelmemi işaret etti.

"Ben, Burl Johnson," dereken kocaman elleri benimkini

* (Fr.) Amerikan. -çn

yuttu. Geyik derisi ceketinin yakaları kunduz kürküyle kaplanmıştı. "Sizler beni işimden ettiniz."

"Öyle mi?"

"Siz ve sizin İpek Yolu'nuz," derken kare bir kâğıda tütün koyup sigara sardı. "Kunduz eskiden modaydı."

Sonunda neden bahsettiğini anlamıştım. "Siz tuzakçısınız."

"Öyleydim. Şimdi burada çalışıyorum. Çoğumuz araziye iyi tanıdığımız için konvoy lideri olduk."

West yüzünü ovuşturdu. Büyük ihtimalle bu konuşmadan, daha önemlisi benden kaçmaya can atıyordu. Gömleğimin eteğiyle oynadım. Bu gece onu yalnız yakalar yakalamaz ona söyleyecektim.

Johnson sarma sigarayı yaktı ve West'e uzattı. "Gerçek erkekler Virginia tütünü içer, o Meksikalı otundan değil."

West bir anlığına sigarayı inceledi. Onun sigara içtiğini hiç görmemiştim ama alıp derin bir nefes çekti ve dumanı yana üfledi.

Johnson bir sigara daha sardı fakat kibriti çakana kadar bunun farkına varmadım. "Al bakalım Çinli çocuk."

"Ah... Hayır... Ben..." diye kekelerken sigarayı dudaklarının arasına soktu. Nefes almamaya çalıştım.

Kaşlarını çatarak bana ve donakalmış dudaklarıma baktı. "İçine çek. Tadına bakman gerek."

West beni, gözümü yakan bir duman bulutunun arkasından izlerken, "Şu Virginialılar nasıl adam tokatlayacaklarını biliyorlar," dedi. Sarma sigarasından derin bir nefes daha çekti ve yarısı içilmiş sigarayı yere atarak çizmesinin burnuyla ezdi. Hıçkırarak bir parça duman yuttum. Duman keskin sirke gibi ciğerlerime doldu ve panikle öksürerek onu çıkarmaya çalıştım. Kafamı eski çizmelerle dolu bir fırına sokmayı tercih ederdim.

Johnson güldü ve omzumu kavradı. "Amerika'ya hoş geldin. İşin aslı ipek böcekleriniz için sizi çok suçlamıyorum. Es-

kisi kadar kunduz da yok. Artık Saman'da karşına çıkan tek şey suçlular."

"Saman mı?" diye sordum.

"Sarı Nehrin kenarındaki dağ sırası."

Boğuluyor olmam paniğimi gizledi. Andy'ye bakındım. Hâlâ Madam Moreau ile konuşuyordu.

Cay diğer yönden, "Çevirmen, o poponu buraya getirmen gerek!" diye bağırdı.

Öksürmeye devam ederek Johnson ve West'in yanından uzaklaştım.

Cay gömleğimin kolundan tutup beni kendine doğru çekti. "Kızların yanında sigara içme." Sarma sigarayı elimden alıp kendisi bir nefes çekti. Sonra üzerine basarak söndürdü. "*Les fillese** aygırlarla yaşadığımız macerayı anlatmak istiyorum. *Comment tu dis 'sosis'?*"

"*Saucission.*" Niyetini çok geç anlamıştım.

Kıvırcık koyu saçları olan Sophie, "*Saucission?*" diye tekrarladı. "*L'étalon a un grand saucisson?*"

Kızlar kahkahalarla gülerken Cay'e dondurucu bakışlar attım. Oradan uzaklaşmak için arkamı döndüm.

Cay, "Dur, bekle," dedi. "Hikâyenin geri kalanını da anlat. Hadi."

Mathilde'ye, "Neden annen tercümanlık yapmıyor?" diye sordum. Bana boş boş baktı.

Sophie tırnaklarını koluma geçirdiğinde hızla kolumu çektim.

"*S'il vous plaît, lütfen.*" Baygım bakışlı gözlerini cilveyle kırptırdı.

Kendi kurduğum tuzağa düştüğümünden alaycı bir kahkaha attım. Keşke geçirebilseydim ama elimden ancak yüksek sesle burnumu çekmek geldi.

* (Fr.) Kızlar. -çn

** (Fr.) 'Sosis' nasıl deniyor? -çn

*** (Fr.) Aygının kocaman bir sosisi mi vardı? -çn

Sonra hikâyeyi West'in yaralandığı kısmı da içeren bir şekilde Fransızca özetledim. Kızlar West'in olduğu yöne bakınca kendimi tekmelemek istedim. En azından Cay'in mumunun parıltısını söndürmüştüm. Aşağılık herif bunu hak ediyordu.

İştahım tamamen kaçmadan önce doldurulmaları için tabaklarını uzatan Andy ve Peety'nin yanına gittim. Andy'ye Saman hakkında duyduğum şeyi anlatmak istiyordum ama burada olmazdı.

Daha önce de yediğimiz yemeklerden oluşan bir ziyafet çektik fakat hepsine klasik Fransız dokunuşları eklenmişti: oraya biraz biberiye, buraya dünya kadar tereyağı ve bolca şarap. Elma şarabıyla yaşadığım deneyimden sonra sonuncudan uzak durdum.

Andy, ağzına koca bir parça atmaya çalışan Peety'nin kolunu çekerek, "Tereyağını tek başına öylece yiyemezsin!" dedi.

"Bu tereyağı değil patates." Kaşıktakini yaladı ve ağzında tuttu. "Mm, tereyağıymış. Denesene." Bir kaşık dolusu tereyağını kızın ağzına doğru uzattı. Andy kaşlarını çatarak elini itti.

Cay ve Fransız kızlarla birlikte şarap içen West'e baktım. Belki de şarap şeytanlarını beslemiyordu. Sonuçta çocuklar da şarap içerdi. Kahkaha attı ve bu ses bana tuhaf bir acı yaşattı. Onun böyle umursamazca eğlenmesi beni mutlu etse de birlikte kahkaha attığı kişi olmayı arzuluyordum.

Sophie başını onun omzuna yasladı. Belki de 'başlığının altındaki onca bukle böylesine boş bir kafaya ağır geliyordu. Sophie onunla konuşurken West şarabını tekrar dolduran kişiye neredeyse bakmadı bile.

Madam Moreau elinde ekmek dolu bir sepetle yanımda belirip, "Biğbiğleğine yakışıyoğlağ," dedi. Yüzü West ve Sophie'nin olduğu yere dönüktü. "Oğlan yakışıklı, kız güzel. Sophie'nin babası Fğansa'nın önde gelen yağgıçlağından biği. İyi biğ evlilik sayılabilğ."

“Eminim Sophie’nin babası onun bir aristokratla, *un noble*le evlenmesini ister.”

“Ablalağı zaten iyi evlilikleğ yaptı. O sadece, Sophie’nin ağ-tık biğ yuva kuğmasını istiyöğ.”

Düşünmemeye çalışarak bezelyeleri teker teker tabağın bir köşesinden diğesine taşıdım. Kalabalığın gürültüsü kafamda yankılanıyordu. Burada, yani Laramie Kalesi’nde St. Joe’nun tamamından daha fazla insan olmalıydı.

Le main casé kelimeleri dikkatimi çekti. Yanımdaki adam Kırık El Çetesi hakkında konuşuyordu. Andy’ye dirsek attım.

Adama İngilizce, “Özür dilerim, sanırım Kırık El Çetesi hakkında konuşuyorsunuz. Onları gördünüz mü?” diye sordum.

Adam sarı mendiliyle ağzını sildi. “Kaleye biğ hafta ka-dağ önce biğ kadın geldi, ölü bebeği kollağındaydı. Kıgık El Çetesi’nin ağabalağına saldıgıp kocasını öldüğüdüyünü söyledi.”

Andy dikleştı. “Aman Tanrım.”

“Saldıranların onlar olduğına emin miymiş?”

“Siyah adamlağ olduğınu hatırlıyöğ. Başka kim olabiliğ ki?”

Peety Andy’yle birbirimize baktıgımızı fark edip tereyağı bıçağıyla şapkasını geriye itti. Zalimce bir sesle, “Endişelenmeyin *chicos*,” dedi. “Tanrının çocuklara zarar verenler için ayırdığı bir yer var.”

Yemekten sonra Andy’yle Peety atları getirirken ben de yerinde duramayan bacaklarımı açmak için yürüdüm. Düzgün sıralar halinde dizilmiş küçük kremalı pastalar, isteyenin alması için bir masanın ortasına yerleştirilmişti. Onları görmek keyfimi yerine getirdi. Babam pasta yapmaya bayılırdı. Bir tane alıp daha sonrası için sakladım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde dürülü yataklarımızı araba çemberinin içine serdik. Cay ve West başka yerde olduklarından onlarınkileri de biz açtık. West’i beklemeyi planlıyordum

ama ateşin sıcaklığı ve Andy'nin ninni gibi gelen nefes alışverişleri uykuya dalmama neden oldu.

Bir süre sonra bir rüyadan dolayı şaşkın şekilde uyandım ve West'in yanımda olmadığını fark ettim. Andy ve Peety koro halinde horluyorlardı ve Cay şapkasını yüzüne örtmüş yatıyordu. Rahat nefes alabilmesi için şapkayı yüzünden çektim.

West'i en son gördüğümde şarap içiyordu. Onun bir hendeğe olduğu düşüncesini zihnimden uzaklaştırdım. Kendi kendime eminim iyidir, dedim. Büyük ihtimalle atının yanında uyuyordu.

Çizmelerimi giymek için tekrar oturdum. *Doğum günümü kutlamak için beni gece yarısı uyandırmandan nefret ederdim babacığım. Uyandığımda huysuz olacağımı bilmene rağmen her sene bunu tekrarlardın. Şimdi bunu yapmanı niye bu kadar çok özlüyorum?*

Bir mum alıp ateşe tuttum ve göğşe doğru kaldırdım. Gördün mü? Attan düşmeden on altı yaşıma gelmeyi başardım.

Mumu pastama sapladım ve burnumu gömleğimin koluna sildim. Bu sene dilek tutmayacaktım.

Eğlenceden kalan çöpler yerlerdeydi. Uyuyan insanları ve boş şarap şişelerini geçerek arabaların arasındaki en yakın açıklığa gittim. Atlar oradaydı ama West değildi. Paloma merhaba demek için burnuyla beni dürttü; ben de onun boynunu okşadım.

Bir kız inlemesi duyunca tavşan gibi olduğum yerde donakaldım. Kızın, birisi canını yakıyormuşçasına tekrar tekrar iç çekmesi kanımı donduruyordu. Kendimi nefes almaya zorlayarak silahımı çektim.

Sesin geldiği yere doğru ilerledim. Ayağım bir taşla takıldığında neredeyse pastayı düşürüyordum ama mum sönmedi. Araba çemberinin etrafını dolaşırken inleme sesleri yükseldi.

Onu yerde bir adamla boğuşurken gördüm.

Silahımı doğrulttum ama pastanın üzerindeki mum tek ışık kaynağı olduğundan net bir şekilde göremiyordum.

Ellerimin titremesini bastırarak, "Onu rahat bırak aşağılık herif," diye feryat ettim. "Yoksa sana bir delik açarım."

Kızın kafası adamın omuzunun üzerinden çıktı.

Mide bulandırıcı derecede tanıdık bir ses, "Ah! *Ton ami Chinois, il me protège. Qu'il est mignon!*" diye şakıdı. Oldukça kızarmış görünen Sophie az önce bana tatlı demişti.

Yanaklarıma öyle bir ateş bastı ki tüm evrene enerji sağlamaya yeterdi.

Adam kızın üzerinden indi, önü açık gömleğinden hızla inip kalkan göğsü görünüyordu. Benim oraya koyduğum sargı yırtılmış ve benek benek kanla lekelenmişti. West'in yakıcı gözleri benimkilerle buluştuğunda bağlantının gücü pastayı ve silah elimden düşürmeme neden oldu. Mumun alevi düşerken altın rengi bir yay oluşturdu ve silah yere çarptığında patladı.

Çığlık atarak dizlerimin üzerine çöktüm.

West, "Sammy!" diye bağırdı.

Elimi göğsüme bastırdım ama tek amacım sarsılmasını durdurmaktı. *Hayır West, beni yaralayan şey silah değil.*

Sophie West'i kavramaya çalıştı ama West onu itti. Bana daha fazla yaklaşmadan ayağa fırladım ve koşmaya başladım.

Paloma'yı bulup üzerine atladım ve mumun tüm kalenin yanmasına sebep olma ihtimalini dahi umursamadan kamptan uzaklaştım. Dişlerimi sıkarak kendi kendime onu da West düşünsün, dedim. Yangın çıkarmak konusunda çok başarılı; belki onları nasıl söndüreceğini de biliyordur.

Gözyaşlarımdan önümü göremiyordum, o yüzden Paloma'nın gideceğimiz yönü belirlemesine izin verdim. Kulağının tam arkasındaki yumuşak noktayı bulup yüzümü oraya gömdüm. Beni çok uzaklara, başka bir kıtaya, hatta aya götürmesini diliyordum ama o, beni nehrin kenarına götürdü.

* (Fr.) Çinli arkadaşın beni korumaya çalışıyor. Ne tatlı! -çn

ŞEYTANİ GÜNEŞ LARAMİE NEHRİ BOYUNCA UZANIP GÖZÜ-me giriyordu. Ona küfrettim. Çevresinde halkalar halinde dolaşan bulutlara sövdüm ve hazır başlamışken hain tavşan orada yaşadığı için aya söylendim. Yaptıkları şeyi görmek... *West'i* o şekilde görmek... Kalbime milyonlarca bıçak saplanmasına sebep oluyordu bu.

Ama en çok kendime küfrettim. *West'in* kafasının bu kadar karışmasına neden olduğum için olanların bir suçlusu da bendim. Yine de bu, içimdeki acıyı dindiremiyordu.

Turp kafa. Aptal. Neden sadece hedefime odaklanamıyordum? Aramızda herhangi bir şeyin olma olasılığı yoktu. Babamın en sevdiği yemeğin malzemeleri olan et ve domates gibi aynı tavanın içinde olmaktan başka hiçbir ortak yanımız yoktu. Yollarımız kesişmişti ama yakında tekrar farklı yönlere gidecektik.

West ve Sophie'nin görüntüsü bir leşin üzerinde dolaşan akbabalar gibi zihnimde dönüp dururken yüzüm ellerimin arasında oturdum. *Nasıl bu kadar aptal olabildim babacığım?*

Derin derin nefes alıp verirken göğsüm inip kalktı. Umursamaz davranmalıydım. Bu da hayatta kalmak için yapmam gereken bir numaraydı.

Gün ağardıktan hemen sonra kampa döndüğümde *Andy'nin* sorularını sabah erkenden ata binmeye gittiğimi söyleyerek geçiştirdim. *West'le* göz göze gelmedim. Bakışlarım

sanki o bir hayaletmişçesine içinden geçip gitti. Attığı gergin bakışları ya da omuzlarının eskisinden daha çökük durduğunu fark etmedim.

Kuşluk vakti Paloma'nın kar gibi yelelerinin üzerinde uyukluyordum. Bir el kalçamı eyerin üzerine itti ve bir anda kendime geldim. West, Franny'yi yanıma sürmüştü.

"Kayıyorsun," dedi.

Yüzüm kızardı ve Paloma'yı daha sıkı kavradım. Umursamaz olmalıydım. Boğazımı temizledim.

"Dün gece verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim. Ben şeyi..." sesim çatladı, "fark edememiş..."

"Unut gitsin." Yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi ve hemen Franny'yi tekrar en arkaya götürdü.

Tabancayı kılıfına koymuştu; baldırlarımda ağırlığını hissedebiliyordum.

Gereksiz şey. Belki hâlâ eski sahibinin kötü enerjisini taşıyordu ve bu yüzden şanssızlık getiriyordu. Ya da belki dün gece biri vurulmadığı için şanslıydım. Çinlilerin şans hakkındaki onca değişkeni bunun takibini zorlaştırıyordu.

Cay haylaz bir ifadeyle West'e sırtıttı. "Ee, dün gece Sophie'yle aranızdaki pürüzleri giderebildiniz mi?"

West cevap vermedi.

Cay, "Mathilde babasının Sophie'yi buraya uslanması için gönderdiğini söyledi," diye devam etti. "Sanırım yarış atlarına taş çıkarır türdenmiş." Omzunun üzerinden Andy'yle bana baktı. "Vahşi olanlara öyle denir çocuklar." Bir anlığına gözleri kocaman açıldı.

Alaycı bir kahkaha attım ve sonra da gülmeyi bırakamadım. Büyük ihtimalle benim tuhaf bir çocuk olduğumu düşünmelerine neden olmuştum.

Kahkahalarımın hızla gözyaşlarına dönüştüğünü fark ettiğimde şapkamı yüzümü kapatacak şekilde indirdim. Paloma'yı tırısı kaldırıp grubu geride bıraktım.

Andy Princessa'yı yanıma sürdü. "Ne oldu?"

"Dün gece iyi uyuyamadım."

"Ona söyledin mi?"

"Fikrimi değiştirdim," dedim ağırbaşlılığımı koruyarak.

Geriye doğru dönüp West'e kaçamak bir bakış attı ama benim gözlerim önümdeki yola sabitlenmişti. Artık dönüp dönüp artçıya bakmayacaktım.

Tuzakçı Burl Johnson'ın Saman'daki suçlular hakkında söylediklerini anlatarak konuyu değiştirdim. "Yani seninle birlikte geliyor olmam iyi bir şey."

Burnundan kısa bir nefes verdi. "Haklısın çünkü sen çok vahşi biri olabiliyorsun."

Akşama doğru bir huş ağacı korusunda kamp yaptık.

Andy yemek saatinde ıspatulasını tavaya vurana kadar özel bir şey planladığını fark etmemiştim.

"Ve şimdi sıra Sammy'nin şerefine yapacağımız özel bir kutlamada. Hadi!"

Andy'ye delice başımı salladım ama o gülümseyerek elle-riyle gelmemi işaret etti. Oğlanlarla bile karşılaşmadan önce konuştuğumuz için hatırlayacağını düşünmemiştim.

Keyfimin olmadığını anlamadı. "Daha on altı yaşında ve bizim toplamımızdan yüz yaş daha akıllı."

Ne kadar da yanılıyorsun diye düşündüm, gözlerimi bir anlığına kapatarak.

Cay, "On yedi yaşında olduğunu sanıyordum," dedi.

Peety, "Buna inanan tek kişi sendin," dedi.

Hepimiz keman şeklinde birer pankek aldık. Cay ve Peety konuşma yapmam için yaygara çıkardılar. Pankekimi yere bırakıp ayağa kalktım. Kulaklarım at nalına çekiçler vuruluyormuş gibi çınliyordu ama onları yok sayarak keman sakinliğimi çağırdım.

Su dolu bardağımı Andy'ye doğru kaldırdım. "Eğer beni küvetten kurtarmamış olsaydım bu kadar yaşlanamazdım."

Sözlerim oğlanların kafasını karıştırdı.

"Ve siz, desteğe ihtiyacım olduğu bir anda beni bir metre yükseğe taşıdınız. Size minnettarım."

Cay, "Sana bir at vermemizden mi bahsediyorsun?" dedi sırtarak. Kafamı ona doğru eğdim.

Bardağımı yere koyarken West'in çizmelerine baktım ve Sophie'nin ona dolanmış hali yine gözümün önüne geldi. Bir kez daha oğlan olmayı başaramazken her şey parlak ve bulanık görünmeye başladı. Keman sakinliği yok oldu.

"Bunun için teşekkür ederim Andy ama aç değilim." Sesim bir anda tiz çıkmaya başlamıştı.

Cay, "Seni yiyip bitiren şey ne Sammy?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"O zaman neden..."

Peety, "Git kendi başlığındaki arılarla uğraş," diyerek araya girdi.

Yüz metre kadar ileride, karanlık düşünceleri saklamak için mükemmel pelin otlarından bir kale gördüm. "Çinli oğlanlar doğum günlerinde yalnız kalmak isterler."

Pelin otlarına giden yolu yarılamıştım ki bir ses beni ürküttü.

Peety, "Chinito," dedi. Adam bir günbatımı kadar sessiz hareket ediyordu. Fare burcunda doğan insanlar gizlilikleriyle tanınırdı. Bana içinde on tane ok bulunan bir kılıf ve bir yay uzattı. "Bunu kaleden *cumpleañosun** için aldık."

Yüzümü gömleğimin koluna sildim ve hediyeyi Çinlilerin saygı göstermek için yaptığı gibi iki elimle aldım. Babam asla karşılığında bir paket zencefil şekeri ya da çello dersi gibi bir şey vermeden hediye kabul etmezdi. Benim verebileceğim hiçbir şeyim yoktu; olsaydı dahi yeterli gelmezdi. Bu oğlanlara borcum asla ödeyemeyeceğim kadar fazlaydı.

* (İsp.) Doğum günü. -çn

Peety ağırlığını bir ayağından diğerine verdi ve yanaklarındaki kirli sakalı ovuşturdu. Asıl istediğim şey kendimi *va-queronun* kollarına atarak güçlü omuzlarında hüngür hüngür ağlamak olsa da ok kılıfıma sarılmakla yetindim.

"Peety bu gördüğüm en güzel..." Cümlemi bitiremedim. Gözlerimi sildim ve sesimin titremesini engellemek için derin derin nefes aldım. "*Muchas gracias, mi amigo.*"

Başını salladı. "Denemek ister misin?"

Çevremiz gri ve siyah gölgelerle kaplanmıştı ama üzerimizdeki gökyüzünden ışık geliyordu. "Çok karanlık ama yıldızları vurabiliriz."

Yüzü ekşidi ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Ciğerlerindeki tüm nefesi verdi. "Birileri *mi hermanayı* daha o beş yaşmdayken çaldı."

Kız kardeşi mi? Yani Esme'yi. "Ah, Peety."

"Onu sandalet almaya götürüyordum ve çok yavaş olduğu için ona kızıyordum. Elini bıraktım ve arkamı döndüğümde yoktu. Onu kaçırdılar çünkü ben arkama bakmıyordum ve ayakkabıları yoktu."

"Onu kim kaçırdı?"

"*Salvajes*". Çocukları kaçırıp satarlar." Sanki kötü düşünceleri uzaklaştırmak istermiş gibi başını iki yana salladı.

"Üzgünüm Peety."

Başını eğdi. "Atları çok sever, her zaman büyüyünce bir at olmak istediğini söylerdi. O yüzden sığırtmaç olmaya karar verdim böylece onu hep arayabileceğim."

Birdenbire kalbimdeki yara daha az acımaya başladı.

Yukarıya baktık. Baktığım her yer beyaz toz taneciklerini andıran yıldızlarla doluydu.

"Bazen bu dünyadan göçtüğünü düşünüyorum. Eğer bu doğruysa o artık bir yıldız çünkü masumlar öldüklerinde yıldız olurlar. O yüzden yıldızları vuramayız."

* (İsp.) Vahşiler. -çn

Sonraki iki hafta boyunca yumuşak kumtaşı çıkıntılarında derin izler bırakarak ilerleyen yüzlerce arabayı geçtik. Andy neden bu kadar hüzünlü olduğumu sordu ve ben cevap vermedim, "Ne zaman anlatmak istersen ben buradayım," dedi.

West'le olan şeyi unutup dikkatimi Bay Trask'ı bulma çalışmalarına verdim. Andy de gözlerini açık tutuyordu. Kim bilir? Belki de parmaklarımın ucunda olabilirdi. Kafamı oynatmadan gözlerimi hareket ettirmek konusunda uzmanlaşarak pantolon giyen herkesi inceledim. Bay Trask konvoy lideri olduğundan büyük ihtimalle en önde olacaktı ama ben hiç kimseyi atlamadım.

Yol boşaldığında gözlerimi çayırdaki otlara çevirdim. Biz ilerlerken otlar titreşiyor ve her bir yaprak güneş ışığını geri yansıttığı için çayır parıl parıl parlıyordu. Yanından geçtiğimiz Laramie Tepesi'nin dorukları beyaza bürünmüştü ve zirvesinde turuncu bir güneş parlıyordu.

Cay, "İki dakika durun çocuklar," dedi. "Gözlerim ziyafet çekiyor."

Sessizlik içinde bu görkemli manzarayı izledik.

Son zamanlarda gönülsüzce verdiğim dil ve matematik derslerinden sonra tek başıma dolaşmaya çıkıyordum. Okla salyangoz vurarak ve Andy'nin süslerini kalın bir ipe geçirip daha sağlam bir bileklik haline getirerek ellerimi meşgul tutuyordum.

Ateşin yanına döndüğümde genelde West gitmiş oluyor, bu da benim kıvrılıp yatmamı kolaylaştırıyordu.

Ama her gece o sessizce yanıma uzanırken uyanık oluyordum; ölü taklidi yapmak konusunda ne kadar iyi olduğumu fark edemiyordu. Sanırım bu da bir hayatta kalma içgüdü-süydü.

ÜÇ GÜN DAHA YOLCULUK ETTİKTE SONRA, ÇAMURA SAP-landığı için orada bırakılmış kumtaşından, devasa bir çizmeyi andıran Bağımsızlık Kayası karşımızda yükseldi. Pelin otu öbekleri bu koca taş çepçevre sarmıştı ve Oregon Yolu'nun yarısına varmış en az iki yüz araba, bir araya toplanmış yelkenliler gibi bütün araziye yayılmıştı.

Yolun ilerisinde oğlanlar *remudayı* zinde tutmak için lideri takip et oynuyorlardı.

Andy yanımda at sürüyordu. Bana defterine düzgünce yazılmış bir sıra sayı gösterdi. "Eğer fikrini değiştirdiysen Ayırım'a on günümüz kaldı."

"Fikrimi değiştirmedim. Tahminlerime göre Sarı Nehir'deki geçit buradan iki gün mesafede. Hani adı Facia Geçidi olan yer; eğer *sen* fikrini değiştirmek istersen diye söylüyorum."

Alaycı bir kahkaha attı ve defteri tekrar eyer çantasının içine soktu. "İstemem."

Oğlanlar atlarını döndürdü ve geri geri yürüdüler. Duyma mesafesinde değillerdi ama West'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Andy bana bakarak, "West'le aranızda ne olduğunu bir gün bana anlatacak mısın?" diye sordu.

Benim *La Disgrâce** demeye başladığım Fransız partisinin üzerinden on gün geçmişti. Yaramın bir kısmı iyileşmişti. En

* (Fr.) Rezillik. -çn

azından yaşanan küçük düşürücü olayları hatırladığımda göz-yaşı dökmüyordum.

Ona anlatmayı bitirdikten sonra Andy çenesini bana doğru çevirip dilini şaklattı. "Beni şaşırtan birçok şey var ama bu onlardan biri değil. Ayrıca bilesin diye söylüyorum West'in yaptığı şey onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Sen onun kafasını karıştırdın o da gidip kobrasını test etmek istedi."

Haklı olabilirdi ama bu yine de beni neşelendirmedi. Elin-den her an kayıp gidebilirmiş gibi erkekliğini sürekli kanıtlama ihtiyacını anlayamıyordum. Biz kadınlığımızı hiç sergilemiyorduk.

"Kız olmayı özlüyor musun?" diye sordum.

"Özleyeceğimi düşündüğüm kadar değil. Sadece, oğlan olmak geniş bir yol açmamı sağlarmış gibi geliyor."

Ne demek istediğini anlıyordum. Başım la onayladım. Cay eyerin üzerinde dönerek ters gitmeye başladı. "Eğer onların yerinde olsaydık o yolu tersten açabilirdik."

Andy'nin yüzü ciddileşti. "Evet ama ben onların yerinde olmayı istemeyi bıraktım. Bunu bırakalı çok oldu."

"Ne demek istiyorsun?"

Uzunca bir süre konuşmadı; sanırım zihninde atmaya henüz hazır olmadığı biraz daha çöp vardı. Ama sonra bana baktı. "Tommy öldükten sonra Tanrı'ya bana bu bedeni verdiği, bizi köle yaptığı için küfrettim."

Doğru duyduğumdan emin olamadım. Andy'nin Tanrı'ya küfrettiği düşüncesi dengemi altüst ediyordu.

"Eğer birinin malı olacağım anlamına geliyorsa siyah bir yüz ne işe yarar? Neden kendi yükümü değil de sırf başkasınınkini taşıyayım diye bana bu kolları, bu bacakları vermiş?" Sanki bir anıyı izliyormuşçasına yola baktı. "Aynı o prens gibi ben de olmadığım biri olmak istedim ve buna çabaladım ama cevabı başından beri biliyordum." Parmağıyla başını işaret etti. "Görüyorsun ya, Tanrı bana günahlarımdan arınma sözüyle

birlikte ruhum olan bu arpi verdi." Duruşu şapkanın üzerine yerleştirilmiş tüy kadar dengeliydi, Princessa ile birlikte hareket ediyordu. "Başka bir şeye ihtiyacım yok. Bunu fark ettikten sonra bir daha hiç beyaz olma hayali kurmadım."

Paloma'nın yelesindeki bir yeri düzelterek sözlerini değerlendirdim. Babam hep Çinli olmaktan, ejderhalar arasında dolaşan ve barutu gökyüzünde patlatıp ateşten çiçekler yaratan kadim ırkm bir üyesi olmaktan gurur duymamı sağlamıştı. Bu ülkede ender bulunan bir tür olabiliyordum ama beyaz olmayı hiç istememiştim. Gerçi ben hiç köle olmamıştım.

Oğlanlar atlarını yanımıza doğru sürmeye başladı.

Andy dizginlerini sallayarak bir sineği kovaladı. "Gömleklerini çıkarıp sürpriz diye bağırırsan West'in suratının alacağı hali düşündün mü hiç?"

Yüksek bir sesle, "Hayır!" diye itiraz ettim. Benim bu ani çıkışım karşısında West'in eyerinde daha dik oturmaya başladığına yemin edebilirdim.

Gülümseyerek, "Ben düşündüm," dedi. "Elbette West'inkini değil." Gözlerini ellerime çevirdi. "Hâlâ çingiraklı yılan gibi davrandığımıza göre şunu çöz."

Suratımı asarak Paloma'nın yelesini bıraktım. Bir şekilde katırımın yelesini başından ucuna kadar örmeyi becermiştim.

Bu gece Bay Trask'ı bulmak için son şanslarımdan biriydi. Eğer onu Facia Geçidi'ne varana kadar kalan iki günde bulamazsam bir daha asla bulamayacağımı kabullenmeliydim.

Yolun yarısına ulaşmanın kutlamaları henüz güneş batmadan başladı. Cay on yedi arabadan oluşan en büyük çemberlerden birinin davetini kabul etmişti. Andy ve ben şapkalarımızı indirerek oğlanları takip ettik. Yüreğimden henüz kaybetmediğim bir şeyin acısıyla onları izledim. Peety yahni dolu tabağı tok sesli bir *muchas gracias* ve ona servis yapan kadına iltifatlar

eşliğinde kabul etti. Andy de benim gibi hissediyor olmalıydı çünkü Peety'ye her zamankinden daha yakın oturdu ve hatta Peety'nin mısır pastalarından birini çalmasına izin verdi.

Cay bulutu andıran beyaz sarı saçları olan, geyik gözlü bir kızla sohbet ediyordu. Ona dair son anılarımın kızları büyülerkenki hali olması ne kadar da uygundu.

Arkamda bir yerde West atlarımızı çok beğenen bir adam tarafından soru yağmuruna tutuluyordu. Ona bakamıyordum. Sadece sesini duymak bile beni sersemletiyor ve aynı anda gözlerimin dolmasına neden oluyordu.

Aptala dönmeden önce Andy'ye doğru eğildim. Hiç dokunmadığım börülce dolu kâseyi bırakıp, "Sen bitir," diye fısıldadım. "Ben kalabalığı taramaya başlayacağım."

"Ben de geleyim." Ayağa kalmaya yeltendi ama kolundan çekerek onu yerinde tuttum.

"Yemeğine neredeyse dokunmadın bile. Bana bir şey olmaz."

Kısık bir sesle, "Burada çok insan var," dedi.

"Little Blue'dan beri hiç muhafız görmedik."

"Çünkü görmemek için çaba sarf ediyorduk."

Peety fısıldaştığımızı fark etti. Tamamen dolu ağzını oynattı. "Yemeği beğenmediniz mi *chicos*?"

"Andy'ye uyuşmuş bacağımı açmak için yürümem gerektiğini söylüyordum. Çok geç kalmam."

Şapkamı gözlerimin üzerine indirdim ve çatık kaşlarıyla arkamdan bakan Andy'yi orada bırakıp topallıyor taklidi yaparak uzaklaştım.

Yandaki grupta yemek yiyenlerin hepsini incelemeyi bitirmek üzereyken keman tellerinden yükselen ses kulağıma çalındı. Sesi takip ettim.

Yetişkinlerden oluşan bir dairenin içinde altı ya da yedi yaşında bir kız duruyordu. Örgülü saçları iki yanında sarı çan iplerini andırır şekilde dümdüz sarkıyordu. Kemanını çalıyordu.

‘Twinkle, Twinkle Little Star’ Dizlerimin üzerine çöktüm. Daha önce keman çalan tek bir küçük kız görmüştüm ve o kız bendim.

Ninninin basit notaları beni eskiden yaşadığım hayata götürdü; yayın her hamlesi başka bir anıyı zihnimde canlandırıyor. Lady Tin-Yin’i döndürdükçe hareket eden kulaklarıyla babam... Babamın eğer izleyicileri ağlatmak istiyorsam Vivaldi’nin ikinci bölümünü aceleyle getirmemem gerektiğini söyleyişi...

Kalabalığın alkışlarıyla kendime geldim.

Küçük kız hızla reverans yaparken *remudaya* doğru yöneldim. Ama kısa bir süre sonra biri gömleğimi çekiştirdi. Küçük kız kolunun altına sıkıştırdığı kemarı ve çilli suratıyla bana bakıyordu.

“Sen Çinli misin?” diye sordu.

Arkasından gelen babası, “Marianne,” diye onu azarladı; adamın küçük mavi balıkları andıran gözleri adeta gözlüğünün yarattığı gölde yüzüyordu. Üzerine mavi alakarga tüyü iliştilmiş gri sert şapkası ona oldukça resmi bir hava katıyordu.

“Önemli değil.” Kızla aynı hizaya gelebilmek için diz çöktüm. İnsanlarla kaynaşmamalıydım ama bu tatlı yüze sırtımı dönemiyordum. “Çok güzel keman çalıyorsun.”

Gülümsedi ve gözleri çocuklara özgü bir doğallıkla parıladı.

Kendime engel olamadan, “Eminim sana birkaç ipucu verebilirim,” dedim.

Babası elini uzattı. “Ben Doktor Raymond Highwater. Ben de biraz yol göstermeniz Marianne’in çok hoşuna gidecektir. Boston’dan ayrıldığımızdan beri kendi başına çalışıyor.”

Alçak taburelere oturduk. Çenemi kaldırarak duruşumu ayarladım ve kız beni taklit etti. İstekli yüzündeki tek bir bakış boğazıma bir yumru oturmasına neden oldu. Birdenbire yine öğrencilerimden biriyle birlikteydim ve taburemin ucunda

* ‘Daha Dün Annemizin’ çocuk şarkısıyla aynı melodiye sahip bir ninni. –çn

heyecanla kulağıma mükemmel bir Sol notası ulaşmasını bekliyordum.

O karanlık günden beri, yuvası yıkıldıktan sonra amaçsızca dolaşan bir karınca gibi koşuşturup duruyordum. *Babacığım bana müziğin, erdemi notalardaki nezaketle ve gerçeği bir melodinin ruhunda yarattığı titreşimle ölçen bir dünya olduğunu söylemiştin. Tekrar oraya dönüş yolunu bulabilecek miyim? Yoksa o dünya, sen artık orada olmadığını için sonsuza kadar kayıp mı oldu?*

Marianne çalmaya başlayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Bileğini güçlendir. Parmak uçlarında yürü," dedim. "Bülleri kıskandırırıyorsun."

Ona, *'Mississippi River'*ı öğretim ve sadece iki denemeden sonra mükemmel şekilde çaldı.

"Bir tanecik daha, sadece bir tanecik," diye yalvardı.

Babası, "Yatma vaktin geçti," dedi. "Uslu bir çocuk olursan yarın Jory'nin kuyruğunu taramana izin veririm."

Küçük kız kollarını boynuma doladı; ben de onun başını öptüm. "Seni bir gün Avrupa'nın büyük konser salonlarında keman çalarken görebiliyorum."

Doktor Highwater onu arabaya yatırırken Andy çatık kaşlarıyla yanımda belirdi. Başını, *Hadi gidelim*, anlamına gelecek şekilde salladı ve ben de onu takip ettim.

Doktor arkamdan seslendi. "Belli ki çok yeteneklisiniz." Kemanı işaret etti. "Size zahmet versek olur mu?"

Bunu yapmam mümkün değildi. "Özür dilerim."

Kemanı kolunun altına koydu. "Anlıyorum. Burada büyük bir kalabalık var ve büyük ihtimalle sizi duymak için geleceklerdir. Herkes sahnede olmaktan hoşlanmaz. Yine de tekrar teşekkürler."

Kafamda düşünceler dolaşırken, "Bekleyin," dedim. Bay Trask bir klarnetçiydi ve birçok kez benim keman çalışımı dinlemişti. Buna cesaret edebilir miydim?

Andy kulağıma, "Dikkat çekmememiz gerekiyor," diye homurdandı.

Ben de ona, "Belki fare kedinin müziğini duymak için ortaya çıkar," diye fısıldadım.

Andy başını salladı. "Ya çıkan fare değil de köpek olursa?"

Her zamanki gibi haklıydı. Çevrede kaç tane kanun adamı ve kelle avcısı olduğunu kim bilebilirdi? Eğer burada hiç yoksa bile insanların hafızalarına kazınan bir etki yaratacaktım. Yine de Bay Trask'a çok yaklaşmıştım. Bunu iliklerimde hissedebiliyordum. "Herkesi inceleyecek vaktimiz yok," diye ısrar ettim. "Burası bufalolar topluca göç ediyormuşçasına kalabalık. Tek bir topla tüm lobutları devirebilirim."

Hâlâ ikna olmuş gibi görünüyordu. Doktor Highwater'ın gri kaşları birbirlerine yaklaştı.

Rahatsız edici bir andan sonra bundan vazgeçmem gerektiğini bilerek boğazımı temizledim. Eğer Andy, Bay Trask'ı kaybetmenin bana ne kadar acı vereceğini bilseydi onunla Arp Şelalesi'ne gitmem konusunda fikrini değiştirebilirdi. Tam benim, "Peki, çalmayacağım," dediğim anda Andy, "İyi, çal," diye homurdandı.

Doktor Highwater'a gülümsedim. "Çalacağım."

Doktor Highwater gülümsedi ve kemanı bana uzattı. Çok küçüktü ama yine de çalabilirdim. *Keşke yine kollarımda olsaydın Lady Tin-Yin; çayıryı ayağa kaldırırdık. Seni ne kadar da çok özleyorum.*

Andy geride durdu ve kollarını kavuşturdu. "Bu hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı, "ama etrafı kollayacağım." Sonra kalabalığa karıştı.

Doktor Highwater, "Keman çalacak birini buldum millet! Kemancının geçmesi için açılın!" diye bağırdı.

Midemdeki kelekleri kovuşturmak için derin derin nefes aldım ve pantolonumu yukarıya çektim. Bu, karşısında gösteri yaptığım en büyük insan topluluğu olacaktı ve bunu sadece keman çalmak anlamında söylemiyordum. Ama artık oğlan

taklidi yapmaya alışmıştım. Öncülerin büyük bir kısmının çevresinde toplandığı ateşin yanına doğru ilerledim.

Biri, "Aa, bak bir amele!" diye bağırdı. Meraklı bir dalgalanma beni takip etti. Ben geçtikçe parmaklar bir ördeği nişan alan tüfekler gibi kalkıyordu. İlerlemeye devam ettim.

Ateşe altı metre kala bir varilin yanında durdum, sırtımı arkasından meyve ağaçları sarkan, ağzına kadar dolu büyük bir yük arabasına verdim. Keman sakinliği bedenimi kapladı ve yayımı kaldırdım.

"Dur bakalım dostum," diyen bir erkek sesi duyuldu. Kalabalık ayrıldı ve fişek kırmızısı askıları olan adamın geçmesine izin verdi. Yayım kemanın tellerinden kaydı.

Ama gelen kişinin Bay Trask'la alakası yoktu. Bu adam West'in boyundaydı ve teni ondan daha koyuydu. Benden ne istiyor olabilirdi? Bir sır biliyormuşçasına sırıtıyordu. Aman Tanrım, bu adam bir kelle avcısıydı. Andy haklıydı. Köpek ortaya çıkmıştı. Neden onu dinlememiştım?

Adam yaklaşırken kendimi toparladım. Sonra askılarının aslında askı değil, sırtındaki bançoğu taşıyan kayışlar olduğunu fark ettim. O kadar rahatlamıştım ki neredeyse iç çekecektim.

Müzik aletini önüne çekti ve tek kaşını kaldırdı. Hiçbir şey banço ve keman arasındaki bir atışma kadar kalabalık toplayamazdı. New York'tayken babamla ben sık sık atışırđık, özellikle de kira parasma ihtiyacımız olduğunda.

Adam, başıyla beni selamlayarak kestane rengi dalgalı saçlarla kaplı kafasını gösterdi ve ben de selamına karşılık verdim. Bakır rengi gözleri çocuk kemanını inceledi ve sonra ipeksi bir sen tonuyla, "Adım Jack. O bebek keman senin bir bebek gibi çaldığın anlamına mı geliyor?"

Kalabalıktaki adamlar bizi kızıştırmak için, "Bak sen!" diye bağırdılar.

Kendimden emin bir havayla adamı süzdüm. "Neden kalıp kendin görmüyorsun?" diye meydan okudum. Doktor

Highwater'a yaptığım gibi ona da isim vermekten kaçınmıştım.

Adam düzgünce kesilmiş bıyıklarının altından oyuncu bir tavırla gülümsedi. Geri kalanı da oldukça düzgündü; gömleğinde ve yüzünde tek bir kırıksıklık dahi yoktu.

Kalabalık tezahürat etti. Kalabalığın içinden tanıdık ısıklıklar duyuldu ve yüzümdeki yapay gülümseme yerini gerçek bir gülümsemeye bıraktı. *Remuda* sadece bir taş atımı mesafedeydi ama kalabalıkta onları seçemiyordum.

"Aklında ne var?" diye sordum.

Jack'in sıvanmış kollarının altındaki pazıları belli oluyor, yanık teninde bakır rengi tüyler parlıyordu. "Bançom bir ke-man yemeyeli çok uzun zaman oldu."

Horozlanma ifademi takındım. "Tükürdüğünü güzelce yalayabileceği bir yer biliyorum."

Kalabalık güldü. Jack, banço penasını dişlerinin arasına yerleştirdi ve gözlerini benden ayırmadan müzik aletinin akordunu yapmaya başladı. İlk dört Do notasını çalar çalmaz hep herkesi eğlendiren, 'What Shall We Do With a Drunken Sailor?'* çalmaya başladığını fark ettim.

Keyifleri yerinde olan göçmenler ayağa fırladı. Çevremiz daha çok insan toplandı; kısa süre içinde tüm konvoyun dikkatini çekmiştik.

Başıyla işaret verdiğinde kaldığı yerden ben devam ettim. Başlangıçta hoş ve yumuşak bir şekilde çaldım. Bir yandan kalabalıkta Bay Trask'ın yüzünü arıyordum ama kızların ağızları açılmış, hayranlıkla Jack'i izlediği ilk sıranın ötesini göremiyordum.

O yüzden fıçının üzerine çıktım.

Şarkı hızlandı ve artık parmaklarım hızdan bulanıklaşmaya başladı. İvmeyi kullanarak yayımın ucunu sektirdim ve Bay Trask'ın dinlemek için taze mandalinalar ödediği, üç telin aynı anda çalındığı kesik akor vuruşları ekledim. Hadi, Bay Trask.

* Türkçesi, 'Sarhoş bir Denizciyle Ne Yapmalıyız?' olan bir denizci şarkısı. -çn

Ben dinlenirken Jack'in parmakları hayal meyal görünmeye başladı. Sayısı artan kadın hayranları çığlıklar atmaya başladılar. Hatta içlerinden biri, "Evlen benimle!" diye bağırdı.

Ellerimi ateşin ışığından korumak için gözlerime siper ederek yüksekteki yerimden kalabalığı taradım. New York'tan gelen bakkalı göremiyordum ama bir meşe ağacının altındaki oğlanları fark ettim; onlara baktığımda ısıklık çalıp tezahürat ettiler. Yayımla onları işaret ederek selam verdim ve soloma başladım. *Remudanın* bağırıışları saman alevi gibi yayıldı ve kısa süre sonra tüm kalabalık bana tezahürat etmeye başladı.

Yanlış bir şey vardı. Kafamın çok hafif olduğunu hissediyordum. Lanet olsun, şapkam yoktu! Son kesik akorda fırlamış olmalıydı. Şov devam etmek zorundaydı ama şu koşullarda değil. Yüksekteki yerimden indim.

Jack çalmayı bırakıp bebek kemanı elimden aldı. Şapkamı aradım. Öncülerden biri onu yerden alıp bana uzattı. Bir teşekkür homurdandım.

Tekrar kafamı örtmüş şekilde geri döndüğümde Jack bebek kemanı çenesinin altına yerleştirdi. "İzninle."

Notları kesik kesik çıkarsa ve detone olsa da çığlık atan hayranları bunu umursamıyorlardı.

Tanıdık bir bariton, "Sana patronluk taslamasına izin mi vereceksin Chinito?" diye bağırdı.

İyi bir atışma izlemek için toplanmış iki yüz gözün bakışları altında ezilerek homurdandım. Kavgaya geri dönmek demek başımdaki şapkayı çıkarıp yerine bir başlık takmam gerek demekti. Oğlanlar adımı bağırmaya başladı; kısa süre sonra herkes onlara katılmıştı. "Sammy, Sammy!"

Kasıldım. Bay Trask eğer buradaysa ve sağır olmadıysa şimdi kesin beni bulacaktı. Jack'in bançosunu kaptım ve tekrar varilin üzerine çıktım. Babamın en sevdiği müzik aletini omzuma taktım ve kalabalık sessizleşti. Bu, sapı ağır gül ağacından yapılmış bançonun çapı babamunkinden en az otuz beş santim

daha genişti ve büyük ihtimalle benden büyük görünüyordu. Yine de mangalımda köz vardı ve son sürat gitmeye hazırdım.

Penam yoktu ve tırnaklarım kırıktı; o yüzden gömleğimin kolundaki düğmelerden birini dişimle kopardım ve tellere dokundurdum. Andy beni öldürecekti.

Çılgılık atan kızlardan bazıları şimdi benim varilimin etrafına toplanmıştı. Belki de burada uzun boylu ve havalı görünüyordum. Çatla da patla Jack!

Basit bir melodiyle parmaklarımı tellerin üzerinde gezdirdim. Kulağa hoş geliyordu; şova devam etme zamanı gelmişti. Benim solo sıram geldiğinde hızı iki katına çıkardım ve o sarhoş denizciyi ölümüne cezalandırdım. Sağ elim ölüm sancıları çeken bir örümcek misali tellerin üzerinde geziyordu. Kalabalığın tepkisine bakılırsa Jack'ten bile iyi çalışıyor olabilirdim.

Şarkı bittiğinde giysilerim terden sıırıslıklam olmuştu ama ben mutluluktan parıldıyordum. Varil, öncülerin alkışları ve tezahüratlarıyla titriyordu. Görevimi hatırlayıp tekrar topuklarımın üzerine indim ve kalabalığı son bir kez inceledim.

Bay Trask yoktu. Zaten bu düşük bir ihtimaldi.

Varilden indim.

Jack, "Telleri oldukça iyi kullanıyorsun," dedi. "Birlikte birer limonata içmeye ne dersin?"

Gözleriyle sanki başka bir şey içmek istemiş gibi beni süzdü. İsteddiği şey çevresini saran kızlar değildi.

"Arka... arkadaşlarım beni merak eder," diye kekeleyerek bançosunu ona verdim. "Yine de teşekkürler." Gürültücü hayranları onu yuttu.

Andy elinde metal bardaklarla yanıma geldi. "Bu çok akılcıydı. Ortalığı kasıp kavurdun."

Doktor Highwater onun arkasından elini bana uzatarak geldi. "Yola çıktığımızdan beri dinlediğim en iyi müzikti." İki eliyle samimiyetle elimi sıkması bana herkesin elini bu bir onurmuş gibi sıkın babamı hatırlattı. "Geçen hafta Laramie

Kalesi'nde dinlediğimiz klarnet ve arp ikilisinden bile iyiydi."

"Klarnet mi dediniz?" diye sordum.

"Evet. Çok sevdiğim bir müzik aleti değildir ama..."

"Çalan adam, adı Tucker Trask mıydı?"

"Soyadını duymadım ama ismi Tucker değildi." Başparmağıyla yumruğunu ovaladı.

Hayal kırıklığımı gizlemek için başımı eğdim. "Her neyse, sizinle ve kızınızla tanıştığıma memnun oldum."

"Theodore," dedi. "Adı Theodore'du."

Kafamı hızla kaldırdım. Elbette, Theodore! Böyle önemli bir ayrıntıyı nasıl unutmuştum? Tucker sadece bir takma isimdi.

Nefesim kesilmiş bir halde, "Nereye gittiğini söyledi mi?" diye sordum.

"Ben onunla bizzat konuşmadım. Ama seyircilere bir konservatuarda öğretmenlik yapacağını söyledi."

Konservatuar mı? Bildiğim kadarıyla çorak batı yakasında bir konservatuar yoktu. Bay Trask nefesli çalgılar çalışıyordu: klarnet ve flüt. Babamla benim telli çalgıları öğrettiğimiz bir müzik okulu açmayı hayal etmiştim ama nefesli çalgılar için dışarıdan birinin gelmesi gerekiyordu.

Sallandım ve Andy'nin kolu dengemi tekrar kazanmamı sağladı.

Doktor Highwater, "İyi misin oğlum?" diye sordu.

Başımla onayladım ve bir elimin tırnaklarını diğer elimin avucuna batırarak yüzümü ifadesiz tutmaya çabaladım.

Doktor konuşmaya devam etti. "Onu tanıyor musun? Bizden en az bir hafta önce yola çıkmıştı, o yüzden eğer yolunu uzatmadıysa Ayrım'a varmış olduğunu tahmin ediyorum. Büyük ihtimalle at üzerinde ona yetişebilirsiniz. Konvoyunda birkaç araba vardı."

Doktora bolca teşekkür ederek Andy'nin arkasından uzun bir ahşap ve iki ağaç kütüğünden yapılmış masaya gittim. "Konservatuar nedir?"

Gözlerimden yaşlar akarken onu kısık bir sesle, "Bir müzik okulu," diyerek yanıtladım. "Hep bir konservatuar açmak istemiştim. Babam California'ya benim için gitmeyi planlıyordu."

Dilini şaklattı. Arkasındaki kalabalık Cay, Peety ve West'in geçmesi için açıldı. Cay gülerek Peety'yi itti ve o da Cay'i geri itti.

Andy, "Ben onları oyalarım," diyerek beni kovaladı.

Düşünmek için sessiz bir yer arayarak uzaklaştım. Karanlık bir araba sırasının arkasındaki eyer şeklindeki bir kayaya oturdum. Bağımsızlık Kayası koyu renkli denizin içinde yüzen beyaz bir balınayı andırıyordu.

Ne kadar inatçı ve nankör bir kızın vardı babacığım. Kederim şiddetli bir gözyaşı yağmuru ve kesik kesik nefesler şeklinde döküldü. Kendi kendime sarılıp öne arkaya sallandım. Sonunda fırtına dindiğinde yüzümü kucağıma gömüp gözlerimi dizlerime bastırdım.

Sıcak basmıştı, o yüzden soluk mavi renkli en üstteki gömleğimi çıkarıp otların üzerine serdim.

Ah babacığım. Sana kendimi affettireceğim. Senin dilediğin gibi o konservatuari açıp orada telli ve üflemeli çalgı dersleri vereceğim. Bu gece çalışımı duydun mu? Parmaklarım hâlâ yerinde. Ama önce yolumu biraz uzatmam gerekebilir. Bunu anlıyorsun, değil mi?

Yuanfen. İnsanlar arasındaki kader. Belki Lady Tin-Yin'de olduğu gibi, nesneler eski sahiplerinin bir parçasını taşıdığından insanlar ve onlar arasında da bu vardır. Belki bir gün annemin yeşim taşı bileziği beni bulur ve hepimiz tekrar bir arada olabiliriz.

Bir alttaki gömleğimin de düğmelerini açtım ama onu çıkarmayacağım için uçmaya hazırlanan bir martı gibi kendimi yelledim.

Arkamdan, "Bak, bak. 'Kötüler, kimse kovalamazken kaçır,'" diyen bir ses geldi.

YERİMDEN ÖYLE BİR SIÇRADIM Kİ NEREDEYSE ÜZERİMDE
kalan giysiler de çıkıyordu.

Cay yaklaşırken gömleğinin önünü bir sepet gibi tutuyordu.

“Fakat doğrular aslan gibi emindir.” Kalbimi normal ritmine döndürmeye çalışarak, İncil özdeyişini onun yerine tamamladım.

Mandalina kokusu neşemi yerine getirdi.

Cay yere çöktü ve gömleğindeki yığından bana bir tane verdi.

Nefesim kesilerek, “Bunları nereden buldun?” diye sordum. New York’tan ayrıldığımızdan beri hiç mandalina görmemiştim. Eğer Bay Trask olmasaydı *mandalina* kelimesi şans kelimesine benzediği için Çinlilerin şans getirdiğine inandığı hoş kokulu kürelere asla paramız yetmezdi.

“Angelina verdi.”

Elbette bir kız vermişti. Meyvemi soydum ve bizi gözetleyen ayı örtecek şekilde kaldırdım. Konu mandalina olduğunda bu değerli hazinenin onursuz yollarla kazanılmış olmasını umursamazdım. Ağzımda güneş ışığı gibi patlayan keseciklerin tadını çıkarmak için onları yavaşça çiğnedim.

Ay ışığı Cay’in ensesindeki sarı buklelerle oynuyordu. Bukleleri, bir yere tutunmak zorunda olan sarmaşıklar gibi bir parmağa dolanmak için yalvarıyordu.

“Doğum günün ne zaman?” diye sordum.

“6 Ocak 1830.”

Tam tahmin ettiğim gibi bir Kaplan’dı. “Ee, geyiğe ne oldu?”

“Angelina’ya mı? Onu annesinin yanına geri götürdüm. Görüyorsun ya, öğreniyorum.”

Gözlerim kaval kemiğinin hemen üzerindeki kızarıklığa takıldı. Bu bir aşk ısırgıydı, hem de tazeydi. Yüzüm kızardı.

Baktığımı fark edip göz kırptı. “Mükemmel olduğumu iddia etmedim.” Son dilimini de yuttuktan sonra parmaklarını teker teker ağzına götürerek kalan mandalina sularını yaladı. “Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence Tanrı her şeyi insanlara bölüştürürken iyi iş çıkarıyor. Elbette bazıları çok fazla kötülükle karşılaşiyor. Yine de ortalama bir insanın eşit sayıda hilesi ve derdi var.”

“Haklı olabilirsin.”

“Örneğin seni ele alalım. Tanrı sana ip gibi kollar vermiş.”

“Tekrar teşekkürler,” diye homurdandım.

“Ama insanları harekete geçirecek gücü de vermiş.”

“İnsanlar dans etmek için yaratılmış.”

“Bedenlerini harekete geçirmekten bahsetmiyorum. West geçtiğimiz hafta boyunca huysuz ve öfkeliydi, büyük ihtimalle benim yüzünden. Sen o züppe Jack’in bançosunu elinden alıp ona gününü gösterdiğinde West birdenbire kahkahalarla gülmeye başladı. Hiçbirimiz banço çalabildiğini bilmiyorduk. Ama sonra birden ağlamaya başladı. Çok tuhaftı.”

Ruhumu kaplayan arzu nefesimi kesti. Çorbalı öpücüklerimiz anısı kararlılığımı gözyaşlarıyla boğdu. Gönül yarımı iyileştirmek ve zihnimin gitmemesi gereken yerlere gitmesini engellemek için mandalınanın kabuğunu burnuma götürdüm. “Bançolar insanların sandığından daha derin duygular uyanırır. Ee, Cay Pepper’in hileleri neler?”

“Tanrı bana serçe yakalama becerisi vermiş. Benim kendimi beğenmiş olduğumu düşündüğünün farkındayım ama açıkça söylüyorum. West’te de aynı beceri var.”

“Fark ettim.”

Yeşil gözlerini bana çevirdi ve ben hemen umursamazlık maskemi takındım ama maske kayıyor gibiydi. Kendimi göldeki yansımasına kapılmış Narkissos* gibi hissediyordum.

“Sorun şu ki doğru kızı bulmak hâlâ uğraş istiyor, bir şapka seçmek gibi.” Şapkasını çıkardı ve parmağını siperliğin kenarında dolaştırdı. “Mesela gözün Fransız yapımı güzel görünen bir tanesinde olabilir ama onu sonunda kafana koyduğunda çekiciliğini yitirir.”

Zavallı Fransız Mathilde’nin hiç şans olmamıştı.

Şapkasını tekrar kafasına taktı. “Ya da hayatın boyunca sana, bizon keçesinden yapılma olanların tek takmaya değer şapkalar olduğu söylenmiştir. O yüzden karşına farklı bir şey çıkınca, mesela timsah derisinden yapılmış bir tane, takmaya en layık şey olduğunu düşünsen de onu dükkânda bırakıp gidebilirsin,” çenesine vurdu, “ta ki başka herhangi bir şapkanın sana o kadar iyi uymayacağını fark edene kadar.”

Kim pullu timsah derisinden bir şapka ister diye düşünürken bana baktığını fark etmedim. Dudağının normal kıvrımlarına bir sırtış oturdu. Tam olarak ne anlatmaya çalışıyordu? “Ee, yani Fransız kızlarının peşinde koşmayı bıraktın mı?”

Kahkaha atarak boynunu kaldırdı. “Tam olarak istediğim şey ateşli bir kız. Kendini yakmadan ellerini ısıtabileceğin türden biri. Göbek adı haylazlık olmalı ki işler sıkıcı bir hal almasın. Hepsi bu.”

“Biraz ateşli ve haylaz. Bu çok zor olmasa gerek.”

“Ne kadar zor olduğunu bilsen şaşarsın.” Sırtüstü döndü ve parlak gözlerini tepemizde yanıp sönen yıldızlara dikti.

* * *

* Yunan mitolojisinde, tanrıların laneti üzerine göldeki yansımasına âşık olup gözlerini kendisinden alamadığı için o gölün kenarında ölen kahraman. -çn

Ertesi sabah erkenden yoğun bir pelin otu çalısının arkasında Andy'yle kendimize çekidüzen verdik.

Kuru bir dalla vurarak temizlemeye çalıştığı kabanını tuttum. "Bunu bana Isaac öğretti. Otlar kokuyu alıyor, görüyor musun?" Kabanla işi bittikten sonra gömleğimi hâlâ ben içindeyken dövmeye başladı.

"Bekle, önce üzerimden çıkarayım!" Pat.

Dudakları gerildi. "Seninle Bay Trask'ı bulmak için gelmeye karar verdim."

Boğazıma sanki çakıl taşı yutmuşum gibi bir yumru oturdu. "Ne? Emin misin?"

"Hı hı." Dallarını bana doğru salladı. "Eğer ona yetişmeye çalışmazsak içim rahat etmeyecek. Bileziğini alır sonra geri dönüp Facia Geçidi'ne gideriz."

"Teşekkürler kardeşim." Ona sarılma isteğime karşı koya madım.

Buna bir anlığına katlanıp sonra çok fazla sevgi gösterdiğimde hep yaptığı gibi beni itti. "Ayrım'a vardığımızda oğlanlara ne söyleyeceğiz?"

Üzüntünün yarattığı acı bir anlığına söyleyecek bir şey bulamamama neden oldu. "Arp Şelalesi'ne gitmek istediğimizi zaten biliyorlar. Ben sadece seninle gideceğimi söyleyeceğim."

"Ya onlar da gelmek isterse?" Tekrar gömleğimi dövmeye başladı; bu sefer dal kırılana kadar daha hızlı ve daha sert vurdu.

"Onların bulacak altınları var."

Sorusunu yanıtlamayan cevabım karşısında alaycı bir kahkaha attı. Eğer oğlanlar gelmek isterse onlara gerçeği söylemek zorundaydık, bir kimera* gibi bir sürü başı olan gerçeği. Oğlanların iyi olmaları konusundaki endişem, korkaklığım ve West'e karşı hiçbir duygu beslemediğime dair kendimi ikna etme çalışmalarına rağmen varlığını sürdüren duygularıyla

* Yunan mitolojisinde tek bir vücutta çeşitli canlıların kimi uzuvlarına sahip, ağzından ateş püskürten yaratık. -çn

savaş halindeydi. Ne yapacağımı bilmiyordum, belli ki Andy de aynı durumdaydı.

İç çekerek elindeki dalı yere attı.

"Afrikalıların ve Çinlilerin ahşap kulübe inşa etmeleri çok uzun sürüyor," dedi Peety, Fare ayaklarıyla sinsice yanımıza yaklaşıarak.

Andy, "Tanrım bana sabır ver," diye mırıldandı ve çalıdan çıktı.

Sabahki yolculuktan sonra Cay bizi ana yoldan çıkarıp dar bir patikaya soktu. "Bu yol bize birkaç gün kazandıracak. Bu da altına daha çabuk varmamız anlamına geliyor."

Andy bana baktı. Omuz silktim. Cay bizi daha önce yanlış yola hiç sokmamıştı, o yüzden hiç sorgulamadan onu takip ettik.

West en arkadan, "California'daki o toprak hibelerinden birini almak için ne yapmak gerekiyor Peety?" diye sordu.

Peety geriye baktı. "Emin değilim. Sanırım Monterey'deki valiye gidip talep ediyorsun."

Cay eyerinin üzerinde dönerek ters gitmeye başladı. "Monterey'e gitmiyoruz. İlk bulabildiğimiz nehre gidip toprağı eşelemeye başlıyoruz. Ayrıca toprak almak için paramız yok."

Peety, "Sanırım bedava veriyorlar," dedi.

"Bu dünyada kötü fikirler hariç bedava olan hiçbir şey yok." Cay kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzünde meydan okuyan bir gülümsemeyle hafifçe geri yaslandı.

Bir süreliğine hiç kimse konuşmadı. Sonra West son derece sıradan bir sesle sessizliği bozdu. "Bir çit inşa etmemiz gerekecek. Eğer çok çalışırsak gelecek yazı kalmadan ilk sürümüzü edinebiliriz."

Cay şapkasını kafasına çarptı. "Kes şunu, asıl plan bu değildi."

"Chicos bu konuda ne düşünüyor?" Peety Lupe'yi yavaşlatıp Andy'nin yanında yürümeye başladı. "Andito?"

"Şey..." Gergin bir an boyunca Andy'nin doğruyu söyleyip onlarla birlikte California'ya gitmeyeceğimizi anlatacağını düşündüm. Ama bunun yerine, "Bence zamanı geldiğinde ne yapmamız gerektiğini anlayacağız," dedi.

Cevap kulağa o kadar bilgece geliyordu ki Peety benim fikrimi sormadı; bunun için minnettardım.

Patika, yüksek çam ağaçlarıyla kaplı dağın eteklerindeki bir geçide dönüştü. Çakıl taşları yolu kaygan bir hale getiriyordu. Peety atlar için yürümeyi kolaylaştırmak adına üzerlerinden inmemizi önerdi, o yüzden öyle yaptık. Herkes bir ucunu beline bağladığı kemendini atmaya hazır halde tuttu. Ben hariç. Bana küçük gelen kemanı çaldığım için ağrıyan omzumu ovuşturdum. Kement atmak eklemelerimi yerinden oynatıyordu, o yüzden eğer bir gün müzik aletimi tekrar çalmak istiyorsam gelecekte bundan kaçınmalıyım.

Kemendimin nerede olduğunu soran Andy'ye, "Kolum ağrıyor, o yüzden kendimi kurtarmaya çalışırken asma ihtimalim çok yüksek," diye yanıt verdim.

Dudaklarını birbirlerine bastırdı ve gözlerinin arkamdaki bir şeye kaydığını fark ettim. Büyük ihtimalle arkamdan bana sert sert bakan West'e. Paloma'nın yelesine takılmış çam iğnelerini temizledim.

İki saniye bile geçmemişti ki kemendin havayı yırtan sesi duyuldu. İp tam tepeme indi. Şimdi kütük bendim. Kollarımı içinden çıkardım; yüzüm kıpkırmızı olmuştu ama bunu West'e belli etmedim. Omuzlarımı kıpırdatarak diğerlerinin ardından devam ettim.

Dar geçit sona erdi ve tekrar atlarımıza binmeye yeltendik. Sonra Cay'in sesi kanyonda yankılandı. "Bu da ne?"

Babam yaşlarında bir adam yerde oturmuş, yolun kenarındaki devrilmiş bir sandalyeye yaslanmıştı. Ellerinde sıkıca

tuttuğu ahşap bir haç vardı. Beyaz kilise gömleği ve kirli pantolonu, güneşten kabarmış yüzünün ve saç derisinin pırıl pırıl görünmesine neden oluyordu.

Cay adamın yanına diz çöktü. "Arkadaşlarınız sizi burada mı bıraktı? Bu doğru değil."

Andy arkasında benimle adamın diğer yanına doğru koşarken, "Aman Tanrım," dedi.

Cay, "Biraz *aquaya* ne dersiniz?" dedi. Adamın matarası açık ve boş bir şekilde toprağa saplanmıştı. Cay ona matarasından bir yudum içirdi.

West, "Dur Cay," diye seslendi. Hızla yanımıza geldi ve Cay'ın eline vurup matarayı devirdi. "Uzaklaş. Ona dokunma."

Hepimiz West'e baktık. "Koleraya yakalanmış," dedi. "Gözlerine bakın."

Adamın gözleri vanilyalı bir muhallebinin üzerine konulmuş iki zeytin gibi içe gömülmüştü. Donuk ve yeşil gözleri boşluğa bakıyordu. Kurtulamayacaktı.

Cay donakaldı. West onu çekip ayağa kaldırdı. "Hadi gidelim." Dudaklarını zalim bir çizgi halinde birbirlerine bastırmıştı.

Cay ve Peety atlarına bindi ama Andy ve ben tereddüt ettik. "*Vámonos**, Tanrı onunla ilgilenir."

Andy, "Viskin yok mu Peety?" diye sordu.

Peety başını salladı. "Hepsi bitti."

Andy avuçlarını birleştirdi. "Tanrı sizi korusun, acılarınızı dindirsin."

Atların yanına dönen Andy'yi takip etmeliydim ama adamın onu dünyada tutan tek şeymiş gibi sarıldığı haçı tutan beyazlaşmış parmaklarına takıldım. Adam inlerken dudakları titredi.

Onu bırakıp gideceğimizi biliyordu. Ellerimi boğazıma götürdüm ama susamış olan ben değildim.

* (İsp.) Hadi gidelim. -çn

Dizlerimin üzerine çökerek titrek bir sesle adama, "Üzgünüm," dedim.

Andy, "Hadi Sammy," diye mırıldandı.

West ipimi çekti. "Sammy."

Onları yok saydım. Adam benimle konuşuyordu. "Uuu."

Cay ve Peety bizi izlemek için atlarını döndürdüler.

"Efendim?" dedim.

"Vuuu."

Çatlak bir sesle, "Vuuu," diye tekrarlardım, başka bir şey istediğini umut etsem de kastettiğini düşündüğüm şeyden ödüm kopuyordu. Gözleri kemerime kaydığında yutkundum. "Sizi vurayım mı?"

Andy hırıltılı bir nefes aldı. Adam gözlerini kırttı.

"Evet için bir kez, hayır için iki kez göz kırpın," dedim, soluklarım hızlanmış bir şekilde.

Bir kez göz kıptı.

"Emin misiniz?"

Gözlerini yine bir kez kırttı.

"Gerçekten emin misiniz?"

Yine bir kez kıptı.

Ağzımı elimle kapattım.

Dragoon'u kılıfından çıkarırken ellerim titriyordu. Silahu ateşe hazır hale getirip kafasına, Peety'nin atların vurulacağını gösterdiği noktaya doğrulttum. Ya aynı yer insanları vurmak için de etkili değildiyse? Adam gözlerini kapattı. Parmağının üzerinde, alyansının olması gereken yerde beyaz bir iz vardı. Titreyen dudağımı ısırarak sol elimle onunkini tuttum.

Sonra onu bıraktım ve geri çekildim. Tek yapmam gereken şey tetiği bir kez çekmekti. Kimse kurşunla kafasından vurulmaktan kurtulamazdı, değil mi?

Ama yapamıyordum. Bu adam öldürmek olurdu. Gözlerim West'inkileri buldu. O olaydan beri onunla göz göze gelmemiştim.

Gözlerimi kapattım ve yanaklarımdan gözyaşları süzüldü. Tekrar açtığımda West ipini koluna dolaya dolaya yanıma geliyordu. Elimden aldığı silahı adama doğrultup ateşleyene kadar gözlerini gözlerimden ayırmadı.

HEP BİRLİKTE ATEŞİN ÇEVRESİNDE OTURURKEN ANDY,
"Ailesi neden onu vurmamış anlayamıyorum. Daha insafli olurmuş," dedi.

Günü kuzeye doğru uzanan engin dağ sırasının eteklerinde yol alarak geçirmiştik. Bu gece siyah damarlı pembe granit taşından bir vadiye yerleşmiştik. Kayalar koca zencefiller gibi garip şekillerdeydi.

Cay, "Sen kendi babanı vurabilir miydin?" diye sordu.

West boşluğa bakıyordu. "Ben vurabilirdim."

Andy, "Ben de," dedi. "Eğer vurmamak güneşin altında öylece bekleyerek işkence çekmesi anlamına gelecekse vururdum. Diğer türlü çok acımasızca."

Ellerimin terden sıırıslık olmasını engellemek için dizlerime sarıldım.

Peety, "Benim dinime göre öyle yaparsan cehenneme gidersin," dedi.

"Hangisini yaparsan? Onu vurursan mı, yoksa öylece bırakırsan mı?" diye sordum.

"Adam öldürmek ölümcül bir günahdır. Yine de merhamet gösterdiğin için öldürmek büyük ihtimalle günah sayılmaz."

Cay, "Adam öldürmekten bahsetmişken, size ilginç haberlerim var," dedi ve bana bakan gözlerini kısarak cebinden bir şey çıkardı. Ormanda dolaşırken bir dalın kırıldığını duyan

hayvanlar gibi hareketsiz kaldım. Bir gazete sayfasını açtı. Ateşten gelen ışık sayesinde arka tarafını görebildim ve tersten okudum: ARANIYOR.

Midem kasıldı. Biliyordu.

Cay gözlerini tekrar bana dikti. “Bağımsızlık Kayası’ndaki öncülerden biri bana bu araniyor ilanını verdi. İlginç bir ilan. Bilin bakalım üzerinde kim var?”

Tahmin yürütmek istemeyerek kafamı dizlerimin arasına soktum. Andy kâğıdı onun elinden aldı. Çok iyi okuma yazma bilmiyordu ama resimlere göz gezdirdi. Yüksek sesle bir nefes aldı ve kâğıt sığıttığı ellerinin içinde buruştu.

Cay, “Kırık El Çetesi,” dedi tekrar kâğıda uzanarak. Andy kâğıdı almak için uzandığını bir süre fark etmedi. Sonra kâğıdı verip ellerini tırnakları beyazlayacak kadar sıkı bir şekilde birleştirdi. Kocaman açılmış gözleri benimkilerle buluştu.

Cay, kâğıdı çevirip hepimizin görmesi için tutarken, “Sonunda düzgün bir resimlerini çizebilmişler,” dedi. “En azından üçününkini.”

Sayfanın üst kısmında, KIRIK EL, HER BİRİ İÇİN 200\$, ÖLÜ YA DA DİRİ, yazıyordu. Geniş bir alnı ve şahin gibi gözleri olan ilk adamı işaret etti. “Bu liderleri, bu da onu işaret-parmağı yapıyor.” Bir sonraki resme dokundu; bu, uzun bir yüzü ve minyatür bir balkabağını andıran burnu olan, on iki yaşından daha büyük olamayacak bir oğlandı. “Bu serçepar-mak çünkü küçük olan.”

Cay parmağını daha yaşlı olan üçüncü adamın resmine koydu. “Bu buruş buruş olan da başparmak; tuhaf işler hep ona kalıyor. Mesela turşu kavanozu açmak.”

Dördüncü ve beşinci kareler boştu.

West, “Sadece yazıyı oku, seni şapşal,” dedi.

Cay kâğıdı kendine çevirip okudu: “İki masumu, bir bebek olan Amelia Dearborn’u ve 37 yaşındaki Cedric Dearborn’u öldürmekten VE yedi ayrı ağır saldırı ve hırsızlık suçlarından

aranıyorlar. Son görüldükleri yer: Laramie Kalesi, Wyoming. Silahlı ve tehlikeliler.”

“Bir bakabilir miyim?” diye sordum. Kâğıdı bana verince resimleri yakından inceledim. Sayfanın altında birer satırlık başlıkları olan bir sıra daha küçük resim vardı. Hızla resimleri gözden geçirdim ama hiçbir yüz tanıdık gelmedi. Sonra en sondakini fark ettim. Çinli bir kadının fotoğrafıydı.

Sessizce yazarları okurken konuşmanın geri kalanını duymadım. ‘Young San-Li: St. Joe, Missouri’lu Bay Ty Yorkshire’ı öldürmekten birinci dereceden CİNAYET ve bir köle çalmaktan HIRSIZLIK suçlarından aranıyor. 15, 25 yaşları arasında, Çinli, uzun siyah saçlı, siyah gözlü, tehlikeli. Ödül: 500\$.’

Nefessiz kalmıştım, tekrar başımı dizlerimin arasına sokarak sakinleşmeye çalıştım. Durumu kurtaran tek şey resmin bana hiç benzememesiydi. Görünen o ki kimsede fotoğrafım olmadığından yirmili yaşlarda sigara içen bir Çinli kadın fotoğrafı kullanmışlardı. Çinlilere özgü, vücudu saran ve boyun kısmında yarık bulunan bir elbiseyle poz vermişti.

Benim resmim olsun ya da olmasın sonuçta beni arıyorlardı. Artık binlerce öncü ve Argonot, Çinli bir kız için gözlerini açık tutacaktı. Kelle avcıları birkaç hafta hayatlarına rahatça devam etmelerini sağlayacak ödül için birbirleriyle yarışacaklardı. Ayrım’a gidemezdim. Bu çok riskli olurdu. Bay Trask’ı sonsuza kadar kaybedecektim, annemin bileziğini de.

Babacığım, çok yaklaşmıştım. Kelebek avucumun içindeydi ama bir rüzgâr onu alıp götürdü.

Andy dizini benimkine vurdu. Diğer tarafımdaki West kâğıdı elimden aldı. Görmesini istemiyordum ama işleri daha kötü hale getirmeden ona itiraz edemezdim.

“Arkadaşın mı?” diye sordu.

Başımı salladım.

“Değil mi?” West ipini sermeye başladı. “Her neyse, zincirlerin hazır uyuyun.”

Oğlanlar uykuya daldıktan sonra Andy'yle hızlı banyo için ağır ağır akan çaya gittik. Sonra dişlerimiz birbirine vurur halde çam iğnelerinden kalın bir yığının üzerinde birbirimize sokulduk. Fildişine çalan gümüş renkli ay neredeyse hiç ışık yaymıyordu, son derece uzak ve erişilmezdi. Onu gökyüzünden alıp avucumun içinde tutmak istedim, böylece bir işe yarardı.

"O resim sana hiç benzemiyordu."

"Sonuçta Çinliydi."

"Yazıda ne diyordu?" diye sordu.

"Adam öldürmekten ve bir köle çalmaktan aranıyor. Beni yakalayana beş yüz dolar ödül verecekler."

Boşluğa baktı ve dudakları oynamaya başladı. Sonra kafasını bana çevirdi ve kuru dudaklarını yaladı. "Neredeyse Kırık El Çetesi'nin üç üyesi kadar ediyorsun."

"Ne rahatlatıcı, değil mi? Üçü fiyatına bir tane," diye mırıldandım. "Yola devam edemeyiz. Doğrudan şelalelere gidelim. Orada bizi kimse bulamaz."

Başım zonkluyordu, o yüzden babamın baş ağrılarını geçirmek için bana öğrettiği yöntemi kullanarak sol elimin başparmağı ve işaretparmağı arasındaki deriyi sıktım.

Andy çenesini dizlerine dayadı. "Bence ayrılmalıyız."

"Ne?"

"Oğlanlar sana yardımcı olur. Onlarla Ayrım'a gidebilirsin. Onlar seni güvende tutar. Bay Trask'ı bulduktan sonra onunla California'ya gidersin ve özgürlüğüne kavuşursun."

"Bir suçluya yardım ve yataklık yapıyor olur. Oğlanlar da öyle."

"Aranıyor ilanı ortaya çıkmadan önce de yapıyorlardı."

"Ama artık gerçekten arıyorum. Bize yaptıkları onca iyilikten sonra onları böyle bir tehlikeye atamam."

Bilekliğindeki Hint işi boncukla oynarken kaşlarını çatı. Bana doğru sokulurken kemikli dirseği koluma battı. "Frogg Çiftliği'nde ekin toprakları çiftliğin sahibinin oğulları benimle

biraz eğlenmeye karar verdi. Beni iki kuduz tazıyla birlikte mısır labirentine koydu.”

“Caniler.”

“Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Havlamaları duyuyordum ve köpeklerin beni aradıklarını biliyordum. Bir mısır sırası boyunca son sürat koştum. Bazen mısırların arasında ek-sik dişler gibi duran boşluklar görüyordum ama hiçbirine sapmıyordum. Bacaklarım titremeye başladı ve yere düştüm. Bir köpeğin deli gibi salyalar akıtarak üzerime geldiğini gördüm.”

Yüzü gerildi ve titredi. “Yapabileceğim tek şey o boşluklardan birine girmektir. Sonra bir tanesine daha. Kısa süre sonra dışarı çıktığımda Tommy’nin ağlayan yüzüyle karşılaştım.”

Vücudunu bana doğru çevirdi. “Görüyorsun ya, o kadar hızlı koşuyordum ki boşlukları atlıyordum ama çıkış oradaydı. Sen o labirentin içindesin. Her tarafın boşluklarla dolu. Köpek seni ısırarak öldürene kadar koşmak mı istiyorsun?” Sesi ni yükseltti ve onu susturdum.

“Boşlukların seni kurtarmış olmasına minnettarım,” dedim. “Ama o boşlukların hapse atılmak konusunda endişelenmelerine gerek yoktu.”

“Boşluklar kendi kendilerine düşünemez, sadece kötü espiriler yapar. Özellikle aralarından bir boşluk kız olduğunu öğrense senin için bir çileğin çekirdeklerini dahi ayıklar.”

Başımı salladım. “Bu asla işe yaramaz. Chinito kendine bir Chinita bulmalı, unuttun mu?”

“Bunu söyleyen Cay’di.”

“Evet ama West de ona katıldı. Hem zaten onları daha fazla tehlikeye atamam. Ben şunu düşünüyorum. Tekrar yola çıktuktan sonra gözlerimizi Facia Geçidi için açık tutalım. Onu bulduğumuz gece oğlanlara bir not bırakarak geri dönelim.”

Bu son derece korkakça bir yöntemdi ama başka çare göremiyordum.

* * *

Ertesi gün granit zeminde at sürmeye devam ettik. Koleraya yakalanmış adamı geride bıraktığımızdan beri herhangi bir anayola rastlamamıştık. Gözlerim yanımda yürüyen Andy'ye kayıp duruyordu. Bütün gün neredeyse hiç konuşmamıştık. Bu sabah ilk kez kahvaltıyı yakmış ve tavayı kaldırmak için acele ederken gömleğinin kolunu dağlamıştı.

Şimdi kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi; Princessa'yı çok fazla yönlendirmiyor, nereye gitmek isterse gitmesine izin veriyordu. Dün geceki konuşmadan sonra her an kaçıp gidebilecekmış gibi gözümü ondan ayırmamam gerektiğini düşünmeden edemiyordum.

Onu izlediğimi fark edip kısaca gülümsedi fakat bu bana güven vermeye yetmedi.

Cay kayalık bir bayıra saptığında West isyan etti. "Batıya gitmemiz gerekiyor. Bu yol doğru değil."

Cay biz yürümeye devam ederken haritayı yüzüne tutarak, "Biliyorum," dedi. "Hâlâ kestirme yoldayız. Daha önce sizi hiç yanlış yola soktum mu?"

Andy ve ben birbirimize endişeli bakışlar attık. Kaplan kişilikli insanlar aceleci kararlar verip bu kararlardan dönmekte zorlanabilirlerdi. Babam Başkan Van Buren'ın 1837'de yaşanan panikte ekonomiye karışma kararından dönmemesini hep onun Kaplan doğasına bağlamıştı. Yine de kendi kendime Kaplanların da tüm kediler gibi iyi bir yön duygusuna sahip olduklarını hatırlattım. Eyerimin üzerinde kıpırdanıp sakinleşmeye çalıştım.

Bütün gün bırakın Oregon Yolu'nu, tek bir insan dahi görmedik. Sağ tarafımızda başlayan dağlar şimdi sol tarafımızda daha da yükselmiş gibiydi.

Akşama doğru balık dolu bir akarsuya ulaştık. Yoğun bitki örtüsünün arasındaki bohça şeklindeki açıklığa kadar onu takip ettik. Cay dinlenmemizi söyleyerek tekrar haritasına danıştı. Sonra haritayı katladı.

West, "Kaybolduk, değil mi?" diye şaşkın olmayan bir sesle sordu.

Cay biraz süklüm püklüm bir ifadeyle, "Her şeyin bir ilki vardır," diye yanıtladı. "Yarın geldiğimiz yoldan döneriz."

Peety, "Sana 'Yankee Doodle' söyletmek gerek *hombre*," dedi.

West, "Bu daha çok bize ceza olur," diye homurdandı.

Atları otlamaları için serbest bıraktık. Çizmelerimi tek tek çıkarıp kendimi kaybolmamızın kötüye işaret olmadığına ikna etmeye çalıştım. Andy matarasından su içerken beni izliyordu. En azından burada bizi kimse bulamazdı. Ama ya Facia Geçidi'ni geçtiysek? Cay'ın haritasını defterimize kopyalamış olsak da nerede olduğumuzu bilmediğimiz sürece harita işimize yaramazdı.

Andy beni çimdikledi. "Çevrene baksana. Cennet Bahçesi gibi."

Sarı çiçekleri olan bir çalıyı incelemek için eğildi.

Etrafımızdaki dünyaya dikkatle baktığımda istemeden de olsa ona hak verdim. Ağaçlar manzarayı kapatacak kadar yüksekti. Beynimde kopan fırtına olmasaydı pembe yoncalardan oluşan bir yatakta, akarsuyun ninnileri eşliğinde güzel bir uyku çekebilirdim. Temiz havayı ciğerlerime doldururken se-dir ağacının dumansı kokusunu fark ettim.

"İncir yaprakları yok ve bolca yılan var." Cay kıs kıs güldü. "Keşke bize şarkılar söyleyecek birkaç hatun olsaydı." Bunu söylerken Andy ve bana bakmıştı; o yüzden ikimiz de onaylar bir ifadeyle homurdandık.

Cay gidip akarsuyun kenarına uzandı. "Biraz uyuklasam fena olmaz. Tükendim." Şapkasını yüzüne indirdi.

Kaybolmuş olmamız suda taş sektiren oğlanları ya da yoncaların yapraklarını koparan atları rahatsız etmiyormuş gibi görünüyordu. Popomu, Cennet'teki en uzun ağaç olan yalnız bir köknarın dibine koydum. Babam köknarı sağlamlığından ötürü ray yapımında kullandıklarını söylemişti. Çam kokusunu içime çekerek zihnimi rahatlatmaya çalıştım.

Andy önümde çömeldi. "Tanrı'nın planını O'ndan başka hiç kimse bilemez."

Sabah Cay uyanmak istemedi. Elimi alınına koydum. Dokunuşumla kıpırdandı. Yanıyordu.

Cay öğürmeye başladığında Andy ve ben su getirmeye gitmek üzereydik. Öğürmeyi bıraktığında onu akarsuyun kumukları alıp götüreceği bir noktaya taşıdık. Mataramdan bir bardağa su doldurup ağzına tuttum.

Cay, Peety'ye bir şeyler fısıldadı. Sonra Peety, Cay'ın kolunu geniş omuzlarına atıp onu küçük beyaz çiçeklerle bezenmiş yoğun çalının arkasına götürdü. Geri döndüklerinde Peety başını sallıyordu.

Peety bana, "*Choro*," dedi ve ben anlamayınca, "İshal," diyerek tercüme etti.

Yüzümdeki bütün kan çekildi. Bunlar çayırdaki en ölümcül hastalık olan koleranın belirtileriydi.

HERKESİN SAĞLIĞINI KONTROL ETTİM AMA HİÇBİR ŞİKÂyet duymadım.

Gün ortasına doğru Peety ve Andy'nin de iyi olmadıklarını fark ettik. Onların da ateşi çıkmıştı, kusuyorlardı ve *choro* olmuşlardı. Andy bir saat içinde üçüncü kez kustuğunda acaba kestirme yol Facia Geçidi miydi ve bunlar tetiği ben çekmemiş olsam da koleraya kapılmış adamı öldürdüğüm için mi başımıza geliyor diye düşünmeye başladım.

Kötü şansımдан kaçabileceğimi nasıl düşünmüştüm? Bulaşıcı bir hastalık gibiydi ve en değer verdiğim insanlara bulaşıyordu.

West'le iki haftadır birbirimize tek kelime etmediğimizden artık rahatça konuşamıyorduk ama diğerlerinin yataklarını Cay'inkinin yanına taşıırken beraber çalıştık.

"Çukur kazmalıyız," diye mırıldanarak küreğimiz olmadığı için kaşık aramaya başladım. Beyaz çiçekli çalının arkasında tuvalet için kazabileceğimiz bir yer buldum. Çiçekler portakal gibi kokuyor ve kötü kokuları bastırıyordu. Babam dizanteri için hazırladığı özel tuz karışımının kolera hastalarına da iyi geleceğini düşünürdü ama hiç kimse geri dönmediğinden işe yarayıp yaramadığını öğrenememiştik.

İnanarak olmasa da, "Kolera her zaman ölümcül değildir," dedim.

Aynı anda West de, "En azından akarsuyun kenarındayız," demişti.

İkimiz de karşıdakinin devam etmesini bekleyerek bir süre duraksadık. Sonra yine ikimiz de aynı anda konuşmaya başladık. West susup benim sözümü tamamlamama izin verdi.

"Babamın bir ilacı..."

"İçinde ne vardı?"

Hatırlamaya çalışırken toprağı kazan elim yavaşladı. "Yarım çay kaşığı tuz, altı çay kaşığı şeker, iki bardak su..."

West kaşığını yere fırlattı. "Lanet olsun." O âna kadar kazmayı başardığımız greyfurt boyutlarındaki çukura baktı. Sonra toprağı elleriyle eşelemeye başladı.

Bir saat sonra üç çukurumuz, iki de kırık kaşığımız vardı. Temizlenmek için akarsuyun kenarına çömeldik. Cay inleyerek karnını tuttuğunda West yüzünü ekşitti.

"Mide ağrısına böğürtlen ve biber iyi gelir," dedim. "Dün bir çalı görmüş..."

"Sanırım nerede olduklarını hatırlıyorum. Ben gidip getiririm."

"Dikenler eldivenlerini delebilir." Ellerimi bir beze kuruldım. West bezin diğer ucuna kendi ellerini kuruladı. "Onları dökmek için zıpkın kullanabilirsin."

Sert bir tavırla, "Ne yapacağımı biliyorum," dedi.

Ellerimiz bezin ortasında buluştu ikimiz de diğerinin alması için bezi bıraktık. Yere düşmeden önce West onu havada yakaladı.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, "Dönmem uzun sürebilir," dedi.

"Sorun değil. Lazımlığı kullanmalarına yardımcı olurum." Kazdığımız çukurlara bu şekilde hitap etmeye karar vermiştim.

"Çok sık kullanmaları gerekebilir. Ya sen..."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Benim için endişelenme," diye çıktım.

Ağzını kapattı ve hemen yanımızda duran Franny'ye baktı. At, kulaklarını geriye çekmeye başlamıştı. Onu sıkıyorduk. West tüfeğini sırtına takarken ben Franny'nin dizginlerini tuttum ve dilimin ucundaki pişmanlığı dile getirmeye çalıştım. Ama getiremedim.

Gözlerimi gömleğinin düğmelerine dikişimde bir tanesinin diğerlerinden farklı olduğunu gördüm; Sophie'nin kopardığının yerine başka bir tane dikilmişti. Gözlerim daha da kötü bir yere, kemerinin tokasına kaydı. *Kendine gel.* Böyle bir zamanda nasıl bunu düşünebilirdim? Pürüzsüz yanağındaki tek benek olan çile odaklandım.

Yumuşadım. "Kork... Endişelendiğini biliyorum." Tavuk tehdidini hatırlayarak kelimeyi değiştirmiştım. Oğlanlar korktuklarının dile getirilmesinden hoşlanmazdı. "Ama ben görün-düğümden güçlüyüm."

Deri kayışlara ümitsiz bir biçimde dolanmış ve ben çözmeye çalıştıkça daha kötü hale gelen parmaklarıma bakarak kaşlarını çatı. Ona arkamı dönerek gergin olduğum zaman yaptığım, takılıp düşmemi bekleyen engebeli zeminler gibi olan şeylere duyduğum öfkeyle tısladım.

"Sammy." Ses tonu yine iki doz bıkkınlık ve bir doz teslimiyet içeriyordu.

Parmaklarımı kurtarıp dizginleri ona uzatırken kafamı salladım.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi. Bacağını Franny'nin üzerine attı ve dilini şaklattı.

Günün geri kalanını sırayla hastalarla ilgilenerek geçirdim; onlara karışımı içirdim ve lazımlığa gitmelerine yardımcı oldum. Her kullanımdan sonra çukurların üzerine toprak attım. Oranlarını doğru hatırlıyor olmam için dua ederek tuz, şeker ve suyu karıştırdım. Sonra çaydanlıkta biber demledim.

Andy o kadar hareketsiz ve renksizdi ki ölü gibiydi. Onun yanına diz çöküp gevşek elini ellerimin arasına aldım. Serindi ama soğuk değildi; elini yanağıma koydum.

Onunla konuşmak istiyordum ama Cay ve Peety yanımdayken bunu yapamazdım. Hareketsiz bir şekilde yatıyorlardı fakat uyuyorlar mı yoksa sadece dinleniyorlar mı anlaması güçtü. O yüzden konuşmak yerine Tanrı'nın dinliyor olmasını umut ederek hepsi için dua ettim.

Tahminlerime göre Brider Kalesi'nden yirmi gün uzaktaydık. Kaleye ulaşmayı başarsak bile oradaki insanların elinden ne gelecekti? Çoğu kişi koleradan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırdı. Tedavisi yoktu. Hastalığın seyrini izlemesini beklememiz ve kimsenin susuz kalmadığından emin olmamız gerekiyordu.

Cay titreyerek uyandı; dudakları maviydi. Onun arkasına oturup başını kucağıma koydum. Sonra soğuk yüzünü ellerimin arasına aldım.

Cay gözlerini kırpıştırarak tepesinde dikilişime baktı. "Midem..."

Babamın öğrettiği bir diğer şey aklıma geldi.

"*Tui-na* denemek ister misin?" diye sordum, vücudun belli noktalarına basınç uygulamak anlamına gelen Çince kelimeyi kullanarak. "Kulaklarına dokunmamı gerektiriyor."

"Kulaklarıma mı?"

Başımı onayladım. Çinliler kulaklarda, bütün insan vücudunun haritasının olduğuna inanırlardı. Her şeyin nerede olduğunu hatırlamasam da önemli noktaları hatırlıyordum.

"Canım yanacak mı?"

Gülümsedim. "Hayır. Hoşuna bile gidebilir."

"Peki o zaman ama Peety'ye söyleme."

Ellerimi Cay'ın kulaklarına doğru kaydırdım ve kulak memelerini tutarak parmaklarımla dışarıdan içe doğru daireler çizdim. Mide ile bağlantılı noktayı bulup oraya bastırdım.

Gözlerini kapattı. Yüzü başta kasıldı ama sonra rahatladı. İç çektiğini duyduğumda parmaklarımla, West'inkilere hiç benzemeyen ve rahat bir hayatı simgeleyen oynak kulak memelerini ovmaya başladım. Ne rahat bir hayat, daha on sekiz yaşında olmasına rağmen ölümle burun burunaydı. Belki de kulak memeleri hep inandığım gibi birinin hayatının durumunu gösteren şeyler değildi. Patronun kızını hamile bırakan Cay değil miydi? Ve West bir aygırın ısırtığı sonrasında hayatta kalmamış mıydı? Belki kulaklar yalnızca kulaktı.

Cay inledi. "Bu... çok... iyi..."

West yanımıza çömelerek hem Cay'i hem de beni korkuttu. Cay'in kulaklarını bıraktım.

Cay kısık gözlerle kuzenine baktı. "Hep eğlenenin tadını kaçırıyorsun."

West ilgisiz bir ses tonuyla ellerinin bize doğru açarak, "Lütfen devam et," dedi.

Cay'in sakallı yanağına vurdum. "Bence daha iyisin. Gidip çayı demleyeyim."

Cay'in başını nazikçe kaldırdım ve West benim yerimi aldı. Henüz gitmeye fırsat bulamadan Cay, "Neden hep bu kadar güzel kokuyorsun?" diye sordu.

Tıkandım. Belki Cay hezeyan geçiriyordu. Gözleri kapandı. West beni izliyordu; o yüzden ona çaresizce omuz silktim ve Cay'i cevaplamadım.

Cay'in gözleri açıldı. "Tüm gün bekleyemem."

Gülümsedim çünkü bu sefil halinde dahi beni gülümsetmeyi başarabiliyordu. "Hepiniz gibi ben de at boku kokuyorum." Bu kadar kaba bir dil kullandığım için yüzüme ateş bastı.

Cay, "Hayır," dedi. "Sen pelesenk gibi kokuyorsun. Ne tuhaf..."

Pelesenk mi? O mor renkli çiçekler babamın en sevdikleriydi. Cay bunu biliyor olamazdı. Serinkanlılığımı korumaya

çalışırken başımı eğdim. Tekrar kaldırdığımda bir çift kahve-
rengi ve bir çift yeşil göz üzerimdeydi.

Cay, "Kovboyler başkalarının işlerine burunlarını sokmaz
ama kafamı karıştırıyorsun. Neden bu kadar gizem dolusun?"
diye sordu. "Belli ki sen bir Argonot değilsin."

Soruyu geçiştirmek ya da küstah bir yanıt vermek için ağ-
zımı açtım ama birdenbire bezmiş bir şekilde tekrar kapattım.
Ben gölgeler içinde gizlenirken oğlanlar bize karşı hep dürüst
olmuştu. Şu an, ölüm kapıya dayanmışken bile yalanlar av ara-
yan kuzgunlar gibi dilime üşüşüyordu. Onlara kendim hak-
kında bir şeyler anlatsam olacak en kötü şey neydi? Şu an itiraz
zamanı değildi ama en azından ona karşı biraz dürüst olup
belki aklını acısından uzaklaştırabilirdim.

"St. Joe'dan geliyorum," diye başladım.

Cay, "Missouri mi?" diye sordu.

"Evet. Babamın New York'taki Portekizli iş arkadaşı tek bir
zarla tüm işi kaybetti."

Cay, "Zar kaç gelmiş?" diye sordu.

"Dört. Bu, Çinliler için şanssız bir rakamdır çünkü dört anla-
mına gelen *sei*, ölüm anlamına gelen kelimeye benzer. O yüz-
den babam oradaki işi tekrar kurmamaya karar verdi ve bir
gün öncülere katılma umuduyla St. Joe'daki Islık'ı satın aldı."

St. Joe'nun bizi soğuk bir şekilde karşılamasından bahset-
tim ve sonunda babamın canını alan yangını anlattım. "Gerek-
tiği gibi gömülmedi bile."

Boğazım düğümlendi. Acı dolu zihnimi boşaltabilmek için
elime bir avuç toprak aldım ve kum saati gibi yavaşça bıraktım.

Kendimi, "O sabah kavga etmiştik," derken buldum.
"California'ya taşınmak istemiyordum. Keman derslerinden
sonra doğrudan eve gitmek yerine nehrin kıyısında oturdum."

İnatçı kafamı eğdiğimde utanç dolu gözyaşlarım toprağı
ıslattı.

Seni yüzüstü bıraktım. Orada seninle olmalıydım. Seni oradan çıkarmalıydım.

Cay sessizliği bozdu. "Yani o artık bir melek. O zaman seni biz evlat ediniz. Hadi West."

West bir an duraksadıktan sonra kibar bir sesle, "Aileye hoş geldin. Boynun ile ellerini temiz tut ve mutfığa gitmeden önce çizmelerindeki boku temizle. Ayrıca turtanın kenarlarını ayırma," dedi.

Bu beni biraz güldürdü.

Cay'in uyumasına izin verdik. Dürülü yatağını ateşin yanına yaydım; West'te kendininkini benimkinin yanına serdi. Yan yana yalnızca iki örtü olması yüzümün kızarmasına neden oldu. Hava karanlık olduğu için minnettardım.

West, "Ben kısa çöpü alırım," dedi.

"Kısa çöp ne oluyor?"

"İlk nöbet."

Beni nöbeti devralmam için uyandırmadı. Gündoğumuyla kendim uyanıp onu Peety ile Andy arasına diz çökmüş şekilde buldum. Peety komadaymış gibi yatıyordu ama Andy sanki bir karınca yuvasının üzerinde yatıyormuşçasına seğiriyordu. West dün gece Andy'nin lazımlığı kullanmasına yardım etmiş miydi? Gerçeği öğrenmiş olsa kesinlikle bir şey söylerdi. Belki göremeyeceği kadar karanlıktı.

"Gelecek sefere uyuyakalmama izin verme," dedim ve dikkatle tepkisini inceledim.

Cevap vermeden yatağına yıkıldı.

West öğle saatlerinde uyandı. Ona bir fincan kahve verdim. Birdenbire içimde dağılmış saçlarını düzeltme isteği oluşmuştu.

West, "Andy'nin yardıma ihtiyacı var," dedi.

Andy yatağından çıkmak üzereydi ve Cay'e doğru sürünüyordu. "Ona ben yardım ederim," diyerek West ayağa kalka-

madan hızla Andy'nin yanına koşmaya çalışırken neredeyse kendimi kahveyle haşlıyordum.

Andy beni beklediğinden çok daha gl bir şekilde kavradı. Tırnakları koluma battı. "İsaac'ın bizi özlemesi çok kötü," dedi. "Ama yakında tekrar biraraya geleceğiz, değil mi Tommy?" Alnı kırmıştı ve nefesindeki acı hastalık kokusunu alabiliyordum.

Rüya görüyor olmalıydı. "Elbette Andy. Onu yakında göreceğiz."

Onu yarı tökezleyerek lazımlığa doğru çektim. İşini bitirdiğinde tekrar yatağına yatırdım. West bir fincan böğürtlen ayı getirdi; ben de onu Andy'nin dudaklarına götürdüm.

"Hareketsiz kalmak atlar için iyi değil," dedi. "Yeterince yemek de yemediler. Bugün onlarla keşfe çıkacağım. Belki bize yardım edebilecek birileriyle karşılaşırım."

Defterini ıkardı. Benim altı yaşımdaki halimi çizdiğinden beri onu resim yaparken görmemiştim. Kaldığı yerde duran deri ipin yardımıyla defteri açtı. Boş bir sayfa koparıırken son izdiğı resmi görme fırsatım oldu: omuzlarına dökülen saçları yüzünü gölgeleyen bir kız.

Bu Sophie olamazdı, çünkü onun saçları kıvrıkcıktı. Aygır onu ısırıdıktan sonraki kesik uykusunu hatırladım; "Bunu o kız yapmadı!" demişti. Belki de resim o bahsettiğı kıza aitti. Belki bir arkadaşı ya da... Hayatı hakkında bilmediğim çok fazla şey vardı ve bir kısmını asla öğrenemeyecek olmam beni yasa boğuyordu.

Gerektiğinde ona ulaşabilmem için gideceğı yolu çizdi. Paloma benimle kalacaktı. Franny'ye atladı ve *remudayı* Cennet'ten çıkardı.

Hastalarımın hepsinin bacaklarını ve sırtlarını ovdum. Sonra yayımı çıkarıp ona bir ok taktım. Yay ı gerip akarsudaki balıkları avlamaya çalıştım. Gitgide hedefi bulma konusunda

iyileşiyordum. Geçen hafta on metre ilerideki bir karahindiba çiçeğini vurmuştum.

Bir alabalığı yaraladım ve onu akarsuyun yukarı tarafında bulduğum maydanozla birlikte tencereye attım. Belki Andy'nin Şipşak Yahnisi bizi biraz rahatlatırdı. Hâlâ çok taze olan çam dallarını ateşe attığımda gri dumanlar çıkmaya başladı ve bir bez yardımıyla dumanı kovmaya çalıştım.

Andy sızlandı ve onun yanına koştum. Onu bir kolu Peety'ninkine dolanmış, parmakları altı noktalı yarasının olduğu yeri ovarken buldum. *Vaquero* hâlâ uyuyordu. Andy'nin yüzü terden sırlıklam olsa da bakışları normaldi.

Alına soğuk bir bez yerleştirdiğimde iç çekti. "Git ve West'e doğruları anlat. Biz hangi hastalığa yakalandıysak kapmadan önce birlikte buradan gidin. Ben oğlanlarla ilgilenirim. Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Kapa çeneri Andy. Hiçbir yere gitmiyorum," diye gürledim, sert ses tonumun endişemi gizlemesini umarak.

Bana gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim. Sonra sesini bir fısıltıya düşürdü. "Sahibin oğlu Tommy'nin yavru domuzunu boğduğunda Tommy ağlamadı. Onu yağmur varilinden çıkarıp doğruca Isaac'e götürdü. Ona, 'Onu benim için göm,' dedi. 'Sabunlu'nun cennette gitmek için yardımına ihtiyacı var.'

Isaac Sabunlu'yu yalçın bir ağacın dibine gömdü. Ağacın gövdesine bir haç çizdi ki Tanrı onu nerede bulacağını bilsin. Tommy tüm sabah boyunca Sabunlu'nun mezarının başında oturup delikli taştan baktı." Kolunu Peety'ninkinden çekti ve avucunu alındaki ıslak beze bastırdı. "Eğer ben kurtulamazsam olanları bir gün Isaac'e anlatman gerekiyor. Eminim benim bir köle olarak öldüğümü düşünmek hiç hoşuna gitmez."

"Sus. Sona ulaşmadan önce aşmamız gereken çok yol var. Burada ölemezsin. Buna izin vermem." Elini yanağıma götürdüm.

“Ama burası hep olmak istediğim yer. Özgürüm.” Yüzünden gölge gibi bir gülümseme geçti. “Söz ver.”

“Söz veriyorum.” Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını fark etmesin diye elini yüzümden çektim.

Akşama doğru sanki kollarımda ve bacaklarımda karıncalar yürüyormuş gibi tüylerim diken diken oldu. Çevreme bakındım ama tek görebildiğim havada süzülen yalnız bir doğandı. O yüzden tenceredeki balık kılçıklarını ayıklamaya devam ettim. Ama birinin beni izlediği duygusunu üzerimden atamıyordum. Biraz daha bekledikten sonra hızla arkamı döndüm.

Biri katırın üzerinde, iki tane siyah adam bana bakıyordu; aramızda beş metreden az mesafe vardı. İlki, West’ten birkaç santim uzun olan yirmi yaşlarındaki genç adam, şahininkilere benzeyen gözlerini kırpıyordu. Dudaklarını birbirlerine o kadar bastırmıştı ki alını kırış kırış olmuştu. Kendi teninden sadece bir ton daha açık geyik derisi bir ceket ve mavi beyaz kareli bir gömlek giyiyordu. Katırın üzerindeki adam hayvanın boynuna doğru eğildi. Daha bir çocuk sayılırdı; uzun bir yüzü ve bebek sukabağını andıran bir burnu vardı. Yüzlerini daha önce görmüştüm. Bunlar, Kırık El Çetesi’nin işaret ve serçe parmaklarıydı.

KATİLLERDİ. VE BİZ BURADA TEK BAŞIMIZAYDIK.

Bizi nasıl bulmuşlardı?

Ateşten çıkan gri dumanı hatırlayınca kalbim sıkıştı.

Bacaklarımdaki tüm hissi kaybetmişim ve dilim taşlaşmıştı. Hareket edebilen tek parçam kafamın içindeki kafesinde bir çekirge gibi zıplayıp duran zihnimdi.

Akarsuyun kenarında yatan diğerlerini göremiyorlardı. Onları uzaklaştırmam gerekiyordu. Ama yürümek bir yana ciğerlerimi bile çalıştıramıyordum. Gordon Medusa'ya bakıp da taşlaşmışım gibi kaskatı kesilmiştim.

Kendine gel, diğerinin hayatı sana bağlı. Sen bir çingiraklı yılanı ve zehirli. Dragoon'u kılıfından çıkardım. Sedef kaplama kabzası terli ellerimden kayıyordu ama sıkıca kavradım. "Yaklaşmayın!" Sesim zayıf ve rahatsız edici çıkmıştı.

Adam ceketinin içinden bir şey çıkardı. Bu, kolu kadar uzun, siyah uçlu bir silahtı. Silahı benden çok daha kararlı bir ifadeyle bana doğrulttu. Bir adım attı. "Yaklaşırsam ne olur?" diye homurdandı.

Aman Tanrım, bu adamı gerçekten vurabilir miydim?

Ölüm, istikrarlı bir şekilde adım adım bana yaklaştı. Gözlerindeki ikiz kuyular beni esir aldı ve bir kez daha çingiraklı yılan olduğumu unutup hareketsiz kalmama neden oldu. Tek

* Yunan mitolojisinde gözlerine bakanı taşa çevirdiğine inanılan yılan saçlı, keskin dişli, dişli canavar. -çn

düşünebildiğim şey çayırdaki en kolay hedef olduğumdu, hareket dahi etmiyordum.

Adam tükürme mesafesinde karşıma dikildiğinde çok tuhaf bir şey oldu. Onda kendimi gördüm: tuzağa düşmüş ve öfkeli bir kişi. Dürüst olmayan yolu seçmeye zorlanmış. Onlar da Andy gibi kaçak birer köleydi. Ne kadar şansız olsam da dizginlerin kendi elinde olmadığı bir hayatın en kötüsü olduğunu biliyordum. Hayır, bir köleyi soğukkanlılıkla öldüremezdim.

Ama bizi nasıl koruyacaktım?

Babam kendine tercüman derdi ama aslında çok daha fazlasıydı. O bir arabulucu, bir diplomattı. Alman çiftçi ile İspanyol restoran sahibi domuz sucuğu fiyatında anlaşamadıklarında babam konuşmayı hep ortak ilgi alanlarına çekerti. Hangi pişirme yöntemlerini tercih ediyorlardı? Etin zengin aromasıyla şarap mı yoksa bira mı daha iyi giderdi?

Mücadele etmeyi bırakırsan ortak bir paydada buluşabilirsin.

Elim titreye titreye silahımı indirdim.

Adamın surat ifadesi rahatladı. Silahının namlusu indi ama sonra tekrar kalktı; sanki nereye deleceğine karar vermeye çalışır gibiydi.

Sonra büyük bir mucize gerçekleşti ve elini tetikten çekti.

İçime çöken rahatlama duygusuyla neredeyse yere yığılıyordum.

"Daha önce hiç sarı birini görmedim," dedi.

"Beni öldürecek misin?" Sesim tizdi. Salak dilime lanet okudum. Bir ayıya akşam yemeği olmadan önce kendimi soslamaı isteyip istemediğini sorsam daha iyiydi.

"Öldürmeme degecek bir şeyin var mı?"

"Hayır," diye hemen cevap verdiğim için tekrar kendime küfrettim. Şimdi bir şey sakladığımı düşünecekti. "Ama fena sayılmayacak bir balık yahnim var."

Burnundan bir soluk verdi ve göğsü kıpraştı. Komik mi bulmuştu? Onu kıskırtmış mıydım?

Oğlan burnunu çekti ve gömleğinin koluyla alnını sildi. Pantolonun paçasının yırtılmış ve kanlı olduğunu, dişlerini sıkıldığını yeni fark ettim. Aranıyor ilanındaki resminden daha genç görünüyordu; görebildiğim kadarıyla ne sakalı vardı ne de boğazında bir çıkıntı.

Adam tencereme baktı. "Burada tek başına mısın?"

Eğer hayır dersem diğerlerine zarar verebilirdi. Ama bir balina sürüsünü doyurabilecek kadar balık yahnisi olduğu belki evet diyemezdin. En iyi cevabın ne olacağını düşünürken bir anda kafama dank etti: Doğruyu söyle. "Arkadaşlarım koleraya yakalandı."

"Neredeler?"

"Akarsuyun kenarında."

Adam beş adımda beni geçip akarsuyun aşağı tarafında, yirmi metre ötede battaniyeler içinde yatan Andy, Peety ve Cay'e baktı. Hepsinin altında benim koyduğum ıslak bezler vardı.

Tekrar bana dönerek, "Peki öyleyse, biz çok kalmayacağız," dedi. "Bir anlamaya ne dersin? Eğer ateşinizi ve biraz temiz su kullanmamıza izin verersen seni öldürmem. Anlaştık mı?" Elini sıkmam için uzattı.

Benimle dalga geçtiğini düşünsem de elini içten bir şekilde sıktım ve zayıflığımı telafi etmek için oldukça güçlü şekilde salladım.

Adam, oğlanın katırdan inmesine ve ateşin başına gelmesine yardımcı oldu. Oğlanın pantolonunun baldır kısmındaki kan parlıyor ve endişe yaratacak bir hızla yayılıyordu. Çıkkı elmacık kemiklerinin ve dudaklarının üstü ter damlalarıyla kaplanmıştı. Burnundan soluk alıyor sonra nefesini sıkıldığı dişlerinin arasından tıslayarak veriyordu.

Adam pantolonu dikkatle kesti ve oğlanın kalça kemiğinin hemen yanındaki büyük yarayı açığa çıkardı. Hızla temiz bez, kaynamış su ve Cay'in Laramie Kalesi'nden getirdiği sargılarla merhemi alıp geldim.

Adam oğlana, "Kurşunu oradan çıkarmazsam hastalık kapacaksın," dedi.

Oğlan dehşete düşmüş şekilde kocaman açılmış gözlerle kafasını salladı. "Çok acıyor. Yapma Badge."

Oğlan adını söyleyince adam bana bir bakış attı. "Şttt, her şey yoluna girecek."

Şimdi oğlan sızlanmaya başlamıştı. "Yapma diyorum. Elleme. Bir işe yaramayacak."

Badge bezlerle kanı silmeye başladı. "Pavlus' acı çekmek hakkında Romalılara ne yazmıştı?"

Oğlanın gözleri bana kaydı. "Hatırlamıyorum."

Badge ona yardım etti. "Acı çekmek sabırlı olmayı öğretir, sabır deneyim getirir ve deneyim..."

"Umut kazandırır mıydı?" Oğlanın nefesi kesilmişti.

"Evet ve umut olmadan bu dünyada olmamızın bir anlamı yok." Badge iç çekti ve sağ eline baktı. Neredeyse benim ayağım boyutlarındaydı; parmakları kalın ve kaslıydı. Sonra gözleri benim onunkilerin yanında küçücük kalan ellerime kaydı. Oğlan ağlamaya başladı.

Badge eyer çantasından bir şişe getirerek açtı. Fermente olmuş şerbetçi otunun ekşi kokusu burnumu yaktı. Badge şişeyi oğlanın dudaklarına tuttu ama oğlan onu iterek yüzünü sakladı. Gözyaşları parmaklarının arasından sızıyordu.

Onun acı çektiğini ve ağlamaktan duyduğu utançı görmek başımın zonklamasına neden oldu. Birinin bir çocuğu vurması doğru değildi, hatta anlamsızdı.

"Ben yapabilirim," dediğimi işittim.

Badge gözlerini kısarak bana baktı. Yavaşça ona yay tuttuğum eli gösterdim ve hep kemikli olduğunu düşündüğüm parmaklarımı oynattım. "Parmaklarım hünerlidir, daha az canını yakarım."

* Pavlik Kiliselerinin kurucusu Hristiyan misyoner. Yeni Ahi'teki on dört mektuptan oluşan, Pavlus'un mektupları olarak da bilinen bölümler onun tarafından kaleme alınmıştır. -çn

Oğlan yüzünü açtı. Gözleri o kadar şişmişti ki kapalı görünüyordular.

“Bu parmaklarla çok şey becerdim,” dedim ona. “Bir kere-sinde New York valisi kemanımla ‘*The Peddler’s Waltz*’ çaldığım için bana tam bir gümüş dolar vermişti. Parmaklarımın örümcek bacakları kadar hünerli olduklarını söylemişti.” Gülümse-dim ve hikâyemin bana olan güvenini artırmasını umdum.

Titreyen dudaklarını ısırarak Badge’e baktı. Badge başıyla onayladı.

Oğlan yüzünü koluna gömerek başını aşağı yukarı salladı.

İçkiyi ellerime döküp ovuşturdum. Ardından biraz da bir beze döktüm. “Biraz carun yanacak ama bu iyiye işaret. Bu ya-ranın temizlendiği anlamına geliyor.”

Bezi yaraya dokundurduğumda oğlan kesik bir nefes aldı.

Badge onun elini tuttu. “Elimi sık Jeremiah.”

Oğlan sıkı ama serçeparmağımı sildiğimi görünce Badge’e iyice sokuldu.

Badge kafasını kaldırarak, “Tanrı bizi kutsasın, bir doğan!” diye bağırdı. Jeremiah dikkat dağıtmak için yapılmış bu ham-leye kanıp gözlerini göğşe çevirdiğinde Badge başıyla bana işa-ret verdi. “Doğanlar çok özel kuşlardır Jer. Onları kimse yaka-layamaz. Ok ve yayla bile.”

Titreyen serçeparmağımı deliğe soktum. Altüst olmuş si-nirlerimi yatıştırdım.

Badge bana, “Jeremiah birkaç Şayen’le* arkadaş oldu ve on-lar da Jeremiah’ya bir yay ve ok verdiler,” dedi. “Onun için özel olarak yaptılar.”

“Özel yapım, öyle mi?” Parmağımı daha ileriye ittim ve Jeremiah tısladı. Sesimi neşeli tutmaya çalışarak, “On metre-den bir karahindiba çiçeğini vurabilir misin?” Sıcak dokular parmağımın çevresini kaplamıştı ve kan kolumdan akıyordu. Boğazıma çıkan safrayı geri yuttum ve devam ettim.

* Bir Kızılderili ulusu. -çn

Jeremiah titrek dudaklarla başını sallayarak onayladı.

“Peki ya karahindiba tohumunu?” diye sordum.

“Denemedim,” dedi.

“Öyle mi, demek ki daha çalışman gerek.”

Olabildiğince nazik bir şekilde kurşunun açtığı delikte ilerledim; daha fazla zarara neden olmamak için dua ederek çıkıntılarını ve kaygan şişlikleri geçtim. Jeremiah tekrar sızlandığında, Badge Musa ve vaat edilmiş topraklar hakkında bir ilahi söylemeye başladı. Ses tonu ahenkli ve güçlü vibratoları* olan bir bastı. Oğlan için söylüyordu ama sesi benim sinirlerimi de yatıştırdı.

Sonunda, parmağımın ikinci eklemine de geçtikten sonra kurşunu hissettim. Dikkatim dağılmasın diye konuşmadım.

Oğlanın gözleri devrildi. Parmağımda çok fazla mesafe kalmamıştı ama kurşunu tırnağımla dürterek hareket ettirmeye çalıştım. İşte. Hareket ediyordu. Nazikçe onu geriye doğru çektim.

Kısa süre sonra kurşunun arka tarafı gün ışığında parlıyordu. Başparmağımla işaretparmağımla kullanarak tuttum ve ezilmiş metal parçasını dışarı çıkardım. Hızla yarayı temizlemeyi tamamladım.

Badge, “İyi iş çıkardın Jeremiah, çok iyi iş çıkardın,” dedi.

Jeremiah ağlamayı bıraktı ve ben temizlerken yarasına baktı. Sargıyı baldırına doladım. Kısa süre içinde yarası artık kan sızdırmayacak kadar sıkı örtülmüştü. Badge ona bitki kokan temiz bir pantolon getirdi. O giyinmesine yardımcı olurken ben iki kâseye balık yahnisi koydum.

Badge kafasını kâseye doğru eğdi. “Tanrım bu yemeği ve bu zavallı kullarına yardım eli uzatan bu oğlanı kutla.”

Jeremiah yemeğini sol eliyle yiyordu. Badge oğlan kâsenin yarısını bitirene kadar bekledi ve sonra kendisinininkini yemeye başladı. Soru sormadım çünkü bu benim de cevaplar vermemi gerektirirdi. Belli ki kanun adamlarından kaçmak için

* Ses titretme anlamına gelen müzik terimi. -çn

buradalardı. Ne kadar az şey bilirsem o kadar iyiydi. Yine de konuşmamak tuhaftı.

Badge beni tarafsız bir konu seçmeye çalışmaktan kurtararak, "Ne zamandır keman çalıyorsun?" diye sordu. Çinlilerin kişinin iyi talihini yansıttığına inandıkları geniş ve çıkık alınlı yüzü artık kriz geçtiğinden neredeyse arkadaş canlısı görünüyordu. Dudakları yaşadığı güçlülere rağmen hâlâ gülümsemeyi hatırlıyordu.

"Dört yaşımdan beri," diye cevapladım yaşımı ortaya çıkarmayı istemeyerek.

Oğlan zayıf bir sesle, "Yanında kemanın var mı?" diye sordu. "Hayır, Platte Nehri'ni geçerken sular altında kaldı."

Badge gözlerini yahnisine dikerek, "Biz de orada birini kaybettik," dedi.

Kavak ağacının altındaki adamı hatırlayarak dikleştim. Demek ki gerçekten de onlardan biriydi.

Badge kâsesini yere koydu. "Gitmemiz gerek."

Ayağa kalktı. Jeremiah'yı dikkatlice katırın eyerine oturttu. Jeremiah'nın yüzünün yarısı ekşirken diğer yarısı güçlü kalmaya çabaladı.

Badge elimi sıkı ve diğer elini omzuma koyarak, "Yahni güzeldi," dedi. "Neredeyse öldürmeye degecek kadar."

Birdenbire arkasından biri, "Ellerini onun üzerinden çek yoksa kafanı havaya uçururum," diye bağırdı.

Jeremiah'nın katırı sıçrayarak West ve Franny'nin yolundan çekildi ve Badge'in bana çarpma neden oldu. Birlikte yere devrildik. Badge küfretti ve çöelmeye çabaladı. Beş adım ötedeki, ateşin yanındaki battaniyenin üzerinde duran silahına baktı.

"Hayır, West," diye bağırdım. Dehşete düşmüş gözleri bana ve kan revan içindeki gömleğime kilitlenmişti.

Franny'den inerken, "Sammy!" diye bağırdı. Sonra Badge'e, "Seni orospu çocuğu," dedi. Tüfeğinin sapıyla Badge'in şaka-

ğına vurdu. Ama Badge son saniyede çekildiği için silah onu ölümcül bir şekilde yaralayamadı, sadece yanağını kesti. West'in üzerine atlayıp tüfeği elinden almaya çalıştım.

West ve ben boğuşurken Badge ateşe doğru gitti.

Nefes nefese, "Bu benim kanım değil," dedim. "Ben iyiyim, bize zarar vermeye çalışmıyor."

West beni duymuyordu. Beni üzerinden attı ve Badge silahını ona doğrulturken o da tüfeğini kaldırdı. Badge'in yüz ifadesinden bana doğrulturkenki halinden farklı olarak bu kez silahı kullanmaya niyetli olduğunu görebiliyordum.

Telaşla ayağa fırladım ve ikisinin arasına girdim. "Hayır, hayır, silahlarınızı indirin!" Panikten neredeyse ağlayacak halde bir birine bir diğerine baktım. Silahını doğrulttuğu noktaya bakarken West'in göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Lütfen beni dinle!" diye yalvardım.

Badge, "Önümden çekil çocuk!" diye buyurdu, sesi gergin ve öfkeliydi.

West benim yanımdan geçmeye çalıştı ama tekrar önüne çıktım. "Çekil önümden!" diye gürledi.

Korkak tavuk tehdidi. West, Badge geri çekilmediği sürece geri çekilmeyecekti. Onları ortak ilgi alanları hakkında konuşturmam mümkün değildi çünkü beni dinlemiyorlardı bile. *Babacığım, beni duyabiliyor musun? Bana yol göster.*

Bir keresinde babama bir kediyi alacağam ağacının üzerinden kurtarması için yalvarmıştım. Merdivenimizi en az bir buçuk kilometre boyunca sürükleyip ağaca dayamıştık. Babam kediye ulaştığı anda kedi üç metre daha yukarıya tırmanmıştı.

Babam gözleri yaşlı halime bakarak, "Merdiveni yarın gelip alırız," demişti. "Kedinin tek ihtiyacı olan şey aşağı inebileceği bir yol."

Ertesi gün kedi gitmişti.

"Badge," dedim. West'in vurduğu yer kanıyordu. "Jeremiah'yı düşün."

Badge ağzından tükürükler saçarak, "Eğer canına susamadıysan yolumdan çekil dedim!" diye bağırdı. Öfkesinin şiddeti geri çekilmeme neden oldu.

Sesimin titremesine engel olarak tekrar, "Jeremiah," dedim. "Bu gün yaptığımız şeyi düşün." Hâlâ kanla lekeli ellerimi gösterdim. *Lütfen merdiveni kullan ve aşağıya in.*

Badge'in gözleri önce hâlâ katırının üzerinde büzüşmüş halde duran Jeremiah'ya sonra tekrar ellerime kaydı. Vücudu o kadar gergindi ki kasları oynuyordu.

Sonunda gözlerini namlusunun doğrultusundan kaldırdı. "Bir hayata karşılık başka bir hayat, öyle mi?" dedi.

"Evet, bir hayata karşılık başka bir hayat." Arkamdan West yüksek sesle kesik bir nefes aldı.

Badge, "O söz veriyor mu?" diye sordu.

West hiçbir şey demedi.

Mantıklı yolu seçmesi için dua ederek kısık bir sesle, "West?" dedim.

Yine cevap vermedi. Diğer seçeneklerimi değerlendirdim ve başka yolum olmadığını gördüm. Badge'in göz bebekleri tetiği her an çekebileceğini gösterir şekilde küçüldü.

Soğuk bir sesle, "Peki," dedi.

Badge silahını indirdi. "Ama eğer bir kez daha karşıma çıkarsan," parmağını West'e doğru uzattı, "bu kadar insafı olacağımı zannetmiyorum."

West ters bir ifadeyle, "Ben de," diye karşılık verdi.

Gerilim dolu üç saniye boyunca ikisi de birbirlerine dik dik bakmaya devam etti, ta ki Badge sonunda silahını ceketinin içine kaldırırsa kadar. Birkaç adımda Jeremiah ve katırın olduğu yere vardı.

West ve ben katırın ayak sesleri duyulmaz olana kadar arkalarından baktık. Ağaçlar sessizce birbirlerine fısıldadı ve yaprak gözyaşları döktü.

ÇAY. İKİMİZİN DE ÇAYA İHTİYACI VARDI.

Babamla ben sakinleşmek için kasımpatı çayı içerdik ama elimizde o olmadığından West'in fincanını demlediğim böğürtlenle doldurdum.

West toprağı tekmeledi ve kolları kafasının üzerinde daireler çizerek yürürken hüsrarla çığlık attı. "Onlar Kırık El Çetesi üyeleriymi, değil mi," dedi, sormaktan çok gerçekleri belirtir bir ifadeyle.

Fincanı West'e uzattım. Sonra geri çekildim ve parmaklarımı o kadar sert oynattım ki kütürdediler.

O zaman West küfretti ve, "Özür dilerim," dedi.

Fincanı bırakıp ellerimi tuttu. Yakınlığı karşısında kalbim küt küt atıyordu. Tek yapabildiğim şey kesik kesik nefes almaktı.

"Titriyorsun. Ne oldu?" diye sordu.

Geri çekildim. "Oğlanın bacağına kurşun saplanmıştı," dedim elimden geldiğince sakin bir ses tonuyla. "Çıkarmak için yardıma ihtiyaçları vardı." Hâlâ kanla kaplı olan parmaklarıma baktım; ne kadar çok kana bulanmışlardı. Birdenbire oğlana yarar sağlamaktan çok zarar verip vermediğimi düşündüm.

West'in gölgesi üzerime düştü. İçgüdüsel olarak geri çekildim. Aynı Franny gibi ben de bir şekilde onunla birlikte hareket ediyordum.

"Yapma," dedim; bu âna hazırlıksızdım ve tekrar ona âşık olma tehlikesi yaşıyordum.

Ertesi gün West uzaklaşmak yerine her atı Cennet'in çevresinde dolaştırdı; çam ağaçlarının ve çalılarının çevresinde döndü. Nal sesleri onun uzaklaşıp yakınlaşmasıyla artıp azaldı.

İyileşme belirtileri görmek için hastaları yakından inceledim. Tenleri hâlâ kireç gibiydi ve onların bu dağın eteklerinden ayrılabilirliklerine dair umudumu yitiriyordum.

Cay gözlerini açtı ve bana bakarak odaklanmak için kırıştırdı. Tuzlu suyu yuttuktan sonra, "Neden bu kadar güzel koktuğunu biliyorum. Sorun değil," dedi.

"Sorun olmayan ne?"

Yüzümü o kadar detaylı inceledi ki beni çözdüğünden emin olup terlemeye başladım. "Senin bir kısrak olman."

"Bir ne?"

"Kısrak," diye fısıldadı.

Bir kız mı demek istiyordu? Yoksa diğer erkeklerle birlikte olmaktan hoşlanan bir erkek anlamında mı söylemişti? Nefes alamadım. İkincisi olmalıydı yoksa neden kız demek yerine *kısrak* kelimesini kullanacaktı ki?

Oyuna devam ederek yalancı bir öfkeyle, "Hayır değilim," dedim.

"Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum. Bu sadece kendini ilgilendirir." Sırıttı. "Ama komik bir şekilde koşuyorsun ve kıllı değilsin."

"Belki de konuşarak nefesini harcamamalısın."

"Ayrıca bir çapak gibi West'ten ayrılmıyorsun."

Bu sefer yüzüme gerçekten ateş bastı ve, "Bir çapak mı?" diye tekrarladım.

"Bunu onun yüzüne vurma Sammy." Gözleri sanki West çalılarının arkasında saklanıyor olabilirmiş gibi çevrede dolaştı. "Babası sık sık sarhoş olur ve West'i sarhoş olduğundan da sık döverdi. Üzerinde sigara söndürürdü."

Kollarındaki yuvarlak yara izleri. Küçük düşme duygusu yerini şoka bıraktı.

“Bir keresinde West’i resim çizerken görmüş. Ona kısarak demiş. Babası o kadar kötü dövmüş ki şerif onu bize getirdiğinde kendi adını bile hatırlamıyordu. Şerefsiz.” Cay’ın nefesi daha kesik olmaya başladı.

“Şştt. Konuşma.” Yüzünü sildim. Bukleleri bezelye sarmaşıkları gibi parmaklarıma dolandı.

Cay uykuya daldıktan sonra huzuru Paloma’nın kar gibi beyaz yelesinde aradım. Koşusundan henüz dönmüştü. Tüylerini tımar ederken düşüncelerim birbirine girdi. Yanlışlıkla tüylerini ters yöne taradığımda zıpladı.

“Özür dilerim,” diye mırıldanarak tüylerini düzelttim. Sonra kafamı Paloma’nın sırtındaki eğime yaslayarak içimdeki suçluluk duygusunun büyümesine izin verdim.

*Benim yüzümden babanın sözlerinin doğru olduğunu mu düşünü-
dün? Ve buna rağmen iki kez benim hayatımı kurtardın; hatta ben vur-
mak zorunda kalmayayım diye koleraya yakalanmış adamı vurdun.*

Babam hep, *gerçeği duymak istiyorsan insana arkasına saklanabileceği bir maske ver*, derdi. Ama kılık değiştirsem bile dürüst olamazdım. Artık çok geçti. *Bir daha asla bana güvenmeyeceksin.*

Gözlerimi gömleğimin koluna sildim ve hastalarımıyla ilgilenerek oyalandım; bunu onların iyiliği için mi kendim için mi yapıyordum emin değildim. Onlara tuzlu su içirdikten sonra tencereyi leğen olarak kullanarak Andy’nin saçlarını yıkadım. Pis olmaktan nefret ediyordu. Kafasını ateşte ısıtılmış bir bezle sararken uyuyakaldı.

Akşama doğru West kampın yakınlarında dolaşan bir hindiyi vurdu. Ondandır bütün gün kaçmışım ama şimdi o yaklaşırken ayağa kalktım.

Dün geceki nöbet için de beni uyandırmayı reddettiğinden

gözlerinin altında yarım ay şeklinde morluklar vardı. Ona söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama inatçı dilim onların ağzımdan çıkmasına izin vermiyordu.

Zayıfça, "Ben yapayım," diyerek kuşu vermesi için elimi uzattım.

"Önemli değil. Ben yaparım."

"Hayır, senin dinlenmen gerek."

"Yeterince dinlendim."

"Birileri pişirmeye başlasa iyi olur yoksa kalkıp kendim yapacağım," dedi Andy.

Kesik bir nefes aldım ve yanına çöktüm. Gözleri berraktı ve yüzü huzurluydu. Kollarını uzattı ve saçındaki örtüye vurdu.

"Niye karı gibi başımı örttünüz?" diye yüksek sesle sorup sinsice bana göz kırptı.

"Andy," diye bağırdım.

Peety kan çanağı gibi gözlerini açtı ve kısarak bana baktı. "Benim için anma konuşması yazdın mı? 'Pedro Hernondo Gonzalez, son âna kadar atının tepesindeydi,' demeni umuyorum."

Cay, "Son âna kadar atının kışındaydı demek daha doğru olur," diye mırıldandı ama gözleri hâlâ kapalıydı.

İkisinin de alınlarına dokundum, soğuklardı. *Ah babacığım, sanırım tuz karışımın işe yaradı.* Duygularımı bastırdım.

West, "Siz üçünüz özürlü bir buzağı sürüsünden betersiz," dedi.

Andy ve Peety'nin iştahı geri dönmüştü. Geceyi onlara hindi yahnisi lokmaları vererek geçirdik. Peety gömleğine dökülen kırıntıları bir bezle sildiğimde minnettar bir şekilde başını salladı. Masasını temiz tutmaktan hoşlanıyordu.

Çorbama bir parça tava ekmeği batırıp Yılan şansım hakkında düşünmeye başladım. Platte Nehri'nde düştüğüm için şansızdım ama kurtulduğum için şanslıydım. Kırık El Çetesi'nin

bizi bulması şansızlıktı ama West'in hayatta kalması şanstı. Kolerla kaplamaları şansızlıktı ama bir şekilde hâlâ değer verdiğim insanlarla birlikte yemek yiyebiliyordum. Sanırım herkes kurtulduğu sürece şansımın yaver gittiğini söyleyebilirdim.

Hâlâ midesi bulanana Cay sadece böğürtlen çayını yudumladı. "Şimdi yanlış yöne saptığımıza memnun değil misin?" diye sordu; sesi hâlâ zayıf da olsa oyuncuydu. "Size böyle bir yerde tatil fırsatı yarattım."

West, Kırık El Çetesi'yle karşılaşmamızdan bahsetmedi ve ben de onun yolunu izledim.

Birkaç lokma yemekten sonra Cay tekrar yatağına devrildi ve benden kulaklarını ovmanı istedi; ben de yaptım. Peety dengersiz bir şekilde ayağa kalktı ve her atı burnundan öperek boyunlarını okşadı. Kaşığını yaladıktan sonra Andy de ona katıldı. West kamp yerini toparladı. Normalden daha yavaş hareket ediyor ve dakika başı esniyordu ama son fincan da yikanmadan önce yatağına girmeyecekti.

Sonunda Peety yattı; onu çizmelerini dahi çıkarmadan kendini yatağına atan West izledi. Başı kucağımda olan Cay nihayet uykuya daldı ama o uykuya dalana kadar bacaklarım da uyuşmuştu. Andy beni yatağının yanına çağırdı. Bacaklarımı çektim ve ovarak uyuşukluğunu geçirmeye çalıştım.

Andy'nin yüzü ateşi olan birininki gibi parlaktı ama alnı soğuktu. "Kendimi pis hissediyorum."

"Hadi gel. Sana banyo yaptırayım." Uzattığım eli iterek kendi başına ayağa kalktı. Sabunumuzu ve bezlerimizi bulup onu akarsuyun yukarısına doğru yönlendirdim. Gece sıcaktı ve kir fazladan bir gömlek gibi tenimi kaplamıştı.

Akarsuyun sığ kısmında, suyun göletler halinde biriktiği yerde durduk ve şapkalarımızı tepedeki dala astık.

Andy giysilerini çıkarıp ellerini iki yanına uzatarak suya girdi. Kabanını yıkadım. Bu gece at battaniyeleriyle örtünebildi; kabanı yarın sabaha kurumuş olurdu.

Dikkatlice bir kayanın üzerine oturup yüzüne ve omuzlarına su çarptı. "Tekrar temizlenmek güzel. Tekrar ıslandığımda Jordan Nehri'nde olacağımı düşünmüştüm." Kolundaki altı nokta ay ışığında parlıyordu. Beni onlara bakarken yakaladı.

Son birkaç gündür kolunu nasıl ovduğunu hatırlayarak, "Acıyor mu?" diye sordum.

"Arada bir kaşınıyor. Ama sanırım Tanrı'nın neden Bay Yorkshire'ın beni bu zarla damgalamasına izin verdiğini çözdim."

"Zar mı?"

"Zar oyunlarına bayılırdı. Şanslı sayısı altıydı; gerçi hep kaybetmesine neden olurdu."

Kareye baktım ve bir zar olduğunu nasıl daha önce fark edemediğimi düşündüm; özellikle de tek bir zar geçmişimdeki bu kadar şeyi etkilemişken.

"Ama bence altı benim şanslı sayım. Beşimiz artı Isaac. Onu yakında bulacağımı hissediyorum."

"Umarım haklısındır." Popomu balıkların kemirmeyeceğini umarak yanına oturdum. "Kardeşlerin hakkında çok konuştun." Saçını sabunlayıp ovaladım.

"Çünkü rüyamda onları görüyordum."

"Nasıl gördün?"

Gülümsedi. "Ayrılmamızdan bir yıl öncesini gördüm. Tommy yedi yaşındaydı; o ve Isaac Takip adında bir oyun oynardı. Isaac, Tommy'nin gözlerini bağlar ve 'Takip' diye seslenirdi ve Tommy'nin, Isaac'ın onun takılmasına izin vermeyeceğine ya da çamura yönlendirmeyeceğine güvenmesi gerekirdi. Tommy iyi bir takipçiydi, tökezlemezdi bile."

Elleriyle suyu dalgalandırdı. "Ama bir gün Tommy lider olmayı istedi. Isaac'ın gözlerini bağladı. Isaac düşmeden önce ancak iki adım atabildi ama düşmesinin sebebi önünde bir engel olması değil, korkaklıktı." Kıkırdadı.

"Sen o oyunu hiç oynadın mı?"

Gözlerini karşıya dikti, baktığı yer nehirden ibaret olsa da

sanki orada birini görüyordu. Sonunda, "Ben hâlâ o oyunu oynuyorum," diye cevapladı.

Ne dediğini anlamaya çalışırken, "Sen ve West bize iyi bakıyorsunuz," dedi.

"Bizi iyi korkuttunuz."

"Nehirde boğulmaya kalktığın için hak etmiştin. Sarırm artık eşitlendik."

Suyun altında kayboldu. Tekrar yüzeye çıktığında ağzından su püskürttü. Teni pürüzsüz ve cam gibiydi; egzotik bir nehir yunusuna benziyordu. "Bana bir şey olsaydı oğlanlara gerçeği anlatırdın, değil mi?"

"Anlatmazdım."

"Neden? Bay Trask'ı bulmana yardım ederler."

"Bana yeterince yardımları dokundu. Ayrıca, sarırm artık kendi yolunu kendim bulabilirim." Saçını sertçe ovalayarak yıkamaya başladı.

Gözlerini kısarak bana baktığında kalın kirpiklerinden sular damlıyordu. "Belki bulabilirsin. Ama bunu yapmayı istiyor musun?"

Cevap vermedim.

Bakışları başka tarafa kaydı ve ben yine ayrılmayı düşündüğünden endişelendim. Ona Kırık El Çetesi'nin ziyaretinden bahsetmeye karar verdim. Gözleri kocaman açılmış şekilde hareket etmeden beni dinledi.

Hikâyemi bitirdim. "Dikkatli olmamız gerek. Onlar bize zarar vermeyeceklerse bile Jeremiah'yı kim vurduysa hâlâ buralarda olabilir."

"Evet, haklısın. Dikkatli olmalıyız."

Andy, Cay ve Peety'nin arasındaki yatağına yerleşti. Tekrar mideleri bulanırsa diye onların yataklarını geri taşımamıştık. Yahni tenceremizi ısıtıp Andy'nin kabanını biraz kurutmak

için ters çevirdim, sonra kabanı tamamen kuruması için bir dala astım. İşimi bitirip kendi yatağıma yığıldığımda tamamen tükenmişim.

Gözlerimi tekrar açtığımda gece çiçek açmamış bir tomurcuk gibi hâlâ sımsıkı kapalıydı ve güneş ışıklarının içeriye girmesine henüz izin vermiyordu. Gerinmeye başladığımda West'in kolunun belime dolanmış, yüzünün ise boynuma gömülmüş olduğunu fark ettim. Uyanık mıydı? Kolu çok ağırdı ve düzenli nefes alıp veriyordu. Her nefes verışı boynuma öpücükler konduruyordu.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Eğer uyanırsa bir oğlana sarıldığı için dehşete düşer miydi? Yoksa sonunda numaramı fark etmiş miydi?

Bu düşünce hem içimin ürpermesine neden oldu hem de içimi bir sıcaklık kaplamasına. Cay'ın bana kısarak demesinin sebebi *bu* muydu? Kasıldım ve West'in bana sarılışının gevşemesine neden oldum. Sırtüstü dönerek beni serbest bıraktı ve ben nefes almaya dahi cesaret edemedim. Ona döndüm ve gözlerim koyu renk tüyleri andıran kaşlarından düzgün burnuna ve sonra hafif açık ve davetkâr duran dudaklarına kaydı. Göğsü yükseldi sonra yumuşak bir nefes verdi. Hâlâ uyuyordu. Yavaşça nefes aldım.

Cay, *kovboylar başkalarının işine burnunu sokmaz*, demişti. Bizim onlara söylememizi bekliyor olmalıydı. Eminim bizim kız olduğumuzu fark eder etmez aranan suçlular olduğumuzu da anlamışlardı. Yine de yanımızda kalmışlardı.

West'in nefes alışları sanki onu izlediğimi hissediyormuş gibi düzensizleşti. Yavaşça sırtüstü döndüm. Keşke şu an Andy'yle konuşabilseydim ama elbette uyuyordu. Belki yine de hastalarımı kontrol etmeliydim.

Sessizce ayağa kalktım. Andy'nin kabanını astığım ağacın yanından geçerken duraksadım. Kaban orada değildi. O dala astığıma emindim. Belki vahşi bir hayvan onu almıştı ya da...

Koşarak akarsuyun kenarına gittim ve kalbim sıkıştı.
Peety'nin yapılı vücudu ve Cay'in yayılmış uzuvlarının arasında
bir boşlukla karşılaştım.

CAY VE PEETY'NİN BAŞINDA DİKİLEREK DURUMU KABUL-lenmeyi reddettim. Gitmiş olamazdı. Belki sadece Peety çok yüksek sesle horluyor diye yatağını başka yere taşımıştı. Ama onu hiçbir yerde göremiyordum.

Belki bir yürüyüşe çıkmıştı. Dürülü yatağını kaldırmış, kabanını almış ve dolaşmaya başlamıştı.

Boşluktaki düzleşmiş otların üzerine diz çöktüm.

Yer soğuktu. Gözlerim Peety'nin elindeki ay ışığında parlayan metal parçasına takıldı. Serçeparmağında altın bir yüzük vardı.

Atların hepsinin durduğu yere gittim. Hem Paloma hem de Lupe yatıyorlardı; Franny ile Skinny ise sanki sessizce iletişim kuruyorlarmış gibi burun burunaydılar.

Princesa gitmişti.

Atlara bakarken zihnim birkaç saat önce akarsuda yıkanırken yaptığımız konuşmaya kaydı. *Takip.* Andy hâlâ o oyunu oynuyordu.

Arp Şelalesi'ne bensiz gitmişti.

Hüsranla kafamı tuttum. *Andy! Ben de seninle gelmedim. Ejderha özgüvenine ve taş kafana lanet olsun.* İçten içe beni düşünerek hareket ettiğini bilsem de gözyaşlarıma hâkim olamadım. Oğlanlar ve Bay Trask'la birlikte daha güvende olacağımı düşünmüştü.

Aceyle mataramı doldurdum ve beslenme çantasına

kuru et ve fındık koydum. Sonra Paloma'yı kaldırdım. Eğer Badge Andy'yle karşılaşırsa onun benim ekibimin bir parçası olduğunu bilmeyecekti. Bilse dahi West'le olanlardan sonra bu umurunda olmayabilirdi. Hem kim bilir çetenin diğer üyeleri ne yapardı? Onu kolayca yakalayabilmeliydim; hâlâ kolera yüzünden zayıftı ve ağabeyinin hayali gözünü karartmıştı.

Eyer çantalarını yerine astıktan sonra dürülü yatağıma almaya gittim.

En azından karanlık onu yavaşlatacaktı. Belki hâlâ yakınlardaydı. Onu yakalayıp tekrar yuvaya dönmesini sağlayabilirdim. Ama ya dönmek istemezse?

West huzurlu uykusuna geri dönmüştü. Battaniyemi katlarken ona bakmamaya çalıştım. Ona veda etmeye dayanamazdım.

Kararlılığım zayıfladı ve burun çekişlerimi gömleğimin koluyla bastırdım. Sakinleşmek için derin ve titrek bir nefes aldım. West'i uyandırıp oğlanların kurtarma operasyonunun iplerini ellerine almalarını sağlamak fikri beni cezbediyordu.

Ama bunu yapamazdım. Onları tehlikelerden korumayı *remudaya* borçluydum. Ayrıca içten içe West'in ben olmadığımı da daha iyi ve daha şanslı bir hayatı olacağını biliyordum.

Hızla toplanmayı tamamladım, yanıma sadece gereken kadar alıp gerisini oğlanlara bırakmıştım.

West'in defterinden bir sayfa kopararak değerli dakikalarımı ne yazacağımı düşünerek harcadım. Ama doğru kelimeleri bulmak için bir ömür boyu zamanım olsa da yazacağım hiçbir şey yeterli olmayacaktı. O yüzden sadece şunu karaladım: *Teşekkürler – Sammy*.

Artık ıslak olan kâğıdı katlayıp dikkatlice West'in cebine koydum. Sonunda kendime ona son bir kez bakmak için izin verdim ve tüm detaylarını, her gamzesi ile her yarasını zihnime kazımaya çalıştım.

Gözlerimi silerek kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Zihnimde ona bir veda öpücüğü vererek sessizce sevdiğim adama veda ettim.

Paloma'yı akarsuyun yukarısına doğru yönlendirirken hava birkaç ton aydınlanmıştı. Nehrin bir kaynağı olmalıydı ve belki o kaynak Arp Şelalesi'ydi. En azından Andy'nin bu şekilde düşündüğünü umuyordum. Takip edebileceğim daha iyi bir rota yoktu.

Paloma'yı tırısı kaldırdım ve bir kez daha katırımın dengeli adımlarına minnet duydum. Çam kozalakları ve kırık dallar arasında yolunu ustalıkla buluyordu. Hareketinin ritmi beni rahatlatmıştı.

Boynunu okşadım. "Arkadaşlarından ayrılmak zorunda kaldığın için özür dilerim ama yakında tekrar Princesa'yı göreceğiz. Onu bulmama yardım et, olur mu? Kısa süre içinde dinlenmeleri gerekecektir."

Çam ağaçları, şafağın sökmesinden önceki kasvetli ışıktaki eğri büğrü uzuvları olan hantal hayaletler ve üzerimize atlamak için bekleyen gulyabaniler gibi tüyler ürpertici görünüyordu. Bacaklarım Paloma'yı daha sıkı kavrayınca katır hızlandı.

Bana güvence vermesi için tabancama dokundum. Eğer bunlar Saman Dağları'ysa tuzakçının anlattıklarına göre burada suçlular saklanıyordu. Zaten Kırık El Çetesi'nin kalan üyeleriyle karşılaşmıştım, değil mi? Eğer burası kanun kaçaklarının sığınağıysa kelle avcıları da buraya üşüşecekti.

Aklıma Andy'yle yaptığımız son konuşma geldi. Ty Yorkshire ile ilgili söylediği bir şey kafama takılmıştı. Paloma'nın yeleğini örmeye başladım. *Zar oyunlarına bayılırdı. Şanslı sayısı altıydı; gerçi hep kaybetmesine neden olurdu.* Kumar problemi vardı.

Ty Yorkshire bana, *Bazen şansına bir çift yılan gözü gelir, demişti. Yılan kaybetmek anlamına geliyordu.*

Örmeyi bıraktım. O karanlık geceyi düşünmekten nefret etsem de bana saldırmadan önce söylediklerini hatırlamaya çalıştım. *Öyle bir ahşap binayı sigortalatmak kolay değil ama ben çok ikna edici olabiliyorum.*

Yüksek sesle, “Yangını Ty Yorkshire başlattı,” dedim. Beni tek duyan Paloma’ydı ve o da benim birdenbire verdiğim bu tepkiyi duymazdan gelmişti. Sigortadan para almak için yangının suçunu babama atmıştı.

Tenim bir fok balığının gibi yapış yapış oldu ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki onu duyabiliyordum. Ty Yorkshire’m ölümü için duyduğum üzüntünün tamamı duman gibi dağılıverdi.

Ne kadar öfkeli olursam olayım öfke babamı geri getirmeyecekti. Sorumlu olan kişi ölmüştü. Ve bir Çin atasözü, ‘Öfkeli geçirilen her saniye sükûnet içinde geçirilecek saniyeden çalar,’ derdi. Yumurta dolu bir kâsenin içine düşmüş yumurta kabuklarını büyük bir sabırla ve elleri titremeden çıkarmaya çalışan babamı gözümde canlandırabiliyordum. Sükûnet içinde küçük şeylerle uğraşarak daha büyük şeylere hazırlık yapıyor gibiydi.

Bir ya da iki saat kadar sonra öfkem biraz dindi ama bunun zihinsel disiplinden mi yoksa uykusuzluktan mı kaynaklandığından emin olamıyordum. Ay solgunlaşmıştı ve ufuk çizgisi civarındaki bulutlar doğudaki beyazlığı ortaya çıkarıyordu. Çevreyi görmek artık daha kolaydı. Taze bir at dışkısı görmek moralimi bir at dışkısından hiç beklemeyeceğim kadar düzeltti. Tazelenmiş bir enerjiyle yolumuza devam ettik.

Tanrı’nın müzesi gibi görünen bu yere göz gezdirmeden duramıyordum. Kayaların arasındaki boşluklardan kırmızı ve sarı çiçekler çıkmıştı. Çam ağaçları göz alabildiğince çevremizi kaplıyordu: Kılı kontorta çamları, tepeleri gece başlıkları gibi kıvrılmış tsuga çamları ve dümdüz yükselen alt taraflarında dal olmayan ak çamlar.

Gün ortasında dinlendik. Paloma genişlemiş ve artık kıyısı olmayan akarsuya burnunu soktu. Bir parça kuru etle önceki günden kalan poğaçayı yedim, çok fazla olmasalar da açlığımı bastırmaya yettiler. Midemde kalan boşlukları su doldurdu.

Paloma otlarla karnını doyururken sıcak basan yüzüme su çarptım. Sudaki yansımam beni şaşırttı. Yüzüm incelmış, elmacık kemiklerimin ortaya çıkmasına ve gözlerimin neredeyse korkuyla açılmış gibi kocaman görünmesine neden olmuştu. Aylardır dişlerimi sıkığımdan olsa gerek çenemde bir gerginlik vardı. Yüzümü gevşetmeye çalıştığımda kayboldu. *Beni bu halde görsen tanır mıydın babacığım?* Yansımamı kurumuş bir yaprakla kapatıp yaprağın suda sürüklenmesini izledim.

Çok oyalanmadım. Andy'nin silahı ya da yayı yoktu. Kendini korumak bir yana nasıl avlanmayı planlıyordu? Evet, o her işin altından kalkabilen bir insandı ama yanına tencere dahi almamıştı. Nasıl su kaynatacaktı? Tanrı'ya şükürler olsun ki Paloma hem dayanıklılık hem de güç bakımından Princesa'dan üstündü. Onlara yetişmemiz çok sürmeyebilirdi.

Nehir o kadar coşkun hale geldi ki bir köprü olmadan diğer tarafa geçmeyi hayal bile edemezdim. Hafif bir çürük yumurta kokusu burnumu yakıyordu. Başka at dışkısına rastlamamıştım ve Andy'nin nehri daha önceden geçmediğini umuyordum. Kısa süre sonra kulaklarıma yeni bir ses geldi: daha yavaş ritimli ama daha güçlü. Sanki büyük bir davulun sesi gibiydi.

Bir tepeyi tırmandık ve karşımıza Tanrı'nın sakalı kadar büyük, bembeyaz köpürerek çağlayan bir şelale çıktı. En az altmış metre yüksekliğinde olmalıydı. Şelalenin çevresindeki sarı damarlı taşlar sol tarafta dik bir şekilde yükseliyordu ama sağ tarafı o kadar dik değildi; bir arpın tepesini andırıyordu.

Bu görüntü karşısında yüreğim sıkıştı.

Arp Şelalesi. Aynı Andy'nin tarif ettiği gibiydi.

ŞELALENİN YANI TIRMANILAMAYACAK KADAR DİKTİ; O yüzden sağa saptık ve çağlayarak akan suyu tamamen geçerek dağa tırmanan daha düz bir yol bulduk. Çam iğneleriyle kaplı yolda ilerlerken akan suyun şırlıtısı giderek arttı.

Şelalenin tepesine tırmanmak öğleden sonranın neredeyse yarısını aldı. Birkaç kez durup nefesimizi düzenlememiz gerekti. Dik yerlerde Paloma'nın sırtından indim ve onu zikzaklar çizerek kayalarla ağaçların arasından geçirdim.

Bir düzlüğe ulaştığımızda nefes nefese, "Neredeyse geldik Paloma," dedim. Yolun son kısmım gitmek için tekrar sırtına bindim.

Arkamızdan dağa bizden çok daha hızlı ve güçlü tırmanan bir geyik sürüsü geliyordu. Bizi geçip giderlerken gri tüylerini ve boynuzlarını zar zor seçebildim. Sonra bir duman bulutu gibi yok oldular. Yalnız başına duran bir hayvan görüldü: parlak tüylere ve zarif bacaklara sahip doru bir at.

"Princesa," diye bağırıp Paloma'yı eşkin koşuya kaldırdım.

Ona ulaştığımızda Princesa bana nefret dolu gözlerle baktı ama bu beni korkutmadı. Boynuna sarıldım. "O nerede?"

Atın eyeri hâlâ üzerindeydi ve tüyleri harcadığı çabadan dolayı nemliydi; yani yeni gelmiş olmalıydılar.

Andy'yi hiçbir yerde göremiyordum ama ne olur ne olmaz diye Paloma'nın eyerini çıkarmadan Princesa'nın yanında bırakıp yukarıya tırmanmaya devam ettim.

“Andy? Neredesin?”

Hayatım boyunca hiç bu kadar çam ağacını bir arada görmemiştim. Bayırı gizledikleri için zirveye beklediğimden daha çabuk ulaşınca tökezledim. Manzara karşısında nefesim kesildi.

Altta otuz metre genişliğinde bir nehir ejderha dili gibi şerit halinde uzuyordu. Su ortalara doğru durgunlaşsa da güney ucundaki uçurumdan önce köpürüyordu. Diğer kıyı da topraktan fırlayan çam ağaçlarıyla kaplıydı.

Kayalarla kaplı bir yamaçtan indim ve yaklaşık dört metre aşağıdaki düz zemine ulaştım.

Sesler duyduğumda neredeyse kalbim ağzımdan çıkacaktı. Silahımı çıkardım. Kendimi sakın kalmaya zorlayarak sessizce şelalenin olduğu tarafa yöneldim. Bir kaya yığını uçurumun bir kısmını örtüyordu. Dikkatlice yığının etrafından dolaştım. Suyun kenarındaki alan bir atın geçemeyeceği kadar dardı ve yosunla kaplıydı. Sesler yükseldi. Kelimeleri anlamaya çalışarak gözlerimi kapattığımda Andy’nin sesini duydum.

Kaygan yüzeyde dengemi kaybettim ve nehre düşmemek için kaya duvarına tutundum. Ama telaştan *Dragoonu* elimden düşürdüm. Dehşet içinde yere doğru düşüşünü izledim ama şükürler olsun ki bu sefer patlamadı. Su ona doğru uzandı. Aceleyle lanet olasıca şeyi almak için eğildim ve suyun geri çekilmesi için dua ettim. Kolumu uzattım ve çizmelerim nehre doğru kaydı. Parmağım silaha uzanıp sonunda onu geri çekmeyi başardım.

Seslerden biri hıçkırarak ağlamaya başladı. Silahımı doğrulttum ve hızla dönemeci aştım.

Bu Badge’di! Bir kum çukurunda Andy’yle güreşiyordu ve yüzü öfkeyle kasılmıştı.

Badge beni gördü ve Andy’yi kenara itti.

Silahımı sabit kalması için iki elimle birden tutarak, “Sakın ona zarar vermeye kalkma!” diye bağırdım.

Andy beni gördüğünde, “Sammy,” diye haykırdı; ayrı anda Badge de, “Yine mi sen?” demişti.

Andy, "Silahını indir," diye azarladı. Gözlerinde yaşlar vardı fakat yüzünde bir gülümsemenin izlerini de taşıyordu.

"O Kırık El Çetesi'nin bir üyesi!" diye bağırdım.

"Birini vurmadan önce şu silahı indir," dedi.

Onu dinlemedim ve aklıma West'in tepkisi geldi. Ben de tavuk olmaktan mı korkuyordum?

"Sammy, bu benim abim."

Abisi mi?

İnanmayı reddederek Badge'e baktım. Ama ikisini birbirleriyle kıyasladığımda aralarındaki benzerlik yok sayabileceğimden fazlaydı. Yüksek elmacık kemikleri, içe gömük gözleri ve saç çizgilerinin kıvrımları aynıydı.

Hakikat, bir krupiyenin kasasındaki poker fişleri gibi dizilmişti. Aranıyor ilanı. Andy'nin Çinli bir kadın gördüğü için nefesinin kesildiğini düşünmüştüm ama gerçekte ağabeyini Kırık El Çetesi'nin bir üyesi olarak gördüğü için tepki veriyordu.

İkisinin aslında güreşmediğini, birbirlerine sarıldıklarını şimdi anlamıştım. Badge kırmızı lekeli bir tomar kumaşı yanağındaki yaraya bastırıyordu. West ona tahminimden daha sert vurmuştu.

Ellerim iki yanıma düştü ve sesimi çıkaramadım.

Andy kolunu omzuma atıp beni Badge'in yanına doğru götürdü. Gözlerinin altındaki torbalar ve yanağındaki yarayla son gördüğümünden daha bitkin bir haldeydi.

Andy, "Sammy, bu Isaac," dedi.

"Adının Badge olduğunu sanıyordum."

"Bazıları bana öyle hitap eder."

Andy'ye döndüm ve sinirimi saklamaya gerek duymadım. "Nasıl gidersin!"

"Özür dilerim. Ama arkamdan gelmemeliydin." Omzumu sıktı. "Hadi hep birlikte oturalım."

Üzerimize gölgesi düşen kocaman köknarın altındaki bez çadırı ve içindeki erzak yığını yeni fark etmiştim. Çadırın ortası

çökmüştü ve birçok yerinde delikler vardı. Beş adım ötede için için yanan ateşin üzerinde bir çaydanlık vardı. Çukurun diğer ucunda üst üste duran kayalar dağa tırmanan doğal bir merdiven oluşturuyordu.

Toprak yere oturduk.

Andy çaydanlıktan birbirleriyle uyumsuz fincanlara kahve koyarken mutlulukla, "Geleceğimi tahmin etmiş olmalısın," diyerek Isaac'le sohbet etti. "Kahveyi demlemişsin. Peki bal nerede?"

"O yaşlı manolya ağacına tırmandığımızdan beri hiç bal yemedim." Isaac sırttı ve Andy kıkırdamaya başladı.

Isaac, "Ağacın tepesinde bir kovan bulmuştuk ve Anna-mae bal yemeyi aklına koydu," diye açıkladı. Sesini tizleştirip parmağını sallayarak, "Biraz bal yemek güzel olurdu. Sen bal yemek istemez misin? Eğer biraz balımız olsaydı ballı pasta yapabilirdik," dedi.

"Ah sus, sadece bir kez sordum."

"Böylece onun için ağaca tırmandım. O kadar çok arı tarafından sokuldum ki her yerim şiştiğinden havalanacağım sandım."

"Sadece birkaç arı sokmuştu." Andy onun koluna vurdu. "Hem ballı pastaları yerken hiç söylenmiyordun."

İkisi çok rahat bir şekilde konuşuyorlardı, birinin kaldığı yerden diğeri tamamlıyordu. Birkaç arı daha anlattılar; aralarındaki esprileri her zaman açıklamasalar da onları dinlemek keyifliydi.

Andy, "Ee, seni nereye götürdüler?" diye sordu.

"Georgia. Hepimiz Georgia'dan geliyorduk." Gülümseyişi soldu. "Ama bunları şimdi konuşmayalım."

Birdenbire bacağında kurşun olan oğlanı hatırladım. "Jeremiah nerede?"

Gülümsemesi tamamen yok oldu. "Öldü."

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Benim beceriksiz müdahalem yüzünden mi ölmüştü? Her şeyi daha kötü hale mi getirmiştik? O acıya bir adam gibi göğüs germek zorunda kalan oğlanı

düşününce gözlerim doldu. "Üzgünüm," diye tekrarladım, bu kez Jeremiah'nun ruhuna. Onun da Peety'nin kardeşi Esme'yle birlikte bir yıldız olduğunu umdum.

Isaac, "Hepsi öldü... arkadaşlarım... en küçükleri Jeremiah bile," diye açıkladı, benden çok Andy'ye. "Jeremiah sürekli soru soruşuyla bana Tommy'yi hatırlatıyordu. Aynı zamanda onun gibi merhametliydi." Kocaman elleri bez tomarını buruşturdu. "Kendi kendime Jeremiah'yı kurtarmayı başarırısam Tanrı'nın Tommy'nin iyi olmasını sağlayacağını söylüyordum. Ama onu kurtaramadım. Bir avcının kurşunu ona isabet etti ve kurşunu çıkardıktan sonra bile," gözleri bana kaydı, "devam edemeyecek kadar zayıftı."

Andy bezi elinden alarak onun alnını sildi. "Önemli değil Isaac. Elinden gelenin en iyisini yaptın ve Tanrı bunu biliyor."

"Her neyse. En azından Tanrı yine de bana Tommy'yi verdi ve bunun için O'na şükrediyorum. Beni daha fazla bekletme kardeşim. Tommy ne zaman gelecek?"

Andy bana yorgun bir bakış attı. Ona söylememiş miydi? Bezi temiz tarafı dışa gelecek şekilde tekrar katladı ve yarasına bastırmaya çalıştı fakat Isaac ondan kaçtı.

"Söylesene," diye ısrar etti.

Andy yüzünde bıkkın bir ifadeyle tekrar toprağa oturdu. "Üzgünüm Isaac. Sana her şeyi anlatmadım. Tommy'nin iyi olduğunu söylediğimde onun artık Tanrı'nın kollarında olduğunu kastediyordum. Sana kötü haberi hemen vermeyi istemedim ama gerçekte bu."

Isaac'ın nefesi kesildi ve ellerini kafasına koydu. "Ah kardeşim. Yoo, hayır. Tanrım, hayır." İnlemeye başladı ve o kadar kederle dolu hayvansı bir ses çıkardı ki aklına yanan bir bina ve yağmur gibi dökülen küller geldi.

Andy kolunu ağabeyinin titreyen omuzlarına attı ama Isaac onu itti. "Her şey yoluna girecek Isaac, artık ikimiz bir aradayız. Burada olmamız bir mucize..."

Isaac onun sözünü kesti. "Bana yalan söylememeliydin."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Bana neler olduğunu anlat." Andy tereddüt ettiğinde, "Anlat diyorum," diye güreledi.

Öfkesiyle irkildim ve elime sıcak kahve döktüm. Dudakları bir ip gibi gerilmiş ve elleri yumruk halini almıştı; bu hali bana kanun kaçağı Badge'in hâlâ Isaac'ın içinde yaşadığını hatırlattı.

Andy iç çekti. "Hayvanları sevdiğini biliyorsun." Zorlanarak yutkundü ve başını salladı. "Hanımın oğlu bir köpeğe ok atıyordu ve Tommy o köpeği kurtarmayı kafaya koydu. O yüzden oğlan köpek yerine Tommy'ye ok attı."

Isaac öne geriye sallanmaya başladı. Anlattıklarının iğrenç görüntüsüyle kafam zonkluyordu. Avucumdaki etli bölümü sıkıttım.

Isaac elleriyle yüzünü ovmaya başlayınca Andy, "Dikkatli ol Isaac, yaran tekrar kanamaya başlayacak," dedi.

"O'nun nezdinde tüm şansımı kaybettim," dedi bakışlarını yukarı kaldırarak. Gözleri boş bakıyordu.

Andy, "Tanrı'nın nezdinde şansını asla kaybetmezsin," dedi. "Bunu bana söyleyen sendin."

"Ben bir suçluyum kardeşim. Kırık El Çetesi'nin lideriyim," dedi sesinde alaycı bir ifadeyle.

"Eminim anlatılan şeylerin çoğu doğru değildir."

Isaac başını salladı. "Kimsenin elini kırmadık. Ama insanları korkuttuk, bunu kabul ediyorum. Beşimiz umutsuzca kaçmak istiyorduk. Başka bir yol bulamadık. Zaten biz istemesek de insanlar bizden korkuyordu. Ama asla ihtiyacımız olandan fazlasını almadık."

"Sana inanıyorum. Ve bunları Tanrı'ya açıklarsan O da anlayışla karşılayacaktır."

İrkildi. "Karşılamaz. Bir bebeği öldürdüm Annamae. Bir bebeği. Bunun olmasını istemedim. Adamın silahı patladı ve kendi kendisini vurdu. Sonra kadın durmadan bağırdı ve

bebeği düşürüp kaçtı. Bebeği ellemeye korktum ve kadının geri döneceğini düşünerek gittim.” Sesi histerik bir hal alma-ya başlamıştı. “Ama dönemeyecek kadar korkmuş olmalı ki bebek öldü. Matta’da’ der ki: çocuklara zarar veren kişinin boynuna kocaman bir değirmen taşı asılıp denizin dibine atılması kendisi için daha iyi olur.”

Andy şaşkınlığını gizlemek için elini ağzına götürdü. Eli tekrar aşağıya indiğinde yüz hatları yine yumuşamıştı. “Peki. O bebek için gerçekten çok üzgünüm. Ama Pavlus’u düşün. Büyük ihtimalle aralarında bebekler de olan onca Hıristiyan’ı öldürdü ama Tanrı yine de onu bir havari yaptı.” Bilekliğini bir çakıyla kesti. “Bak Isaac. Bu Tommy’nin taşı. Delikten baktığı zaman nasıl insanların içindeki iyiliği gördüğünü hatırlıyor musun?”

Taşı gözüne tuttu. “Ben senin içinde bolca iyilik görüyorum. Eğer sana güvenmiyor olsaydı Tanrı buraya kadar gelmene izin vermezdi. Bin beş yüz kilometre yol geldik ve buradayız, artık özgür olabiliriz. Bu çok önemli bir şey.”

Taşı Isaac’e verdi. Adamın yanakları ıslanmıştı ama onları silmedi. “Ördeğin yumurtalarını bıraktığı zamanı hatırlıyor musun?”

“Elbette. Tommy yuvaya sıcak havlu koymak istemişti ki yavrular yumurtadan çıksın.”

Isaac gülümsedi. “Havluları soğumasınlar diye birkaç saate bir değiştiriyordu.” Titremeye başlayan dudağını ısırды.

“O uykuya daldığında sen gece nöbetini devralıyordun.”

“Onu hatırlamıyorum. Sadece, bu oğlanın bu dünya için çok büyük bir kalbi var, diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

“Doğru düşünmüşsün.” Andy gözlerini sildi.

Ördeklere ne olduğunu sormak istedim ama şu an bunun için uygun bir zaman değildi.

Isaac bir nefes daha alıp burnunu gömleğinin koluna sildi. Tekrar başını kaldırdığında yüzü duygudan yoksun, neredey-

* Yeni Ahit’in ilk bölümü. -çn

se sakindi. "Siz ikiniz kaçmadan önce atlarınızı yakalasanız iyi edersiniz. Eğer mahsuru yoksa ben burada kalıp biraz düşünmek istiyorum."

"Peki." Andy tekrar omuzlarına dokundu ve Isaac bu sefer onu itmedi. "Yiyecek bir şeyler de buluruz. Yayınla oklarını getirdin, değil mi?" diye bana sordu.

"Paloma'nın yanındalar." Hafif kahveyi içtim ve ayağa kalktım.

Andy ağabeyini öptü. Taşların oluşturduğu merdivenden daha kısa bir yol olduğunu tahmin ettiğimden geldiğim yöne geri döndüm.

"Tommy'ye olanlar için üzgünüm. Sence Isaac iyi olacak mı?"

"Evet. Sadece ona bakacak birine ihtiyacı var. Ve zamana."

Andy, "Isaac kaynaması için biraz su koy," diye seslendiğinde tırmanmaya başlamak üzereydim.

Cevap gelmedi.

Daha yüksek sesle, "Isaac?" diye bağırdı. "Kaynaması için biraz su koy. Beni duyuyor musun?"

Yine cevap gelmedi.

Kayanın çevresinden geri döndüğümüzde Isaac artık kıyıda değildi.

Gömleğini çıkarmış, taştan merdivenin tepesindeki iki kat yüksekte şelaleye bakan bir çıkıntıda duruyordu. Sırtı yara izleriyle kaplıydı. Yanında çıkıntıda inatla büyüyen bir çift çam ağacı vardı.

Isaac tehlikeli biçimde çıkıntının ucuna doğru adım attı. Sonra uçmaya hazırlanan siyah bir turna gibi kollarını iki yana açtı.

Andy, "Orada ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Ama Isaac ya rüzgârın sesi yüzünden onu duyamıyor ya da duymamayı tercih ediyordu.

Andy şapkasının kenarlarından tuttu ve delirmiş gibi etrafına bakınmaya başladı. "İp lazım."

İkimiz de Isaac her şeyi alelacele oraya yığmış gibi karma-karışık olan erzak yığnında ip aradık. Battaniyeler katlanmamıştı ve yarı açık bir çivi çuvalının içindekiler yere saçılmıştı. Ama ip yoktu.

Ben aramaya devam ederken Andy çadıra girdi ve elinde ip kangalıyla çabucak dışarı çıktı.

Kemendini bağlarken dalga geçen bir ses ikimizin de donakalmasına neden oldu.

“Yüzmeye mi gidiyorsun zenciy?” diye İskoç aksanı duyuldu.

Konuşan kişiyi göremiyordum. Isaac kafasını hafifçe sola çevirdi.

Başka bir ses, “Bir zenciy görmek hep iyidir. Hep bir şeylerden kaçıyor olurlar, değil mi?” dedi ve ardından kıs kıs güldü.

Midem kasılarak seslerin sahiplerinin Bay Calloway’in konvoyundaki iz sürücüler, Ian ve Angus MacMartin olduğunu anladım.

İlk konuşan İskoç, “Neredeler?” diye sordu. “Seni vurma-dan önce söyle.”

Isaac sonunda yüzünün yan tarafını göreceğimiz şekilde döndü. “Kimden bahsediyorsun?”

“Çinli kız ve zenciysi. Onlar için çok uzun yol kat e’tik.”

Ödül için gelmişlerdi.

ŞANSIZLIĞIM BENİ VİCDAN AZABI GİBİ TAKİP EDİYOR, BENİMLE dalga geçiyor ve beni yakalıyordu.

Andy'yi kolundan yakalayıp çadıra çektim.

Beni itmeye çalıştı. "Hayır!"

"Bizi henüz görmediler," diye tısladım. "Düşün!"

"Ama Isaac..."

"Ölmen onun bir işine yaramaz."

Kendi terimde boğulacaktım gibi gelmeye başlamıştı ama sonunda beni takip etti.

Çadırın bizim olduğumuz tarafındaki örtü oynuyordu; bizi ele vereceğinden endişelendim. Şerif Yardımcısı Granger'ın bizi Bay Calloway'ın arabasında neredeyse yakaladığı ânu düşününce tenim karıncalandı. Yine bezden yapılma bir hapishanede mahsur kalmıştık.

Çadırdaki yırtıkları gözetleme deliği olarak kullandık.

Ian ve Angus çıkıntının en sol tarafında belirdiler ve silahlarını çekerek Isaac'e yaklaştılar. Ian'ın belinden bir kangal ip sarkıyordu.

Angus, "Burada olduklarını biliyoruz," dedi. "Haf'alardır onları 'akip ediyoruz. Ve yarım kilome're geride eski katıymı yördüm."

Isaac küstah bir tavırla, "Onları öldürdüm," dedi.

Angus, "Öldürdün mü?" dedi. "Neden böyle bir şey yap'ın?"

Isaac sert bir ses tonuyla, "Bu benim bileceğim iş," dedi.

Ian, "Kardeşim bu düşündüyümüzden de iyi," dedi. "Bu zenciynin 'anıdık geldiğini biliyordum. O, Kırık El Çe'esi'nin bir üyesi."

Angus, "Evet kardeşim, sanırım haklısın. O zaman zahme'lerimiz için seni gö'ürürüz," dedi. "İlanda ne diyordu? Ölü ya da diri mi?"

Isaac sessiz kaldı.

Ian, "Ben ölü olmasını 'ercih ederim," dedi. "Öyle daha az der' çıkarır." Çürük dişlerini göstererek Angus'a sırttı, sonra gözleri çadırın olduğu yere kaydı. Yüzündeki sırtış silindi. Nefes almayı bıraktım.

Isaac, "Sanırım ödülü alabilmek için bir bedene ihtiyacınız var," dedi. Ian kaşlarına çatarak dikkatini, "Ve eğer beni vurursanız büyük ihtimalle bu şelaleye düşerim," diye devam eden Isaac'e çevirdi.

Dragoon terli avuçlarımdan kayıyordu; o yüzden silahı yere koyarak hızla ellerimi sildim ve derin nefes alarak içimde büyüyen paniği bastırmaya çalıştım.

Andy, "Ben yaparım," diyerek silaha uzandı. "Çabuk! Onu öldürecekler."

Başımı salladım. "Ben daha isabetli atış yapıyorum." Oğlanların havaya attığı kozalaklarda yaptığım gibi hızla iki el ateş etmeliydim. Hedeflerim on beş metre ötemdeydi. *Lütfen Tanrım, birini öldürmek için senden yardım istememem gerektiğini biliyorum ama yalvarırım bu kurşunlar hedefini bulsun.*

Ian'ı hedef aldım. O hareket etmeden derin bir nefes alıp tetiği çektim.

Silah çıt etti.

Andy kesik bir nefes aldı. "Ne oldu?"

İç çekerek tekrar tetiğe dokundum ama silahtan sadece dil şaklatmasını andıran bir çıt çıkıyordu. Silahı kıyıda düşürdüm.

ğümü hatırladığımda midem kasıldı. Islandığı için ateş almıyor olmalıydı.

Yeni bir dehşet dalgasıyla kalakaldım. *Düşün!*

"Isaac kabanının içinde bir silah taşıyordu," diye tısladım.

Çadırı aradık. Kaban orada değildi. Tekrar delikten dışarıya baktım. İşte oradaydı, geyik derisi erzak yığınının yanında katlanmış şekilde duruyordu. İşaret ettim ve Andy'nin de görebilmesi için yana çekildim.

"Ben alırım," dedim. "Sen burada kal."

"Hayır, ben de seninle geliyorum. O yığının içinde bir silah daha olabilir." Serçeparmağını bana doğru kıvırdı. "Biz çıngıraklı yılanız, unuttun mu?"

Ona hüznle gülümsedim ve serçeparmağımı onunkine doladım. Sonra güveler kadar sessiz bir şekilde çadırdan çıktık.

Angus ve Ian, Isaac'e yaklaşmışlardı. Bizi fark etmediler.

Andy erzak yığınını ararken ben de Isaac'in kabanını alıp ceplerini kontrol ettim.

Boştu.

Kolu uzunluğundaki silahı fark etmemiş olmam mümkün değilse de elimi tekrar sert geyik derisinin üzerinde gezdirdim. Gözlerim çukuru taradı ama siyah metali hiçbir yerde göremiyordum. Andy'ye başımı salladım. *Silah burada değil.*

Andy bir feneri devirdi ve fener yüksek sesle tıngırdadı. Hemen onu susturdu. Erzak yığınının diğer tarafına gittim ve onunla birlikte araştırmaya başladım.

Isaac biraz geriledi. Güneş altın bir hare gibi silüetini çevreliyordu. "Siz yamyamsınız. Diğer insanların etleriyle, kemikleriyle besleniyorsunuz çünkü ruhlarınız benim tenim kadar kara ve sizi içten içe kemiriyor."

"Bu söylediklerin çok ayıp deyil mi zenciy?" Angus'ın yatıştırıcı çıkan sesi kollarımın üzerinde karıncalar geziniyormuş gibi hissetmeme neden oldu. "Sana haya'ını 'eklif ediyoruz. Gidebileceyin hiçbir yer, saklanabileceyin hiçbir

delik yok. Eyer sorun çıkarmadan bizimle gelersen seni teslim e'tiğimiz kişiye hakkında iyi şeyler söyler, sana çok ser' davranmamasını saylarız." Sol elinin iki parmağını havaya kaldırdı. "İskoç sözü."

Ian silahını kemerine soktu ve belindeki ipi çözdü. Angus silahını doğrultmaya devam ediyordu.

Panik içinde olduğumdan erzak yığınınadaki bir şeyi diğ'erinden ayırt edemiyordum. *Yavaşla*. Sicim, eyer, gömlek, yem torbaları, hindi tüyü. Hindi tüyü. Elimden geldiğince nazik bir şekilde onu çektim. Bu bir oktu.

Jeremiah bununla on metre ötedeki bir hindiba çiçeğini vurabildiğini söylüyordu. Yay neredeydi?

Andy gözlerini kısarak elimdeki oka baktı ve sonra tekrar yığını kurcalamaya başladı.

Angus, "Biz bela is'emiyoruz," dedi. "Biz barışçıl insanlarız. Sadece yasaları uygulamak is'iyoruz. Raha'ça yolculuk e'meni ve adil bir jüri karşısına çıkmanı saylarız, deyil mi kardeşim?"

Ian ağabeyinin el hareketini taklit ederek, "İskoç sözü," dedi.

Isaac, "Siz yüreğinde Tanrı korkusu olan adamlar mısınız?" diye sordu.

Angus, "Elbe'te öyleyiz," dedi. "Her pazar kiliseye gideriz."

Isaac, "O zaman karşıma geçin ve Tanrı'ya yemin edin, ben de ellerimi bağlamanıza izin vereyim," dedi.

Ian onun gölgesi altında kalana kadar yavaşça durduğu yere yaklaştı. "Yemin ederim," dedi.

Angus kardeşinin yanına gitti. Silahının namlusu Isaac'ten bir kol mesafesi uzaktaydı. "Ben de yemin ediyorum."

Isaac iki adamın da yüzüne baktı. "Umarım doğru söylüyorsunuzdur." Ağır başlılıkla kollarını Ian'a doğru uzattı. İskoçlar onu bağlamaya başladı. Angus, "Aferin akıllı zenciy," dedi.

Isaac, "Tanrı bizi kutsasın," diyerek bir anda kafasını göğe kaldırdı. "Bir doğan."

Havada gerçekten bir doğan olup olmadığına bakmadım çünkü o anda Isaac iki adamın da kollarından tutarak onları çekti.

Andy, "Isaac!" diye bağırdı, adamlardan birinin çığlıklarının yankısıymuşçasına.

Dehşete kapılmış gözlerle şu an iki çam ağacı ve havalanmış toz bulutu dışında boş olan çıkıntıya baktım. *Atlamıştı*. O iki caniyi öldürmek için kendi hayatından vazgeçmişti. Ah, onun perişan haldeki ruhuna merhamet göster yüce Tanrım. Hepimize merhamet göster.

Andy'nin gözleri kocaman açılmıştı. Ellerinde Şayen yayını tutuyordu. O kadar sıkılmıştı ki kırılacaktı.

Hıçkırarak ağlamaya başladı. Sesi kalbimi bir yumruk gibi eziyordu. Yanına gittim ve kolumu sarsılan omuzlarına dola-dım. O kötü otelden bu efsanevi şelaleye kadar onca yolu geldikten sonra, onu bu yolculuğa çıkmaya iten asıl nedenin bir anda yitip gitmesi Tanrı'nın oynadığı en gaddarca oyunlardan biriydi. Bunun neresi adildi?

Kollarıyla kafasını sararak kesik kesik nefes aldı. Benim de gözlerim nemlenmişti; gözyaşlarımı engellemek için onları kapattım.

Neden babacığım, neden melekler onlara en çok ihtiyaç duyduğumuz anda uçup gider? Şeytan her yönden üzerimize taşlar yağdırırken ve içimizdeki alevi parlamadan söndürürken yalnız başımıza kaderle nasıl boğuşacağız? Eğer bu soruların cevabını bilseydim şu an Andy'ye yardım edebilirdim. Ama elimden gelen tek şey ağlarken ona sarılmaktı.

Tekrar gözlerimi açıp hâlâ olanlara inanmaz bir halde Isaac'ın az önce durduğu noktaya odaklandım.

Bir şey hareket etti. Batmakta olan güneşin ışıklarını engellemek için gözlerimi kısıtım. Belki ışığın bir oyunuydu.

Tekrar bir hareket oldu. Ağzım açık şekilde uçurumun kenarından çıkan ele baktım, onu bir diğer el izledi.

Açık ağzımdan, "Andy," döküldü.

Hâlâ hıçkırarak ağladığından beni duymadı. Ölümünden dönen kişi bacağını çıkıntının üzerine atarken ayağa kalktım. Bir an sonra Angus nefes nefese uçurumun kenarında yatıyordu.

"Andy," diye bağırarak onu sarstım. Yaya dolanmış parmaklarıyla öne geriye sallanıyordu. *Yay.*

Angus döndü ve sonunda bizi fark ettiğinde gözlerine delirmiş bir ifade yerleşti. Yayı Andy'nin parmaklarından sökerken İskoç ayağa kalktı ve o kadar ilkel bir çığlık attı ki kolumdaki tüyler diken diken oldu.

Ok neredeydi? Hızla yığına gidip oku aldım.

Angus kayaların oluşturduğu merdivenden zikzaklar çizerek iniyor ve bize doğru geliyordu.

Parmaklarım sanki başka birinin kemanında yeni bir Paganini eseri çalmayı öğreniyormuşum gibi beceriksizce hareket etti. Bu Şayen yayı benimkinden farklıydı, daha hafifti. Oku yaya taktım ama oturacağı yer neredeydi? Diğer tarafta mı?

Isaac'ın sözleri kulaklarımda çınladı. *Jeremiah birkaç Şayen'le arkadaş oldu ve Jeremiah'ya bir yay ve ok verdiler. Onun için özel olarak yaptılar.*

Jeremiah solaktı. Çaresizlik içinde hangisinin hedefi bulma ihtimalinin daha yüksek olduğunu hesaplardım, doğru tarafa oturtulmuş oku sol elimle atmamın mı yoksa yanlış tarafa oturtulmuş oku sağ elimle atmanın mı? Lady Tin-Yin sayesinde sol elim çok da beceriksiz değildi ama bir ok atabilir miydi? Oku sol elime aldım ama şimdi bir de sol gözümle bakmam gerekiyordu.

Yüce Tanrım, parmaklarım o kadar titriyordu ki yayı zor tutuyordum. Tekrar el değiştirecek vaktim yoktu; bize ulaşmak üzereydi. Hızla yayı gerdim ve oku bıraktım.

Hedefi bulamamıştı.

Ama Angus'ın kulağını çizip çok değerli bir an için durak-

samasını sağlamıştı. İkinci bir ok bulmak için erzak yığınının içine daldım.

Andy sonunda içinde bulunduğumuz kötü durumu fark etmiş ve ayağa kalkmıştı. Kabanını üzerinden çıkararak Angus'a koşup kabanı kafasına geçirdi ve onu o kadar sert tekmeledi ki kendisi de bacağını tutarak kıyıya yığıldı.

Angus tökezlese de ayakta kaldı. Kendini kabandan kurtardı ve Andy'nin üzerine atladı. Elleri boğazını sardı ve sıkmaya başladı.

Yayı elimden atıp en yakınumdaki nesneyi kavradım: ahşap bir kaşık. Silahımı havada tutarak onlara doğru koşarken aklıma neredeyse bir ömür kadar uzun bir süre önce savurduğum ovma fırçası geldi. Kaşığı yaralı kulağına doğru salladım ama Angus kolunu kaldırarak darbeyi engelledi. Kolumu bir kedinin dil atışı kadar hızlı şekilde yakalayıp beni de Andy'nin yanına yere serdi.

Silahımı bırakmamak için mücadele ettim ama bileğimi o kadar çok büküyordu ki kıracaktı. Yayı tuttuğum elimin bileğini. Kaşığı bıraktım.

Üzerime çıktı, beni ağırlığıyla bacaklarımı oynatamayacağım şekilde yere yapıştırmıştı. Teri yüzüme damlıyordu. Hareket etmeyi bırakmış olan Andy'ye baktım. Soluk borusunu mu ezmişti?

Kan beynime sıçradı; öfkem göğsümü delip çıkacak bir şeytan gibiydi. Üzerine doğru atıldım ve tırnaklarımı yanağına geçirdim.

"Lane' olsun!" Beni tutuşu gevşedi ve varlığından dahi habersiz olduğum bir güçle çabucak kendimi onun altından kurtardım.

Erzak yığınının doğru yöneldim. Eğer bir şey bulabilirsem...

Canavar beni ayak bileğimden yakaldı ve sertçe çekti. Yüzüstü yere kapaklanırken nefesim kesildi. Çığlık atmaya çalıştım ama ağzım kanla doldu.

Delirmiş gibi yeri tırmaladım ama işe yaramıyordu. Bileğimi tutmayı bıraktı ama hemen kolumdan tekrar yakaladı. Tüm gücümle mücadele ediyordum. Beni o kadar sert sarsıyordu ki dişlerimi birbirlerine çarpıyordu.

“Senin suçun! Kardeşimi sen öldüydün! Bunun bedelini ödeyeceksin!”

Vücudumdaki bütün kemikleri kırdığını düşündüğüm anda beni sarsmayı bırakıp gözlerini benimkilere dikti. Buz mavisi küreler bir delinin gözleriydi. Ruhunun olduğunu bile zannetmiyordum.

“İlanı yördüğüm anda anladım. O nonoş oylanların neredede? Senden sıkıldılar mı?” Kükürt kokulu nefesi yüzüme çarpıyordu. Başım o kadar dönüyordu ki ayakta zor duruyordum.

“Vazgehmek üzereydim,” diye tısladı. “Ama sonra kemanınla hava a’tışım duydum.”

Aman Tanrım! Onlar da Bağımsızlık Kayası’ndaydılar.

“Senin için bir beş yüzlük, bir de üzerine zenci için aldıklarım bana haya’ım boyunca ye’er. Şu güne kadar elime yeçen en yüksek...”

Ayağım kaydı ve Angus’ın cümlesini yarıda kesti. Onu da yanıma çekerek düştüm. İndiğimde yerde sert kayayla karşılaşmayı bekliyordum ama beni kaya yerine buz gibi soğuk su karşıladı ve nefesimi kesti. Zemin yok olmuştu ve ayaklarım basacak bir yer bulamıyordu.

Angus da yanıma bir yere düştü. Panikle çizmelerimi ayağımdan atıp yüzerek ondan uzaklaştım. Su görüşümü bulanıklaştırıyor ve kulaklarıma doluyordu. Kısa süre sonra adam tekrar ayak bileğimi yakaladı.

Ama beni yakalayan bir şey daha vardı ve onun sert elleri beni Angus’inkilerden daha çok korkutuyordu. Yılan gibi tıslayan nehir beni şelaleye doğru sürüklüyordu.

ÇİĞLİK ATMAYA ÇALIŞTIM AMA SU CİĞERLERİME DOLUYORDU.

Akıntıya karşı elimden geldiğince hızlı bir şekilde kulaç atmaya çalıştıysam da yetersizdi. Yapışkan ve canlı olan su beni tamamen mideye indirmeden önce benimle eğleniyordu. Angus da tehlikeyi fark etti ve benimkilerden çok daha güçlü hamlelerle akıntıya karşı yüzmeye başladı.

Değerli birkaç ânımı üzerimdekileri çıkarıp bunca zamandır altında saklandığım katmanlarımdan kurtulmak için harcadım. Ama bunu yapmam kenara daha da yaklaşmama sebep olmuştu. *Ayaklarını çırp, kulaç at ve odaklan.* Bu, kumaşa tutunarak devasa bir kumaş topuna tırmanmaya çalışmak gibiydi. Kumaş açılıyor ve hiçbir yere varamıyordum. Çılgınca tutunacak bir yer aradım ama görünürde sadece kıyıdaki düz kaya vardı.

"Sammy!" Andy elinde ucunu bir ağaç gövdesine sabitlediği kemendiyle kıyıda duruyordu. *Tanrım sana şükürler olsun, yaşıyor!*

"Sana atacağım ve tutsan iyi edersin! Üçe kadar sayıyorum!" diye bağırdı.

Kollarım çok yorulmuştu ve direnmeyi bırakmak istiyordum. Ama bu, kaderin bugün bir kez daha kazanacağı anlamına geliyordu.

"Bir!"

Neden üstünlük hep kaderin elindeydi? Şansı, Güz Festivali'ndeki ay pastaları* gibi dağıtıyor ama sonra tam ağzınıza atacakken elinizden alıyordu. *Seni reddediyorum kader; parıltılı çehrenden solgun karnına dek her şeyinle reddediyorum!*

"İki!"

Şu andan itibaren kendi şansımı kendim yaratacağım.

"Üç!"

Ve bu sefer zarlarım yılan gözü gibi hep yek gelmeyecek.

Andy kemendi attı ve ip birkaç metre öteme düştü ama hızla bana doğru ilerlemeye başladı. Sert keneviri ilmekten yakaladım.

Angus fark etti ve yüzmeyi bıraktı. Akıntı hızla onu geriye sürükledi ve yanımdan geçerken belime yapıştı. Onu tüm gücümle tekmeledim ama kafamı suyun altına soktu. Hızla çekerek ipi elimden aldı.

Ve bir anda kader kontrolün kimde olduğunu göstermişti.

Yanan gözlerle kafamı kaldırdım. Angus bana sırtıttı. Yanakları, şimşek şeklindeki yara haricinde soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

Ah babacığım kadere karşı gelemeyeceğim. O çok güçlü ve ben çok yoruldum.

Babamın, *haklısın* diyen sesini işittim. *Yapabileceğini düşünüyorsan da yapamayacağını düşünüyorsan da haklısın. Al, bezelye filizi ye.*

Bu, Paganini değil, diye bağırmak istedim.

Bana, *O konuda da haklısın*, dedi.

Peki, dedim babama, çünkü hâlâ kendimi son sözü söylemek zorunda hissediyordum. *Ellerimle bir şelaleyi durdurabilirim. Opera da söyleyebilirim. Uçabilirim de, eğer istersem Mars'a kadar bile gidebilirim. Ama o lanet olasıca ipi yakalayamam.*

* Çinlilerin uyumu ve iyi şans sembolize ettiğine inandıkları bir çeşit geleneksel çörek. Çinlilerin en önemli bayramlarından biri olan ve Güz Festivali olarak bilinen sonbahar ekinoksu sırasında aile ve arkadaşlara dağıtılır. -çn

Andy bağırarak bir şey söyledi. Bir veda mıydı? Arp Şelale-
si hakkında anlattığı hikâye aklıma geldi. Prensın tek yapması
gereken şey arpı başından beri tuttuğunu fark etmekte, böylece
ölmeyecekti.

Ben şu an neyle savaşıyordum?

Doğayla mı? Silahım yoktu, ipim yoktu, bu nehrin beni al-
masını engelleyecek gücüm yoktu.

Angus'la mı? Kol mesafesinden daha da uzaktaydı. İpi
onun elinden alacak gücüm olsaydı dahi çok uzaktaydı.

Kendimle savaşıyordum. Keşiş bendim. Prens de bendim.
Başından beri Yılan şansımınla savaşmışım ve bunu artık anlı-
yordum.

Kader soğuk gölgesini üzerime düşürerek korkmam için
meydan okudu. Şelaleye doğru sürüklendiğim son birkaç sa-
niyede arpın Re bemol gamı kadar tanıdık sesini dinledim.

Babamın bilge ve nazik sesi, *Mücadele etmeyi bırakırsan ortak
bir paydada buluşabilirsin*, dedi.

Kollarım hareketsiz kaldı. Ayaklarımı çırpmayı bıraktığım-
da birdenbire bir kaya ayağımı sıyırdı. Toprak zemine değebi-
liyordum. Bilinçli olmaktan ziyade içgüdüsel olarak yaptığım
son bir hamleyle kendimi yerden ittim. Koca bir su kurbağası
gibi atıldım. Ellerim ipe dokunduğunda Angus ilmeği vücu-
duna geçiriyordu.

Birlikte şelaleden yuvarlandık.

Babacığım, seni yakında göreceğim.

MİDEM ADETA TAKLA ATTI; KENDİMİ AYNİ ANDA HEM sersemlemiş hem de kusacak gibi hissettim. İpi elimden geldiğince sıkı tutuyor, nehir bizi fırlatırken ipin ne kadar uzun olduğunu ve eğer kopmazsa onu tutmaya gücümün yetip yetmeyeceğini düşünüyordum.

İp sonsuza kadar uzayacakmış gibi geldi ama sonuna geldiğim anda neredeyse kolumu koparıyordu. Bir çapa gibi şelalenin altına doğru sallandık. Su beni o kadar sert dövüyordu ki tenimi kazıdığını düşündüm. Tüm duyularım üzerime yağan buz gibi sağanağın içinde kaybolmuş olduğundan, onu göremesem de bir şekilde Angus'ın yanıma hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Şelalenin arkasındaki mağaraya doğru savrulduğumuzda üzerimize dökülen su bir süreliğine kesildi. Karanlık göletin on, belki on beş metre üzerinde anahtarlıktaki iki anahtar gibi sallandık. Angus havayı tekmeleyerek benim ipi tutmamı zorlaştırıyordu. Kolumun boynuna dolanmış olduğunu görünce midem kalktı. Bir süre sonra Angus hareketsiz kaldı ve yavaş bir müzikte dans eden âşık çiftler gibi salındık.

Kafamı hafifçe geriye çektim ve avazım çıktığı kadar bağırdım. Angus'ın gözleri pörtlemişti; siyah gözbebekleri peygamber çiçeklerinin üzerine konmuş pireleri andırıyordu. Dili, ısırılmış bir erik gibi kırmızı sularını yanlarından akıtıyordu.

İpi bedenine geçirmeye çalışmıştı.

Ama ancak boynuna kadar getirebilmişti.

Bir cesede sarılıyordum.

Angus ölü haliyle bile beni dehşete düşürmeyi başarıyordu. Elimden geldiğince geri çekildim. Vücudumdaki her hücre Angus'la arama mümkün olduğunca çok mesafe koymak istiyordu ama kaçabileceğim tek yer aşağısıydı. Kaderin oyunu karşısında neredeyse kahkaha atıyordum. Yolculuğum ipin ucunda sonlanmıştı ama asılmamıştı.

Kollarım daha fazla dayanamayacak olsa da geri kalanım ipi bırakmayı reddediyordu. Ellerim kaymaya başladığından bunun benim hesaplaşma anım olduğuna emindim.

Gözümün önüne bir tabak dolusu küçük güneş tutan babamın görüntüsü geldi. Ve serçeparmağını kıvıran Andy'nin. Ve kamp ateşi çehresinde dans eden, asla onu ne kadar çok sevdiğimi bilemeyecek olan West'in.

Artık beni alabilirsin kader. Hazırım.

Dünyanın sesi kesilmişti.

Bedenim suyun üzerinde yüzen bir şeyden sarkıyordu. Tüm duyularım ele geçirilmişti ve tek duyabildiğim, her şeyi ayırmadan kabullenmek anlamına gelen La notasıydı.

O berrak notaya sarıldım ve kaynağını bulmaya çalıştım. Bir kemandı. Ama herhangi bir keman değildi. Tizleriyle, pesleriyle ve huysuz Re teliyle bu sesi tanıyordum. Görüşüm netleşti.

Karşımda Lady Tin-Yin'le Paganini'yi ısıklık çalıyormuşçasına kolayca çalan bir adam vardı. Son notayı çalarken bileği ustaca titredti. *Babacığım!*

Beni gördüğünde kemanı bıraktı. Ona doğru koştum ve tekrar kaybetmemek için sıkıca sarıldım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Hatırladığım gibi zencefil ve sedir ağacı kokuyordu.

Onun küçük ve sağlam bedenine sarılmış ağlarken, “Üzgünüm, üzgünüm,” dedim.

Sırtıma vurdu. “Biliyorum kızım.”

Sonra beni kendisinden uzaklaştırdı. Yüzünün her ayrıntısını içime çektim. Düzgün taranmış saçları, pürüzsüz alnı ve gözlerinin kenarlarında bulunan birkaç çizgiyle hatırladığımdan daha genç görünüyordu. Yanakları sıkıydı ve karpuz çekirdeği gözlerinin altında sadece tek bir nokta vardı.

“Neredeydin?” dedim, boğulurcasına.

Her zamanki kısık sesiyle, “Seninleydim,” dedi. “Ateşböcekleri hakkında öğrendiğimiz şeyi hatırlıyor musun?”

Zihnim New York’a, sıcak bir temmuz gecesine kaydı. “Elinle bir ateşböceği yakalamıştın. Bana parlayan yerin böceğin alt kısmında, kendisinin göremeyeceği bir yerde olduğunu göstermiştin.”

Başıyla onayladı. “Göçüp giden sevdiklerimizin ışığını yarımızda taşıyoruz. Yolumuzu bizim için aydınlatan onlardır.”

“Göçüp giden mi?” dedim, tekrar ağlamaya başlayarak. Babam gerçekten ölmüştü. Bu demek oluyordu ki ben de ölmüştüm.

Omuzlarını geriye doğru çekerken koyu renk gözleri parladı. “Seninle gurur duyuyorum Yılan kızım.”

Yukarıya baktı ve yavaşça elimi bıraktı. Gökyüzünde bir bıçakla sürülmüş benzeyen sirrokümülüs bulutları vardı.

Paniğe kapılmaya başladım. “Babacığım beni bırakma, hâlâ sana ihtiyacım var,” diye yalvardım. Eskimiş gri takım elbisesinin iplikleri dokunuşumla duman gibi dağıldı. “Geri dön!” diye bağırdım.

Çığlığımın yankıları kulağımda çınladı. Ama babam gitmişti. Ve bir kez daha dünyada yalnızdım ama bu dünya hatırladığım bir yer değildi. Üzerimde o karanlık günde giydiğim, çiçek deseni çok fazla yıkanmaktan silinmiş elbiseyle beyaz mermer bir zeminin üzerinde duruyordum.

Ölmüş müydüm? Çığlık attım ama hiç kimse ya da hiçbir şey karşılık vermedi, kendi sesimin yankısı bile. Belki de Ty Yorkshire yüzünden, Angus yüzünden cehenneme gitmiştim. Belki de cehennem ateşi aslında yalnızlıktı.

Mermere yığıldım ve ağladım.

Sıcak ve ıslak bir şey yanağımın altına girdi, tüylü yüzünü benimkine bastırarak gözlerimi açana kadar beni burnuyla dürttü.

Bu bir tavşandı.

Yanıma yattı. Şahane tüylerinin siyahlığı beni onları okşamaya davet ediyordu. Parmaklarımı tüylerinin arasına soktum ve kendimi tekrar sakın hissedene kadar ipeksi yumuşaklığının içinde gezdirdim.

Tavşan, gözlerini benden ayırmadan arka ayaklarının üzerine kalktı. Bir at kadar uzun boyluydu, gözleri parlak ve kulakları dümdüzdü. Sırtına çıktım ve parmaklarımı tüyelerine doladım.

Bacaklarını açarken tavşarın kasları kasıldı. Ve sonra güçlü bir sıçramayla göğe doğru yükseldik.

YANIMDAKİ BEDENLERİN SICAKLIĞIYLA UYANDIM. ÖRGÜ battaniyeyi andıran yumuşak ve sıcak bir şey boynuma kadar çekilmişti. Aynı gamzelere sahip iki kovboy sanki dua ediyormuş gibi iki yanıma diz çökmüşlerdi; birinin saçları kahve-rengi, diğ erininki altın sarısıydı. Sağ tarafımdaki West haftalardır uyumayan biri gibi bitap görünüyordu.

Arkadaşlarım! Bizi nasıl buldunuz? Andy nerede? Milyonlarca soru sormak istiyordum ama dilim hâlâ tek bir hece dahi söylemeyecek kadar uyuşuktu. Tekrar uyku diyarına daldım.

Andy, “İyi iş çıkardın,” dedi. Sağ kolumdaki serin dokunuşu tanıdık ve nazikti.

Arkamdan bir yerden, “Kemikleri nasıl yerine oturtacağımı biliyorum. Hayvanlar için hep yapıyorum,” diyen Peety’nin kısık ve güven verici sesi geldi. “Andita, dinlenme zamanı geldi. Tüm gece ayaktaydın.”

Andita mı demişti yoksa Andito mu?

“Sammy uyanırsa seni çağıracağıma söz veriyorum,” diye ona garanti verdi.

Andy, “Sammy uyandığında,” diyerek onu düzeltti.

Ah kardeşim, git uyu. Benim birazcık daha kendimle kalmaya ihtiyacım var. Tüm bedenim ağrıyor.

Peety, “Benim de demek istediğim oydu,” dedi.

"Kızın başındaki şişliğe dikkat et," dedi. Kızın. Bu kelime kulağıma hiç bu kadar tatlı gelmemişti. "Şalı tekrar üzerine ört. Donuyor."

Üzerime rahatlatıcı, sıcak bir şey serildi ve göz kapaklarım açamayacağım kadar ağırlaştı. Bunun neredeyse bir ömür önce kaybettiğim, en iyi yünden örülmüş şalım olduğunu biliyordum. Beni bir koza gibi saran olumlu enerjisini hissedebiliyordum. O anda anladım. Az kalsın sokakta çarpışacağımız o karanlık günde West şalım bulmuştu. Biliyordu.

Andy ve Peety uzaklaşırken iki çift ayak sesi duydum.

West yanımda yatıyor ve kolu güven verici bir şekilde göğsümün üzerinde duruyordu.

Cay, "Öpüşüp koklaşmaya başlayacaksınız ben gidiyorum," dedi.

"O zaman git."

Cay uzaklaşırken çakıl taşları gıcırdadı. Şimdi tamamen uyanmıştım ama hareket etmiyordum.

"Samantha?" West'in sesi kendinden emin değilmiş gibi ve neredeyse utangaç çıkmıştı. "Buna alışmam biraz zaman alacak." Texaslı aksanı daha da belirgindi. Gergin olduğunu fark ettim. Konuşacaktım ama onun devam etmesini bekledim. "Bu tarz şeyleri konuşmakta iyi değilimdir. O yüzden sen kendine gelmeden önce çalışsam iyi olabilir."

Göz kapaklarımı gevşettim ve hareketsiz kaldım.

"Kötü davranışım için bir sürü bahane sıralayabilirim. Belki seninki gibi zeki bir babam olmadığındandır, belki de bana sürekli sizin gibi insanlar bizim gibilerle karışamaz dendiğindendir."

Bir damla yumurta sarısı bile kremanın bozulmasına neden olabilir. Çit boyasındaki bir damla kan hakkında anlattığı hikâyeyi hatırlayınca yanaklarıma ateş bastı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın değiştiremeyeceği bazı yanları vardı.

“Ya da belki bende beyin yerine çorba olduğu için burnumun ucundaki şeyi bana veda edene kadar görmedim.” Ses tonu daha ciddileşmişti. “O yanan ağaçta mahsur kaldığın zamanı hatırlıyor musun? Sana her baktığımda kendimi o kornumda hissediyordum. Cennetle cehennem arasında bir yerdeydim ve oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, bir şey yapmazsam öleceğimdi. Kafamı toparlayabileceğimi düşündüm, yani eğer...” Normalde oldukça yumuşak olan tenor sesi çatladı ve benim bir kuşun şarkı söylediğini fark edebileceğim kadar uzun bir süre duraksadı. “Yaptıklarım için üzgünüm. Bana başka bir şapkanın uymayacağını anladığımda benden artık nefret ettiğini ve kendimi asla o çukurun içinden çıkaramayacağımı düşündüm.”

Neredeyse gözlerimi açıyordum. Bağımsızlık Kayası’nda mandalina yediğimiz gece Cay kendinden bahsetmiyordu, West’ten bahsediyordu. Dükkânda bırakılan timsah dersinden yapılma şapka *bendim*.

Kolunu üzerimden çekti ve şalı çenemin altına soktu. “Biliyor musun, hiçbir zaman çok fazla şeye ihtiyacım olmadı. Sahip olduğum tek şey çizmelerimdeki toprak ve Franny olduğu için bu iyi bir şeydi. Ama şu an bir şeye ihtiyacım var,” dedi, acı çeker bir sesle ve nefes almak için duraksadı. “Sana ihtiyacım var.”

Bu kelimeler leziz bir ürpertiye kulaklarımdan ayak uçlarına kadar yaydı. Artık uyanmalıydım. Gerçi bu sözlerini ikinci kez duymak da hoş olurdu.

Gözlerimi açtım. West beni gördüğünde gözlerini kırıştırdı ve kirpiklerinde toplanmış gözyaşları yüzüme düştü.

“O zaman buraya gel ve öp beni.” Sesimin kısık çıkması için çaba dahi sarf etmedim.

Yüzü aydınlandı ve dediğimi yaptı. Bu, bir serenat kadar tatlı ve acı verici derecede tamdık bir öpücüktü. İçimde tek başına yanan ateş ve vahşi bir takım hisler tüm duyularımı ele

geçirip sıradan varlığını farklı bir boyuta taşıdı. İnleyişim boğazında yankılandı.

Yüzünü benimkinden kaldırdı. Kirpikleri kıpırdandı. "Beni tek bir günde iki kez öldürdün. İlki o notu bıraktığında ve ikincisi seni burada yarı ölü halde bulduğumda."

"Birçok şey için özür dilerim; sana yalan söylediğim için, seni tehlikeye attığım için, sana bir yük..."

"Yanlış şeyler için özür diliyorsun."

"O zaman ne için özür dilemem gerek?"

"Bana güvenmediğin için." Dudaklarını tekrar benimkilerle birleştirip kim olduğuma ve buraya nasıl geldiğime dair tüm bilincimi yitirmemi sağladı. Tek bildiğim şey, yılanın yine tavşanın boynuna dolandığı ve ikisinin birlikte yıldızlara uçtuğuydu.

ANDY ISAAC'IN MAVİ BEYAZ KARELİ GÖMLEĞİNİ GİYİYOR-
du. Sarı Nehir kıyısında duruyorduk ve şelalenin gürültüsünü
duyamayacağımız kadar uzaktaydık. Sadece bir hafta önce be-
nimle dövüşen su, şimdi sakince akıyordu. Andy bana bilekli-
ğinden geriye kalanları gösterdi; onları Isaac'ın kampında bul-
muştu. Ortasındaki delik taş kayıptı. Bana, "Bence Isaac onu
Tommy'ye götürdü," dedi.

Birkaç gün önce lan'ın bedeni kıyıya vurmuştu; en azından
bedeninin büyük bir bölümü. Sırtı kırılmıştı ve karnı yarılmış-
tı. Aynı gününün ilerleyen saatlerinde Angus'ın kafasız bedeni
de onu takip etmişti. O hale nasıl geldiğini çok umursamıyor-
dum. Ya bu dünyada ya da ahirette Ty Yorkshire'da olduğu
gibi, onun ölümündeki payım konusunda da hesap vermem
gerekecekti ve elimden sadece Tanrı'nın bana merhamet gös-
termesi için dua etmek geliyordu.

Şimdilik Tanrı'nın bedenimi tek parça halinde tutmaya ka-
rar vermiş olması bana yetiyordu. Belki de O'nun benim için
çizdiği yol, arada sorunlu köşeleri olsa da genel olarak yukarı
doğruydı ve belki de şans, çizmemin altındaki bir yapışkan
değildi. Bin beş yüz kilometrelik yoldan sonra, iyi şans hep
kötünün birkaç adım ilerisindeymiş gibi görünmeye başla-
mıştı ve belki bir kişinin iyi şans miktarını sadece katettiği
mesafe belirliyordu.

Isaac'ın bedenini bulamadık. Onun da bir doğan gibi, ölü-

mün kendisine ulaşamayacağı kadar hızlı uçtuğunu tahmin ediyordum.

Hepimiz nehre bakarken Cay elinde bir demet vahşi çiçek tutuyordu. "Yüce Tanrım, maalesef kendisini hiç tanıyamadım ama onu da buradaki Andy ile aynı kumaştan kestiğine göre iyi bir adam olmalı." Demeti inceledi. "Bir gün karşılaştığımızda hayvanlar kaçışırken kız kardeşini tehlikeye attığım için canıma okuyacağına inanıyorum ve o gün geldiğinde bunu hak ettiğimi hatırlayacağım." Demetin içinden tek bir frezya alıp nehre attı ve geri kalanını Andy'ye uzattı.

Andy demeti burnuna götürdü ve kokladı. "Isaac, şu an Tommy'nin yanında olduğunu biliyorum." Burnunu çekti ve yaşlarla parlayan gözleri benimkilerin de dolmasına sebep oldu. "Burada değil de orada olman için aklıma gelen tek neden Tommy'nin sana benden daha çok ihtiyaç duyması." Sesi çatladı ve kocaman bir damla yaş yanağından aşağı süzüldü. "Birbirinize iyi bakın çocuklar. Amin." Demeti nehre attı. Çiçekler dağıldı ve akıntı onları birbirlerinden ayırdı.

Peety kolunu onun omzuna attı. Kısa bir süre sonra Andy ondan uzaklaştı. "Sanırım ben biraz ata bineceğim."

"Ben de seninle gelirim," dedim.

West, "Bu iyi bir fikir değil," dedi, bana o kadar yakın yürüyordu ki durduğumda az daha çarpışacaktık. "Siz ikiniz, belaları kötü alışkanlık edinmek kadar kolay bir şekilde kendinize çekiyorsunuz."

Peety, "Katılıyorum. Ayrıca Chinita'nın bileği kırık. Nasıl ata binecek?" diye sordu. Andy'ye reverans yaparken kolunu savurdu. "Size eşlik etmek benim için bir zevktir."

Andy, onun Lupe'yi çağırmak için ağzına götürdüğü parmaklarını indirtti. "Sammy'yle birlikte Lupe'ye bineriz. Biliyorsun, nasıl ata binileceğini biliyorum."

West, "Peki, biz de sizi takip ederiz o zaman," dedi. "Burası Saman. Biliyorsunuz ki buradaki tek suçlular siz değilsiniz."

Andy kollarını havaya savurdu. "Banyo da yapabiliriz."

Peety, West'e dirsek atarak, "Daha da iyi," dedi. İkisi eyerlerine tırmanmaya başladı.

Andy homurdanarak şapkasını onlara doğru salladı. "Peki. Ama yüz adım arkada kalın."

Cay elini kaldırdı. "Ben *le chaperon** olmaya gönüllüyüm."

West onun göğsüne vurdu. "Burada otur ve kampa göz kulak ol."

Cay homurdanarak otların üzerine çöktü ve yumruğunu yanağına dayadı. "Bu tabloda yanlış bir şeyler var."

Koca Endülüs atı, Andy'yle beni ot kaplı tepelere doğru taşıdı. Arkamı dönüp bizi takip eden West ve Peety'ye baktım; ginseng kökleri kadar küçük görünüyordlardı. Bir bizon ailesi, üzerinden sular akan sığ bir birikintinin yanında huzurla otluyordu. Vücutları Texas sığırının iki katıydı ve kürklerinden yer yer siyaha çalan kahverengi tüyler fışkırıyordu. Biz geçerken kafalarını dahi kaldırmadılar.

Her şeyin bizim adımıza yapıldığı bir hafta geçirmek hem Andy'ye hem de bana iyi gelmişti. Andy beni şelalenin arkasındaki havuzdan tek başına çıkarmaya çalışırken omzundaki bir kası incitmişti. Ben bunu hiç hatırlamıyordum. Hayatımı kurtarmak için iskota düğümü kullanmıştı.

Cay, "Bu düğümün serçe yakalamaya yaradığını söylemiştim," demişti.

Andy bana, "Oğlanlar birkaç saat sonra geldi," dedi. "West seni bırakmıyor yüzünün her yerini öpüyordu. Boğulacağından korktum. Uğraşmam gereken kendi *los problemas*" vardı." Gülümsemesini bastırmaya çalışmadı.

Lüpe bizi çevresi köknar ağaçlarıyla sarılı bir göle götürdü. Su, toprağa takılmış safirden bir broş gibi parlıyordu. Attan indik.

* (Fr.) Eşlikçi. -çn

** (İsp.) Sorunlar. -yhn

Annamae, "Bu sana bahsettiğim kabarcıklı göletlerden biri," dedi. "Hadi girelim."

Peety'nin yeni çizmelerini ayağımdan çıkardım; Andy benim için içlerini çorapla doldurmuştu.

Soyunmama yardımcı oldu. İp ellerimi yara yapmıştı ama yavaş yavaş iyileşiyorlardı. İki kötü alışkanlığımızın gelmesi ihtimaline karşı iç çamaşırlarımızı çıkarmadık. Çam ağaçları çevremizde nöbet tutuyor ve mavi gökyüzü bir şerit halinde üzerimizde asılı duruyordu.

Suya girdik. Ilık, hatta neredeyse sıcaktı. Yastıkları kabartığında tüyler havada nasıl süzülüyorsa suyun içinde de öyle sıcak su kaynakları vardı. O günden, yani Andy'yle ilk tanıştığım günden beri sıcak banyo yapmamıştım.

Gözleri çay yapraklarından fal bakarmışçasına çevresindeki dalgalara odaklandı. Boynundaki morluklar sararmıştı ve burnundan su damlaları akıyordu.

Koluna bir zar damgalanmış koruyucu meleğimi düşündüğümde kalbim sıkıştı. Tanrı babamı elimden aldığı bana bir kız kardeş vermişti. O bana nasıl güçlü olunacağını ve kuyruğumu nasıl yere vurmam gerektiğini öğretmişti.

"West birkaç santim daha uzamış gibi görünüyor," dedi. "Gerçi senin çevrendeyken nasıl adım atacağını unutuyor. Yerinde olsam dikkatli olurum." Suya daldı.

Güldüm. West yeni bir adama dönüşmüştü, daha dik yürüyor ve sık sık ıslık çalıyordu. Her sabah kolu üzerimde uyanıyordum.

Andy sudan çıktı ve kafasını sallayarak suları savurdu. "Peety bana zengin bir *rancheronun** karısı olmak isteyip istemeyeceğimi sordu. Dedi ki, *chocolate* içmek haricinde serçeparmağımı bile kıpırdatmama gerek olmayacakmış. Ayrıca çocuk istemediğini söyledi. Atları onun *niñasıymış*.""

* (İsp.) Çiftlik sahibi. -çn

** (İsp.) Çocuklar. -çn

“Sen ne dedin?” diye sordum.

“Kulağa sıkıcı geldiğini söyledim.” Güldü ve burnundaki damlalar yanaklarına düştü. “Bunun üzerine, ‘Benimle hiç sıklamak olmayacasın,’ dedi.” Geriye yaslanıp gözlerini kapattı.

“Ee?” diye ısrar ettim ona su sıçratmayı arzulayarak.

Tek gözünü açtı. “Ben de ‘Tamam o zaman,’ dedim.”

Bir çığlık atıp bu sefer ona su sıçrattım. Sadece tek elimi kullanabildiğimi bilmesine rağmen o da karşılık verdi.

Sonra yan yana sırtüstü yüzerek engin mavilikte hayvan şeklindeki bulutların birbirlerini kovalamalarını izledik. Bir bulutu işaret ettim. “Bak, bir ejderha.”

Andy gözlerini kıstı. “Bence daha çok bir tavaya benziyor.”

Ejderha kökenini hiç kabullenmemişti. Ejderha iki parçaya bölünene kadar uzadı ve kısa süre sonra hayaleti andıran parçalar dışında hiçbir şey kalmamıştı. “Aynı hayat gibi.”

“Ne?”

“Bulutlar. Hiç yerlerinde durmuyorlar. Bazen bir şey gördüğünü zannediyorsun ama bir saniye sonra tüm resim değişiyor.”

“Ama bulutların kötüye dönüşmesine izin vermek zorunda değiliz. Sadece üzerimizden geçip gidebilirler.” Kaşlarını çatı ve burnu seğirmeye başladı. “O İskoçlar gelmemiş olsaydı sen-ce Isaac yine de atlar mıydı?”

“Bence...” dedim yavaşça, “Tanrı, zihinlerimiz ne yapmak isterse istesin bedenlerimizi yaşamayı isteyecek şekilde yaratmış.”

“Evet,” dedi. Sonra daha şımarık bir tonda, “Bu çok bilgece bir söz. Bunu sana her kim söylemişse çok zeki biri olmalı,” diye ekledi.

Sarı Nehir’deki son yemeğimiz için West iri bir hindi avladı ve Cay de hindinin tüylerini yoldu. Sonra *vaqueromuz*, Cay ve

West'e mısır unuyla su karışımını hamura çevirme görevini verdi ve hep birlikte ateşin çevresine oturduk.

Peety ağır başlı bir ifadeyle, "Tortilla yapmak kadim bir za-naat," dedi. "Yoğur, sonra şekillendir," gösterdi, "ve *he aquí*." Düz bir yuvarlak halindeki hamuru gösterdi.

Andy'yle bacaklarımızı kapatarak oturmaya ve yüksek sesle geçirmemeye geri dönmüştük; gerçi ben artık bir oğlan gibi giyinmem gerekmesede hayatım boyunca pantolon giymeye devam edeceğimi düşünüyordum. Pantolonla hiç sorun yaşamadan koşabiliyor, yuvarlanabiliyor ve ata binebiliyordum.

Andy'yle benim kabuksuz kalmaya ne kadar yaklaştığımızı hatırlayarak, "Eğer başmdan beri biliyoduysanız Little Blue'da niye o iddiaya girdiniz?" diye sordum herhangi birini hedef almadan.

Cay kaşlarını oynattı. "Neden sanıyorsun?"

West yüzünde aşağılayıcı bir gülümsemeyle hamurunun içinden bir çakıl taşı ayıklayıp Cay'e attı ve, "Sen suya düşene kadar bilmiyordu o," dedi. "Ahmak altını onun gibiler için var."

"Her neyse, en azından Peety'den önce anladım." Cay *vaquero*ya bir bakış attı.

"Üzgünüm *hombre*, ben ilk gecedan beri biliyordum. Kız kardeşlerim var, unuttun mu? Andita kabanını ters iliklemeye çalıştı. Bazen kadın giysilerinin düğmeleri solda olur ama erkek giysilerinininkiler hep sağdadır." Hamurlu eliyle ceketinin önündeki gümüş düğmeleri işaret etti. "Çok iyi *chic*olar değildiniz."

Andy, "Ve sen bana yüzümde tüyler çıkmaya başladığını söyledin," diye homurdandı.

Cay hamurundan bir parça koparıp ağzına attı. "İşe bak. Asıl sapıklar West ve Peety'miş."

West kuzenine bir hamur parçası fırlattı. "Biz hiçbir şey görmedik."

* (İsp.) İşte oldu. -çn

Cay, "Yani daha önce görmediğimiz," diye ekledi.

Peety sırtıtmamaya çalıştı. West başını salladı. "Neden bir kırık el çetesi daha oluşturmadan önce tortilla yapmaya odaklanmıyoruz."

Andy alaycı bir kahkaha attı ama konunun kapanmasına izin verdik. Balık tutma iddiasını *kazanmıştık*; gerçi ben artık bunun sadece şansımız yaver gittiği için olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Cay'e bir bakış atarak, "Aranan suçlularla yolculuk etmek kolay olmayacak," dedim. "Daha fazla kelle avcısı ya da kanun adamıyla karşılaşabiliriz; yolculuğumuz bu yüzden daha da..."

Cay sözümü kesti. "Sınır bölgesindeyiz. Elini sallasan suçluya çarpıyor. Eğer yanında bir suçlu yoksa sende bir sorun vardır."

Peety, "Bizim yanımızda hoş görünümlü suçlular var, değil mi West?" dedi, Andy'ye bakarak.

West gamzesini ortaya çıkardı. "Çok daha kötüsü olabilir."

Cay, "Yeter âşıklar," diye söylendi. "Hadi kim daha fazla yapacak diye yarışalım. Bir, iki, üç, başla."

Hamur parçaları havada uçuşmaya başladı.

Peety yığınının bir tane daha yerleştirirken ifadesiz bir suratla, "Doğru şekilde yapmayı öğrenmek yıllarca çalışmayı gerektirir," dedi.

"Bence az öncekine başparmağını soktun," dedim.

Andy, "Hadi hızlan sarışın," dedi. "Bu bir çocuk oyunu değil. Ve sen yön adına sahip olan. Şekilleri bilmiyor musun? O bir yuvarlak değil, kare."

Birileri bize hamur fırlatmadan önce Andy'yle birlikte kahkahalarla at battanileyelerinin üzerine devrildik. Ufuktaki bir tabloyu andıran renk ve dokulara baktık. Güneş şapkanın içine giren büyümlü bir top gibi gökyüzünde parıltılı bir kızarıklık bırakarak yok oldu. Nefesimi kesmişti.

Andy, "Çoraplar çekmeceye girdi," dedi.

"Isaac ve Tommy mi?"

"Hayır. *Remuda*." Bana gülümsedi.

Yuanfen, yani aileyi bir araya getiren kader. Yılan zayıflıklarına yenik düştüm ve gözlerim doldu. Çekmecemde bu kadar çok çorap olduğunu bilmiyordum.

Belki de sen biliyordun babacığım.

Artık ne yöne gittiğini bilemesem de kırmızı askılı adamı bir gün göreceğim umudunu kaybetmedim. *Bay Trask*'la bir daha karşılaşmasak dahi yine de senin için o konservatuarı açacağım babacığım, annemin bileziği olsun ya da olmasın. Ne de olsa bir şelaleden aşağıya uçmuştum. Ve yukarıdaki manzara engin ve çok yakışıklıydı.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap rüya ekibim olmadan ortaya çıkmazdı ve onlara son-
suza kadar minnettar kalacağım. Menajerim Kristin Nelson ve
onun Nelson Literary Agency'deki ekibi. Yorulmadan çalıştığı-
nız ve özellikle de *Boyanmış Gökyüzünün Altında*'ya mükemmel
editörler bulduğunuz için teşekkürler. Jen Besser ve Shauna
Fay Rossano, mükemmel editörler olduğunuz için teşekkürler.

'Eleştiri Eşi' teriminin onları anlatmaya son derece yetersiz
kaldığı yetenekli Evelyn Ehrlich, Caitlin Swift ve Mónica Bus-
tamante Wagner. Siz benim ruh eşlerimsiniz, sizi tanımak hem
kitabımı hem de beni daha iyi hale getirdi.

Beta okuyucularım Abigail Wen'e ve Ana Inglis'e özellikle
teşekkür ederim. Ayrıca sevgili arkadaşlarım Alice Chen-Hsi,
Susan Repo, Angela Hum ve Jennifer Fan'a aklımı başımda tu-
tukları için minnettarım. Büyüleyici teknik yeteneği için Mimi
Chan ve tarihi silahlar hakkındaki engin bilgisi için David
Huang'a teşekkürler. Fearless Fifteen ekibimdeki diğer yeni
yazar arkadaşlarımı ve Freshman Fifteen'deki kızlarımı da ku-
caklıyorum. Her yazarın cebinde bir tane bulunması gereken
Eric Elfman'a da kocaman bir teşekkür gönderiyorum. Ayrıca
bana zaman ayırıp bu kitabın bütünü ya da bazı bölümleri ile
ilgili tavsiyelerde bulunan herkese içten bir şekilde teşekkür
ediyorum.

Ablam Laura'ya bu kitap daha henüz bir bebekken okudu-
ğu için ve hem ona hem de kocası Bach'a çocuklarımı benim
yerime kampa götördükleri için teşekkür ederim. Yani benim

yazmama zaman tanıdıkları için çok teşekkürler. Küçük kardeşim Alyssa'ya ve kocası Tony'ye beni birçok açıdan destekledikleri için. Çin felsefesi ve dili hakkındaki sorularımın hepsine katlanan Dolores ve Wai Lee'ye de.

Avalon ve Bennett'e: Sizin tatlı yüzlerinize her baktığımda olmak istediğim kişiyi görüyorum. (Ayrıca yüzlerinize bulaşmış bir parça çikolata da görüyorum o yüzden lütfen gidin onları silin.) Bir o kadar önemli olan Jonathan'a. Bana sevdiğim şeyi yapma cesareti verdiğin ve daha önemlisi benim böyle hikâyeler yazmaya zamanım olsun diye remudanın suyunu ve yemeğini verdiğin için teşekkür ederim.

Her zaman doktor olacağıma inanan ama ben bir yazar olduğumda hiç şaşırmayan ebeveynlerim Carl ve Evelyn Leong'a. Bana Eski Batı'dan şarkılar çaldığınız, kitap sevgisi aşıladığınız ve hayatı doğru yaşamanın yöntemini gösterdiğiniz için teşekkürler. Son olarak teşekkürler Tanrım, tüm bunları mümkün kıldığın için.

Alan Dean Foster

1946 yılında New York'ta doğan Foster, Los Angeles'ta büyüdü. UCLA'de Siyaset Bilimi üzerine lisans ve Sinema üzerine yüksek lisans yaptıktan sonra küçük bir Studio City, CA reklam firmasında metin yazarı olarak çalıştı.

Yazın kariyeri 1968 senesinde August Derleth, Foster'ın yazdığı uzun, Lovecraftvari mektubu satın alıp kısa bir hikâye olarak yayımlayınca başladı. Başka dergilere kısa hikâyeler satarak devam etti. İlk roman yazma denemesi olan *The Tar-Aiym Kran*, g Betty Balantine tarafından satın alındı ve 1972 senesinde Ballantine Books tarafından yayınlandı.

O zamandan bu yana saltık bilimkurgu, fantazi, korku, polisiye, western, tarihi ve çağdaş hikâyelerde yaptığı gezintilerden oluşma bir külliyat oluşturdu. Pek çok filmin roman uyarlamalarını yaptı. Bunlar arasında *Star Wars*, ilk üç *Alien* filmleri, *Alien Nation*, *The Chronicles of Riddick*, *Star Trek*, *Terminator: Salvation* ve her iki *Transformers* da yer almakta. Eserleri elliden fazla dile çevrildi ve İspanya ve Rusya'da ödüller kazandı.

DOSTLUK VE FEDAKARLIK ÜZERİNE ETKİLEYİCİ BİR HİKÂYE

Yıl 1849: Samantha, New York'a geri taşınıp profesyonel bir müzisyen olmanın hayalini kuruyordu. Cinsiyetinden ötürü işi zaten zordu fakat Çinli olması durumunu daha da zorlaştırıyordu.

Bir gün ani bir kaza hayalini yıkınca, hayatı da büyük bir tehlikeye girmişti. Kendisiyle beraber gelmeyi kabul eden Annamae isimli bir köleyle bulundukları kasabadan kaçmışlardı fakat iki kız Oregon Yolu'nda seyahat etmek tehlikeli olduğundan kılık değiştirerek kendilerini Sammy ve Andy isimli, California'daki altın arayışına katılan iki oğlan olarak tanıtmışlardı.

Sammy ve Andy geçmişlerine giden bir yol ararken ve istenmeyen bakışlardan kaçarken güçlü bir bağ kurmuşlardı. Kanun peşlerine takılmışken ve her gün yeni bir sorunla karşılaşırken iki kız saklanabilecekler miydi?

“Duygusal ve eğlenceli... Hayatta kalma, arkadaşlık ve dayanıklılık üzerine yazılmış bu roman okurlarını kendine bağlayacak.”

— **KIRKUS REVIEWS**, Starred Review

Çeviren: Yaprak Onur

30 TL

www.yabanci yayinlari.com

facebook.com/yabanci yayinlari

instagram.com/yabanci yayinlari

internet satış: ilknota.com